

ରଠେଇଁ ଭିତରଝିଠିଠି

kathapothak.blogspot.com

ଦୁଇଟି ଗୋଟିଟି ୩

kathapothak.blogspot.com

හිස් අට

ගාන්ත ගැන සියලුම මතකයන් වළලා දමිය යුතුය... එය කරන්නේ කෙසේද...? එක තැනකින් වළ දමන විට... තවත් තැනකින් බුබුළු නගිමින් පැණ නගින උල්පතක් වැනිය... මතකයෝ සෑම අතින්ම නගිති...

මම කාරයේම හිස පිටුපසට දමා දැස පියානතිමි... ගාන්තගේ දෙඅත් මගේ ගෙල වටා දූවටෙනු මට දැනුණි... මම දැස් හැටියෙමි... කඳුලු නොනවත්වා ගලා එමින් තිබිණ...

ඔහු මගේ සවණට කොඳුරන්නාක් මෙනි...

එක්වරම මගේ ඉකිය පැන්නේය... පෙරේවා මා දෙස බැලීය...

"ඇයි පුංචි නෝනා..."

"යං... යං..." මම කීවෙමි...

"කරදරයක්ද...?"

"නෑ... නෑ..."

"ලලික් මහත්තයා හිටියද...?"

එවර මට මගේ කඳුළු නවතා ගන්නට බැරිවිය... මා ආරක්ෂා කළ මගේ ආදරණීය...

ආදරණීය පුද්ගලයා අද මගෙන් වෙන්ව වෙනත් තැනැත්තියකට ආරක්ෂාව සපයමින් සිටියි...

කෙතරම්... කෙතරම් අරුම පුදුම වීද...?

නිවසට ළඟා වනවිට තැන්පත් වීමට මට හැකිවිය... මා එතැනට

මම ඉදිරියේ නොසිටීම ගැන මම දෙවියන්ට පින් දුනිමි... මම කාමරයට වැදුනේ කාමරයේ දොරද වසාගෙනය...

වතුර මල යට සිටගත් මම ඇඳුම පිටින්ම වතුර මල ඇරියෙමි... වතුර මලට මුහුණ අල්ලා ගත් මම වතුර පහරින් නැවෙමින් සිත්සේ කපුළු වතුරත්තට ගනිමි... එහෙත් කපුළු වැගිරීම නවකාගත නොහැකි වූයෙන් වතුර මලද ගලායමින් තිබිණ...

"පුංචි නෝනා..." නන්දා කථාකරනු ඇසිණ...

"ඇයි...?"

"ගොඩක් වෙලා නාන්තේ ඇයි...?"

මම වතුර මල නැවැත්විමි... මා තුළාය රැගෙන නා බව මතක් වූයේ පසුවය... ඇඳුම පිටින්ම මම එළියට පැමිණ තුළාය රැගෙන යමින් ඇතුළට වැදුනෙමි...

තුළාය ඇඟ දවටාගෙන එළියට ආ මට තේ කෝප්පය රැගෙන දුටුගෙන ආ නන්දාට නාන කාමරය පෙන්විමි... නන්දා ඇතුළට ගියාය...

"පුංචි නෝනා රෙදි වික...?"

"හෝදන්න..." මම කිමි...

රෙදි හෝදා දමන හැක... හදවතේ දුක වේදනාව ඒ සමග සෝදා දමන හැකිද...?

තේ කෝප්පය බි මම එවර යහන මත ඇලවුණෙමි... ඉතිරිව ඇත්තේ කුමක්ද...?

හුස්ම...

හුස්ම වික පමණකි...

ජීවිතය නැත...

එහි වටිනාකමක් නැත... අවට වාතයේ ඇති නිසා මගේ හුස්ම පොදුවල් ගර්භයට ඇතුල්වෙන්නට ඇත... ගර්භයෙන් පිටවන නිසා ඉවත්වන්නටද ඇත...

අම්මා උඩට පැමිණියාය... "කන්නෙ නැද්ද...?"

"බඩගිනි නෑ..." මම කියාගනිමි...

"කවන්තද...?"

"එපා..."

මට ශාන්ත මතකයට නැගෙමින් තිබිණ...

ඒ දයාබර..., ආදරණීය ජීවිතය මට අහිමි වුණේ ඇයි...? මටම හිමි මා සතු වස්තුවක්කැයි සිතාගත් එය සදහටම නැතිවී ගොස් ඇත...

ශාන්ත... ඔබ කීවේ සැබැවකි... ඔබේ දේ දූන ගැනීමට මට අයිතියක් නැත... එහෙත් මගේ දේ දූන ගැනීමට ඔබට ඇති අයිතියද ඔබ පැහැරගෙන ගියෙහිද...? ඒ අයිතිය කියාපෑමේදී මගේ හදවත වේදනාව ඔබ නැතිවීම මගේ ජීවිතයම වනසාලන බව දනගැනීමට ඒ අයිතියට අද නොහැකි වී ඇත...

රාත්‍රී නිදියනන මට ගිනිගොඩක් මෙන් දූනෙමින් තිබිණ... ශාන්තගෙන් පිරිමැදුනු ගෙල, ලෑම, දෙකොපුල්, කොල් වේදනාවෙන් පෙළෙමින් තිබිණ... මගේ ජීවිතයට ආදරයෙන් සැලකූ ඔහු ඒ අයුරින්ම තවත් ගැහැනියකගේ සිරුර පිරිමදිනු මට මැවී පෙනෙන්නාක් මෙන් විය...

මින්සසු මට ඒ සෙනෙහස සිතාගැනීමත් පාපයක් කරමි... මා ඒ සෙනෙහස ගැන නොසිතා ඉන්නේ කෙලෙසකද...? මගේ මුළු සිරුරම වේදනාවෙන් ගැහෙමින් තිබිණ...

මට දැඩි පිපාසයක් දූණින...

මම යහනින් නැගිටිමි... ඩිකැන්ටරයත් වතුර විදුරුවත් එතැන තිබෙන මට අමතක වූවා විය හැකිය... මම සෙමින් සෙමින් උඩුමහලට පැමිණියෙමි...

තරප්පු පෙලේ පඩිපේළි දෙක තුනක් බසිද්දී... ශාන්ත එහා පැත්තේ සිට මා දෙස ඇසිපිය නොහෙලා බලා සිටිනු දෙනෙතේ නැගුණු කපුළු අතරින් මට දිස්වෙමින් තිබිණ...

මම පොළොව මට්ටම ගැන නොසිතා ඔහු වෙත දිව යන්නට සිතිමි... එහෙත් සමබරතාවය නැතිවෙමින් මා මග හඬින් තරප්පු පෙළ දිගේ රූරා වැටුණු බවද මට සිතාගත නොහැකි කරමි විය... අම්මාගේ මෙන්ම නන්දාගේ කැහැසීමද මට ඇසිණ... මම තරප්පුවේ පා මුල වැටී සිටියෙමි...

"දුව..." කැහසාගෙන අම්මා මා දෙසට දුව එනු මා දුටුවේ සැබැවින්ම බොදවු ඡායාවන් ලෙසිනි...

"මොකද උනේ...? නෝනා..." ගුණවතීද කැහසනු ඇසිණ...

අම්මාත් ගුණවතීත් එක්ව මා අම්මාගේ කාමරයේ ඇදට ගෙනයනු මට දූණින...

"වතුර..." වතුර විකක් ඉල්ලීමට මම උත්සාහ කළෙමි...

ඇඟපතේ කිසිදු අමාරුවක් නොමැති බව මට වැටහෙමින් තිබිණ... පිපාසය දැඩිව නැගෙමින් තිබිණ... අම්මා ඇයගේ වතුර විදුරුවක් මට දුන්නාය... මම බිගෙන ගියෙමි... ඇය එළියට ගොස් 'පෙරේරාට' කථා

කරන්නැයි' ඉන්නවිට කියනු ඇසිණ... තවත් මිනිත්තු දෙකකට පසු ඇය මා වෙත දුව ආවාය...

"ඇයි වස්තුව... දුව මොකද උනේ...?" මා අල්ලාගත් අම්මා ඇසුවාය...

මොකත් උනේ නෑ... කියාගන්නට මට උවමනා විය... එක්වරම කිසියම් බියකරු සත්‍යයක් මගේ හදවත හරහා පාවෙමින් තිබිණ... මගේ සිතීමේ හැකියාව තිබුණද කථා කිරීමේ හැකියාව නැත්තටම නැතිවී ගොස් තිබුණා වැන්න...

මගේ දැසින් කපුළු ගොඩ ගොඩ ගා හැලෙමින් තිබිණ... දුටු ජීවිතයම මට අහිමි වී තිබේ... කථා කිරීමට පමණක් නොවේ... ජීවත්වීමට මට අවශ්‍ය නැති තරම්...

එහෙත් අම්මාට මගේ සිතුවිලි කියාගන්නේ කෙසේද...?

මම ඇයව බොහෝමි...

"කථා කරන්න වස්තුව... මොකද උනේ...?"

අම්මාගේ බියට නගින කපුළු මගේ කපුළු වලට මුසුවී කම්මුලේ තැවරෙමින් තිබිණ... මගේ කටහඬ පිටතොටන බව මම ඇයට කෙසේ කියන්නද...? ඒ කියා ගැනීමට තැත් දරීමේ වෙනසින් මම දැඩිසේ කම්පනයකටද පත්කරමින් තිබිණ... මුළු කාමරයම රතු වී කළු වී... මා අඳුරකට පිවිසෙනු මට දැනින...

දින ගණනාවක් මා යහනක වැතිරී සිටියෙමි... මට වූයේ කිමක්දැයි කිසිවෙකුට සිතා ගැනීමට නොහැකිවුවා සේය... ගණනක් නැති වෛද්‍යවරුද පැමිණි අතර සමහර අවස්ථාවල මාව කාරයක දමාගෙන රැගෙන යනුද මම දැන සිටියෙමි... ඇඟපත පණ නැතිවී තිබුණු නමුදු කෙසේ හෝ වාරුවෙන් සියල්ල කරගත හැකිවිය... එහෙත්... මට කථා කරගත හැකිවූයේ නැත... සිතුවිලි වලින් සිත පිරෙද්දී මට කළහැකි එකම දෙය වූයේ බලාගත් අත බලාගත්වනම කපුළු සැලීම පමණකි... මම ඇදටම වී දවස ගෙවිමි...

කපුළක් දෙකක් පිටවුණද උගුරේ ගිරවූ ඉකිය එපරිද්දෙන්ම හදවත දවමින් නැවතී තිබිණ.

දැස් පියාගැනීමට අපහසු වූයේ දැස් පියා ගත්විට... ගාන්ත මතක් වන හෙයිනි... දැස් හැර ගත්විට කිරීමට දෙයක් නැතිවිය... මගේ සතුව පමණක් නොව මුළු නිවසේම සතුව පළා ගියාක් වැන්න...

පුරා සති තුනකට පසු යළිත් මා රෝහලකට ඇතුළු කෙරිණ... එපායැයි කියන්නට හෝ මට දිව නගාගත නොහැකි විය... ගණනක්

නැති වෛද්‍ය වාර්තා ලැබිණ... ඒ කිසිදු වාර්තාවකින්වත් කිසියම් හෝ රෝගයක් සොයා ගැනීමට නොහැකි වීම අම්මාගේත් තාත්තාගේත් පමණක් නොව සියල්ලන්ගේම සිත් අමාරුවට හේතු වී තිබිණ...

රෙජි විසුද්ධි මෙන්ම ලකීන් මා වෙනුවෙන් වෙනසෙමින් සිටින බවද මට වැටහී තිබුණ නමුදු ඔවුන්ට ස්තූති වදනකින් නොව අතුරකින්වත් කියන්නට මට නොහැකි වීණ...

අත්තිමේදීද රෙජි වෛද්‍යවරයෙක් කැඳවා ගෙන ආවේය... රෙජි පැමිණ මගේ සටහන් පත් පෙන්වා වෛද්‍යවරයාට මා ගැන විස්තර කරනු මට හොඳින්ම වැටහිණ... එහෙත් මට හැකිවූයේ ඔහු දෙස නිතඬවම බලා සිටීමට පමණකි... දින දෙක තුනක් තිස්සේම එසේ පරීක්ෂණ වාර්තා සියල්ලම බලා හොඳින් මාද පරීක්ෂා කර බැලූ වෛද්‍යවරයා නිවේ දැඩි කම්පනය නිසා අඩපණවූ මගේ කථා කිරීමේ ක්‍රියාවලිය නැවතී ඇති බව ය... කාලයාට ප්‍රශ්නය විසඳීමට ඉඩ දී නිසොල්මන් වීමට බොහෝ සෙමින් දෙමව්පියන්ට ඔහු උපදෙස් දුන්නේ වුවද ඒවා මටද හොඳින්ම ඇසිණ... මහත් ප්‍රාතිහාර්යයක් නොවුණි නම් අවුරුද්දක් ඇතුලත මා සුවපත් වීමට ඉඩ ඇති බව ඔහු නිගමනය කළේය...

එහෙත් අම්මාත් තාත්තාත් එය පිළිගැනීමට මැළිවෙන බව ද මට තේරුණි... තෙවන වරටත් ඔහු අපේ කාමරයේ මා ඉදිරියේදීම තාත්තාටත් අම්මාටත් ඒ පිළිබඳව දීර්ඝ විස්තරයක් කරමින් සිටියේය...

දොරට තට්ටු කරනු ඇසුණේ ඒ අතරතුරය... අම්මා දොර හැරියාය... එක්වරම ප්‍රියා ඇතුළුවිය...

"මට ආරංචි උනේ ඊයේ... මං නුවර හිටියේ... මං දත් ආවේ... ගෙදර යන්නෙන් නැතුව මෙහෙටම ආවේ..." එක හුස්මට කී ප්‍රියා "මොකද ආන්ටි උනේ..." අසමින් මා වෙත ආවාය...

ඇය මා දෙස බැලුවාය...

"සේපාලි..."

මට ඇය දැකීම මහත් සැනසීමක් ගෙන දෙමින් තිබිණ... මගේ සිතැති හරිහැටි කියා ගත හැක්කේ ඇයටම පමණකි... එහෙයින්ම මම මහත් වැයමක් ගෙන ඇයට කථා කරන්නට තැත් දරිමි... අවසානයේ මගේ තැන සඵල වූ බව මට දැනින...

එය තරමක් ඇයට ඇසෙන්නට ඇත... ඇය මගේ මුට්ටු කණ ලං කළාය...

"ප්‍රියා..." මම කෙඳිවිමි

"මොකද වුණේ...?" ඇය ඇසුවේ සිතාගත නොහැකි නඩයකි.

එවර නම් මට ඇයටද කථාව හොඳු කරගත නොහැකි විය... මම ඇයගේ අත මිලිකා "ප්‍රියා..." යළිත් කියා ගනිමි...

කෙදිරිල්ලක් මෙන් එය පිට වුණද වෛද්‍යවරයාට එය ඇසුණ හෙයින්දෝ ඔහු එක්වරම මා දෙස බැලීය... මගේ මුහුණද අසරණ විලසින් ඔහු දෙස යොමු වන්නට ඇත... මට කථා කිරීමට බොහෝ උනන්දුවක් ඇතිවනු ඔහු දකින්නට ඇත... වෙනත් කිසිවක්ම නොපැවසූ මේ තාත්තාත් අම්මාත් පිටතට කැඳවාගෙන ගියේය... ප්‍රියා මගේ හිස අතගැටාය...

"මොකක්ද වුණේ...?"

මම කටහඬ පිටකිරීමට කැන දුරිමි... එහෙත් කිසිදු දෙයක් පිට නොවීය...

"ශාන්ත ආවද...?" මම කථාකරගැනීමට බැරිව දඟලනු දුටු හෙයින්දෝ ඇය සෙමින් ඇසුවාය...

මම හිස දෙපසට වැනිමි... ඔහු එන්නේ කෙසේද...?

"ශාන්ත ගැන පණිවිඩයක් ලැබුණාද...?"

මම හිස වැනිමි...

"කාගෙන්ද...?"

මම කියාගන්නට උත්සාහයක් ගනිමි...

"නළින්ද...?" ඇයම ඇසුවාය...

නැ... මම හිස දෙපසට වැනිමි...

"ශිරෝමි..."

නැ... මගේ කඳුළු දෙකොපුල් දිගේ වීත් කොට්ටයට උරා ගන්නට ඇත...

"ලකි..."

"මට කියන්න බෑ..." එවර එක්වරම මගේ මුවින් පිටවීය...

සුසුමක් හෙළු ප්‍රියා මගේ හිස අතගැටාය... මගේ වචන ගොනු කිරීම ඇයට නම් පුංචි දරුවෙකුගේ කැගැසීමක් වන්නට ඇත...

"බලමු..." කී ඇය නැගිටීවාය...

එදිනම මට නිවසට යන්නට වෛද්‍ය අවසරය ලැබීණ... ප්‍රියාද අපත් සමගම නිවසට ආවාය... ඇය අපේ නිවසෙහි නැවතුණා වැනිය...

මොහොතින් මොහොත මම යථා තත්වයට පත්වෙමින් සිටියෙමි... වෛද්‍යවරයාගේ නිගමනය නිවැරදි කරමින් සෙමින් සෙමින් යළිත් මගේ කටහඬ පැතිරෙමින් තිබිණ...

එහෙත් ඒ කටහඬින් ශාන්ත ගැන වදනක් දෙසීමට කිසිදු කෙනෙක් නැතිවීය...

සම්පූර්ණ සුවය ලබන්නට මාස නවයක් පමණම ගතවී තිබිණ... කිසි කෙනෙක් කථා නොකරන හෙයින් ප්‍රියාගෙන් ශාන්ත ගැන අසා ගැනීමට මට වරක් සිත්විය... කථාවට මුලපුරන්නේ කෙසේදැයි සිතමින් මම ඇය හා මිදුලේ බංකුව ඔතට වී පැද්දෙමින් සිටිනා විට...

"ඔයා මගෙන් මොකක් හරි අහන්නද ඉන්නේ...?" ප්‍රියා ඇසුවාය...

"ඔව..."

"මොකක්ද...?"

"ශාන්ත ගැන..."

"අහල වැඩක් තියෙනවද...?"

"ඔව... ඇයි ඔගොල්ලො මට හැංගුවේ...?"

"සේපාලි ඔය ප්‍රශ්නෙයි මිනිහයි දෙකම අමතක කරන්න... වැරදිලාවත් අත්කල්ට ඇහුණොත්... අත්කල්ට යකා වැහිල ඉන්නෙ ශාන්ත එක්ක..."

"ඒ ඇයි...?"

"ඔයාට මේ කරදරේ උණේ ඒ නිසානේ..."

"දැන් මට එහෙම නෑනේ..."

"ඒක හරි... එහෙම උණානේ..."

"ප්‍රියා මගේ කටහඬ නැති උණාට නං ගාණක් තිබුණේ නෑ... මට අප්පේ අයියගෙන් ලියුමක් හම්බවුණා... ඒක කියෙව්වම මම හිත හදාගන්නා..."

"මට බලනැකිද...?"

"ඔයා දන්නෙ නෑනේ... අප්පේගේ ගර්ල් නැතිවෙල..."

"ඒ කියන්නේ..."

"ලියුකේමියා වලින් නැතිවෙල... එයා එහෙම බියෙද්දී සතුටින් ඉන්නවනං මට හිත හදාගන්න බැරිද කියල අහල තිබුණා... එං මොඩක් කල්පනා කළා... මට ශාන්ත අමතක කරන්න බෑ ප්‍රියා... එයා කවම එතැනමයි... ඒත්... මට දැන් එයා ගැන හිතන්න තහනම්..."

මගේ දෑසට යළි කඳුළු නැග එන්නට විය...

"ආයේ අසනීප වෙන්නද යන්නේ..." ප්‍රියා සැර කළාය...

"නැහැ ප්‍රියා... දැන් මගේ හිත හදාගෙන ඉන්නේ... මං ශාන්ත

නොයන්න නොගිය නැතත් නැ... මො දන්නෙ නැති උණට දවසක් මම වසන්කලගෙ ගෙදරත් ගියා... එතකොට ඒගොල්ලෝ ගේ අතැරල ගිහි... ඒකාලෙ හම්බවුණානං මේ දේ වෙන්නෙ නැ... මැයි වෙනකං අපිත් මහන්සි උණේ නැ..." මම සුපුමක් හෙළිම්...

"දන් ඉතින් ගිය දේ ගියා... ඉස්සරහට බලමු..."

"මට මේ සැරේ නං එස්සාම එක කරන්න බැ... කොහොමටත් කම්මැලියි... මං ඉන්නේ අනික් පනවාරියෙන් පස්සේ රස්සාවකට යන්න..."

"මොකක්... මොට යන්න දෙයිද..."

"දන්නත් නැතත් කරන්න මන... මට ගෙදරට වෙලා ඉන්නකොට පිස්සු වැටෙයි..."

"බදින්න..."

"මට බදින්න බැ ප්‍රියා... මට ශාන්ත ගැන ඇරෙන්න වෙන කෙනෙක් ගැන හිතන්න බැ..."

"එයා මො ගැන හිතුවද..."

"මව් ප්‍රියා... හිතුවේ නැත්තෙ මම... කිව්ව දේ ඇහැව්ව නං ඒක වෙන්නේ නැතේ..."

"අම්මල පෙබරවාරි දඹදිව වන්දනාවේ යන්න ඉන්නවා..."

"මයක් යනවද..."

"මව්... මාත් හිතාගෙන ඉන්නේ... සමරේ මේ අවුරුද්දේ එන්නෙ නැර... ඇවිත් ආයේ යයි... සුමානෙකටළු නිවාඩු හම්බ උනේ..."

සෙමින් සෙමින් ඒ අවුරුද්ද නිමාවෙමින් තිබිණ... මම සුපුරුදු නොවුණද... යළිත් ජීවිතයට හැඩ ගැසුණෙමි...

ශාන්තගේ වෙන්වීම දරා ගැනීමට අපහසු වුවද, අපිත් අයිියාගේ ලිපියේ සමහර කරුණු මට පාඩම් කරගන්නා වැනි හෙයින් ජීවිතයට මුහුණ දීමේ අභියෝගය සෙමින් සෙමින් පය ගනිමින් සිටියෙමි...

කදළ නොසලකින් ජීවත් වීම හපන්කමකැයි ශාන්තද වරක් මට කී මව් අම්මක කළ නොහැකි හෙයින්... මෙවැන්නක් වෙතැයි ඔහු කල්තියා දූත සිටියේද යන්නත් මට සැක සහිත විය...

'නංගි ජීවිතය කියන්නේ හරි පුදුම දෙයක්... තමන්ට විතරයි ඒ අයිතිය තියෙන්නේ කියලා හිතාගෙන නමයි ගොඩත් ජීවත්වෙන්නේ... ඒ උනාට තමන්ට ජීවිතයක් නැත්තං... ජීවිතයේ අයිතියක් නැත්තං ඒ ජීවිතේ අනුත් වෙනුවෙන් ජීවත් කරවන්න... එතකොට සතුටින් හුස්ම ගනැති... මං වගේ... මට මගේ ජීවිතේ නැති උණදා අඩ අඩ හිටියනං... අපේ මුළු

ගෙදරම වැනසිල යයි... කුමාරි අත්කටවත් මය තත්වය ගන්න බැරිවෙයි... ප්‍රශ්න එතකොට... දන් මාත් සංකෝසෙන් ඉන්නේ... කාලයට ගොඩත් ප්‍රශ්න විසඳන්න පුළුවනි..."

බොහෝවිට අම්මාත් සමග මම ළමා නිවාසයේ වැඩ වලට ගියෙමි... කුඩා උන් අතර සිටීම මට මහත් සතුටක් ගෙන දෙමින් තිබිණ... ශාන්තගේ සදාදරණීය මතකයත් අතර ගොනු වී දුක්වන්නට වන හෙයින් නෙලිකලාගේ ගෙදරට යෑම මාගෙන් සිදුවූයේ කලාතුරකින් වුවද ඒ ගැන අවබෝධ කරගත් නිසාමදෝ ඔවුහු දන් අප ගෙදරට පැමිණීම සිහිකත් කරගෙන සිටියහ...

තාත්තා පිටුපස මිදුලේ බැඩිමින්ටත් කොටුවක්ද සාදවා දුන්නේය... මා සතුටෙන් තැබීමට අම්මාත් තාත්තාත් බොහෝ වෙහෙස මහන්සි විය... ඔවුන් දෙදෙනා සමඟක් නොව ප්‍රියා ඇතුළු අනෙක් යෙහෙළියන්ද ශාන්තගේ නම අත් හැරියද අප දෙදෙනා එකතු වූ විට නෙලිකා නම් යම් යම් දේ කීවාය...

මගේ දහඅට වැනි උපන්දිනයද ළගා වෙමින් තිබිණ... එම අවුරුද්දේ තරුණ සමිතියේ කලර් නයිට් එකටද මම නොගියෙමි... මට තාමත් එවැනි උත්සව සාද සඳහා එක්වීමට හිත සාදා ගන්නට නම් නොහැකි විය...

"උපන් දිනය ඉහළින් ගනිමු..." තාත්තා කීවේ උපන්දිනයට දින කිහිපයකට පෙරය...

මම අකැමැති වීම... ශාන්ත නැති සාදය මට කිසිදු දිනෙක ප්‍රිය සාදයක් නොවන බව දූත සිටි හෙයින්... ඔහු වෙන කෙනෙකුට අයත් වුවද මගේ හදවතේ තවමත් ඔහුගේ රූපය හමුවුණු පළමුදා මෙන්ම ද දී පැවතෙමින් තිබිණ... ශාන්ත ගැන මගේ සිතින් සදහටම ඇත්ව ගියේ වනැයි ප්‍රියාත් නෙලිකා ඇතුළු මිතුරු මිතුරියන් අතලොස්ස හැරෙන්නට අන් සියල්ලෝම සිතා සිටියහ... රාත්‍රී යාමයේදී ශාන්ත හා සකකළ සොරු මොහොතක් සිහියට නාවේ නම් ඒ කලාතුරකිනි... මගේ අසනීපයෙන්ද වඩාත් යහපත් ප්‍රතිඵලයක් ලැබී තිබිණ...

'යංතං වැස්සකටත් අහු උණාම අසනීප වෙන කුමාරිකාවෝ ගෙනල්ලා අපි කරන්නේ කොහොමද...' ලලිත්ගේ අම්මා වරක් කාගෙන්දෝ ඇසූ බැව් දනගත් විට මම වඩාත් සතුටු වීමි...

කිසිදු උත්සවයක් නැතිව ලලිත් මුරු හා සුගඳිවියට පස් වී තිබිණ... ඔවුන් නිවසට ආවේද කලාතුරකිනි... ආත්ටි පිරිමි ළමුන් වෙනුවට එවර ගැහැණු ළමුන් කිහිප දෙනෙකු නවත්වා ගෙන තිබිණ...

එම උපන් දිනයදා මම ළමා නිවාසයට දානයක් පිරි නැමීමි...

සිසුන් සතර සංඝායනයේ සියල්ලෝම එක් එක්ව පිටියා... සෙසුන් වැඩි කටයුතු කළේ රෝගීන් සර්දාස් විසිනි... රෝගීන් සහ ඒවා අතර සම්බන්ධයක් නොව පැවිසිට දුන් අවස්ථාවක් නැති බව අමිතා නොදාකාරවම දැන සිටිය හමුද රෝගී ඇයගේ බැණ කරනැතිමට ඇති බලාපොරොත්තුව නම් සර්වත් පහර නොදිය බව සමහර විට ඇයගේ යම් යම් අදහස් බලින් ප්‍රකාශවෙමින් තිබිණ...

ඒවාට විරුද්ධව නොයිතද එම ඇයගේ සිසුන් බලාපොරොත්තු වූන සිසුන් කම්පා වෙමින්ද සිටියෙහි... කෙරුනකවත් එම කාන්තාවේ ස්වභාවයට රෝගී ළඟා කරගත නොහැකිය...

කාන්තා නම් කිසිදු දිනයක මගේ ජීවිතයට සහකාරයෙකු නොයා ගන්නැයි නොකීවෙයි... ඔහු මගේ සිත හොඳින් හඳුනාගෙන සිටි බැවින් විය යුතුය... කුඩාපුත් අතර රැඳෙමින් නටමින් සිංදු කියමින් ගතකළ අවි පිය යුතුය... කුඩාපුත් අතර රැඳෙමින් නටමින් සිංදු කියමින් ගතකළ අවි පිය යුතුය... කුඩාපුත් අතර රැඳෙමින් නටමින් සිංදු කියමින් ගතකළ අවි පිය යුතුය... කුඩාපුත් අතර රැඳෙමින් නටමින් සිංදු කියමින් ගතකළ අවි පිය යුතුය...

"ඇත්තටම ගෙදරක පාවි දානවට වඩා හොඳයි ඒ වැඩේ නෑ..." වත්සලා කීවේ පත්සල් වහාමත් නිමවී අවසානයේදීය...

"මගේ බර්තමේ එකටත් එහෙම කාන්තා වූනේ..." නිවැරදි කීවාය...

"අම්මලාට හොඳයි ළඟා නිවාසයට දාන එන එක..." මම කිමි...

"ඇයි නැතින්ද ආවේ නැත්තේ..." වරක් මම ලකිගෙන් ඇසුවෙහි... කෙලිකාට පත්කර ඇයට මට සිතූණ නෙයිනි.

"නැතින්ද කියාලාගත් අම්මායි තාත්තායි ඉන්නකොට එන්න කියයි..." ලකි කීවේය...

කැබැවිනි... දියණියගේ ජීවිතයම කඩා බිඳ දමුවේ එහිම රිකුරා විසිනි... අම්මාටත් තාත්තාටත් කරගත නැති කිසිවක් වේද...? ඔහු සුදු වීට සිටුවන්ට නොගත එකකට එතු ඇත... ඉන්පසු... නැතින්ද තාමා නොදැනට ඒ නොහොඳත් සිතූණ වුද නෙලිකා වූන සිතද්දී නම් මට දුකක් ඇතිවිය...

මා ඒ දිනවලදී කාන්තා ශ්‍රීණ ඇසීමට පොතරම් ආශාවෙන් පොළොවින් සිටියේද කාන්තා ජීවිතයට නැගෙන විට... නැතින්ද නැතද එක්තරා අත්දැකීන්... මට කෝපයක් නැත එමින් තිබිණ... සිහුද සිහුගේ රිකුරා වැඩිම වූයේ නම්... සිහුන්ගේ දෙම මම්බන්ටයට තදින් ලැබු නොදන්නකොට මම සිතා ගතිමි...

මට එදා කාටත් සියල්ලම බලා පිටුණු හමුද නිවසට විය පසු රාත්‍රී ඇසුරුදු ඇඳගෙන යානා එකටම වී යමින් වරක් මට එවා තිබුණු

කාටත් බලන්නට පටන් ගතිමි... කෙලිකාත් එක්කලත් කැම වියම එව්වේ විකට එකකි... මෙවර විකට කාටත් වැඩියෙන් තිබිණ... රෝගී සහ සර්දා දෙදෙනම එකතු වී එකක්ද රෝගීගෙන් එකක්ද කාට දෙකක් තිබිණ...

හද සසල කළ කාට්ටන වූයේ රෝගීගේ ආසිරිතය... එහි එයගේ සමාව ඉල්ලා තිබිණ...

තවමත් මා ශාන්ත වෙනුවෙන් වැළඳෙන බව ඔහු නොදාකාරවම දනගෙන සිටි බැවින් විය යුතුය...

නන්දා කිරි වීදුරුව රැගෙන එන ගමන් දොර වසා අගුල දමුවාය...

"මොකද නන්දෝ...?" මම ඇයගෙන් ඇසුවේ ඇයගේ මෙම ක්‍රියාවෙන් ප්‍රශ්නයට පත් වෙමිනි, ඇයට මට කීමට රහසක් තිබෙනවා වැනිය...

"සුංචි නෝනා කාඩස් හේද බලන්නේ...?"

"මව් ඇයි...?"

"ඔතන එකක් අඩුයි..."

"මොකක්... නන්දා කොහොමද දන්නේ...?"

"එකක් ලොකු නෝනා අයින් කළා..."

කාන්තාවගෙන් විය හැකිය... එයට නම් අම්මාට සමාව දිය නොහැකිය... දියණියකගේ හදවත තුළ සිටින පුද්ගලයකුට අයත් දෙයක් විනාශ කිරීමට මවකට වුවද බලයක් නැත...

අවුත් අයියාගේ වචන එලිත් නම් එය මාගේ අයිතිවාසිකම් ලල්ලා-කණය කිරීමකි... කාන්තා අත් පොතෙකුට අයත් වුවද ඔහු එවක කාට්ටන මට අයත් එකකි...

"එක වීසි කළාද..." මා ඇසුවේ සර්වත්ට සරම් වූ වේදනාවකි...

"නෑ... තුණුවේ නැත්තේද දන්නා පුර්වල දන්නා කියල... මා ඉල්ලගෙන ඇති පුර්වත්ත කියල... තවරෙ පිරිසිටි මෙන්ත කාට එක..." ඇය ඇඳ යමින් කාට පතක් ගත්තාය...

නන්දා දුටු ඇයගේ මම ඇයගේ සම්මුතත් සිටුවෙමි...

"එත් නන්දෝ..." ඉන්පසු සිහු මම එය වැනා ගතිමි...

පුද්ගලයා වෙනත් පොතෙකුට අයිති විය හැකිය... එහෙත් යම් පමණකට මම සිහුගේ ජීවිතයේ රැඳී සිටින මට දැනැතිමද සම්පතකි...

සිසිර සිතුවමක් වැනි සිතුවමකින් සංවිත්වූ එය ඉන්ද්‍රියාවේ කාට්ටනක් බව පෙනෙන්නට තිබිණ... මම වෙරළෙහි සිටියෙහි...

ශාන්තත් මල්ලිකාත් දෙදෙනාම දැන් සිටින්නේ ඉන්දියාවේද...? ඔහු පළමුවරට මට යන්නට කථා කළේය... මගේ වයස පැමිණි විට ඔහු වෙනත් අයක හා එහි ගොසිනි... නොදන්නාවන මගේ දැසට කදුළුල්ලක් නැති තිබිණ...

"ඔන්න පුංචිතෝනට මං ඔබ දෙන්නෙත් නැ... දන්නවනං..." නන්දා කීවේ තරමක් අමනාප හඬකිනි...

දැසේ කදුළු නිම වෙනතෙක්ම මෙම වේදනාවෙන් නගින කදුළු නවත්වා නොහැකි බව නන්දා නොදන්නීය...

"ලොකු නෝනා දක්කද පිට කවරේ...?" එහෙත් ඔහු ඇසුවේ එම කදුළු නවතාගැනීමටද යන්න දරමිනි...

"ඔව්... මෙහෙ එකක්..."

මම යළිත් එය බැලිමි... එහි වැඩිපුර යමක් එකතු වී තිබේ... 'පු පුවරු එයිරින්නේ බර්ත් වේ... ග්‍රොම් ශාන්ත...' එපමණකි...

හද රිදවන ඉතිහාස නැගීම වලක්වා ගන්නේ කෙසේද...? වෙනත් එකියක හා ජීවත්වන ඔහුට මගේ උපන් දිනයට ආසිරි පැතුමට අවසරයක් තිබේද...?

නැතහොත්... මගේ සිත රිදවීමට ඔහු උත්සාහ කළා වත්ද...? ඔහු වැරදි නැත...

එහෙත්... තවත් කෙනෙකුගේ තුරුල්ලේ නැලවෙමින් මට වැදීමට ඔහුට අයිතියක් නැත... කෙසේ වුවද නින්දට යද්දී මෙලෙස කාඩ්පතක් එවීමට ඔහුගේ සිතට ආ හේතුව කුමක් විය හැකිදැයි යන කිසියම් කුතුසල් වැන්නක් මගේ සිතේ නැගෙමින් තිබිණ...

තවත් අවුරුද්දක් සෙමින් සෙමින් ගෙවී යන්නට විය... සමරේගේ ශිෂ්‍යත්වය තවත් අවුරුද්දක් දික්විය... ලොකු අයියාට අසනීප වූයෙන් ප්‍රියාවත් ඇයගේ මව්ටත් එම අවුරුද්දේ වන්දනා නඩයට එකතු වීමට අපහසු විය... අපිත් අයියාද තවත් අවුරුද්දක් පිරිවරම සිටින බව දන්වා එවා තිබුණි... ඔහු එහි රැකියාවක් සොයාගෙන තිබිණ... පාසල් වැඩවලට යළිත් මගේ සිත කොටුවෙමින් පැවතිණ... එහෙත්... විශ්ව විද්‍යාලයට යාමට මගේ කිසිදු ආයාචක් නොවිණ... මගේ වයස සම්පූර්ණ වූ නිසා මට දැන් රැකියාවලට දැමීමේ සුදුසුකම ලැබී තිබිණ... එහෙයින් මා රැකියා කීපයකටම ඉල්ලුම්පත් දැමිමි... මා රැකියාවකට යන්නටයැයි කියූ විගස අම්මා නම් කිසිදු කැමැත්තක් නොදක්වුවාය... තාත්තා එයට එක පයින්ම කැමති විය...

"පිස්සුද රත්තේ...?" අම්මා තාත්තාගෙන් අසනු මම එක්වරක් අසා සිටියෙමි... "මේ ළමයට මොකටද රස්සාවල්... වත්ත දෙන්න..."

"සිල්ලි මෝඩ කථා කියන්න එපා... තවම මේ දරුවට වත්ත පාලනය කරගන්න බෑ... අනික... රස්සාවකට ගිහිං... තව තව අය මුණගැහෙනකොට අනික් අයවත් අමතක වෙලා යාමි..."

"ඇයි ඔයා ගිතන්නේ..." අම්මාගේ කටහඬේ මට දනෙන්නට තිබුණේ විශේෂයකි...

"සිල්ලි... දුව තවම දුක්වෙනවා... ඔයාට විඩා මට එයාව අඳුනගතැකි..."

මගේ දැසින් කදුළු පිටවෙමින් තිබිණ...

ආදරණීය තාත්තේ... ඔබ සිතන්නක් කිසිදු දිනෙක නොවන බව මට විශ්වාසය... ශාන්තගේ රුව තවමත් මගේ හදවතේ නොකැලෙන අන්දමින්ම ගොඩ නැගී තිබෙන බව ඔබට නොදන්නිම ගැන මට කෙදිනක හෝ ඔබම සමාව දෙනු ඇත...

සමහර දිනවල ප්‍රියාත් මමත් පුස්තකාලයට ගියෙමු... තවත් දිනෙක ශාන්ත අයියා පොත් වගයක් ගැනීමට යනවිට කාමිණී සමග අප දෙදෙනාත් යෑමට ගියෙය...

"ඔයා පොත් ගන්නවද...?" ප්‍රියා ඇසුවාය...

"ඔව්... හොඳ ඒවා තිබුණොත්..."

මම පොත් රාක්කය කරකැවිමි...

'ලක්ෂ්මී හෙවත් නොනැසෙන රැජිණ... අනාර් තරුණිය හෙවත් සිරිසලනා' ශාන්ත ගෙනත් මට දුන් මා ලග තවම තිබෙන පොත්ද එහි තිබේ...

එවර මගේ අත නොදැනීම එක් පොතකට යොමුවිය... 'කුණාටුල්' මම එය අතට ගනිමි... එම පොත කියැවීමේ ආශාවකින් මම පෙළෙන්නට විමි... එය ශාන්ත ලග ඉන්නා වැනිය...

කුණාටුල් පමණක් නොවේ... තෙල්මා එක දෙක පොත්ද යෑමට මම ගෙදර ආමි...

"ආ මොනවද දුටු ගෙනත් තියෙන්නේ..." ඇසූ අම්මා... "මේවා සිංහල නේ..." පොත් දුටුවිට කීවාය...

"ඇයි... ඔබ ප්‍රාන්ත්‍යලේඛනස් වගයක් අම්මෙ... රස්සාවකට යනවනං විකක් සිංහලත් සුද්ධකරගන්න එපැයි..." මම වරදක් නොවෙන අයුරින් ඇයට පැවසුවෙමි... ශාන්ත සිටියේ නම් කිසිදු කරදරයක් නැත... එහෙත් එය මට කිව නොහැකිය...

ශාන්ත... ශාන්ත මට ජීවිතයෙන් අයින් කරලීමට නොහැකිද...? රෙජිගේ විභාගය නිසා රෙජිත් නොමැති හෙයින් එවර වෙසක් පෝයට අපි කළුතර ගියෙමු...

රෙජි නාවද ශාර්දා අප හා එකතු වූ අතර අප ගියේ දුම්රියෙනි... එනවිට... අපි බසයේ පැමිණියෙමු...

ලකිගේ රැකියාව නිසා එන්නට අපහසු වූ නමුදු අපි අගෝස්තු පාසල් නිවාඩුව වත්තේ ගත කළෙමු... අප හා ප්‍රියාද ආවාය...

නිරතුරුම මගේ සිතේ ශාන්ත ගැන හැඟීම තෙරපෙමින් තිබුණ මුදු අනෙක් අයට නොහැඟෙන පරිදි සිතහසෙමින් දඟලමින් සිටීමට හැකිවී තිබිණ...

නිවාඩු දින දෙකක් ලැබුණුවිට ලකිද අප හා එක්විය... ලකි ආ එක් වෙලාවක අපි සියල්ලෝම පිටුපස කන්දක් නැගීමට ගියෙමු...

"මේවගේ ගමන් වලදී ශාන්ත හිටියනං..." නෙලිකා එක්වරක් කීවාය...

"පොඩි නංගි..." ලකි තරවටු කළේය...

"ඇත්තෙන් කියන්නේ තේද නෙලි... ඔබට කේන්ති ගන්න එනැයි..." මම කීවෙමි...

ප්‍රියා කිසිත් නොකීවාය... සැමැවින්ම නම් ශාන්ත නැතිවුවද ශාන්ත ගැන ඇසුවද එතරම් කම්පනයට පත් නොවීමට මගේ සිත දඩුවමින් තිබිණ... රැකියාවකට ගොස් ජීවිතයට තනිවම මුහුණ දීමේදී මේ වින්ද දුක දරා ගැනීමට මට හැකිවිය යුතුය...

එක්වරක් නෙලිකාත් මමත් එක ගල්කුලක් මතට වී ගෙනා දේ කමින් සිටියෙමු... අනික් අය විකක් ඇත ගල්කුලක වාසි වී සිටියහ...

"අපරාදේ... ශාන්තගේ ප්‍රශ්න නිසා නලින්දටත් එන්න බැරිවුණානේ..." මම නෙලිකාට එහිදී මගේ කණගාටුව තරමකට ප්‍රකාශ කළෙමි...

"කමක් නැ සේපාලි... එයාට ගෙදර එතැකින්..." ඇය ගණනකට නොගෙන මෙන් කීවාය...

"නලින්දට කේන්ති යන්නැද්ද ශාන්තට වගේ..."

"නැ සේපාලි... මං එදා විසුද්ධි එක්කත් නැටුවේ කලර් තයිට් එනේ... නලින්ද මොකුත් කීවේ නැ... ශාන්තට පිස්සුනේ..."

"ඇයි එහෙම කියන්නේ..."

"ශාන්ත පිස්සුවෙන් වගේ ඔයාගේ පස්සෙන් ගියේ... ඒකයි එහෙම උනේ... ඔයාගෙන් පලිගන්න මල්ලිකාව බදින්න ඇත්තෙන්... දන් බඩාලත් ඇති..." ඇය ඉන්පසු කීවාය...

මගේ හදවත කඩා වැටිණ... ඇයත් ඔහුත් ඉතින් තව තව බැඳෙනු මිසක වෙන්වෙතැයි සිතිය හැකිද...?

"හැබැයි මං එකක් දන්නට පලිගන්න බැන්දට එයාම තමයි දඩුවම විද විද ඇත්තේ..." නෙලිකා කීවාය...

දෙවියනි ඇය මුහුකුරා ගිය තරම... ඇය කෙතරම් දුරට සිතා තිබේද...? ශාන්තට පාතක දරුවෙක්... ශාන්ත හා සම්බන්ධ වීමේදී මගේ සිතේ ඒ අවස්ථා නොතිබිණ... එහෙත් ශාන්ත වැඩිහිටියෙකි... මල්ලිකාද පිරිපුන් ලෙසි...

ශාන්තට දන් විසිපහක් විය යුතුය, මල්ලිකාටද විසිතුනක් පමණ විය යුතුය. ඉදින් ඔවුන් දෙදෙනාටම දෙමව්පියන් වීමේ අයිතිය ඇත...

මා වේදනා නොවින්දේ යැයි කිවහොත් එය මුසාවකි... එහෙත් මා අසනිපයට පත් කරලීමට තරම් එය ප්‍රබල නොවිය...

දුම්රියෙන් යෑමට නෙලිකා බල කළේ... ලකිත් වත්සලාත් දෙදෙනාම බස් එකට වඩාත් කැමැත්ත දුන්හ... සැමැවින්ම එය ගැන නම් මම සතුටු විමි... දුම්රියේ ගමන මට බෙහෙවින් විඩාදායක විය හැකිව තිබිණ...

එම දෙසැම්බරයේදී මම ප්‍රථම වරට විභාගයට මුහුණ දුනිමි... ඉන් පෙර අවුරුද්දේ අසනීප වූ හෙයින් විභාගය අමතක කරන්නට සිදුවීම මට වේදනාවක් ගෙන දෙමින් තිබිණි... මගේ බොහෝ යෙහෙළියන් එවකටත් විශ්ව විද්‍යාලයේ සිප්සතර හදාරමින් සිටි හෙයින්... සැහෙන බලාපොරොත්තුවක් තිබුණද සැබැවින්ම නම්... මම සමත් වීමක් මිස බලාපොරොත්තුවක් නොවිමි... ඉගෙනීම යනු දැන් මට කාලය උසස් සාමාර්ථ බලාපොරොත්තු නොවිමි... ඉගෙනීම යනු දැන් මට කාලය ගත කිරීමට වූ පිළියමක් මිස අවශ්‍යතාවයකට නොවූවක්ද නොවූ හෙයින්... මගේ හදවතේ කොතැනකවත් දැන් ඉගෙනුමට මගේ සිත යොමු කරලීමට තදින් බලකිරීමක් නොතිබිණි... තාත්තාත් අම්මාත් ඒ ගැන බොහෝ දුරට වටහාගෙනද සිටින්නට ඇත... මට ඔවුන්ගෙන් වුවද ඒ සම්බන්ධව බලපෑමක් නොතිබිණි...

මට අවශ්‍යව තිබුණේ කොළඹින් පිට රැකියාවකට යාම පමණි... ශාන්තගේත් මගේත් සොම්නස් සුම්පුරු අත්දැකීම් ලද කොළඹ ජීවිතය මට එපාවී තිබිණි... නැන්දලාගේ ගෙදර හෝ වෙනත් තැනක ගත කළද සිතට නැගෙන කල්පනාවන් නවත්වා ගැනීමට අපහසු හෙයින් වෙනත් පළාතකට රැකියාවකට ගියහොත් එහි නියැලී සිටියදී සමහරවිටෙක මට ශාන්තගේ සිතුවිලි වලින් වෙන්වී සිටිය හැකියැයි මගේ සිතට බොහෝ විට දණුනු සිතිවිල්ලක් විය...

විභාගය නිමවූ විගසම රෙජිමේ ප්‍රතිඵල නිකුත් වීමටත් පෙර වාරිමාර්ග දෙපාර්තමේන්තුවේ රැකියාවක් ලැබිණි...

මගේ දහනව වැනි උපන්දිනය සමරන්නට ඔවුන් පැමිණියේ වැඩිහිටි නිවාසයකට දානයක් දෙන්නට මගේ ආශාවද සපුරාලීමටත් සමගිනි...

සැබැවින්ම නම් මම ජීවිතය ජය ගනිමින් සිටියෙමි...

වේදනාව තිබුණද හදවත රිදුම් කැක්කුම් දෙමින් තිබුණද සිතහසෙමින් අනික් අයගේ ජීවිතවලට සැනසීම දීමට මම පෙළඹී සිටියෙමි... අම්මා මට එදින පළමු වරට සාරිය ඇන්දෙව්වාය...

ඒ මොහොතෙහිදී මගේ දෙනෙතින් කඳුළු කඩා හැලුණේ ශාන්තගේ වදන් සිහිවීමෙනි... කඳුළු හෙලන්නේ ඇයිදැයි නම් අම්මා අසන්නට නොසිතුවේ ඇය මගේ සිත ගැන තරමක් දුරට හඳුනාගෙන සිටි නිසාද විය හැකිය...

අද ශාන්ත සිටියේ නම් කෙතරම් සතුටක් මට විදිය හැකිව තිබුණේද...? ඔහුගේ විහිළු වලින් මා කෙතරම් රතු වී යනු ඇත්ද...? මගේ රතු වීම එතැනින්ම නැවතී තිබිණි... ශාන්ත ගැන කියවුවද දැන් මගේ සිතට නගින්නේ දුකක්ම හෙයින්...

ජීවිතය යම් යම් විටෙක අපට ගෙන එන සදාදරණීය මතක

හදවත කෙතරම් පෙළන්නේදැයි මම කල්පනා කළෙමි... සාරිය ඇඳ කණ්ණාඩිය ඉදිරිපිට මා ඉන්ද්‍ර පසු ප්‍රියා මගේ කම්මුල අතගැවාය...

"ඉස්සර වගේ නෙවේ... කෙල්ල දැන් ලොකු ගැනියෙක්..." කියූ ඇය යළිත් මගේ කම්මුලට තට්ටු කළාය... "ඉස්සර ඔයා හිටියේ මට වඩා අහල් දෙකක් පහතින්... දැන් ඉන්නේ මගේ ඇස් මට්ටම වගේම ඇස් මට්ටමේ..."

මගේ සිතට සැබෑ විශේෂ දුකක් නැගුණේ එවදන් වැටහෙද්දීය... මා වූවි නංගි වගේ යැයි... ශාන්ත මට කීවිට මා එය විශ්වාස නොකළෙමි... මම ඉදිරියේදීත් වැඩෙන බව ඔහු දන සිටියා විය යුතුය... සැබැවින්ම මම ශාන්තව වැරදියට තේරුම් ගනිමි... ශාන්ත වෙනත් අයෙකුට අයිති වූයේ මගේම වරදිනි... මා අතින් වූ වරදට සමාව ඉල්ලිය හැකි නම් ඒ තරමින් මට සතුටුවිය හැකිව තිබිණි...

"ඇයි මේ අඩන්නේ...?" ප්‍රියා නම් මගෙන් ඇසුවාය...

"මං මොනවා හරි ගේන්නමි..." කියමින් අම්මා එතනින් ඇත් වූවාය...

මට සිතේ දුක තදකරගෙන සිටිය නොදී කියාගතහොත් හොඳයැයි ඇය සිතුවා විය හැකිය...

"ශාන්ත... මතක් උනා ප්‍රියා..." මම සත්‍යයම පැවසුවෙමි... මගේ සිත ඇයට රහස්‍ය කිරීමට මට අවශ්‍ය නොවිණි...

ඇය මගේ හිස අතගැවාය...

"අමතක කරන්න... හිත අයින් කරන්න බැනේ... පැත්තකට කරල දාන්න..." ඇය කීවාය...

"ශාන්ත කරපු කියපු ගොඩක් දේවල් මට ආදරේට කළ ඒවා කියල හිතෙන්නෙ දැනුයි ප්‍රියා..." මම කිමි...

"ඒවා අතිතෙට ගිහිං ඉවරයි... දැන් ශාන්තට ඔයාවත්... ඔයාට ශාන්තවත් අයිති නෑ... අයිති නැති වස්තුවකට කඳුළු හලන්න එපා..."

"මට අමතක කරන්න බෑ..."

"අමාරුවෙන් ඒක කරන්න... ඔයාට අයිතිවෙල තියෙන්න ඇති... දැන් අනුන්ගේ..."

"ඔයාට පුළුවන්ද සමරෙ අයින් කරන්න..."

ඇය ටිකක් වේලා කල්පනා කළාය...

"ජීවිතේ කියන එක හරි අරුම පුදුමයි සේපාලි... මං සමරෙට ආදරෙයි... ඒත් නැති උණොත් සමහරවිට මං හිත හදාගනිමි..."

"හරි හැටියට නං හිත හදාගන්න මට තවම බැරිවුණා ප්‍රියා..."

"උත්සාහ කරමු..." ඇය කීවාය...

දුටුමහලේ සිට පහළට බසින මා දෙස තාත්තා බලාසිටියේත්
ශාන්ත වෙසක් දිනයක මා දෙස බලාසිටි අයුරින්ම යැයි මට සිතෙමින්
තිබිණි... ආදරණීය පියෙකු ලෙස දුටුණිමගේ හදවතේ රහසින් තැනැත්තා
ලංකර ගැනීමට තරම් තාත්තා කෙතරම් උතුම් තැනැත්තෙක් වී සිටියේද...?

මම කෙළින්ම තාත්තා ලෙට පැමිණ මහුගේ දෙපා ලඟ
වැදවැටුවෙණි... එවන් දෙයක් බලාපොරොත්තු නොවුණ නිසාදෝ තාත්තා
මා බඳාගෙන මගේ හිස සිට ගත්තේය... ඔහුගේ කඳුළු මගේ දෙකොපුලට
වැටුණි...

ඉන්පසු මම අම්මාගේ දෙපා වැඳිමි... ශාන්ත සිටියේ නම්...
කඳුළු කඩා හැලුණද මම ප්‍රියා දෙසට ගොස් ප්‍රියාගේද දෙපා
වැඳිමි... සොහොයුරියක් නැති මට නැමවීමට ඇය සොහොයුරියක් වූ
හෙයින්... ඉන්පසු ප්‍රියාත් මමත් එකතු වී ඡායාරූප ශාලාවකට ගොස්
ඡායාරූපයක් ගනිමු...

එහෙත් මා දානයට ගියේ සුපුරුදු ලෙස ගවුම ඇඳගෙනය...
සාරියට තවමත් මට හුරුපුරුද්දක් නොවිණි...

මගේ දුකේදීත් සැපේදීත් මගේ මිතුරු මිතුරියන් මා අත්හැර
නොගිය බව දනෙද්දී මම මගේ වේදනාව නවතාගැනීමට ගත් උත්සාහය
බොහෝ දුරට සාර්ථක වී තිබිණි...

සියල්ල නිමවා නිවසට ආ මම දුටුවේ මා වෙත එවා තිබුණු
ආසිරි පත් සියල්ලම එක්තැනකට ගොඩගසා ඇති බවය...

මා කාඩපත් බැලුවෙමි... ශාන්තගේ කාඩපතක් තිබේද ගැන
සැකයෙනි... එහෙත් එහි එවන් දෙයක් නොවිණි...

උඩට ගොස් ඇඳුම් මාරුකරන අතර මම නන්දාට කථා කළෙමි...

"කාඩ එකක් තිබුණද නන්දෝ?" මම රහසින් ඇසිමි...

"ඔව් මං ඒක හැඟුවා... දන් හේන්ත බැ... ඊට දෙන්නම්..." ඇය
කීවාය...

මට අයිති නැති වස්තුවක් වුවද මා දෙසට එළියක් විහිදුවන්නේ
නම් මට දන් සතුටුවිය හැකිය...

දරුවන් හඳා වඩා දුක් මහන්සියෙන් ඔවුන්ට එක්තරා තැනකට
ගෙන ආ පසු ඔවුන් ගැන නොසලකා අතහැර දුමිමේදී මහළු මව්පියන්ගේ
සිත්වල දිගුලන්නේ කෙතරම් වේදනාකාරී හැඟීමක් විය හැකිද...?

අද උදයේ වැඩිහිටි නිවාසයේදී මගේ සිතට නැගුණු හැඟීම
යළිත් මගේ සිතට දණින...

ශාන්ත හා මා අතර බැඳුණු සෙනෙහස නැතිවී යෑමෙන් මා
පීඩා විඳින තරම් මගේ හදවත දන්නා හෙයින්ම... තම තමන්ගේ ද

දරුවන් තමන් මෙවන් හුදකලා ස්ථානයක තනිතර දමා සුඛ පහසුවෙන්
ජීවත්වීමට සිතීම පිළිබඳව මේ දෙමාපියන්ගේ සිත්වල කිනම් වේදනාවක්
ඇති බවටත් ඇත්දැයි මම කල්පනා කළෙමි...

වැඩිහිටි දානය නිමවූ පසු සැබැවින්ම නම් ප්‍රිය සාදයන්ට වඩා
එය කෙතරම් අගේදැයි මට කල්පනා වෙමින් තිබිණි... තමන්ගේම දරුවන්
නැති වුවද අනුන්ගේ දරුවකු හෝ පැමිණ තමන්ට සළකන්නට ඉදිරිපත්
වෙද්දී ඔවුන්ගේ සිත් තැවුල් විකකට හෝ දුරු වෙන්නටද ඇත...

නන්දා මා රාත්‍රී නිදි යහනට පැමිණ වික වේලාවකින් කිරි
විදුරුවද රැගෙන පැමිණියාය...

"කොට්ටය යට ඇති පුංචි තෝනා..." ඇය සෙමින් කියා කිරි
විදුරුව තබා ගියාය...

මම දොර අගුල දුමිමි... තාත්තා කෙසේවතුද අම්මාටනම්
ශාන්තගේ නමවත් කියා පානවාට අකැමැති තරම් කේන්ද්‍රියකින් සිටින
බව මම දන සිටියෙමි...

එයද ඉන්ද්‍රියාවෙන්ම එවන ලද්දක් බව දනගත් පසු මම වඩාත්
විමසිලිමත් වීමි... මුද්‍රාව වැඳී තිබුණේ කොළඹිනි...

ශාන්ත කරන කපටිකම කුමක්ද...?

ඔහු මල්ලිකා කසාද බැන්දේ නම් මට උපන්දින කාඩපත් එවීමේ
අරුත කුමක්ද...?

ඔහු ඉන්ද්‍රියාවේද නැත්නම් ලංකාවේද...?

සැබැවින්ම නම් මා කුතුහලයෙන් පෙළෙමින් සිටියෙමි... දන්
දන්... ශාන්තගේ වින්දනය ගැන නොසිතා ශාන්තව මතකයට නගාගෙන
හැකිය... එහෙත් යම් යම් අවස්ථා වලදී ඔහු මගේ ගෙල සිපගත් මුදු
විලාසයක් දෙතොලට දෙතොල් යොමු කළ ආදරණීය විලාසයක් මතක්
වී කඳුළු කැට වැටෙමින්ද තිබිණි... ඒ සියල්ල වෙන අයක සතුටිම... වාචා
ගන්නට බැරි ඊර්ෂ්‍යාවක්ද, විදුම් දෙවන වේදනාවක්ද සමහරවිට මගේ
හදවතට ඇතුල් කරමින් තිබිණි...

කිසිදිනක නොසිතූ අයුරින් ඒ අවුරුද්ද මට අති සතුටුදායක
වෙමින් තිබිණි... උපන් දිනයෙන් දින දෙකකට පසු මට... බැංකුවකින්
කැඳවීමක් ලැබිණි... සම්මුඛ පරීක්ෂණයට මා ගියේ සාරිය ඇඳගෙනය...

"ඔයා බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ කොළඹම ඉන්නද..." එක්
තැනැත්තෙක් ඇසීය...

"නෑ... මට ඕනෑම තැනකට යනැකි..."

"අපේ ශාඛා තියෙනව බණ්ඩාරවෙල කුරුණෑගල පුත්තලම...
වැඩියෙන් කැමති මොන ශාඛාවට යන්නද..."

මම මොහොතක් සිතුවෙමි...

"අපි මෙක අහන්නේ... නැදෑ හෙවල් එහෙම තියෙනවනං... ගැනු ලමයින්ට පහසු නිසා... අපිට ඇත්තටම නේවාසිකාගාර දෙන්න අපහසුයි... හැබැයි අපි දීමනාවක් දෙනවා..."

කුරුණෑගල පුත්තලම ශාන්ත වැඩියෙන්ම කථාකළ පෙදෙස් වෙති... මගේ ජීවිතය අපකින්ම හැඩගස්වාගත යුතුය...

"මං ගොඩක්ම කැමතියි බණ්ඩාරවෙල මට ලැබෙනවනං..." මම කිමි...

මා බණ්ඩාරවෙල ඉල්ලූ බව ඇසූ අම්මා මහත්සේ කිසුණාය...

"ඔයාට සාගරයක් වගේ දේපල තියාගෙන... ගෙයක් තියාගෙන මොකක්ද මේ කරන වැඩේ... තැන් තැන්වල අහිකුණ්ඩකයෙක් වගේ ඇවිදින්න..." ඇය කථාකළේ තරහිනි...

"සිල්වි දරුව ගත්ත තිරණේට ඉඩ දෙන්න... ලැබුණේණත්තේ යන්නේ... එහෙම උණෙත් හොඳ කැතක තතර කරමු..." පියා නම් කවදත් කියනා පරිදි සියල්ල සාධාරණව සිතන්නට ඇත.

"මේ ලමයා තනියම..."

"තනියම නැතුව රස්සාව දෙන්නෙ අම්මටත් එක්ක නෙවෙයි..." මගේ කථාවට තාත්තාගේද සිතහවක් නැතිණ...

"එකක් කිව්ව ඇහැව්වේ නෑ දෙන්නත් එක්කම එක්කෙනෙක් ඔපට උඩ තියාගෙන දූහලුවා... මොකද උනේ... මම සහසුද්දෙන්ම කී එක නේද උනේ... දන් තව එකක්..." අම්මා කථා කළේ ශාන්ත ගැන බව පැහැදිලිය...

ශාන්ත මල්ලිකා බැන්ද බව අම්මාත් දන්නා බවකි... එහෙත් දන්නම් නිහඬව සිටීමට මගේ සිත ඉඩ නුදුන්නා වැනිය... ඔහු මා අමතක කර නැත... කාඩ්පත එයට සාක්ෂි දරා තිබේ... මේ සියල්ල සිදුවීමට ප්‍රධානතම හේතුව මම ඔහුට විරුද්ධ යෑමය... එනිසාම ශාන්තට බැණවදිනු අසන්නට මගේ සිතේ කැමැත්තක් නැගුණේද නැත...

"ඒක එහෙම උනේ මගේ වරදින්... මගේ මෝඩකං වූරුකං නිසා... දන්නත් මට හිත හදාගන්න ඉඩදෙන්න... මෙහේ හිටියොත් මට මගේ ජීවිතේ ගැන හිතන්න දෙයක් නැතිව පිස්සු වැටෙව්..." මා කථා කළේ සෙමිනි... මගේ විශේෂම අම්මාට බරක් වූවද, ඇයට මගේ සිත වටහා දිය යුතුව ඇත...

"මට මතකට එන හැම දෙයක්ම අමතක කරල දාන්න එහේ ඉල්ලුවේ... ලැබුණොත් මම යනවා..." මම තිර හඩකින් කීවෙමි... ඇය වෙනත් දෙයක් කියන්නට නොසිතන්නට ඇත...

මට බණ්ඩාරවෙලට ප්‍රථම පත්වීම ලැබිණ... යන්නට සතියකට පෙර මම සියලුම මිතුරියන්ගේ නිවෙස්වලට ගියෙමි... මගේ තීරණය ගැන ප්‍රියා මෙන්ම රෙජිද එකසේ සතුටු විය...

"ඉගෙනගත් ඒවා අපතේ දාන්නෙ නැතුව රස්සාවක් කරන එක හොඳයි කොයිකටත්..." රෙජි කීවේය... "එහේ ගියාම බලන්න හිතට ගැලපෙන එකෙක් ඉන්නවද කියලා... බෙල්ල ගහල ගියත් කරල දෙනවා..."

"තැන්ක්ස් රෙජි... ජීවිතේට වෙනසක් වෙයිද කියල බලමු..." මම ඔහුට ස්තූතියක්ද කරමින් කීවෙමි...

ප්‍රියාගේ ගෙදර ගොස් එන ගමනේ මම පෙරේරා හා බොහෝ කලක සිට කථාකිරීමට සිටි දෙයක් කථා කළෙමි... "පෙරේරා..."

"ඇයි පුංචි නෝනා..."

"පෙරේරට ශාන්ත මහත්තය මුණගැහුණද ගිය අවුරුදු දෙකේ එක දවසකදිවත්..."

"නැහැ පුංචි නෝනා..."

"බොරුනේද කියන්නේ..."

"පුංචි නෝනා ඇයි තවත් ඔය මිනිහ ගැන හිතන්නේ... පුංචි නෝනා ගැන පොඩ්ඩක්වත් නොහිතා වෙන ගැනියෙක් ගත්තා..."

"වරද්දගන්න එපා පෙරේරා... වැරද්ද ඉස්සෙල්ල උනේ මා අතින්... හැමෝම ශාන්තට බණිනව මට අහගෙන ඉන්න බෑ... එයා කිසිම වැරද්දක් කළේ නෑ... වැරද්දක් මට කළානං ඒ කාලෙ මම පොඩ්ඩි... වැරදි තේරෙන්නෙ නෑ... ඒකෙන් ප්‍රයෝජන අරගෙන ඒකාලෙ... අද මට මෙහෙමවත් ජීවත් වෙන්න බෑ..."

පෙරේරා කිසි දෙයක් කිව්වේ නැත...

"හම්බ උනොත් මං කරපු වැරද්දට සමාව ඉල්ලුව කියල කියන්න... එදා මට කථාකරගන්න බැරි වුණා... එහෙම උනානං මේ දේ සිද්ධ වෙන්නෙ නෑ... මට ඒ උදව්ව කරන්න..." මම කීවෙමි...

"අපිට වඩා පුංචි නෝනට හරි වැරදි තේරෙනව ඇතිනේ... ඒ මහත්තයටත් තේරෙනව ඇති..." පෙරේරා අන්තිමේදීම කීවේය...

රැකියා ස්ථානය තිබුණේ බණ්ඩාරවෙල ටවුමේ වූවද මා නවාතැන් ගත් නිවස පිහිටියේ එයින් හැතැප්ම පහක් තයක් පමණ දුරකිනි... නිතිපතා ඒ දුර බසයෙන් ආ යුතුවිය...

තාත්තාගේ මිතුරෙක් සොයා දුන් නිවෙසක් වූ එහි පහල නිවෙස් හිමියන්ගේ ව්‍යාපාරික කටයුතු වලට වෙන්කර තිබූ අතර කන්ද උඩ හරියට වන්නට ගෙය සාදා තිබුණි... සැබැවින්ම නම් ඒ පරිසරය නිසංසල විය...

දුටු මනසින්ම මම මගේ නවාතැන ගැන මෙන්ම මට ලැබුණු කාමරය ගැනද පැහැදිලිවම... එය මගේ කාමරයෙන් කාලකටත් අඩු ප්‍රමාණයක් වූයෙන් ඒ දෙස බලා අම්මා සුසුමක් හෙළුවද තාත්තා ඒ ගැන වැඩිය නොසැලකූ බව පෙනෙන්නට තිබිණ...

නවාතැන හිමිකාරියට ශාන්තයේ වයසේ පුතෙක් මෙන්ම ලකීගේ වයසේ පුතෙක්ද වූ අතර නෙලිකාගේ වයසටත් වඩා අවුරුද්දක් පමණ අඩුවූ දුවක්ද සිටියාය...

ජයන්ත අයියා උදයේ නැගණිය සමග පාසල් යනවිට මමද වාහනයේ ඇරලන්නට පොරොන්දු වූ අතර සවස මා තනිවම බසයේ ආසනය.

ජයන්ත වගකීම් සම්භාරයක් හිස දරාගනිමින් සිටි අයෙකු වූ අතර අනෙකා ප්‍රියමනාප අළුත් අයියාගේම පලුවක් විය... පළමු දින දෙක තුන මම පුරුදු වනතෙක් ඔහු මා ගෙනත් ඇරලීමට පොරොන්දු විය...

"හැබැයි දවස් තුනකට මගේ ගතමන්ට එක ඕන..."

"දෙන්න බැරිය..." තාත්තා සිතහසුණේය... තාත්තා ඔවුන්ගේ නැතිවුණු පියාද හොඳින් හඳුනන බව මම දැනගත්තේද එදිනයි...

"පඩි ගත්තම මෙයාගෙන්ම ගන්න..."

"මයාගෙ නම මොකක්ද..." දියණිය ඇසුවාය...

මම මගේ ජීවිතය වෙනස් කරන්නට සදම්...

"නිෂාදි..." මම පැහැදිලි ස්වරයෙන් කීවෙමි.

අම්මාත් තාත්තාත් මුහුණින් මුහුණ බැලූහ... මම ජීවිතයේ අළුත් පිටුවක් පෙරලන්නට තැත් දරන බව දෙදෙනාටම වැටහෙන්නට ඇත...

"මයාගෙ නම මොකක්ද..." මම ඇයගෙන් ඇසිමි...

"රේඛා..." ඇය කීවාය...

"තංගිට තං හොඳයි තනියටත් එක්ක..." ජයන්ත කීවේ අම්මාටය...

රැකියා ස්ථානයට මා ගෙනගොස් භාරදීමටද ජයන්ත භාර ගත්තේය...

"අත්කල්ල බොරුවට රස්තියාදු වෙන්න ඕන නැ... මං ගිහිං මෙයාව... අනිද්දෙන්... අනිද්දට ඇරලන්නං... දැන් ඉතින් තනියම ඉන්න පුරුදු වෙන්නත් එපැයි..."

අම්මාත් තාත්තාත් පිටත්වෙන්නට සූදානම් වූහ... මම දණගසා ඔවුනට වැන්දෙමි... ඔවුන් මගේ වෙනස්වීම් වලට ඉතා සිහිනිම සතුටු වන්නට ඇත...

හතළිහ

ජයන්ත අයියා නියමිත දින උදයේම මා රැකියා ස්ථානයට ඇරලෙව්වේය... මාත් සමගම රැකියා ස්ථානයට අළුතෙන් පත්වී ආ සිව්දෙනෙක් විය... ඔහු නිවසට ගියේ මා ඔවුන් අතරට පත්වූ පසුය... එක් අයෙක් පිරිමි ළමයෙක් වූ අතර අයෙක් බලංගොඩින් හා දියතලාවෙන්ද ආ ගැහැනු අය වූහ...

ප්‍රධානියා අප ඔහු වෙතට කැඳවා ගත්තේය... මම නුහුරු නුපුරුදු අත්දැකීමකට සූදානම් වෙමින් සිටියෙමි...

"රස්සාවල් කරල තියෙනවද...? හතරදෙනා..." ඔහු ඇසීය...

එම්.කේ. ගජනායක... ඔහුගේ මේසය මත වූ ලී කැබැල්ලෙහි තිබිණ... කොළඹදී සම්මුඛ පරීක්ෂණයේ සිටි කිහිපදෙනාගෙන් ඔහුද කෙනෙක් බව මට මතකයට නැගුණේ ඔහු කරා කරද්දීමය... මම ඇර අනික් තිදෙනම රැකියා අත්දැකීම් ලැබුවෝ වූහ...

"මොකක්ද ඔයාගේ මුල් නම..." ඔහු ඇසුවේ ඉංග්‍රීසියෙනි...

"නිෂාදි..." මම උත්තර දුනිමි...

අපහසු වුවද... කෙරිය නොහැකි වුවද... සේපාලිකා වළ ලැමට මා සූදානමින් සිටිය යුතුය...

ඔහු පිළිවෙලින් අනෙක් අයගෙන්ද ඒ ප්‍රශ්නයම ඇසුවේය... අවලා... කරුණා... තිළිණ... ඔවුන්ගේ නම් විය...

"ඇත්තටම අපි ඔය හතරදෙනා මෙතෙක්ම ගත්තේ... අපේ අළුත් බ්‍රාන්ඩ් එකක් ඔපන් කරනව එන අවුරුද්දේ මැද බලංගොඩ... ඒකට මෙහේ කවිටිය යවන්න බලාගෙන... විශේෂයෙන් තිළිණයි අවලයි එහේ දාන්න ඉන්නෙ ඒ මොකද දෙන්නම ඒ පැත්තෙ නිසා... ඒත් බ්‍රාන්ඩ් එක විකක් ලොකු නිසා හොඳට පුහුණුවීමක් තියෙන්න ඕන... විකක්

මහත්සිවෙලා වැඩකරන්න ඔන... මෙතනදි අපිට ඒ පුහුණුව හිමිත් සිරුවෙ
ගන්න පුළුවන්... මං එක එක්කෙනාව කවත් එක්කෙනෙකුට පවරනව...
හරියටම තමන්ගේ රාජකාරිය ඒගොල්ලො කියල දෙයි... රාජකාරියට
වෙලාවට වාර්තා කරන්න... අනික්වා මං හිතන්නේ... විත විත ඉගෙන
ගන්න ලැබෙයි..."

ඔහු පසෙක හුන් සේවකයා දෙස බැලිය... "සේනක සර්ට කතා
කරන්න..."

සේනක නැමැත්තා මිනිත්තු පහක් ගතවීමටත් පෙර ඇතුළු
විය...

"මේ කුන්දෙනාව ගිහිං..." ඔහු ගාඛා දෙකක නම් දෙකක් කීය...
"ඒවට දාන්න... එක තැනකට දෙන්නෙක් දාන්න පුළුවන්නේ... හිළිණිව
දාන්න හිල්ලි සෙත්තේ එකට... අසංග එක්ක... ඒ පැත්තේ මිස්ට පයනාත්තේ
වැඩ වලට..." සේනක නැමැත්තාට කියාගෙන ගිය ඔහු...

"කුමාරි මිස්ට එන්න කියන්න..." එවර ඔහු සභායක දෙස
බැලුවේය...

සාරියක් ඇඳි පියකරු යුවතියක් ඇතුල් විය... ඇය ප්‍රියාගේ
වයසේ යුවතියක බව මම අනුමාන කළෙමි...

"මේ මිස් කුමාරි... මේ අපේ අළුත්... එක්කෙනෙක්... මෙයා මිස්
නිහාදි... මං ඔයාට බාරදෙන්නෙ මෙයාව... මෙයා මිට ඉස්සෙල්ල රස්සාවල්
කරල නෑ... තවම රිසල්වස් ඇවිල්ලත් නෑ මගේ හිතේ... එව්.එස්.සි වල..."

ඔහු එවර කුමාරි නැමැත්තියට මට දියයුතු පුහුණුවීම් පිළිබඳ
විස්තරයක් කළේ ඉංග්‍රීසියෙනි...

"ඕ.කේ. මිස්ට ගජනායක..." සියල්ලම හොඳින් අසාගෙන සිටි
ඇය මා දෙසද බලා සිතහසි යළිත් ඔහු දෙසට හැරී ඒ සියල්ලම සිතට
ගත් අන්දමින් පැවසුවාය...

"මෙයාට විශේෂ සැලකිල්ලක් කරන්න කුමාරි... ඒ මොකද ...
මුත් එකට ඉල්ලපු එකම එක්කෙනා මෙයා විතරයි... මේ පැනගෙන
අයවත් මෙහේ ඉල්ලුවේ නැහැ..."

අවුරුදු ගණනාවකට නොවූ දෙයක් මට සිදුවෙමින් තිබිණ...
කන්මුලට ලේ පිරි මම රකුවෙමින් සිටින බව මටද වැටහිණ... ඔහු මගේ
මුහුණ දෙස දැඩි ඕනෑකමින් බලා සිටියේය...

"ඕ.කේ. සියු දෙන්..." ඔහු කීවේය...

"මිස්ට ගජනායකගේ ඒවා වැඩිය ගණන් ගන්න එපා... හොඳ
ප්‍රධානියෙක්... ඔයාට හොඳයි මෙයා යටතට ආපු එක... වැරද්දක් උනත්

වැඩිය බණින්නෙ නෑ... කියල දෙනව මිසක්..." කුමාරි මට කීවේ එම
කාමරයෙන් ඉවත්වී ඇයට හා මට අයත් ස්ථානයට එද්දීමය...

"මෙතන ඔයාගේ... මම පෙනන... මේ සිටි එකේ ඉන්නෙ සුචි...
එයා අද නං නිවාඩු... අර ඉන්නෙ මිස්ට සේනාරත්න... අපි ඕන ප්‍රශ්නයක්
විසඳගන්න යන්නෙ එයා ලගට තමයි... එයා තමයි මෙතන වැඩිමලා..."

"කුමාරි මගේ ඔය ඉසකෙස් එකක් දෙකක් පැහැණව කොල්ල
වගේ ඉන්න පුළුවනි..." ඔහු කීවේය...

"ඒ උනාට ඇත්ත කියන්න එපැයි... නැත්තං ඔවා පස්සට
දූතාගත්තොත්තේ කරදරේ..." කුමාරි කීවාය...

රාජකාරි ස්ථානය ප්‍රියජනක වේයැයි මට එක්වරම සිතිණ...
කුමාරිද ප්‍රියා වැනිමවු යුවතියක් වූවාය... ඇය බොහෝ ඉවසිල්ලෙන් මට
බොහෝ දෑ කියා දුන්නාය... මම කලබල වී සිටි තරම් කෙතරම්දැයි
කිවහොත් එකම වැරද්ද දෙපාරක් කරමින් තිබිණ... එහෙත් ඇය ඒවා
සියල්ලම පෙන්වා මා සන්සුන් කළාය... රැකියා ස්ථානය දෙකකට බෙදී
තිබුණු බව මා දුටුවේ හවස එළියට බසිද්දීය...

"ඒකත් මේකෙම කොටසක්ද..." මම කුමාරිගෙන් ඇසිමි...

"ඔව්... ඒක ඒ උණාට වෙනම යන්නේ... එතනට එන්නේ පිටරට
අය... ලොකු ලොකු අය... ඒ හින්දා හයි ෆයි එකක්..." කීවාය...

මට සිතහවක් ගියේ ඇය එය කියූ අයුරටය...

"එතකොට ඒකත් අයිති මිස්ට ගජනායකටද..."

"නෑ... නෑ... ඒකට ඉන්නව වෙන පොරක්... හයානක පොරක්..."

"ඇයි ඒ..."

"හෙට විස්තරේ කියන්නං... අළුත් ළමයෙක් ඕකටත් දමම මං
හිතන්නේ... එයාගෙ වැඩත් අපි කරනව..." කීවාය... එසේනම් තිළිණ
දමන්නට ඇත්තේ ඒ දෙසටය... මට ඒ නම ඒ මොහොතේ මතකයට
ආවේ නැහැ...

සමත් නොඉවසිල්ලෙන් පාරෙන් අනික් පැත්තට වී බලාගෙන
සිටිනු මා දුටුවේ එවිටය... මා ඒ පැත්තට යද්දී කුමාරි දිගටම යමත්
කළාය...

"ඔයාට බයික් එකේ යන්න බෑ නේද බබා..." මා දුටුවේ ඔහු
ඇසිය... "මං ඔයාව බස් එකට නග්ගල බයික් එකේ පිටිපස්සෙන් එන්නං..."

"මං බහින නැහැ..."

"ඒක මං ටිප් ටොප් එකට වැඩේ දෙන්නංකෝ..." කියූ ඔහු මා
සමගම බයිසිකලය තල්ලු කරගෙන යන්නට ආවේය...

"මේ පැත්තට එන එකෙක් අල්ලාගත්තනං ලේසියි... ඔයාට කරදරයක් නැතිව එන්න පුළුවන්... දවසක් දෙකක් යනකොට මුණගැහෙයි..."

මේ කිසිවක්ම නොකියා ඔහු පසෙකින් පිය නැගුවේ...

"අරහෙ යන්න එන නැ... මෙතනින් නගිනැයි..." කියමින්ම තරමක් දුර ආ ඔහු බස් නැවතුම් පලක් අසල නතර විය...

"හොඳද ස්ථානය..." ඔහු ඇසුවේ ඉන්පසුය...

"අද හොඳයි..."

"ඒ කියන්නෙ නිෂාදී බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ ඉස්සරහට නරක් වෙයි කියලද..."

"අපෝ නැ..."

"මෙතේ සමහරදාට බස් අඩුයි... අපිට බස් දෙකේම යන්න පුළුවන්... හැබැයි දෙකෙන් බෙදපු බස් එක ආවොත් හන්දියෙන් බහින්න මත..." කීවේය...

"දෙකෙන් බෙදපු..." මට එය නම් තේරුණේ නැත...

"ඔව් රූටි තම්බර් එක ගහල බෙදීම දෙක දාල තිබුණොත් ඒ යන්නේ හරවලා... ආ... කියනකොටම එනවා... අනිකේ අපේ ගේ ළගින්ම බහිනැයි... මෙතේ නගිමු... අමාරු එක පුරුදු උනාම ලේසි එක පුරුදු වෙයි නිකංම..."

රියදුරු නැත සමන් දුටුවිට කටපුරා සිනහසුණේය... "සමන් මහත්තය බස් එකේ යන්නද..."

"නැ... මේ අපේ ගෙදර නංගි කෙනෙක් මෙයාට එතන හන්දියෙන් බස්සවන්න... වැඩිය මෙහෙ පුරුදු නැ... මං එනව පිටිපස්සෙන්..." කියා මව මාපවැහිල්ල පෙන්වූ හේ බිමට බැස්සේය...

බසපෙන් බැසිය යුතු ස්ථානයේදී රියදුරු විශේෂයෙන්ම මට බසය නැවැත්වුණේය... මට මතක් වූයේ ශාන්ත ගේ කථාවකි... බොහෝ ගම්බද බස් වල සේවකයින් එම පාරේ යන එන බොහෝ අය හොඳින්ම හඳුනා බවය... මට නිවසට යන්නට පාර පෙන්වූ සමන් එතනින්ම හැරී යලිත් ඔහුගේ වැඩට පිටත්ව ගියේය...

මා එතතුරු බලා සිටි රේඛා රැකියා ස්ථානය ගැන විස්තර ඇසුවාය...

"ආ... ලස්සණ කොල්ලෙක්ද ලොක්කා... බැලුවේ නැද්ද ඔයා දිනා උඩ දෑත් පහල..." කුඩා වුවද රේඛා ඇසුවේ නලත්තැනි ගැහැනියක විලසිනි...

"නැතේ මරේ මොනට බලන්නද..." ඇයගේ එම කථාවලට මගේ පුදුමය දණ්ඩාද මම ඇසුවෙමි

"එහෙම කියන්න එනා හිත හිස කැන මාළිකාවල..."

"කැඩෙන මාළිකාවලුත් තියෙනවා..." මම කිමි...

"ඔයාගෙ එහෙම වෙලාද..."

මම රේඛා දෙස බැලිමි... ඇය තවම කුඩා කෙල්ලකි... ශාන්තට මං ගැන සිතූණු දේම මට ඇය ගැන සිතෙයි... ඒ වනවිට මමද ඇයගේම වයසේ පසුවුවෙත්මි...

ශාන්ත...

ශාන්ත...

මට ඔහු අමතක කළ නොහැකි වීද...? නොහැකි වේද...?

"අහන්නෙ ඔයාට අත්දැකීමක් තියෙනව වගේ..." මම නිකමට කීවෙමි...

"මං බොරු කියන්නෙ නැ... මට ඉන්නව බෝයි ෆ්ලෙන්ඩ් කෙනෙක්..."

"කවුද..."

"එයා තාම ඉස්කෝලෙ යනවා... මට වඩා පංති දෙකකට ඉහළින් ඉන්නේ..."

"ඔයා යන්නෙ මික්ස් එකකටද..."

"නැ එයා බෝයිස් ස්කූල් එකේ..."

"අඳුනගත්තෙ..."

"අපි එනකොට එන්නෙ එකට..."

ආදරය නොහඳුනන හිරිමල් වියේදී ඔවුහු ආදරය කරති... මටද සිදුවන්නට ඇත්තේ එය විය හැකිය... මට ආදරය යනු කුමක්දැයි තේරුම් ගියේ නැත...

ඉන්පසුදා රාජකාරි ස්ථානය වඩාත් ප්‍රියජනක විය... මා එතනට යද්දී සුප්ව නැමැත්තා පමණක් නොව රංජිත් නැමැති වෙනත් කොටසක වැඩ කරන කෙනෙක්ද එතන සිටියේය...

"හලෝ ගුඩ් මෝර්නින්..." මා එතනට ළඟාවෙද්දීම සුප්ව නැමැත්තාගේ සුබ පැකීමට මම ප්‍රති පිළිතුර දුන්නෙමි...

"ඔයාද නිෂාදී...? මම සුප්ව..." එවර ඔහුම කීවේය...

"මවං මාවත් අඳුන්නල දීපං... මං මේ මේස ගාණක් තරණය කරල කොරිඩෝර් දිගේ ඇවිත් අතන ගජයගෙ කණෙන් රිංගල ආවේ මෙතන ලස්සණ කෙල්ලෙක් ආව කියන එකට... මහත්සි වෙච්ච එකටවත් මට අඳුන්නල දෙන්නෙ නැ..."

"මු රංජිත්..." සුජීව කීවේය... "කෙළ හල හල තමයි කෙල්ලො බලන්න එන්නේ... විශේෂයෙන්ම ඇතිලි මාර්ක් ගන්නෙ මුගේ මුණෙන්ම..."

"සුජීව ගැන නං ඇහුවා... මෙයා ගැන නං දන්නෙ නැ..." මම කීවෙමි... මට සබැඳියක් දැනුනේම නැත...

"මම කුමාරි අපිව නොකවුම් කරලම දාලද දන්නෙ නැ..."

"අපි කෙටෙයි මම උඹ... මං ගැන කිව්වේ නැහැ නේ..."

"මං උස පහයි අඟල් අටයි... ගොවි බොදු... වයස විසි අටයි..."

"මුඛ කියන්නේ උඹ පර්සනල් ෆයිල් එක ගෙනත් දීරං... බලා ගනිමින්..."

"බෑ බං ඒකේ මේ යක්කු සිවිල් ස්ටේටස් වලට මැරිමි කියල දාල..."

මගේ සිතට ආ සිතහට පිරිසේරන්නට තරම් විය...

"මට සැක ලොක්කා උඹ එකියෙක්ද උඹට එකියෙක්ද හොයන්නෙ කියලා..."

"ඉන්න එකි පරිස්සං කරගෙන උඹ හිටපං... මං මෙතනට ආපු අය බලාගන්නං..."

මිස්ට ගජනායක ළඟටම එනු අප දුටුවේ නැත...

"මොකද රංජිත්... මෙතේ..."

"ආ... මිස්ට ගජනායක... මේ පැත්තට අලුත් ලාමිපු වගයක් ආව කිව්ව..." කියමින් රංජිත් යන්නට සැරසුණේය...

"ඒ පැත්තටත් මං එව්වා..."

"මං දැක්කා... ඒ වුණට ඇලවින්ගේ පුදුම පහන මෙතෙ නවත්ත ගන්නා කියලා ආරංචිය ලැබුණා..."

මිස්ට ගජනායක මට සිතහයි... "මේගොල්ල කියන ඒවා ගණන් ගන්න එපා... නිෂාදි රස්සාව දාල ගෙදර යයිද දන්නෙත් නැ..." කීවේය...

"එව්වරටම නං මෝඩ පාවක් නැ..." සුජීව කීවේය...

මට එක්වරම ගාන්න මතක් විය...

"කුමාරි ආවද..."

"අර එන්නේ..."

"රිපෝට්ස් ටික හදන්න... අනිද්ද මිස්ට ජයනාත් එයි මං හිතන්නේ..."

තිළිණගේ සේවා ස්ථානය අයිති වූයේ ඒ තැනැත්තාට බව මට එක්වරම මතකයට නැගිණි...

"අනිද්දා..." සුජීව ඇසුවේය... "අනිත් සුමානේ හේද එනව කිව්වේ..."

"එහේ ඇවිත් ඉන්නේ මං හිතන්නේ... එතකං හෙඩ් ඔෆිස් එකෙන් කිව්වේ රිපෝට්ස් හදන්න කියල..."

"බයේ වෙන්න ඇති..." සුජීව කියද්දී ගජනායක කාමරය දෙසට ගියේය...

"මෝරිනිත් නිෂාදි..." කියාගෙන කුමාරි ආවාය...

"මෝරිනිත්..."

"මයාට වෙලාවට එතැනි හේද..."

"මව් මං නැවතිල ඉන්න ගෙදර දුටයි පුතයි උදේට එන්නෙ වැන එකේ... ඉතිං මං ඒකෙම ඒගොල්ලො ගෙනත් දානවා..."

"යනකොට..."

"යනකොට නං ඉතිං බස් එකේ යන්න වෙන්නෙ..."

"ආ... සුජීව යන්න ඒ පැත්තෙන්... මයාට එයත් එක්ක යනැති හැමදාම..." කුමාරි කීවේ ඒ මොහොතේදීය...

"මට සමනුත් කිව්වා..."

"සමන් කීවේ..."

"එතන අනිත් පුතා... එයා තමයි ඒකේ ඇවිල්ලා මාව බස් එකට දමමේ... ඇත්තම කියනවනං මට බස්වල ගිහිල්ලා පුරුදු නැ..."

"සුජීව ඔන්න මයාට පුළුවන් ඒ ට්‍රේනිං එක දෙන්න... මෙයාට බස්වල ගිහිල්ලා පුරුදු නැ..."

"මං මේ මොනවද කියන්නේ... අනිත් අල්ලලද ඉනෙන් අල්ලලද... ඕන තැනකිං අල්ලල නග්ගල බස්සන්නං..."

"නග්ගල බස්සන්න නෙවේ ඒ ළමයට බහින තැන පෙන්න්න..."

"ඒකත් පුළුවන්... එතෙම බැරි උණොත් අපේ ගෙදර එක්කං යන්නංකෝ... ඒක වඩා ලේසිනේ..." කියූ සුජීව මත පොතක් පෙරලා ගත්තේය...

"කුමාරි එදා බැලුන්ස් ඕව් වල අප්පෙට් එකක් තියෙනව වෙක් කරමුද..." තවත් අඩපැයක් පමණ ගියපසු සුජීව ඇසුවේය...

"බෑ සුජීව මං මේ රිපෝට්ස් ටික එකතු කරනව... අනිද්දට එනවලුනේ..."

"කොහේද හෙඩ් ඔෆිස් එකේ එවුනුත් බයයිනේ අර යකාට..."

"නිෂාදි එක්ක එකතු වෙල බලන්න එයාටත් තේරෙන්න එක්ක... නිෂාදිව ගන්න පුළුවන් මය රිපෝට් එක ඉවර වුණාම..."

සැබැවින්ම නම් එය ප්‍රියජනක අත්දැකීමක් වෙමින් තිබිණ... සැම මොහොතකම වැඩකට සිත දුන් හෙයින් මගේ කල්පනා ලෝකයද බොහෝ සේ සීමාවී තිබිණ... එහෙයින්ම මම කාර්යාලයේ බොහෝ දේ ගැන වඩාත් උනන්දුවෙන් නිම කරන්නට උත්සාහයක් ගනිමි... සතියක් දෙකක් පමණ ගතවෙද්දී, සමහරවිටෙක මම සමහර බැලුන්ස් ෂීට් හෙදර ගෙනගොස්ද කරන්නට උත්සුක වූයෙමි... නිරතුරු වැඩවලටම සිත යෙදවීම මගේ තනිකමට මෙන්ම සිතිවිලි එක්තැන් කරගැනීමටත් පහසුම මගක් බව මම දන සිටි හෙයින්...

"කෝ...? රිපෝට්ස් ටික ගැහුව... අර යකා ආවද...?" දිනක් සුළුව හේ බොන ගමන් ඇසුවේය...

"කවුද අතේ මේ යකා...?" මම ඇසිමි...

"ආ... මං එදා ගියාට කිව්වේ හයානක පොරක් ගැන... කෙල්ලන්ට පෙන්නන්න බෑ... හැබැයි කොට්ටෝරුව කෙහෙල් ගහට කෙටුව වගේ මෙහෙ ඉන්නට වොස් බඩුවක් ප්‍රින්සි කියල... ඒකිට අහුවෙලාය..."

"ඉතිං ඒකට අනික් අය බයවෙන්නේ..."

"ඒ වගේම තමයි වැඩ... හරියට ටිප් වොස් එකට නිව් එකට තියෙන්න ඕන... එයත් එක්ක වැඩ කරොත් වැඩ අල්ලගනැති හොඳට... හැබැයි ඉතින් පතුරු ගිහිං තමයි වැඩ අල්ලගන්න වෙන්නේ..."

"එහෙම කෙනෙක් එක්ක වැඩ කරන එක හොඳයිනේ... වැඩ ඉගෙන ගන්න ලේසියේ..."

"කෙල්ලො අරහං... කෙල්ලෙක් ළඟට ගියොත් ඉබ්ලම තමයි අතාරින්නේ..."

"මිස්ට් ගජනායකට කියන්න ඕන මෙයාව එතනට දාන්න කියලා..."

කාර්යාලයේ කටයුතු කෙලෙසක වුවද පළමු දින කිහිපයේදීම මට අපහසුම කාර්යය වූයේ අම්මාගේ සිත තැන්පත් කරවා ගැනීමය...

ඇය පළමු දින දෙක තුනකම මෙන් මට දුරකථන පණිවිඩ දුන්නාය... ඇය තැන්පත් වූයේ සතියකට පමණ පසු විය හැකිය... අජිත් අයියා ඊළඟ මාසයේ මුලදී එන බව දන්වා තිබිණ... ප්‍රියා දඹදිව වන්දනා ගමනට සහභාගි වීමට ප්‍රථම මට දුරකථන පණිවිඩයක් දුන්නාය... සමරේ පැමිණි නමුදු ගාන්තව සොයා ගැනීමට අපහසු වී ඇති බව ඇය කීවාය... සමරේත් නෙලිකාත් මල්ලිකාගේ ගෙදරද ගොස් තිබිණ... එහෙත් මල්ලිකා ඉන්නා තැනක් කීමට ඒ නිවැසියන්ද දැන නොසිටිය බව ප්‍රියා කියද්දී දෙදෙනම ඉන්දියාවේ විය හැකියැයි මම පැවසුවෙමි...

"මයා කියන්නෙ කොහොමද...?" ඇය ඇසුවේ තරමක කුතුහලයකිනි...

"මට එවපු කාඩ් දෙකම ආවේ එහෙත් නේ..." මම පැහැදිලි කළෙමි...

සහමුලින්ම උපුටා නොදමුවද... මම පරණ සිතිවිලි මගින් අපත් සිතිවිලි ගොඩනගා ගනිමින් සිටියෙමි...

එහෙත් මගේ අතේ ශාන්තයේ නමින් තැණුනු මුද්ද ලෙලදෙමින් තිබිණ... එය නමක් බව කිසි කෙනෙකුට නොතේරුණ අතර පෙන්නිනයද එලෙසම විය...

ශාන්ත මගේ හදවතින්ම අතුගා දමීමට නුපුළුවන් පුද්ගලයෙක් වී සිටියේය...

"දිලිනි මොකද...?" ඉන්පසු දිනක ගජනායකගේ පුද්ගලික ලේකම්වරිය ලෙස සේවය කරන යුවතිය අප ළඟට ආවිට කුමාරි ඇසුවාය...

"මිස්ට් ජයනාත් එතවලුනේ..."

"කවදද එන්නේ...?"

"එහෙත් ඇවිත් සුමාන දෙකක්ලු... මේ දවස්වල කලමිවු මුන්ව එකේලු..."

"ඒ යකාව අතාරින්නත් කැමති නැතේ මුං... අස්වෙන්න ඉල්ලපු වෙලාවේ අස්වෙන්න දිලත් නැතිලු... එක බෝඩ් මිටින් එකයි ලිව් අනුමත කළාලු නේ... අපිට එහෙම උනානං..." සුළුව කීවේය...

"එකක් තියෙනව මිස්ට් ජයනාත් එක්ක වැඩ කළොත් අයෙ නැ ඕන තැනක වැඩ කරතැකි..."

"කෙල්ලොන්ටනං අමාරැයි..."

"මං නං හිතන්නෙ නෑ..." දිලිනි කීවාය...

"කෙල්ලො ඒ යකාට පිස්සු වැටුණට ඒ මිනිහ ගණන් ගන්නව වත් කියල..."

"එහෙනං ප්‍රින්සි..."

"ප්‍රින්සි වෙනයි... ආරංචියි බදින්න යනව කියල..."

"ජයනාත් කියන්නෙ බැඳපු නැති කෙනෙක්ද...?" මේ සියල්ල මැද මම ඇසුවෙමි... ඒ තැනැත්තා ගැන මටද හොඳ විස්තරයක් අවබෝධ වී තිබිණ... සමහරවිට මට ඔහු යටතේද වැඩ කරන්නට වෙන බව එරැස් කුමාරි නිකමට මෙන් කියූ හෙයින්...

"ඔව්... ලස්සණයි... කට් එක තියල..." දිලිනි විස්තර කළාය...

"ඇත්තද ප්‍රින්සි කියන කෙනාගේ කට්ටාට...?"

"ඔව්... දෙන්නගේ එරෙයාර් එකක් තිබුණලු ඉස්සර..."

"මං මේ රිපෝට් එක දිල එන්නං..." කියමින්ම මම නැගිටිමි... වාර්තාව ගජනායකට දිය යුතු එකකි...

"අර ක හැදවද...?" කුමාරි ඇසුවාය...

"ඉව්... මං ආයෙත් ටයිප් කළා..." කියමින්ම මම ගජනායකගේ කාමරය දෙසට ගියෙමි...

"ආ නිහාදි... මොකද...?" මා කාමරයට ඇතුල්වෙද්දීම ඔහු ඇසුවේය...

"මේ රිපෝට් එක මිස්ට් ගජනායක..."

රිසිවරය හඬ කැළුවේය... "හලෝ..." ගජනායක වාරිතාව පෙරලුවේය... "හෙලෝ ජයේ... .."

මම ඔහු දෙස බැලුවෙමි... ඔහුගේ සුභද කථාව ඔහුගේ තද මිතුරෙකුට විය යුතුයැයි මට සිතීම...

"කවදද...?"

එදෙසින් තවත් කුමක්දෝ දිග කථාවක් කියැවීම... ගජනායක ඒ අතරම මා දෙස බැලුවේය...

"ඔබේ නිහාදි... මං කථා කරන්නං... හෙට ඉඳන් ඔයා පහළ බ්‍රාන්ච් එකේ අත්සන් කරන්න..."

මම යළි පැමිණියෙමි... ඊළඟ සති තුනම මා වෙනත් අංශයක පුහුණුවීම් වලට දමා තිබිණ... ඒ සති තුනම මා ගෙදර යනවිට රැ හතද කිව්වු වී තිබිණ... යළිත් මගේ නියමිත ස්ථානයට එද්දී... ප්‍රධානතම ආරංචිය වූයේ ජයනාත් යළි පැමිණිය බවත් ඔහු ප්‍රින්සි නැමැත්තිය කසාද බඳින කථාවත් පමණකි... බයික් එකේ දෙන්නාම යන්නේ එකට බවද පැවසිණ...

"කොහොමද නිහාදි හොඳද ඒ පැත්ත...?" පහළ මගේ වැඩ පිළිබඳව වාරිතාවක් ඔහුගේ ලිපිගොනුවකුත් ගජනායකට දෙද්දීම අතපාමින්ම ඔහු මගෙන් ඇසුවේය...

"වරදක් නෑ... මිස්ට් ගජනායක..." කියමින් මම සියල්ලම ඔහු අතට දුනිමි...

"නිහාදිව මම බලංගොඩට දාන්න තීරණය කළා... කැමතිද...?"

"ප්‍රශ්නයක් නැහැ මිස්ට් ගජනායක... එකම රැකියාවනේ..."

"එකම රැකියාව... ඒත් වෙන බොස් කෙනෙක් යටතේ... ඒකයි මං පහළ බ්‍රාන්ච් එකේ ට්‍රේනින් එකක් දෙන්න කිව්වේ..."

ගජනායක වැනි ප්‍රධානියෙක් අත්හැර දුමිමට අකමැති වුවද මම අළුත් තැනකට යාමට වඩාත් කැමැත්තක් සිතුවෙමි...

"නිහාදි මේක වෙක් කළාද...?"

"ඔව්..."

ඔහු වාරිතාව පෙරලුවේය... රිසිවරය හඬ කලන්නට විය... වාරිතාව දෙස බලාසිටි ගජනායක මට දුරකථනය ගන්නැයි කීවේය... මම දුරකථනය හතිමි...

"හෙලෝ..."

"මිස්ට් ගජනායක ජලිස්..." ගැහැණු කටහඬක් නැගිණ...

මම ගජනායකට රිසිවරය දුනිමි...

"හෙලෝ... ජයේ... ච්චි... නතිං..."

"නිහාදි..." එවර හේ බණනුව වසා මා දෙස බැලුවේ... "මෙතන අර වැඩද්ද බැලුවද...?"

"ඔව් මිස්ට් ගජනායක..." මම කිව්වු වී වාරිතාව පෙරලිමි...

"ජස්ට් අ සෙකන්ඩ් මවං..." කියූ හේ රිසිවරය පසෙක තබා... "මේක හේද...?"

"ඔව්... ඒක හරි මිස්ට් ගජනායක... මං දෙසැරයක්ම වෙක් කළා..." කීවෙමි...

"ඔ...කේ..."

මම දොරටුවෙන් පිටවෙත්ම... ඔහු රිසිවර බණනුවට 'නිහාදි' යැයි කියනු ඇසිණ... මම යළිත් බැලිමි... ඔහු එය කීවේ අසන්නාට බව මට වැටහිණ... ඔහු මට යන්නට අහිත් කීවේය...

"හරියට හරි... අද නිහාදි මාත් එක්ක යන්නේ හේද...?" සුප්ව ඇසිය... "පහුගිය දවස් වල බස් තිබුණද...?"

"ඔව් හරියටම ඒ වෙලාවට බස් එකක් තිබුණා..."

හවස හේ බොමින් සිටි වෙලාවේ... කුමාරි සුප්ව දෙස බලා "ඔය හේල් කට්ට් එක දාන්න" කීවාය...

සුප්ව නියපොතු කපනය දමුවේය... එය විසිටි පැමිණ මගේ අතේ වැදෙද්දී මම එය අල්ලා ගතිමි... එහෙත් එහි තුඩ මගේ දකුණක මුද්ද දමා ඇති ඇඟිල්ලේ සුළු තුවාලයක් ඇති කළේය... ලේ බිඳවත් දෙකක් වැස්සෙද්දී කුමාරිද මා වෙත පැමිණියාය...

"පොඩ්ඩක් ලේ එනවා හේද...?" ඇසූ ඇය පසෙක තිබූ ප්‍රථමාධාර පෙට්ටිය ගෙන ආවාය...

"තුවාල වූණාද...?" අසමින් සුප්වද මා වෙත ලංවිය...

"ඊකක්..."

"මම කියන්නද... හැන්ඩ් ජලාස්ටරයක් දාමු..." කියමින්ම ඇය මගේ ඇඟිල්ල අල්ලාගෙනම ඉදිරියෙන් වාඩිවුණාය...

"මොකද වුණේ..." අසමින් සේනාරත්නද පැමිණියේය... "ආං මතෙන්ට ජලාස්වරයක් දාන්න... හැඩැයි මුද්ද ගලවන්න වෙයි..."

"එන්නේජමන්ටි රිං එක තෙවෙයිනේ..."

"එහෙනං අනික් අතට දාගන්න..."

"ඒ අතට දාන්නෙ බැන්දම..."

"මැදගිල්ලට දාන්න..."

"කමක් නැ... එක දවසයිනේ... ඕන කෙනෙක් මං බැඳල කියල හිතපුවාවෙ..." කියමින් මුද්ද ගලවා අතෙක් අතට දාගනිමි...

ජලාස්වරය ඇගිල්ල වෙටි එකුවේද කුමාරි විසිනි...

වැඩ නිමවූ විගස මම සුජීවත් කුමාරින් දෙදෙනම සමග කාර්යාලයෙන් පිටවුණෙමි...

මා ඇඳ සිටියේ මසරියකි... දෑත් දෑත් මම මසරිය ඇඳීමට පුරුදුවෙමින් සිටියෙමි... ජයන්තගේ මව මට මසරිය පුරුදු කළාය...

"මිස්ට ජයනාත් එදා ආපු වෙලාවෙ අපුත් එක්කෙනා කෝ කියලා ඇහුවා..." කුමාරි එන අතර කීවාය...

"අපෝ පෙන්නන්න එපා..." සුජීව කීවේය

"මොකද ඒ මනුස්සයට ඕගොල්ලො එක එක කථා කියන්නේ..."

"ඕන කෙල්ලෙක් වැටෙයි ඒ උණාට හිත හරි කදයි මැත්තේ... ගිය අවුරුද්දේ මාසයක් ගිටියා..."

"එපිට අවුරුද්දෙන්..."

"කොහොම හරි කෙල්ලො දෙන්නම මෙහෙට මුත්ස්සර්... උන් බැම කිව්ව එතන ඉන්න..."

"වනවරද..." මට නොඅසාම නොහැකි විය... ඒ මමද බලන්නොඩ යා යුතු වන්නේ ඔහුගේ යටතට බැටිනි...

"එහෙමත් නැ තේද සුජීව... හොඳට කර්මකර කරනවා... ඒ උණාට සමහර වෙලාවට එයත් එක්ක කථා කරන්න බයයි... ඉස්සර නං එහෙම නැ..."

"මාව කම්බස් කරන්නද දන්නෙ නැ හෙව්වේ..." මට කියැවිණ...

"නෑ මං හිතන්නේ මිස්ට ගජනායක මොකක් හරි කියලා..." සුජීව කීවේය...

"වලංගොඩ මුත්ස්සර් එකේ හෙඩ් යන්නෙ මැත්ලු... මෙයාව ට්‍රේන් කරන්න කිව්වේ එහෙට යවන්න..." කුමාරි කීවාය...

"කවදද මයාට කීවේ..."

"පහළ මුත්ස්සර් එකට දාන්න සහියකට විතර ඉස්සෙල්ල... මං ඒත් කිව්වා නිසාදිට අමාරුවෙයි කියලා... දුම්ම ඉඳන් මිස්ට ජයනාත් එක්ක... නැත්තං මට යන්නලු... මං කොහොමද ගෙවල් දාල යන්නේ... මෙයාටම තමයි යන්න වෙන්නේ..."

"මයාට කියලද කියෙන්නේ..."

"අද ඇහැව්වා... මං කැමතියි කිව්වා..." මම කීවෙමි...

"හපෝයි කෙල්ලේ... උඹේ නං ගන්න දෙයක් නැතිවෙයි... ඉබ් මස් විකක් කාය..."

"ඒ මොකටද..."

"හයි ය හත්තිය එන්න..."

"පිස්සු නිසාදි... මිස්ට ජයනාත් යටතේ ඉන්නකොට වැඩ ඉගෙන ගත්තැකි... විකක් කරදරයි කැගහනකොට එහෙම... එව්වරයි..."

කුමාරි බස් නැවතුම්පලට හැරුණාය... "අපි යනවා... නිසාදි අර පොත ගේන්න හෙට..."

"මොකක්ද..."

"නවල් එකක්..."

"හලෝ හලෝ නිසේ... මගේ පරස් එක දාල ඇවිල්ල..." සුජීව එක්වරම කීවේය... ඔහු කලිසං සාක්කු තුනේම බැලුවේය... "මං ටක් ගාල ගේන්නං... මයා මෙතන ඉන්නවද නැත්තං... අතෙතට යනවද..."

"මං ඉන්නං ගේන්න..." මම කීවේ කාර්යාලය පෙනෙන මානසේම හෙයින්... තනිවම තවත් දුරක් යෑමට මට කම්මැලි කමක් දැනින...

"කමලය අරක වහන්න ඉස්සෙල්ල දවන්න... ඕන... අද නැත්තං ඉන්න හම්බවෙන්නෙ නැ... පාත් ගෙනියන්නත් ඕන..." කිසු සේ අඩියට දෙකට මා එතනම දමා ඉක්මණි ගමනින් කාර්යාලය දෙසට ගියේය...

නිළිණ පාපැදියක නැගී මට අත වනාගෙනම ඉඟිල ගියේය... කුමාරි යන බසය අනික් පැත්තට යනු දුටු මම ඇය සිටිදැයි බැලිමි... මා දුටු ඇය අත වැනුවාය... මමද අත වැනිමි...

සෑහෙන වේගයකින් ආ යතුරුපැදියක් මගේ තෙතට හසුවුණේ ඒ මොහොතේදීමය... මගේ තෙත් කිටුණේ ඒ දෙස නොව කාර්යාලයේ ගේට්ටුව දෙසය...

හතළිස් එක

ඔා පසුකර වේගයෙන් ගිය යතුරු පැදිය එක්වරම හරවා ආ දෙසට පැමිණ ආ ඉදිරියෙන්ම නතර වූයේ තත්තර දෙකකටද අඩු කාලයකදීය... සිටින්නේ කවුදැයි හඳුනාගැනීමටත් පෙර හදවතට ඒ කවුදැයි දැනී තිබුණේත් මගේ හදවතින් හටගත් ගින්න ගිස් මුහුණේ සිට දෙසා දක්වා පැතිරෙමින් තිබිණ...

මෙ වෙව්ලමින් සිටි අතර ඔහුගේ රසමුසු වින්දනය එක්වරම හදකුළට කාවැදුණෙන් යළිත් රතු වෙමින් සිටියෙමි... ඒ රුව වෙනත් කෙනෙකුට අයත් වස්තුවකැයි ඒ මොහොතෙහිදී මට නොසිතූණ තරම්... අප හමුවූ පළමු දිනයේ මෙන්ම මගේ හදවත සිහිනලවී ගල්වී පැවතිණ...

"මෙහෙ මොකද කරන්නේ...?" අවුරුදු ගණනාවකට පසුව ඔහුගේ කටහඬ මගේ සවයට වැදෙමින් තිබිණ...

කරා කරගැනීමට බැරිවී ආ දහලන බව ඔහුට නොවැටහෙන්නේ ඇයි...? ඔහුගේ පෙනුම වෙනස්වී නොතිබුණද... වඩාත් මේරු පෙනුමක් ලබාගෙන සිටි අතර කුඩා උඩුරැවුලක්ද වටා තිබුණි... ඔහු තෙත් ආවරණ කණ්ණාඩිය ඉවත් නොකළේය...

මට ඔහුගේ හැඟීම් හඳුනාගැනීමට අපහසු වුවද ඔහු ආ දෙස බලමින් ආ හොඳින් නිරීක්ෂණය කරමින් සිටින බව මට දැනින... ඔහුගේ දෙනෙත් මෙන් සියලුම අවයවයන්ට යොමුවෙමින් පවතින බව ද මට ඉවෙන් මෙන් වැටහෙමින් තිබිණ... මම සබකෝලයෙන් මත්වෙමින් සිටියෙමි...

"දන දන වැරදි කළාමත් කරා කරගන්න බැරිවෙනවා..." ඔහු කීවේය...

මට කෝපයක්ද නැත එමින් තිබිණ... මගේ ජීවිතයම වනයා ඔහු මේ ලෙස කරා කරන්නේ කෙලෙසකද...? ඔහු මේ ලෙස කරා කරද්දී ආ

ඔහු හා කරා කරන්නේ කෙලෙසද...? මම කරා කිරීමේ අදහස අත්හළෙමි...

"කරන්න තියෙන ගත්කොම දේවල් කරල ඇතිහේ... මොකටද හවිර රතු වෙව් ලැජ්ජ වෙන්නේ..."

"මොළේ හොඳ නැද්ද ගන්න..." ඔහුගේ ප්‍රශ්නයෙන් සිත තුළට නැගුණු කෝපය මගේ දිව්ගින් ප්‍රශ්නයක් නිකුත් කර තිබිණ...

"ඔත් එක්ක බුද්ධිමත්ත යන්න නෙවෙයි කරානෙර... දක්ක තියා... මට මහඟුරල යන්න බැරි උණ... තමවත් මතක තිබුණා ඇති..."

දෙනෙතට නගින කඳුව වැළැක්වීමට මම ලේන්සුව ගනිමි... ඔහු මෙතරම් වතවර කරාවත් ආ වෙත යොමු කරන්නේ ඇයි...? එකල සිටි ගාත්ත ආ ඉදිරියේ එවන කරාවල් කිසි දිනෙක සිටිවේම නැත...

"රෙඳි දන් කොහෙද..." ඉන්පසු නැගුණ ඔහුගේ ප්‍රශ්නය මගේ හදවතට හෙත පතරත් බදු විය...

ඔහු රෙඳි ගැන අසන්නේ ඇයි...? පුරා අවුරුදු දෙකකට පසුවත් ඔහු මගේ හදවත පාරමින් තිබේ... මල්ලිකා කොහේද ඇයිමට සිත් වුවද මම එය අසන්නට නොසිතුවෙමි... මට අයිතියක් නැත... දන් කොහෙන්ම අයිතියක් නැත... මගේ දේ දැනගැනීමට ඔහුට අයිතියක් ඇත... මම ඒ අයිතියට ඉඩ දුන්නෙමි...

"කොළඹ..."

"මොකේද...?"

"ඉරිගේගත්..."

"මයා කොහේද ඉන්නේ එතකොට... ඇයි මෙහේ...?" තරමක කුතුහලයකින් මෙන් ඔහුගෙන් පැණයක් නැගිණ... සැබැවින්ම ඔහුගේ කටහඬ කුතුහලයක් තිබුණ බව මට දැනින...

"මම මෙහෙ ජොබ් එකක් කරනවා..."

"ජොබ් එකක්... මයා මොකටද ජොබ් එකක් කරන්නේ...?" එහි වූයේ නම් සෝපහාසයක් වැන්නක් බව මට සිහිණ...

ඒ ප්‍රශ්නයට මට පිළිතුරු දිය නොහැකිය... මගේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු ප්‍රමාද වෙද්දී ඔහු කටහඬ යළි අවදි කළේය...

"මෙහෙ ඉන්නෙ තනියමද...?"

'එන්නද අහන්නෙ...' මට විහිළවක් කිරීමට හුදුඑවන...

"බෝඩ වෙලා..."

"පුදුමයි එව්ව එක... කුමාරිකාව..." ඔහු එවර නම් උපහාස හඬකින්ම මෙන් කීවේය...

මම බිම බලාගනිමි... මට ඔහුට පිළිතුරු දිය නොහැකිය... ඔහු යළි ප්‍රශ්න කළේය...

"මෙතන හිටගෙන ඉන්නෙ...?"

"යාච්චෙක් එනකං... එයාගෙ පරිස් එක මතක නැතිවෙලා අරගෙන එන්න ගියා..."

"එක එකා එක්ක රෝන්දෙ ගහන එක නවන එක තවම අතාරල නෑ වගේ..." අනතුරුව ඔහු කීවේ යතුරුපැදිය පණ ගන්වමිනි...

මගේ හදවතට මෙලෙස වද දීමට තරම් ඔහු මෙතරම් කුරිරු වූයේ කෙසේද...?

"ආදරේ මොකක්ද කියල තේරුං ගන්න බැරි බැල්ලියෙකුට මං ආදරේ කළා..." ඔහු කීවේ මගේ හදවත දෙකඩ කරවමිනි... "තනිවෙලිව ආදරේ ඇගේ හංවඩුවක් ගැහුව නං මං මෙව්වර විදවන්නෙ නෑ..." කීපු දවසේ ඇගේ හංවඩුවක් ගැහුව නං මං මෙව්වර විදවන්නෙ නෑ..." කීපු දවසේ ඇගේ හංවඩුවක් ගැහුව නං මං මෙව්වර විදවන්නෙ නෑ..."

මහපාර මැද හඩාවැටෙන්නට පිළිවන් කමක් නැති කමින් මම ඉවසාගෙන සිටියෙමි... එහෙත් කඳුළු ගලා ඒම නැවැත්වීමට නොහැකිය... මම ලේන්සුව දෙනෙතට තද කරමින් සුර්ව එන දෙස බලා සිටියෙමි... කඳුළු නවතාගැනීමට බැරිවූ හෙයින් ඔහුගේ රුව මගේ හෙත් දෙසේ බොදව් තිබිණ... මම අනික් දෙස බැලීමි... මගේ හදවතේ වේදනාව අත් අයට නොපෙන්විය යුතුය...

විදවීම... විදවන්නේ ඔහු පමණක්ද...? මගේ හදවත කොතරම් විදෙව්වේද...? විදවමින් තිබේද...? ඔහුට දන් හදවත සනසන්නට තවත් අයෙක් ලඟට වී සිටින බව ඔහුට නොතේරෙන්නේ ඇයි...? මට මගේ වේදනාවන් කියවා ගැනීමට කෙනෙක් නැති බව නොවැටහෙන්නේ ඇයි...?

"යංකං තිබ්බා... තව පොඩ්ඩෙන් අම්මා ඔළුව පලනවා..." සුර්ව ලඟට එමින්ම කීවේය...

තවමත් මට කථාව ගොනුකර ගැනීමට බැරිව සිටියෙමි... ශාන්තගේ කුරිරු වදන් මගේ දෙසවන පුරා දෝංකාර දෙමින් තිබිණ...

"ආ ඔයා දුක්කද දන් අර පැත්තට බසික් එකක් ගියා..." ඔහු හරස් පාර දෙසට අත දිගු කළේය... "අර යකා පින්සිව නග්ගගෙන ඒ පැත්තට ගියා... මාර සිප්පි කෙරිල්ලක් ගත්තේ... තව පොඩ්ඩෙන් අතන වංගුවෙ එකෙක් නහිනවා... ඒ මිනිසා කුණුහර්පයක් කිව්වා... මේ යකත් කිව්වා... ගියා..."

මම සුර්වගේ කථාව මේ කණින් ඇසීමි... එය අනෙක් කණින් පිටවෙමින් තිබිණ... එයට වඩා යකෙක් මගේ හදවතම කලා දමා මෙනතින් පලා ගිය බව සුර්ව දන්නේ නැත...

"එක්සෙකටිව් කියල කියන්නත් බෑ ඒව කරනකොට..."

මට සුර්ව කී දේවල් ඇසුණේ යන්තමය... මගේ දෙසවනේ දෝංකාර දෙමින් තිබුණේ ශාන්තගේ කටහඬම පමණකි... මට ආදරයෙන් හා ගෞරවයෙන් සැලකූ ශාන්ත මගේ සිහියට නැගිණ... එලෙස වූ ඔහුගේ හැසිරීම මෙතරම් පහත් තත්ත්වයකට පැවුණේ කෙලෙසකද...? කුණුහර්පයක් වුවද සිත සනසන අයුරින් මාදුව කී ඔහු මෙතරම් හදවතට වදදෙන අත්දමින් ආත්ම ගෞරවය කෙලෙසන අත්දමින් බැණ වැදීමට තරම් හදවත ගලක් කරගෙන ඇත්තේ කෙසේද...?

නවාතැනට ආ මම ඇසුම් පිටින්ම නාන කාමරයට වැදී කැඩී කරම් හඩා වැළපුණෙමි... නොසන්සුන් මතසින් සිටි හෙයින් එදා රැ කැමරා මා ගත්තේ ස්වල්ප වශයෙනි...

"ඇයි දුව... මොකක් හරි ඔගිස් එකේවත් කරදරයක්ද...?" ආත්ට ඇසුවාය... ඇය මවද කථා කළේ දුව යනුවෙනි...

"නෑ ආත්ටි... මං රැව කෝල් එකක් ගන්න යන්නද...?"

"දුවත් එක්ක යන්න..."

දුරකථනය තබා ඇත්තේ ව්‍යාපාරික ස්ථානයේය...

"හදිසියේ...?" ඇය එහෙත් ඇසුවාය...

"මට යාච්චෙකුට පණිවිඩයක් දෙන්න ඕන..."

මම රේඛාත් සමග පහළට ගියෙමි... සේවකයා සිනහසී මට දුරකථනය පෑවේය... මම වෙන් කළේ ප්‍රියාගේ අංකයය... ප්‍රියා දුරකථනයට ආවාය...

"තලෝ සේපාලි... මොකද මේ හදිසියේ...?"

මම වටපිට බැලීමි... රේඛා එහි සිටි සේවකයන් දෙදෙන සමග කථා කරමින් සිටියාය... විසන්ධි වීමට පෙර සියල්ල කිව යුතුය...

"මට ශාන්ත හම්බලණ..." මම එක්වරම කියා ගනිමි...

"සේපාලි..." ප්‍රියාගේ පුදුමය මවද දැනින...

"මට කුණුහර්පෙන් වගේ බැණල බැණල ඉගිල්ලිලි ගියා..." මගේ කටහඬේ වූ පුදුමය ඇයටද දැනෙන්නට ඇත... මට සිතාගත නොහැකි වූයේද ඔහුගේ බැණිල්ලය...

"ලාට පිස්සුද...? ඔයාට දෙකක් කථා කරන්න තිබුණේ..."

කථා කරන්නේ කෙසේද...? "මං වචන තුනයි කථා කරේ..."

"අයි ලව් යූ... කිව්වද...?" ප්‍රියා මගේ කණස්සල්ල වටහාගෙන විහිළුවක් කරන්නට සිතුවා වැන්න...

"පිස්සුද ප්‍රියා ඒක කියනව කියා... ඒක දන් මට කියන්නත් බෑනේ..."

"හරි හරි..."

"මොළේ නරක් වෙලාද කියල ඇහුවවා... එව්වරයි..."

"මොනවද කිව්වේ..."

"අන්තිමට කිව්වා මගේ හංවඩුවක් තිබ්බානං එයා විදවන්නෙ නෑ කියලා..." මට ඉකියක් ගැසිණි...

"මේ පින් සිද්ධ වෙයි... අඩන්න එපා... ආයේ අසනිප ප්‍රණෝත්ත එයා ඇවිල්ල කරල දෙනවද කිසි දෙයක්... කොතේද ඉන්නව කිව්වේ..."

"කිසි දෙයක් දනගන්න බැරි උණා ප්‍රියා... අඩුගානේ ඔබ්බ එකටත් අහගන්න බැරි වුණා..."

"ඔයාගෙ එක ඇහුවවද..."

"නෑ... රෙජ් ගැන ඇහුවවා..."

"රෙජ් ගැන..." ප්‍රියා තත්පරයක් ඉඳි යළි කටහඬ අවදිකළාය... "මේ පිස්සු යකාට පිස්සුවෙන් නවන්න කියලා ඔයා සංකෝපෙන් ඉන්න සේපාලි... අනිත් හැමදේටම අති පණ්ඩිතයා... අවශ්‍ය වැදගත්ම කාරණයේදී උඹා බුරුවා වුණා... නිකං බුරුවා තෙවෙයි පොල් බුරුවා..." දුරකථනය විසන්ධි වුණි...

ප්‍රියා හා කපා කිරීමෙන් සිත සැහැල්ලු වුවද මට එහි අග භාගය වනතෙක්ම නින්දට ගව් ගණනාවකටවත් ලගා වීමට හැකි නොවීය... එහෙයින්මදෝ උදය නැගිටීමේදී මගේ සිරුරට දණුතේ දැඩි කෙටෙත්තු ස්වභාවයකි...

"ඕගොල්ලො යන්න රේඛා... මං තව පැයක් විතර ඉඳල යන්නං... මම අද උදේ ඡෝට් ලීව් එකක් දානවා..." මම රේඛාව කීවෙමි...

මා කාර්යාලයයට යනවිට කුමාරි කලබලවී සිටියාය...

"අර යකා දන්මම රිපෝට්ස් ඉල්ලුව... මෙනතටම ඇවිල්ල..."

"මං කියල තිබුණේ ඔක්කොම පිළිවෙලට..."

"අද තරං නං බයවුණේ නෑ... ඇත්තටම නං යකෙක් වගේ හිටියේ..."

"මේයා නං කාම ආවේ නෑ කිව්ව ගමන් මගෙන් ඇහුවවා... මේයා තේද මට දෙන්න කියලා ට්‍රෙන් කරන්නෙ කියල... ඊට පස්සේ මට කියන්නත් ලැජ්ජයි නිහාදි..."

"කියන්න... කියන්න..." මම කීවෙමි... ඕනම කුණුහර්පයක් අසා විදදරා ගැනීමේ ගක්කිය හා පුහුණුව ගන්න මට ඊයේ ලබා දී තිබිණි...

"මිනිසු එක්ක දඟලන එක රැට කරගෙන උදේට වෙලාවට මෙනතට එන්න පුරුදු කරන්න කියල... මම ඒපාර කිව්වා එයා බැඳලා නෑ කියලා... එහේ යන දවස වෙනකොට බැඳල තියෙයිනේ... දැන් මෙහෙම නං ඒ වෙනකොට දවසක් ඇර දවසක් එයිද දන්නෑ... කියාගෙන ගියා..."

"තයිගෙන්ද..."

"අපේ නෑ... එහෙම නෑ... මං ළගට වෙලා බොහොම තිමිත් කිව්වේ... මට තේ සවුත්තුව දමීමේ... දන්නවනේ මං කියල ඔයාට කියලා දෙන්නෙ... එයාගෙ වැඩ එයාට ඕන වෙලාවට කරන්න කියන එක තමයි ඒ කිව්වේ..."

"ගෙදර ගැනි ගෙනත් ලගින් තියාගන්න කියන්න..." ගාන්ත මතස්වු මම ඒ කේන්තිය මේ පුදුම පුද්ගලයා මගින් යැවිමි... කුමාරිට සිතහවක් නැගිණි...

"මට නං කියන්න බෑ..." ළරහිස ගස්සා කියූ ඇඟ... "මොකද පරත්තු වුණේ..." මගෙන් ඇසුවාය...

"නෑ අපේ අද මට ටිකක් නින්ද ගියා..."

"ඒ මොකද...? ගෙදර දෙන්න දෙපාරකට ඇද ළගට ආවද..."

"ළගට ආව එක්කෙනාද ඒකත් අහන්න කිව්වේ..."

"ඒක දන්නවනං තුන්වෙනියට මං එන්නද කියල අහයි..."

"එහෙම එකෙක් නං ගන්න ඕන පළවෙනියට... අන්තිම වෙනකොට නින්ද ගියොත් වැඩක් නෑනේ..."

"නිහාදි..." ඇඟ කීවේ පුදුමයෙනි... "ආට නිහාදි තෙවෙයි දැන් ඉන්නේ..."

"බොරුයැයි... සුජීවයි රංජිතුයි දෙන්නා මට ට්‍රෙන් කරන්නේ ඔව් කරන හැටිනේ..."

කුමාරිට මහ හඬින් සිතහා ගියෙන් සුජීව බැලුවේය...

"මොනවද මේ ගැනු රහස්..."

"ගෙදර එක්කෙනාගෙන් අහගන්න..."

"එයිට වඩා ආතල්තේ ඕගොල්ලොත්තෙන් අහගන්නකොට..."

කුමක් හෝ කථාවක් පිට ඉන්නේ නම් ඊයේ වූ සියලුම සිදුවීම් අකා මකා දමා සිටිය හැකිය... තනිවම වැඩකට සිත යොමුවූ හැම මොහොතකම මට ගාන්තගේ කුරිරු විලාසය මැවී පෙනින...

'දැන දැනම වැරදි කළාම කථා කරගන්න බැරිවෙනවා...' දැන දැන වැරදි කළද ඒ වැරදි වටහා දිය යුතු පුද්ගලයා පැන ගිය පසු කුමක් කරන්නද...? කරන්න තියෙන ඔක්කොම දේවල්... මා කෙරුවේ කුමක්ද...? ඔහු කීවේ හදවත පාරවන කථාවකි... මා පිරිමියෙකුගේ තුරුල්ල සැනසුණ බව නොවේද...?

රෙජ්...

මා රෙජ් හා මිතුරුපුරුස් යැයි ඔහු සිතාගෙන වන්දි...

කෙරිය යුතු සියලුම දේවල් කර තිබෙන්නේ ඔහු විසිනි... ඔහු මාගෙන් මේ ලෙස පළිගන්නේ ඇයි...? මට බණින්නේ ඇයි...? ඔහු ගැන දැන දන්න ඔහු වෙනුවෙන්ම ජීවිතය ගෙනයන හෙයින්ද...? මගේ දැසට නැගී කඳුළු බොදවී පොත උඩට වැටිණ... මම වටපිට බැලීමි... අන් අය මගේ විලාසය නොදකින්නට ඇත... මම පහත්වී දැස පිසදා ගනිමි... ඔහුගේ රුව පමණක් නොව ඔහුගේ ප්‍රශ්නයන් මගේ හදවතින් ඉවත් කළ යුතුය... එහෙත් ඒ තත්පරයකට දෙකකට පමණි...

යළිත් ඔහුගේ හඬ මතකයට නැගෙමින් තිබිණ...

නමවත් මතක තිබුණා ඇති...

නම පමණිද...? ඔහුගේ සියලුම ආදරණීය හා සෙසෙන්නා කැටිකොටගත් සිද්ධීන්... මගේ හදවතෙන් නිසිදාක ඉවත් වී නැත... අවුරුදු ගණනාවකට පෙර ඔහු මගේ ගෙල දෙපස අකගාමීදී ලද වින්දනය අදත් මට දැස පියා සිහිකරන විට ලබාගත හැකිය... ඔහුට එය ඒ ලෙස සිදු නොවීම මගේ වැරද්දක් නොවේ... ඔහු වෙනත් ගැහැනියකගේ එකසිත් දත් සතුටුවෙමින් සිටී... ඔහු මගේ හදවත පාරවන්නේ ඇයි...?

එක එකා එක්ක නටන එක... අදටත් ඔහු ජෙජී කෙරෙහි චෙටියනින් පසුවෙයි... සඳහන් මා ගනිනාවත් ලෙස සලකයි...

ඔහු බැල්ලියෙකුට ආදරය කළ බව ඇත්තකි...

එහෙත් වලිගය වනමින් ඔහු දෙකට එක බැල්ලකට සලකන අයුරු ඔහු නොදනියි...

තනිවෙව්ව දවසේ ඇතේ හංවටුවක් ගැහුව නම්...

ඔහුගේ මේ කෝපය කුමක්ද...? මට නෙලිකා කීව් වදන් පෙලක් සිහිපත් විය...

'පළිගන්න බැන්දට එයාම තමයි දඩුවම වීද වීද ඇත්තේ...'

ඇය පොඩි කමට වුව කී කරාවේ බරපතල සත්‍යයක් තිබේ... ඔහු විඳවන්නේ නම් විඳවන්නේ ඔහුගේම වැරද්දෙනි... එදා සාදයේදී තව තත්පර දහයක් ඉවසුවේ නම් අවුරුදු ගණනක් මේ විඳවිල්ල මටද විඳවන්නට වන්නේ නැත...

ඔහු විඳවුවා පමණකි... එහෙත් මා... මා එය ඊයේද විඳවුවෙමි... අදද විඳවන්නෙමි... අද මට තේරුම් ගිය පරිදි හෙටද විඳවන්නට සූදානම් විය යුතුය...

දැවැන් ලබද්දී පියෙකු සතු වගකීම ලැබෙද්දී ඔහු ඔහුගේම ලෝකයකට යොමු විය යුතුය... ඔහු දැනුදු විඳවන්නෙක් නොවේ... ඔහුට නිවසක් හා ගැහැනියක ඇත... මම මගේම නිවසින්ද වෙන්විමි... මට වෙනත් අයෙකුගේ පහසු පැතිය නොහැකිය...

"නිමාදි... පොත දිනා බලාගෙන කල්පනා කරන්නේ...?" කුමාරි ඇසුවාය...

"ඔව් කුමාරි මොකටද බොරු කියන්නේ... මං කල්පනාවක් කළා..."

"ඇයි මිස්ට ජයනාත් ගැන හිතුවද...?"

"අපෝ නැ... මං එයා ගැන හිතන්න තවම දුකලත් නැත..."

"නොදකින තරමට හොඳයි..." සුජීව කීවේය...

"එහෙම බැනේ... මේකි එයාගෙ යටතෙ නේ වැඩ කරන්න යන්නේ..."

"ඔයා මෙතන නවතින්න... යන්න බැහැ කීව්වොත් මිස්ට ගජනායක ඔයාට යවන එකකුත් නැ..."

ශාන්ත වත් පුද්ගලයෙකුට මුහුණ දුන් මට ජයනාත් නැමැති පුද්ගලයාගේ යටතේ වැඩ කිරීමට අපහසුතාවයක් නොවිය යුතුය... මගේම යැයි සිතාගත් ශාන්ත මගේ හදවත කුරිරු අන්දමින් පෙලා ඇත... පිටස්තරයෙක් වූ ජයනාත්ගේ කෝපයට මා පසුබසින්නේ කුමටද...? ඔහු බැණ වදිද්දී මගේ හදවත ගලක් කරගත හැකිය...

"නිමාදි මිස්ට කරා කරනවා..." පියන් ඇවිත් කීවේය...

මම ගජනායකගේ කාර්ය දෙසට පිය මැන්නෙමි...

"ඇයි මිස්ට ගජනායක...?"

"පොඩ්ඩක් හිනිත් මිස්ට ජයනාත් හම්බවෙල එන්න..." ඔහු විසිවරය තැබුවේය...

"මං තැන දන්නෙ නැ..."

"ගියේම නැද්ද...? එයා තමයි බලංගොඩදී ඔයාගෙ බොස් වෙන්න ඉන්නේ..."

"ඇයි මාව බලංගොඩට දාන්න හිතුවේ...?" මට ඇසිණ...

"බණ්ඩාරවෙල ඉන්න ඉල්ලුවේ මොකක් හරි විශේෂ හේතුවක් තියෙනවද...?"

"නැහැ..." මම යන්නම් සිනහසුණෙමි...

"මිස්ට ජයනාත් එක්ක වැඩ කරන්න පුළුවන් ටික දෙනයි ඉන්නේ... ඔයාට පුළුවන් කියලා මට හිතුණා..." කියූ හේ පසෙක සිටි සේවකයා දෙස බැලුවේය... "මේ මිස් එක්ක යන්න ජයනාත් සර්ගේ කාර්යට..."

මම පියවරක් තැබුවෙමි...

"නිමාදි... මට ඔයාට පුද්ගලිකව කාරණයක් කියන්න තියෙනවා..." ඔහු සේවකයා දෙස බැලුවේය... සේවකයා පිටවිය...

මම මේසය ළග සිට ගනිමි...

"ජයනාත් ප්‍රශ්නකට මැදිවුණු කෙනෙක්... එයාට හරියට තේන්ති යනවා... ප්‍රශ්නයක් උණෙක් ඉවසගෙන ඉන්න... ඕන්නං විකක් හයිසෙන් කැගහයි... මං මේ වික කිව්වෙ අතින් අය තං ජයනාත් ගැන දන්නවා... ඒත් ඒ අය දන්නෙ ජයනාත්ගෙ බාහිර තත්ත්වෙ විකරයි... නමුත් මම එයාට පුද්ගලිකව දන්නවා... ඒ හින්දයි මම එයාට මේ වික පිණිසයෙන්ම කිව්වෙ... එතන වැඩ කරපු දෙන්නෙක්ම සුමාන දෙකට බැ කියාගෙන ආයේ මෙහාට ආවා... රිපෝට් එකේ මොකක් හරි පොඩි වැරද්දක් ඇති... හදල එන්න... එකට එක කියන්න යන්න එපා..."

ගජනායක වැන්නෙක් අවවාදයක් දී පිටත් කරන්නට තරම් වූ ජයනාත් නැමැති මේ පුද්ගලයා ගැන දැන ගැනීමට මට පුදුම කුතුසලයක් ඇතිවෙමින් තිබිණි... එහෙත් සේවකයා පසුපස යන මොහොතේ සිමෙන්ද මුර අධිකාරියටම බලපෑමක් කළ හැකිවූ මේ පුද්ගලයා කෙරෙහි ඇතිවූ බිය සැක පුළුල්ව නොවිය... කුමාරි එතනින් යද්දී මා දෙස බැලුවාය...

"මිස්ට්‍ර ජයනාත් හම්බවෙන්නලු... රිපෝට් එකේ මොකක්ද වැරද්දක් වෙලා..." විර පදනමෙන් උත්තරය දුන්නද කටහඬ වෙවිලිල්ල නවත්වා ගැනීමට මට අපහසු විය...

"කියන තරං යනා කවත් නෑ නිහඬි... එයාට සම්භර වෙලාවට විකරයි යනා වැහෙන්නේ..." මා බියපත් වූ බව දනගත් හෙයින්දෝ ඇය කීවාය...

එවිර මා ඇය දෙස අයාගත් තෙතින් බැලීම්... පුද්ගලයා නැතිවීට නොයෙකුත් දේ කිවහැක... ඉදිරියට ගොස් කියවන්නේ කෙලෙසද...? අන් අයගේ කථා නිසා නොව ගජනායකගේ අවවාදය නිසා සැබැවින්ම නම් මට සැහෙන බියපත් බවක් දැන තිබිණි...

"දුන්මම බයවෙලායෝ... බය නැතුව යන්න... මයාගේ බය දක්කම එයා බයවෙයිද දන්නෙ නෑ..." කුමාරි කීවාය...

මම සෙමින් සෙමින් පියත් පසුපස ගියෙමි... කාමරය ළඟට ගිය සේවකයා දොරට අත තියන්නට ප්‍රථම... එහා පැත්තේ කෙනෙක් දුව ආවේය...

"සර්ට නැලල... කවුද එකෙක් වෙත් එකක් වරද්දල... උඹ පිටින් යයි ඇතුළට ගියොත්..."

"මිස්ට්‍ර එවන්න කිව්වලු..."

සේවකයා මා දෙස බැලුවේ අනුකම්පාවෙන්ම මට සිතිය... එහෙතො ඉපිට කරන්න දෙයක් නෑ වැන්නක් ඔහුගේ මුහුණේ ලියැවී තිබිණි... සේවකයන් දෙදෙනාගේම කණස්සලු සහගත මුහුණු දුටු මම සැහෙන්නට ඇතුළතින් ගැහෙන්නට වීම්... පපුව ගැහෙන හඬ වඩාත් දඩව මටද ඇසෙමින් තිබිණි...

මෙතරම් සැර පරුෂ නම් මා එන වෙලාව ගැනත් ඔහු මතක තබාගෙන සිටිනවා විය යුතුය... පරත්තු වුවහොත් ඒ වරද ගජනායක මතට වැටෙන්නට බැරි නැත... ගජනායක හැකි උපරිම අයුරින් මට අවවාද දී තිබේ... ඔහුට බැණ වැදීමට ඉඩක් නොතැබිය යුතුය...

මම සෙමින් දොර තල්ලු කළෙමි...

රිසිවරය අතේ තබාගෙන පුටුව අතින් අතට හරවාගෙන සිටි ඔහු පිටුපස කැඩිතෙට්ටුවේ පහළ ලාච්චුවකින් කුමක්ද සොයමින් සිටියේය... එහෙයින්මදෝ ඔහුට සෙමින් දොර ඇරුණා නොඇසෙන්නට ඇත... අවස්ථාව අනුව කථා කළයුතුද නැද්ද තීරණය කිරීමට මට තත්පරයක් දෙකක් ගතවිය... ඔහු හිස ඔසවද්දී මා දුටුවහොත් කථා නොකරම එතන සිටගෙන සිටියායැයි සියලු වරදවල් මා පිටින් යන්නටද බැරි නැත... කුමකට බියවිය යුතුද...? ඔහු මගේ ප්‍රධානියෙකි... නැතහොත් ප්‍රධානියෙක් වන්නට සිටින්නෙකි... සිතට දිරිගත් මම කථා කළෙමි...

"මිස්ට්‍ර ජයනාත්..."

ඔහුගේ හිස විදුලි වේගයෙන් එසවිණි... රිසිවරය බිම වැටෙනු මා දුටුවේ... මගේ බොඳ වූ දෙනෙත් අතරිනි...

සැවොම බිය ගන්වමින් යකෙක් වැහුණාක් මෙන් කටයුතු කරන පුද්ගලයා... ප්‍රසන්න ආදරණීය කිසි කෙනෙකුට බිය නැති... මගේ ජීවිතයම රසයෙන් පිරවූ ඒ ජීවිතයම වේදනාවටද භාජනය කරලූ පුද්ගලයාම බව මට හඳුනාගැනීමට තත්පරයක කාලයක් නොගියේය...

ඔහු මා දෙසත් මා ඔහු දෙසත් ගල් ගැසි බලා සිටි නමුදු... මගේ සිතිවිලි නම් ඉමක් කොණක් නැතිව පාවෙමින් තිබිණි...

යාන්න... ඔහු ගත කරනුයේ කෙබඳු දෙබිඩි ජීවිතයක්ද...?

මොහු තනිකඩයෙකු බව සැවොම පවසයි... ඔහු බේරින්නට යන්නේ ප්‍රින්සි නම් ළදකැයි පැතිරී ඇත... මල්ලිකා ඇයගේ සැමියා ලෙස ඔහු හඳුන්වා දී තිබේ...

ඔහු මගේ නම කියන්නට කට අරින්නට පළමු මම අතික් දෙසට හැරී දොර තල්ලු කරගෙනම පිට වුණෙමි... ඊයේද ඔහු මගේ හදවත ඇති කරම් පාරවා තිබේ... තවත් හදවත පාරවා ගනු කුමකද...? මම මා එනතෙක් බලාසිටි සුළු සේවකයා දෙසද නොබලා ගමන් කළෙමි... සේවකයා මටද වඩා කලබල වන්නට ඇත...

දොර හැරෙනු මට ඇසුණු නමුදු ඔහු මගේ නම කීවේ නැත... මම ගොස් මගේ ආසනය මත වාඩි වුණෙමි... දුන් කරන්නේ කිමක්ද...? මට සිතාගන්නට තත්පරයක් දෙකක් යළිත් ගත කළෙමි.

කුමාරි මා දෙසට ආවාය... මගේ කලබල වූ හැසිරීම් රටාවෙන් ඇය මටත් වඩා කලබල වෙන්නටද නොසන්සුන් වන්නටද වූවාය...

"ඇයි නිසාදී... මිස්ට් ජයනාත් බැන්නද...?"

"නැහැ..." මම කීවෙමි...

"එහෙනං... කිව්ව වගේ එයා බය වුණාද...?" ඇය සිනාවක් නගාගෙන ඇසුවාය...

සුර්වද මා ළඟ සිටියේය... සැබැවින්ම නම් ඒ දෙදෙනාටම මගේ කැළඹීම ගැටළුවක් වන්නට ඇත...

"නිසාදීව අල්ලල කිස් කරාද...?" ඔහු විහිළුවෙන් ඇසුවේය... මට විහිළුව විහිළුවක් ලෙස නොහැඟුණි... මම ඔහු දෙස බැලුවේ නොසතුටිනි...

"නැහැ..." කියූ මම අනිත් අය කිසිදෙයක් කියන්නටද පසු ගස්නායක වෙත ගියෙමි...

ගාන්ත මගේ ප්‍රධානියා ලෙස ගන්නට මගේ කිසිදු කැමැත්තක් නොවීය... මගේ හදවතට විරුද්ධව තවත් ගැහැනියකට විරුද්ධකම් පාන්නට මට කිසිදු උවමනාවක් නැත... ඔහු මල්ලිකාගේ සැමියා බව මට ඉමහත් කළ නොහැකිය...

ඒ වහරිම එහි පැමිණ සිටි සේවකයා කුමක්ද කියමින් සිටියේය...

"ඇයි නිසාදී..." මම ඇතුළුවන විටම ගස්නායක ඇසුවේය... "මිස්ට් ජයනාත් හිටිය තේද...?"

මම හිස සැලුවෙමි...

"ඇයි ආවේ..." ඔහුගේ ප්‍රශ්න වැල නිම නොවූයේය... "රිපෝට් එක හදුවද..."

"නැහැ..." මම හිස සැලිමි...

මට ඒ කිසිවකටත් වචනයෙන් දෙකෙන් පිළිතුරු දිය නොහැකිය...

"බැන්නද..."

"බිහින්න ඉස්කල්ලා මම ආවා..." මම කීවෙමි...

"ඔහුත්ත දකල පිරිවර බයවුණාද...? නැත්තං දක්ක ගමන් බැසි සියලු ඔහුණද..."

එවර දුරකථනය හඬ කලමින් සිටිණ... රිසිවරයට පණදෙන කැනැස්තා කවරෙක්දැයි මගේ හදවතට විවරගෙමින් සිටිණ...

"ස්මිසි... හෙල් ජයේ..." ගස්නායකට සිනාවක් හිමිය...

"වේරි... වේරි... ජස්ට් අ මිනිට් මවං..." ඔහු බණනුව නොවසාම මා දෙස බැලුවේය...

"ඇයි දුටගෙන ආවේ..."

මා මෙහිදී දෙන පිළිතුර අසන්නාටද ලැබිය යුතුය... අසන්නාට ඇසෙන ලෙසින් රිසිවරය එහි තිබෙන බව මම දනගනිමි... ඒ මොහොතේදී ගස්නායක මගේ ප්‍රධානියෙකු යැයි සිතුවේ නැත... මේ රැකියාව මට අවශ්‍ය නැත... රැකියාවට යටි ගාන්තට මගේ දිවිය යළිත් සරාජය කරන්නට දීමට මට ඕනෑකමක්ද නැත... මම සුරත දිගුකර රිසිවරය විසන්ධි කළෙමි...

"මිස්ට් ජයනාත්ගෙ යටතෙ නැතුව මට ඕනම නැතකට ප්‍රාන්ත්වර් එක හදල දෙන්න..." කියූ මම ඔහුට කිසිදෙයක් ඇසීමට නොහැකි අතීත් පැත්තට හැරුවෙමි...

යළි දුරකථනය හඬ කලමින් සිටිණ... ගස්නායක යළිත් රිසිවරය ගත්තේය... මම ඒ දෙස නොබැලුවෙමි... මම ගොස් මගේ අසුනේ වාඩිවිමි... ගස්නායක කාර්යයට කුමාරි කැඳවමින් සිටිණ... මා දෙස පුදුම බැල්මක් හෙලා ගනිමින් කුමාරි හික්මෙනු මම බලා සිටියෙමි... සාර්තාව සාදා දීමට කුමාරි කැඳවන්නට ඇත...

"නිසාදී විසිටර්ස්..." එවර අහිත් රිසිවරයෙක් මට පණිවිඩයක් ආවේය...

මේ මොහොතේ කවරෙක්ද...? මම යළි ආවෙමි... ගස්නායක කවරෙක් රිසිවරයෙම පසුවෙයි... ඔහු මා දෙස බැලුවේ ආගන්තු දැනිනි... ඔහුගේ මුහුණේ විශ්මයක් සටහන් වී සිටිණ... මම එය නොසැලකිමි...

"යර්ස්..." ඔහු එවර බණනුවේ බොත්තම හඳුනා මා දෙස බැලුවේය... මා කියන දෙය අසන්නාට නොඇසෙන බව මම දනිමි...

"මට විසිටර් කෙනෙත්ව... මම පහළට ගිහිත් එන්නද..."

"පැය කියකටද..."

"ඒක හැටියට..."

"බෝයි ට්‍රෙන්ඩ් ද...? හස්බන්ඩ් ද..."

"මගේ පර්සනල් ෆයිල් එක දකින්න ඇතිතේ... සිවිල් ස්ටේට්ස් අන් මැරිඩ්... මට බෝයි ට්‍රෙන්ඩ්ස්ල නැ..."

ගාන්තට උදව් කිරීමට තහනන ගස්නායක කෙරෙහිද මට ඇතිවූයේ කෝපයකි... සමහරවිට මා පුද්ගලයින් හා තැන තැන සැරිසරන්නියකැයි ගාන්ත කියමින් සිටියාද විය හැකිය... දැනට කදුළු නැගෙද්දී... ආතතියෙන් ආදරයෙන් සිටි රැකියාවද මට ඊතලවෙමින් සිටිණ...

හතළිස් දෙක

මා පහළට බැස්සේ හදවත ගිනි ගනිද්දිය... අපිත් අයියා දුටු විගහ මට මගේම සිතිවිලි පාලනය කරගත නොහැකි විය... මම ඔහු දෙසට දිවුවේ ඉටු දෙවියෙකු දක්කාක් වැනි හැඟීමකිනි... ඔහු මගේ කම්මුල් දෙකට දෙඅත් යවා අතහැරවිය...

"අයියා... කවදද ආවේ...?"

"ආවේ ගිය සුමානේ... මං ගෙදර ගියාම ඒක වොටර්ස්ල බලනවා... ඒකර මං රෙජ් හම්බවෙන්න ගියාම තමයි කිව්වේ මෙතේ කියලා..."

"ඇයි නන්දා කිව්වේ නැද්ද...?"

"රජසාවක් කරනව කියල කිව්වට බණ්ඩාරවෙල කියල කිව්වේ නැතො... මං ඉතින් පුරුදු විදියට ගෙදරට ගියා..."

"ප්‍රියා..."

"මං ඒතේ නං ගියෙ නැ..."

"අපි එළියට යමුද...?" මම ඇසුවේ මෙම ස්ථානයෙන් මදකට හෝ ඉවත්විය හැකි නම් යන සිතිවිල්ලද සිතට දනෙද්දීමය...

"බෑ නංගි... තව විකකින් යන්න ඕන... අපි ඕන්නා අතන බාර් එකට ගිහිං වොනවහරි බොමු..."

"අපේ කැන්ටිමට යං... ඒකේ හොඳයි..." එවර මම කිවෙමි... අපිත් අයියා හිස සෙලවුයේය...

අපි දෙදෙන කැන්ටිමට ගියෙමු...

"අයියා වත්තටත් ගියාද...?" අපිත් අයියාගෙන් මම ඇසිමි...

"නැ... මං කෝල් කලා... ගිවියේ නැ... ආයේ යන්න බැරිවුණා..."

"කොහොමද එහේ...?"

"වැරද්දක් නැ... සැහැල්ලු ජීවිත..."

"පුංචිලට කොහොමද...?"

"හොඳයි..."

"ඔයාටත් මොනවද මොනවද එව්වා... මං රෙජියලගෙ ගෙදර තිබ්බා..."

"අපිත් අයියා පොඩ්ඩක්වත් වෙනස් වෙලා නැ... සුදුවෙල විතරයි... විකක් ඔහනයි..."

"නංගි දන් ලොකුයි... මට එක සැරේටම අඳුනන්නත් බැරිවුණා... වෙන එකියෙක්ද කියල හැරිල යන්න ගියේ..." ඔහු මා දෙස විමසිලිමත්ව බැලුවේය... "ඇයි මෙතෙට නිහාදි කියල දන්නේ...?"

"ඔයා ඇහැව්වේ සේපාලි කියලද...?"

"නැ... ඕස් රත්නසූරිය කියල... එතන රිසෙප්ෂනිස්ට් ඇහුවා නිහාදිද කියලා..."

මට ශාන්තගේ කටහඬ රිසිවරය දිගේ එනු ඇසුණාක් වැනි විය... ඒ පුද්ගලයා මේ මොහොතේත් මගේ ජීවිතයට පීඩා දෙවමින් සිටින වග මා කෙලෙසක කියන්නද...?

"ඔයාට ප්‍රශ්නයක්ද නංගි...?"

"ඇයි...නැ... ඇයි ඇහැව්වේ...?"

"නැ... මට හිතෙනවා..." ඔහු පපුවට අත තිබ්බේය... "මෙතෙත්ට දනෙනවා..."

"ප්‍රශ්නයක් නං නැ අයියේ... ඔයා ආයෙත් යන්නද ඉන්නේ...?"

"අපොයි නැ... දන් ඉතිං පැත්තකට වෙලා කසාදයක් කාරිය බැඳලා..."

"මෝක්... හොයාගත්තද කවුරුහරි...?"

"ඔව්... ට්‍රයි එකක් දාන්න යන්නේ... ඔයාගෙනුත් තෙල් එකක් ඕනවෙයි..."

"මං දන්න කෙනෙක්ද...?"

"අපි හොඳට දන්න කෙනෙක්... මට දනගන්න ඕන එයාට කෙනෙක් නැද්ද කියලා..."

"කවුද...?"

"අද බෑ..." ඔහු කීවේය... "මගේ තව වැඩ වගයක් තියෙනව ඉවර"

කරන්න... ඒවත් ඉවර වෙලා මං නිදහසේ එන්නං සෙනසුරාදා දවසක
මයාට එහේ එක්කගෙන යන්න බලාගෙන..."

"මින්න මට කුතුහලයක් තිබ්වා..." කියූ මම කමිසය අස්සෙන්
මහුගේ සපුතුරේ දිදුලන ජේ පදක්කම දුටිමි...

"මොකද මය පදක්කම එහෙත් ගෙනිව්වද..." මට සිනාසෙමින්ම
ඇසිණ...

"නැත්තං... ඒක නැතුව මගේ පපුව ගැහෙන්නෙන් නැ..." කී මහු
වෙලාව බැලුවේය... "මං යන්නං.. අපේ වන්නෙ පුග්න ගොඩයි... ඒවා
විකක් හොයලා බලන්න මින... ඒ වික ඉවරවුණාම... අරකට මට උදව්
කරන්න..." කියූ මහු වටපිට බැලුවේය...

එකා දෙන්නා දහවල් කැම ගැනීමට එති...

"නැද්ද මෙහෙත්වත් හොඳ කොල්ලෙක් හොයාගන්න..."

ශාන්ත මුණගැසුණු බව කිව යුතුද...? නැත... මම එම අදහස
අත්හළෙමි... මගේ කරදර වේදනා අළුත් අයියාට කියන්නේ කුමකටද...?

"හොයාගන්න නං පුළුවන් අයියේ... හිකට දාගන්න තමයි
අමාරු..." මම කිමි...

"එහෙනං යමු..." කී මහු නැගිටුවේය...

අළුත් අයියාගේ කාරය යනතෙක්ම බලාසිටි මම සෙමින් සෙමින්
පිටගැටපෙළ නැග්ගෙමි...

"මිස්ට් කථාකළා..." මගේ අසුනට වත් විහස පියත් පැමිණ
කිවේය...

කුමාරි තවමත් පැමිණ සිටියේ නැතුවා විය හැකිය... ඇයගේ
අසුන හිස්ය... මම යළිත් ගජනායකගේ කාමරයට ගියෙමි...

"කවුද විසිට්ට්... ඇහැව්ව්ව තරහ නෑ නේද..." වෙනදා නැති
කුළුපල කමකින් මහු කථා කළේය...

මේ වෙනස කුමක්ද...?

එහෙත් මම පිළිතුරු දුනිමි... හිතහොඳ ප්‍රධානියෙකුගේ හිත
නැලීම යුතු නැත... මෙතෙක් මහු මට මහුගේ සේවිකාවකට ලෙස සළකා
තිබේ...

"අයියා කෙනෙක්..."

"නිසාදි තවම ඉන්නෙ ඉස්සෙල්ල තීරණේමද..."

මම තිහැස්සි මහු දෙස බැලිමි... "බව..." මම පිළිතුරු දුන්නේ
තිර හඬකිනි...

"ඉක්මන් වුණ මිනිස්සු සැහෙන කාලයක් විදවනවා මම දකිල
තියෙනවා... මයත් එයින් එක්කෙනෙක් වෙන්න හදන්නේ... මම ඒක
දනට අනුමත කරන්නෙ නෑ... යවන්නෙ තව මාස තුනකට පස්සෙ...
මෙතන පුහුණු වෙන්න... ඒ වෙනකොටත් මයාගෙ මය තීරණයම
තිබුණෙත්... මං මයාට ගන්නං... යන්න පුළුවනි..."

මම යළිත් මගේ අසුන වෙත ආවෙමි... හරි වැරදි හැඳීමට එවු
වාර්තාව මගේ මේසය උඩ තිබිණ...

"ආ... කොහෙද ගියේ... මං මයාට හැමතැනම හෙව්වා... ඒපාර
කැත්ට්ම පැත්තට ගියා කියලා පහළින් කිව්වා... ඒ පැත්තටත් ගියා...
කවුද ආවේ..."

"ආ... අයිය කෙනෙක්..."

"අයිය කෙනෙක්ද... නැත්තං..."

"මාව මොකටද හෙව්වේ..."

"අර පිපෝට් එක හදන්න..." කියූ ඇය මා ළඟට ආවාය...
"මයාගෙ ළඟ වසියක් තියෙනව්ද..." ඇය සෙමින් ඇසුවාය...

"මොකක්..."

"වසියක්..."

"ඇයි හිටපු ගමන්..." මම සිනහසෙමින් තිබිණ... ඇය එය ඇසූ
අයුරට එලෙස විය යුතුය...

"නෑ... වෙච්ච කලබලේට මමත් ගියේ බයෙන්... ඇත්තටම නං
බිත්තරයක් දම්ම නං තම්බගන්න තිබුණා... කිසිම කලබලයක් නැතුව මට
කථා කළා... වෙනදට කාමරේ දෙක කරලනේ වැරද්දට කැහැන්තේ...
වාඩිවෙන්න කියල බොහොම ආදරෙන් කිව්වා... මං හිතුවා වාඩිවුණායින්
පස්සේ ටෙලිෆෝන් එකෙන්වත් මච්චට ගහයිද කියලා... කිසි කථාවක්
නැතුව පිපෝට් එක පෙරලන ගමන් මගෙන් ඇහුවා... නිසාදි බැඳලද
කියලා... මං කිව්ව නැහැ කියලා... මැන්ට මයාට හිකට අල්ලලද දන්නෙ
නැහැ... ඒපාර ඇහුවා බදින්න එන්නේඒ වෙලාවත් නැද්ද කියලා... මං
ඒත් නෑ කිව්වා... ඒපාර ඇහැව්වා මුද්දක් අතේ දාල තියෙන්නෙ ඇයි
කියලා... ඒ යකා ඒ විකට ඒකත් බලල... පුවර් ඇතුල්වෙතකොට මයා
වසියක් දීලා..."

එම කථාවට සිනහා ගියද මුද්දේ කථාවට මගේ උනන්දුව
වැඩිවෙමින් පැවතිණ...

"ඒකට මොකක්ද කිව්වේ..."

ඊයේ සිට මුද්ද තිබුණේ මගේ වමත් ඇඟිල්ලේය... සමහරවිට

මුහු මා විවාහවී ඇතැයි සිතන්නට ඇත... නැතහොත් දැන් විවාහාපේක්ෂිත යැයි සිතන්නට ඇත...

"මං ඉතින් කිව්වා දන්න කරමින් නං ඒක නිකං මුද්දක් කියලා... නිකං මුදු වමනට දානවද කුමාරි කියල ඇහුවවා... ඔයා දන්නෙ දකුණෙන්...?" ඇය එවර මගෙන් ඇසුවේ තරමක කුතුහලයකිනි...

මම ඇයට වමන ඔසවා පෙන්වමි... ඉන්පසු දකුණ පෙන්වමි...

"මට ඒක මතක් වුණේ නෑ... කුටාලේ කොහොමද...?" ඇය ඒ දෙස බැලුවාය...

"අදත් උදේ රිදුණු නිසා මම අළුත් ජලාස්ථර එකක් දමමා... ඉතිය... වෙන..."

"වම දකුණ ඉගෙනගෙන රස්සාව කරන්න කුමාරි කිව්වා... මට ඊයේ එකක් මතක් වුණේ නෑ... හැබැයි මං කිව්වා දන්න කරමින් නං කිසිම කෙනෙක් එක්ක නිෂාදිගෙ සම්බන්ධයක් නෑ කියල... සම්බන්ධයක් නැද්ද කියල දනගන්න තරං ඔය දෙන්න ආශ්‍රය කළාද... කියල අහල මට රිපෝට්ස් වික දුන්නා වැරදි ලකුණු කරලා ඇති තුනට ඉස්සෙල්ල හරිගස්සල නියන්න කියල..."

"ඒක හරි කුමාරි... මේ මුද්දෙ නමක් තියෙනවා... එයා තමයි මගේ හිතේ ඉන්නෙත්... හැබැයි දන්න කරමින් මට ආරංචිය තිබුණේ එයා බැන්ද කියල... බැදල ගත්තු ආලෝ එකකුත් මං දකල තියෙනවා... ඒත්... මට එයා වගේම මුද්දයි... මේ පෙන්වන්නට එකයි දෙකම අයින් කරන්න බැරිවුණා..."

කුමාරි මුද්ද දෙස බැලුවාය... ඉන්පසු පෙන්වන්නට එකක් බැලුවාය... "එයාද දුන්නේ...?"

"නෑ මම හදවගත්තා..."

"ගාන්ත... නම ඒකද...?"

"ඔව්..."

"එයා දත් කෝ...? බැදලද...?"

"දන්නෙ නැහැ කුමාරි..."

සැබැවින්ම නම් මගේ හදවතේ තිබුණේ කණස්සල්ලකි... මුහු විවාහකයෙක්ද නැතහොත්...

"එතෙතං කිව්වේ ආලෝ එකක් දක්ක කියලා..."

"ඔව් කුමාරි... මං ආස නෑ ඒක මතක් කරන්නවත්... ඒවා මං අමතක කරල තියෙන්නේ..."

"අමතක කරලනං ඔයාට මොකටද මේ මුද්දක්..." කියූ ඇය මුද්ද මගේ ඇතිල්ලෙන් ගෙන ඇයගේ සුරතේ වෙදගිල්ලට දමාගත්තාය... එවර රිපෝට් විකත් තුරුලු කරගනිමින් මා කිසිත් කියන්නටද පෙර ඉගිලුනාය...

"කුමාරි..." මම කථා කළෙමි... ඇය නැවතුණේ නැත... ඇය ආවේ තවත් විනාඩි හතකට පමණ පසුය...

"නැතේ... මැත් ගිහිල්ලා..."

"අපරාදේ... මගේ එක්කෙනාගේ නම කියන්නද ගියේ..." මම සිහිගසී ඇසිමි...

"ඔව්... මං කැමතියි මිස්ට් ජයනාත් හොඳට ගිනාගෙල ඉන්නට ඔලන්න... ඒ මොකද එතකොට මැත් හරි පොලි..."

"ඔයා දන්නෙ කොහොමද...?"

"මං ඔයා වගේම රස්සාවට ආව අලුත... මිස්ට් ජයනාත් එගේ වැඩකළා... එතකොට ඔහොම නෑ... ඒකයි මං කිව්වේ යකා කර නෑ කියලා..."

"මොකටද ඉතින් මගේ මුද්ද එයාට පෙන්න්න යන්නේ..."

"මට හිතුණා එයා ඔයාට කැමතිනං... විකක් සපෝට් එකක් දෙන්න..."

"පිස්සු නැතිව ඉන්න කුමාරි... මට ඉන්න දෙන්න නෙවෙයි ලැහැස්ති වෙන්නේ..."

"නැහැ නිෂාදි... මට කිව්වේ ඔයා ගැන දන්නෙ නැහැ කියලා... මං දන්නව කියල පෙන්න්න යන්නේ..."

"ඒ කාලෙන් ඕගොල්ලෝ ජයනාත් කියලද කරා කළේ..."

"නැහැ ගොඩක් අය කිව්වේ රත්දෙණිය සර් කියල... අපි නං කරාකළේ බොස් කියලා... මෙතේ මිස්ට් ගජනායකලා නං කරා කළේම ජයේ කියලා තේ..."

"ගොඩ කාලයක් වැඩ කළාද..."

"කෙල්ලන් සැහෙන්න විස්තර හොයනව... වගේ..."

"කියන්නැත්තං නිකං ඉන්න..."

"මාස තුනයි මං වැඩකළේ... ඊට පස්සෙ වෙන තැනකට මාරු වුණානේ..."

"කමුද...? බඩගිනියි... ගිහිං ඇවිත් මේක හදන්නත් ඕනනේ..."

"යො..." කියූ කුමාරි බත් පාර්සලය අතට ගත්තාය...
අපි කන්නට යනවිට සුජීව මෙන්ම රංජිත්ද කෑම ගනිමින් සිටියහ...
අපි එතනින්ම වාඩිවීමු...

"මම අද එක්කෙනෙක් සැහෙන්න බැහුම් අහල..." සුජීව කීවේය...

"කවුද..." කියූ කුමාරි බත්පත දිග ඇරියාය...

"අපේ යාළුවෙක්..."

"මමද..."

"තොප්පිය හරි මම..."

"අද බැහුම් ඇහැව්වේ නැ..." කුමාරි මා දෙස නෙත් කොණින් බලමින් කීවාය...

"වෙනත් බැ... මය යකාගෙන් බේරුණොත් පුදුමයි... නිසාදි ගියා... ගිය පයින්ම ආවා... බණින්න වෙලාවක් හම්බවෙන්න නැතිව ඇති... අනිකා ගියා... පැය හාගයක් ගිටියා... බඩපුරා බැහුම්... දත් කන්න මොකටද..." අසමින්ම සුජීව බත්පත හැකිලුවේය... ඔවුන් දත් ආහාර ගෙන අවසන්ව තිබිණ...

"පිස්සුද..." තත්පර පහක ඉතා වක් වැඩ කරලා... පැය හාගෙම මට ආදරෙන් කථාකලා..."

"අපි යනව කුමාරි..." කියූ සුජීවත් රංජිත්ත් නැගිටිටහ...

මම ඔවුන් දෙදෙන ඇත් වනතුරු සිටියෙමි...

"මිස්ට් ජයනාත් ඇත්තටම බැදල නැද්ද..."

කුමාරි මා දිනා බැලුවේ පුදුම වූ දැසිනි...

"මයාටත් ඒක දනගන්න ඕනද...? ලව් ඇට් ෆස්ට් සයිට් ද..."

මම අවුරුදු ගණනාවක අතීතයට සිත යැවිමි... වචනය යෙදුවේ නැති වුවද ශාන්තත් මාත් අතර පළමු දර්ශනයෙන්ම බැඳීමක් ඇති නොවූණේද...?

"මොකද කල්පනාව..."

"මයාමතේ කිව්වේ මිස්ට් ජයනාත් මං ගැන හිතවැටිලා කියලා... මාත් දනගන්න යන්නේ... ඒක නිසා මං අහසු එකට උත්තර දෙන්නකෝ..."

"නැ... එයා ඉන්නේ දනට මං දන්න නැතක... ඇනෙක්ස් එකක..."

මල්ලිකා ලියූ ලිපියේ අරුත කුමක්ද...? මට අදමෙන් ඒ ලිපිය මතකයට නගාගත හැක...

"තනියම..." තවත් මොහොතකට පසු මම ප්‍රශ්න කළෙමි...

"ප්‍රින්සි නං යනව එනව එ..."

මගේ හදවත හඬා වැටිණ... මට ශාන්තව කිසිදු දිනයක නොලැබෙන බව මට යළිත් සිහිණ... මල්ලිකාගේ ප්‍රශ්නයද විසඳී නැත... රැකියා ස්ථානයට නොදන්නා විවාහ විය හැකිද...?

"රස්සාව කරන තැනට නොදන්නා කසාද බඳින්න බැරිද..."

කුමාරි මා දෙස බැලුවාය... "පුළුවන්... ප්‍රශ්න එන්න මිනිසා නැති උණොත් එයාගේ දේවල් ලමයින්ට ලැබෙන්න නැ..." ඇය ඇස් කුඩා කර මා දෙස බැලුවාය... "මයා හිතන්න මිස්ට් ජයනාත් බැදල කියලද..."

"මං එහෙම හිතුවේ නැ... අරවගේ දෙයක් කරන්න කරමි මිස්ට් ජයනාත් මෝඩයෙක් වෙන්න බැ..."

රංජිත් පැමිණ අප දෙදෙනා ලග වොගි දෙකක් තැබුවේය... "අපේ ඉතිං අපි සළකන්න මෙහෙම..."

"ඕක කාලා අපි මිගොල්ලොන්ට සළකන්නේ..."

"ඒ මොකක්ද ඒ කරාව..."

"නොකා හිටියොත් හරි නැනේ..."

"හරි හරි අපි යනවා..."

"නිසාදි මයා කාල ඉවරද? යමු..."

"යො අර රිපෝට් එක කරන්නත් ඕන..."

ශාන්ත විවාහකයෙකු ලෙස දූත දූතම මා ඔහු පසුපස යන්නේ නම්... එය මගේම අවාසනාවකි... හරියාකාරව දනගන්නාතුරු මම ඔහුගේ කාමරයට නොයන්නට සිතට ගනිමි... සැබැවින්ම නම්... ඔහු දකින විට... මට මගේම හදවත පාලනය කරගැනීමට දත් දත් අපහසු වෙමින් පවතින බව සිතට වැටහෙමින් තිබුණු හෙයිනි...

මම එවර වාර්තාව නිවැරදිව සකස් කළෙමි... මේ වෙලාවේදී මම වාර්තාව කළේ ජයනාත් නැමැත්තාට නොවේ... මගේම ශාන්තට බව මට සිහිණ...

වාර්තාවද රැගෙන තුනට ගිය කුමාරි වාර්තාවද රැගෙන ආපසු ආවාය...

"ඇයි...? ආයේ වැරදිලාද..."

"නැ... තවම ආවේ නැහැල්ලු..."

ඒ මොහොතේදී නම් මට තරමකට බියක් දැනින... දහවල් කෑමට ඔහු පිටට නොයන්නේ නම්... මෙය සොයා බැලිය යුතුය...

අයිතියක් තිබුණද නැති වුණද ඔහු ගැන නොසොයා සිටින්නේ කෙසේද...?

"වෙනදත් උන්ව එකට යනවද...?"

"සමහරදාට... සමහරදාට දෙන්නම යනවා..."

"දෙන්නම..."

"ප්‍රින්සි එක්ක..." කුමාරි මා දෙස එක එල්ලේම බලා කීවාය...

මගේ මුහුණේ වෙනස්වීම් නැවැත්වීමට මට හැකියාවක් නොතිබුණි...

"මිස්ට් ජයනාත්ට ගොඩක් කෙල්ලො කැමතියි... ඇත්තටම නං එයාගෙ කේන්ද්‍රියයි කැගැහිල්ලයි නැත්තං ගොඩක් අය එයාට පිස්සු වැටෙයි... ඒ උනාට ඔයාවගේ එක දවසින් පිස්සු වැටීම්බ කෙනෙක් නං මට හිතාගන්න බෑ..."

"පේන්නෙ මං පිස්සු වැටිල වගේද...?" මම ඇසිමි... "හරිතං ඒකෙ අතින් පැත්ත වෙන්න ඕනේ හේද...? ඔයාමතේ එහෙම කිව්වේ..." කුමාරිගෙන් ඇසිමි...

"ඔයා තරහින්ද කථා කරන්නේ..." කුමාරි ඇසුවාය...

"කුමාරි මිස්ට් කථා කරනවා..." උත්තරය දෙන්නට පෙර පිටුපසින් හඬ නැගිණි... අපි දෙදෙනම හැරී බැලීමු...

"මිස්ට් ජයනාත් ඇවිත්ද..." ඒ ඔහුගේ පියන් බව මම දනගනිමි...

"ඔව..."

"මං ගිහිං මේක දිල එන්නං..."

මම හිස වැනිමි...

ඇය ආවේ පැය හාගයකටත් පමණ පසුවය... ඒ වනවිට මමත් සුප්වත් සේනාරත්නත් එකතු වී තේ බොමින් සිටියෙමු...

"මොකද..." කුමාරිගේ මුහුණේ වූ බැල්ම දුටු අප තිදෙනම සැහෙන නොසන්සුන්තාවයකට පත්වීමු...

"අර යකා බැන්නද..."

මම සුප්ව දෙස බලා යළිත් කුමාරි දෙස බැලිමි...

"මගේ තේ එක කෝ..." ඇය ඇසුවාය...

"අපි ඔයාගේ තේ එක බිට්ට කියල හිතාගෙනද මුණ නරක් කරගත්තේ..." සේනාරත්න ඇසුවේය... "ඔය තියෙන්නේ... අපිට බඩවල් නරක් කරගන්න තරං කැමැත්තක් නැති නිසා තිබ්බේ..."

ඇය තේ එක තොල ගාන්නට පටන් ගත්තාය...

"රිපෝට්ස් වික දුන්නද..."

"ඔව..."

"හරි කිව්වද..."

"බැලුවා... මොකුත් කීවේ නෑ..."

මම කෝප්පය සෝදා නවා අසුන වෙතට ආවෙමි... සියලුම හිතවිලි පසෙක දමා මම යළිත් ගජනායකට අවශ්‍ය වාර්තා සකස් කරන්නට ගනිමි... කුමාරි මා ළඟට ආවාය...

"නිසාදී... ඔයා තරහවෙන්න එපා..."

"ඇයි...? ඔයාවත් හිත ගියාද මිස්ට් ජයනාත්ට... කමක් නෑ කුමාරි..."

"නැහැ..." ඇයට එවර මගේ කථාවට සිනාවක් නැගිණි... "හරි වැඩේ වුණේ..." කියාගෙන ඇය මා ඉදිරියෙන් වාඩිවුණාය...

"මොකක්ද හරි වැඩේ..." මම උනන්දුවක් නොවන උනන්දුවකින් ඇසුවෙමි...

"මං අර මුද්ද පෙන්නුව... මේ නිසාදීගෙ මුද්ද කියල... මගෙන් උදුරගත්තා... හොඳට ඒක බලල අන්න තියාගත්තා... දන් මොකද කරන්නේ..."

මම ඇය දෙස බැලුවේ කිසිවක්ම සිතාගත නොහැකිවය...

"මගෙන්ද අහන්නේ... මං ඉල්ලන්න යන්නෙ නෑ... මට හෙතැන් දෙන්න... ඒක..." මම ඇයට කීවේ ඇයව බියගැන්වීමටය...

"මං හිතුවේ නෑ ඇහිල්ලෙ තියෙන මුද්දක් අදිසි කියලා..."

"මට ප්‍රශ්න උත්තර ඕනෙ නෑ... මහා ලොකුවට යාළුවෙන්න තේ මං ගැන කියන්න ගියේ... කොහොම හරි මට මුද්ද හෙතැන් දෙන්න... එව්වරයි... ඒක වටින්නෙ මට..."

මුළු ලොවම කඩා වැටුණාක් මෙන් කුමාරි නැගිට ගොස් ඇයගේ අසුනේ වාඩි වුණාය... මම මගේ පාඩුවේ වැඩ කරමින් සිටියෙමි...

කාර්යාලය නිම වීමට අඩු පැයක් පමණ තිබ්බදී කිසියම් කෙනෙකු මා ළඟට විත් සිටගනු මට දැනින... කරමින් සිටියේ සුප්වගේ වැඩක් නිසා... "තව මිනිත්තු පහයි සුප්ව ඉන්න... විකක්..." මම කීවේද පොතේම කිසියම් සලකුණක්ද කරමිනි...

"ප්‍රියාලට දෙන්න පණිවිඩයක් තියෙනවද..."

මම තිගැස්සි නැගිටිවෙමි...

මගේ සියොලගම රත්වෙමින් තිබිණ...

"මම දැන් ප්‍රියා හමුවෙන්න යනවා..." සිටි පියවරෙන්ම දැන් සාක්කු දෙකට දමාගෙන සිටි ගාන්ත යළිත් කීවේය...

මට කථා කරගත හැකි නොවීය... "ප්‍රියා..." මට කිවහැකි වූයේ එපමණකි...

"එදා හිස වෙලාවේ සමරේ මට දොර ඇරියේ නැ..." ඔහු කීවේ මටත් ඔහුටත් ඇසෙන තරමේ සිහිත් ස්වරයකිනි... "ප්‍රියා නැතුව... ඔයා ඉන්න නැත කියන්නත් බෑ කිව්වා... දැන්..." ඔහු තත්පර දෙක තුනක් නිහඩ වූණේය... මා දෙස හොඳින් බැලුවේය... "දෙන්නා එකටද ඉන්නේ...?"

"නැහැ..." මම බිම බලාගෙන මිමිණිමි...

"අද මං ඉන්නේ සමරේ දොර නැරියොත් දොර කඩල හරි ඇතුළේ වෙන්න බලාගෙන... මේ විහිළුව කරපු එකා හොයාගන්න..."

මොන විහිළුවදැයි ඇසීමට මට සිහිසත් නොමැති විය... "දැන් යන්න..." මා ඔහු දෙස බැලුවේ විශ්මයෙනි...

"ඔව් එක දවසක්වත් පරක්කු කරන්න බෑ... මම එතකං කිසි කෙනෙකුගේ කෝල් වලට රැවටෙන්න එපා... නැත්නං ප්‍රියාගෙන්..."

"බයක් එකේද යන්නේ..." මට ඇසිණ... මට බියක් දැනින...

"ඔව්..." වෙනඳා මෙන් ඔහු සිණාසුනේ නැත... ඔහු බැරෑරුම් බවින්ම උත්තර දුන්නේය...

"පිස්සුද මේ රැ..." බියපත් බව මගේ සබකෝලය හා නිහැස්ම යටපත් කරමින් තිබිණ...

"පිස්සුව මෙව්වරකල් තිබුණේ... අද යන්නෙ හොඳ කරගන්න..." කියූ ඔහු වෙත කිසිවක් නොකියා මා දෙස හොඳින් බැලීය... "මං බැන්නට මට බැහින්නෙ නැද්ද..."

මම හිස වැනුවෙමි...

දයාබර ගාන්ත... කෝපය ඉක්මවා ගියද මට ඔබට බැණිය නොහැකිය...

මම රතුවෙමින් සිටින බව මට වැටහිණ...

"ඊයෙ වෙව්ව දේව සොරි... මට නොබැන්නට තැන්ක්ස්..." කියූ ඔහු අනික් පැත්තට හැරී කුමාරි ළඟට ගොස් කුමක්ද මිමිණුවේය...

ගාන්ත ප්‍රකෘති තත්වයට පත්වී සිටින බව මට දැන් දැනෙමින් තිබිණ...

කුමාරි මා දෙස බලා සිනාසෙද්දී... ඔහු කාමරයෙන් එළියට විත් ඔහු දෙස බලාසිටි ගජනායක ළඟටද ගොස් කුමක්ද කියා ආපසු හැරී බැලීමක්වත් නොකර පිටත්ව ගියේය...

සියල්ලෝම විනාඩි ගණනකට නිශ්ශබ්දව සිටි බව වැටහුණේ... එක්වරම මේස තුළින් ලාවිඩු අදින ශබ්ද එවර නැග එමින් තිබුණු හෙයින්... ජයනාත්ගේ වෙනස්වීම අදහාගත නොහැකිව සුළුව පසුපස අතර කුමාරිගේ සිතහව් තවම පලාගොස් තිබුණේද නැත... මගේ සිතේ වූයේ කණස්සල්ලකි... විහිළුව කුමක්දැයි මට තෝරා බේරා ගැනීමට නොහැකි විය...

මම යළිත් වාඩි වීමි... මගේ දෙකකුල් ගැහෙමින්ද තිබිණ... ඉතිරි වැඩ වික සිත එකලස් කරගෙන කිරීමට මට දහිරිය නැතිවිය...

ජයනාත්ට ඇති බය නිසාදෝ ප්‍රශ්නයක් අසන්නටවත් මා ළඟට කිසිවෙකු ආවේ නැත... කුමාරිද කිසිවක් නොකියා මාදෙස හොඳින් බලමින් ඇයගේ පාඬුවේ සියල්ලම එක්තැන් කරමින් සිටියාය...

"සුළුව මම මේ වික හෙට කරන්නං..." මා දෙස ඇසිපිය නොහෙලා බලාසිටි සුළුවට මම කීවෙමි... දැන් නම් සිත එක්තැන් කරගන්නටත් නොහැකි තරම් වී තිබිණ...

"මොකක්ද කුමාරි අර ඉතාවේ නම..." මට හිස සැලූ සුළුව කුමාරි දෙස බලා ඇයගෙන් ඇසීය...

"එල්.සු.වී. එකක්... බැක්ටීරියාවක්..."

"මදුරුවෙක්ගෙන් බෝවෙන එකක්ද..." සේනාරත්න ඇසීය...

"හෙට උදේ මං බස්නාහිර පැත්ත බලාගෙන ඉන්නේ..." සුළුව කීවේය...

"ඒ මොකටද..."

"පුවර් එකටම ඉර පායන්නෙ ඒ පැත්තෙන්..."

හවස කුමාරිත් මමත් සුළුවත් කාර්යාලයය නිමවී එළියට එද්දීම සුළුව කුමාරි දෙස බැලුවේය...

"මොනවද කුමාරි අර යකා... සොරි... සොරි..." සුළුව එවර මා දෙස බැලුවේය... "ජයනාත් කාරය ඔයාට කීවේ..." කුමාරිගෙන් ඇසීය...

"මෙයාට කීව එක අහන්නැද්ද..."

"ඒක මට හිතූණා පුද්ගලිකයි රහසිගතයි කියලා..."

මම කිසිත් නොකියා සිතහසෙමින් සිටියෙමි... මුළු හදවතින්ම සිතහසෙමින් සිටියෙමි...

"හෝලයට නොදොරට බලාගන්න කීවා..." කී කුමාරි මා දෙස බලා...
 "හෝලය තැනල යන්න දක්වයි කියලා විකක් කල්පනාවෙන් ඉන්න කීවා..."
 "ඔයා මිනිසුව අඳුනනවද..." සුජීව මගෙන් ඇසීය...

"ඔව්..."

"මටවත් කීවේ නැ..." කුමාරි කීවාය...

"මොළේ උඩතේ වාඩිවෙන්නේ... නැත්නං ඕක කියන්න
 ඕනකැයි... තේරුම ගන්න බැරියැයි මේ යන කුමේට..."

තරස් සාරට හැරෙන තැනදී කුමාරි යළිත් මා දෙස බැලුවාය...

"ජයනාත්ගේ අතින් නම මොකක්ද සුජීව..." ඇය ඇසුවේ
 සුජීවගෙනි... "හෙට මට ෆයිල් එක බලල කියනවද..."

"මොකටද..." සුජීව ඇසීය...

"නිකං... මට දන්නන්න..."

"ගාන්ත..." මම කීවෙමි... මට එය සැඟවීමට උවමනා නොවීය...
 මම නොකීවද..., කුමාරිට ඒවා සොයා ගත හැකිය...

"එයාට අයිති එකක් එයා අරං තියෙන්නේ... මං මුද්ද ඉල්ලන්න
 යන්න නැ... ඔයාම ඉල්ලගන්න..." කියූ කුමාරි ඇයගේ බස් නැවතුමට
 යන්නට හැරුණේ මට අත වනාහෙනමය...

"නිසාදි... ඇත්තටම ඔයා මැත්ව අඳුනනවද..." සුජීව මගෙන්
 ඇසුවේ ඇයට අතවනා තවත් පියවරක් දෙකක් ඉදිරියට යද්දීය...

"ඔව්... ඒ උණාට මං දන්නෙ නැහැ මෙහෙ ඉන්නෙ කියලා..."

"මෙහෙට හෙවෙයි එයා එන්න හිටියේ... ඉල්ලල ඇවිත් තිබුණේ..."

අප දෙදෙනම නොදනුවත්වම එකම තැනට පැමිණ ඇත... එය
 දෙවියද එසේත් නැත්නම් ඉරණමද නැතහොත් කර්මයදැයි කියන්නට
 මම නොදන්නෙමි...

එහෙත් අප දෙදෙනගේම දෙවිය විසින් අප දෙදෙනා වෙන්
 කළා මෙන්ම යළි මුණසවන්නවද කටයුතු සකසමින් තිබුණු බව මට
 දන් වැටහෙමින් තිබිණ...

හතළිස් තුන

මා එදා නවාතැනට ගියේ වෙනදා මෙන් හිස් බවකින් නොවේ...
 එක්වරම මුළු ලොවම පිරී තිබුණාක් වැනි හැඟීමක් මට දුනෙමින් තිබිණ...

මිදුලේ කුඩා බංකුවට වී සිටි රේඛා මා එනු දකිත්ම දුටු ආවාය...
 "අක්කිට මට බඩ්ඩක් කියන්න තියෙනවා..."

ඇය මට කථා කළේ අක්කි යනුවෙනි... සොහොයුරියක් නැති
 මට සැබැවින්ම ඇය කුඩා සොහොයුරියක් වෙමින් තිබිණ...

"රජ බඩ්ඩක්ද..." මම ඇසිමි...

"එන්නකෝ... ඔයා නාලා කාලා..."

ඇඟපත දොවා ගැන්මට නාන කාමරයට වැදුණු මම වෙනදා
 මෙන් නොව සිහින් සරින් ගීතයක් ගයමින් සිටියෙමි... නොදනුවත්වම
 මෙන් මගේ හදවත සැහැල්ලුවෙමින් පැවතිණ...

විශ්වාස කිරීමට අසීරු වුවද මල්ලිකාගේ ලිපියේ සත්‍යතාවයක්
 නැති බව නම් මට වැටහෙමින් තිබිණ... කාර්යාලයේ කුමක් පැතිරුණද
 ප්‍රින්සි නැමැත්තිය ගැනද වෙනත් කුමක් හෝ හේතුවක් නිසා භාණ්ඩාගාර
 සබඳතාවයක් ගැන ඕප්පාපයක් නගාගෙන ඇතැයි මට සිතෙමින් තිබිණ...
 මම ප්‍රින්සි කියන තැනැත්තිය වුවද හරියාකාරව නොදුටු හෙයිනි...

"ලස්සණ සිංදුවක් ඇහුණා..." මා එළියට ආ විටම රේඛා කීවාය...

"ගැරඬියා ගියාද මේ පැත්තෙන්..."

"හිටිය එව්වො දුවන්න ඇති..."

"මොනවද කියන්න තියෙනව කීව්වො..."

"අක්කි තේ බොන්නෙ නැද්ද..."

"මං යන්න හදන්නේ... කුස්සියට..." මම සොණ්ඩය පිරුවෙමි...

අග තෙත්වී ඇත... භාගයක් යනතෙක් තනි කොණ්ඩය ගොතාගත් මම ඉතුරු වික පිරා දමුවෙමි...

"කොණ්ඩෙ වැවෙන්න ගොඩක් කල් යනවද..." රේඛා ඇසුවාය...

ඇයගේ කොණ්ඩය පිට මැදට වැටී තිබුණි...

"විකක් කල්... මගේ මේ වික දික්වෙන්න අවුරුදු තුනක් ගියා..."

මට මයාටත් වඩා කොට කොණ්ඩයක් තිබුණේ..."

"තේ හදනකොට මටත් එක්ක හදන්න හොඳේ..."

"කට්ටි... තේ එකක් හදන්න කම්මැලිකමට..." කියමින් මම ඇය

සමග කුස්සියට ගියෙමි...

බොහෝවිට මෙහෙකාරියක සිටියද අමතර කැම බීම හදාගනු ලැබුවේ අප විසිනි... අම්මා මෙන් නොව ආත්ට්ටු නිරතුරුවම මුළුතැන්ගෙයි වැඩවල යෙදෙමින් සිටියාය... නිවසේදී මෙන් නොව එහෙයින්ම මමද බොහෝවිට ඇය සමග කපාබහ කළේද මුළුතැන්ගෙහිදීය... මධ්‍යම පාංතික පවුලක් වූ මුදු ගමේ කමට මවුන්ගේ ජීවිතයෙහි මුළුතැන දෙමින් තිබිණ...

තේ කෝප්ප දෙක සාදාගන්නා විට මෙහෙකාරිය පැමිණි අග්ගලා දෙකක් පිරිසියකට දමුවාය... අප නිවසෙහි මෙන් නොව එහිදී සියල්ලම ගණනකට මිම්මකට කරනා බව මම දනගනිමි... තේක් බිස්කට් වැනි කැම වර්ග නොව එහිදී අග්ගලා අළුවා වැනි සිංහල කැම වර්ග බොහෝවිට තිබිණ...

ජයන්ත අයියාත් සමනුත් ඉන්නා නිවාඩු දිනකදී නම් අනිවාර්යෙන්ම ලැවරියා පැණි ආප්ප... වැනි කැමක් තේ වලට එකතු වී තිබිණ...

යළිත් කාමරයට ගියවිට රේඛා පොතක් රැගෙන දුටු ආවාය... ඇය පොත තුළින් ගත්තේ ඡායාරූපයකි... ඇයගේ යහළුවා විය හැකියැයි මම අනුමාන කළෙමි... නෙලිකාගේ මුහුණ මතුයේ වූ සබකෝලය රේඛාගේද මුහුණේ සටහන් වී තිබිණ... මම ඡායාරූපය ගනිමි... අවුරුදු දාහතක පමණ වයසේ වූ පිරිමි ළමුන් දෙදෙනෙක් එක්කෙනෙක් ක්‍රිකට් පිත්තක් බිමට තබාගෙනත් අනෙකා ඔහුගේ කරෙන් අත දමා ක්‍රිකට් පිත්ත උරහිස මත තබාගෙනත් සිටියේය...

"තෝරතැනැකිද මගේ එක්කෙනා..." ඇය ඇසුවාය...

"මේක අදද හම්බවුණේ..."

"ඔව් එන සුමාගේ මෙහෙ මැව්ප්ප... දුන් ප්‍රැක්ටිසින්... එනකොට ගත්ත පින්තූරයක්... මං උදුරගෙන ආවා..."

"ගුටිකන වැඩතේ කරන්නේ..." කියූ මම "බලමු..." යනන එරමණිය ගොතාගෙන වාඩිවී පින්තූරය ගනිමි...

ඇය මගේ පිටුපසින් දණහසාගෙන පින්තූරයට එබුණාය...

"ඉන්න දඟලන්න නැතුව මං කියන්න නෙවෙයි යන්නේ..."

මම එක්කෙනෙක්ට ඇඟිල්ල තබා ඇය දෙස බැලිමි...

"එයා කියලද කියන්නේ..."

"නැ... නැ... පොඩ්ඩක් ඉන්න..." මම අනිකාට ඇඟිල්ල තබා ඇයගේ දෙස බැලිමි... ඇයගේ දැස් මිවර වී පියකරු සිතාටත් නැගෙමින් තිබිණ...

"මෙයා..." මම අන්තිම තීරණය දුන්නෙමි...

"අක්කි කොහොමද දන්නේ..."

"මම දනගත්තා... ඒක දේවරහසක්..." මට නොදැනීම කියැවිණ... ශාන්ත...

ඔහුගේ ජීවිතයට දේව රහස් කියා දුන් දෙවියා ඔහුට මා ගැන කියා නැත...

මට නොදැනීම හිතාගිය තරමි...

"අයි අක්කි එයා කැතද..."

"පිස්සුද බවෝ... මට වෙන එකක් මතක් උණා..."

"අක්කිට නැද්ද කවුරුත්..." ඇය පින්තූරය පොත තුළට දමුවාය...

මම බිත්තියට පිටදී එවර දෙපා දිගුකර කොට්ටයද තුරුල් කරගෙන වාඩිවුණෙමි... ශාන්ත හා මා අතර ඇත්තේ ආදරයක් පමණි... ඔහු මට ආදරය කර තිබේ... මම ඔහුට දනුදු ආදරය කරමි... එහෙත් ඔහු...

ඔහු කීවේ ආදරේ මොකක්ද කියල නොදන්න බැල්ලියෙකුට මං ආදරය කළා යනුවෙනි... ඔහු කීවේ අනිත්තයෙනි... වර්තමානය කුමක්ද...?

"අක්කි මොකද කල්පනා කරන්නේ...? මට කියන්න බැරිද..."

"මට කියන්න බෑ රේඛා... මට හිටියා කියල මං හිතන්නේ... අපි දෙන්නා ඇත් උනා..."

"මයාට එයා මුණගැහෙන්න නැද්ද..."

"ඊයේ මුණගැහුණා..." මම ඇත්තම කිමි...

"ඉතිං මෝක් තේ... කපා කළාම ඔක්කොම හරියයි..."

"නිකං කපා කළාට ඔක්කොම හරියන්න නෑ පණ්ඩිතයෝ... අවශ්‍ය දේ කපාකරන්න ඕන... ඒක කපා නොකළම ප්‍රශ්න ඇතිවෙනවා..."

"නංගි... කෝ මේ කෙල්ල..." සමන්ගේ කටහඬ ඇසිණ...

"ආ... පුංචි අයිය ඇවිත්... මට අද පාට පෙට්ටියක් ගේනවා කිව්වා..." කියාගෙන එක්කෝම අමතක කළ රේඛා පොතද මා ළඟ දමා ඇඳෙන් පැන දිව්වාය... මම පොත මගේ අතින් කොට්ටය යටින් තැබීම... එළෙසම බිත්තියට හේන්තු වී දැස පියාගනිමි...

ඊසේ හවස සිට අද හවස වනතෙක් සිදුවූ සිදුවීම් වල... විශ්මයජනක ස්වභාවය මෙන්ම ආත්මාදයද මගේ සිතියට නැගෙමින් පැවතිණ...

අවුරුදු දෙකක් කල්පයක් තරම් වූ ගෙවීමකට යටවූ මට මේ දිනය තත්පරයක කාලයකට සීමා වූවාක් වැනිය... ජීවිතයම වේදනාවකට ගොනුකර දමූ, සාදය දිනටත් වඩා හදවත දඩි වී තිබුණු හෙයින් දුක් කළුළුලි නොහෙලූ නමුදු, ඊසේ දිනය මා වඩාත් වේදනාවකින් හදවත පෙළාගත් දිනය මෙන් මට සටහන් වී තිබිණ...

ශාන්ත ඔහු විඳවූ අවුරුදු දෙකේම පළිය මට වඩාත් වේදනාකර බැනීමකින් ලබාදී තිබුණු අතර අවුරුදු දෙකේදීම මා විඳවූ වේදනාවන් නොගයක් වී නම් ඒ සියලුම අද දින බොහෝදුරට නිවැරදිව තිබිණ...

එහෙත්...

ප්‍රින්සි... ඇය කවුද...?

ඔහු බොහෝවිට උදය රැකියාවට එන්නේද බයිසිකලයේ ඇය සමගිනි... යන්නෙන් ඇය සමගිනි... දහවල් කෑමටද සමහරවිට ඇය කැන්දාගෙන යන බව මුළු කාර්යාලයයම දනිති... දෙන්නගෙ එකෙරෙහි එකක් තිබුණු ඉස්සර... දිලිනිගේ වචන මගේ සවයේ දෝංකාර දෙමින් නැගී එමින් තිබිණ...

ඔහුට අවශ්‍ය විහිළුව කළ නැතැත්තා සොයා ගැනීම පමණකි... විහිළුව... මේ විහිළුව කුමක්ද...? රෙජි හා මා අතර සම්බන්ධයක් ඇතැයි සිතා ගැනීම මේ සියලුම විහිළුවේ මූල නොවේද...? එදා තවත් තත්පර තිහක කාලයක්... රෙජි ගේට්ටුව ළඟට යනතුරු ඔහු ඉවසුමේ නම්... අප දෙදෙනම අවුරුදු ගණන් විඳවනු නැත්තේය...

මල්ලිකාගේ ලිපිය විහිළුවක් වන්නේ කෙසේද...? එයට ඡායාරූපයකුත් සාක්ෂි දෙමින් තිබේ... ලිපියක් ලිවිය හැකිය... ඇත්ත හෝ නැත්ත ලිවිය හැකිය... අතක් අල්ලාගෙන... ඇඳුම් පැළඳුම්... නියමිත ඇඳුම් පැළඳුම් වලින් සැරසී ඡායාරූපයක් ගත හැකිද...?

යළිත් මගේ හිස කැක්කුම් දෙවමින් තිබිණ... කෙතරම් පසෙක දැමීමට සිතුවත්... එහි කෙළවරක් නැත... ජයනාත් නැමැත්තා... මා දුටු විටක කැන්පත් වූ බව සැබැවි... විශ්මයජනක අන්දමින්... ශාන්ත බවට පත්වූ බවද සැබැවි...

එහෙත්...

ඔහු මට ආදරය කරන්නේද...? කළා සත්‍යයක් වන්නට ඇත... දන් ඔහුගේ සිතේ මා කෙරෙහි ආදරයක් තිබේද...?

ඔහුට අවශ්‍ය සමහරවිට වැරද්දක් කළ නැතැත්තෙක් සොයා ගැනීමට පමණක් වනු ඇත...

එක්වරම මට යමක් සිහිවිය...

මොනතරම් පිළිතුරු ආවද... තාත්තාගේත් අම්මාගේත් සිත් සාදා ගන්නටගැසී කියන්නේ කෙලෙසද...? ශාන්ත නැමැත්තා ගැන ඔවුන් දෙදෙන තුළම ඇත්තේ ක්‍රෝධයක්දැයි වෛරයක්දැයි සිතාගත නොහැකිය... මා හා කිසිදු දිනෙක එය ගැන කතාකර නොමැති හෙයිනි...

සමහර විටෙක පිළිතුලක් වැන්නක් තිබේදැයි මට කිව නොහැකිය... ක්‍රෝධය වෛරය පළවා හැරිය හැක... පිළිතුල අකාමනා දැමීමට අපහසුය...

ශාන්ත දන් මට සෙනෙහසේ ඡායාවක් පමණි... ශාන්ත මට කිසි දිනෙක ආදරය ගැන පවසා නැත... මමද නොදෙසුවෙමි... මා ඔහුට ආදරය කළ බවද මම දන නොසිටියෙමි... මට ඔහු විශේෂිත පුද්ගලයෙක් විය... ඔහු හා මා අතර වයස් පරතරයද එයට බලපාන්නට ඇත... එවකට සැබැවින්ම මම දැරියක වූයෙමි... ශාන්ත ඒ බව වටහාගෙන සිටියේ විය යුතුය... වැඩුණු පිරිමියෙකු ලෙස ඔහුට ඔහුවම පාලනය කරගත නොහැකි අවස්ථා අපමණවත් තිබෙන්නට ඇත...

මා පාසල් යන යුගතියක බව අමතක වීම ඔහුට ප්‍රශ්නයක් බව අන්තිම වරට අප හමුවීමේදී ඔහු මට කියා ඇත...

මම තුරුලු වූ හැම අවස්ථාවකම ඔහු මට ආදරයෙන් සෙනෙහසින් ලබාදුන් රසමුසු වින්දනය...

එක්වරම යළිත් ඒ ලැබීමේ ආශාවෙන් මා පෙළෙන්නට වීම...

ඒ වින්දනය කිසිවෙකුගෙන්ද නොලැබෙන බව මම හොඳින් වටහාගෙන සිටියෙමි...

එහෙත් මා ඔහුට තුරුලු වූ හැම අවස්ථාවකම ඔහු මගෙන් ඇත්වීමට මාන බැලුවේය... මගේ ලාබාලකම හෝ නොදනුවත්කම නිසා මට වැරද්දක් වීමට ඉඩ නොතබා ඔහු මා ආරක්ෂා කරමින් තිබිණ...

මගේ දෙනෙත් දිගේ කඳුළු ගලා එන්නට විය...

තනිවෙව්ව දවසෙ ඇගේ හංවඩුවක් ගැහුවනා මං මෙව්වර විඳවන්නෙ නැ...

ඔහුගේ කෝපය සාධාරණය... එසේ වූයේ නම්... මා සමහරවිට එදා රෙජිට තුරුල් වී නැටීම තදින්ම ප්‍රතික්ෂේප කරනු ඇත... එදා එසේ වූයේ නම් යෙහෙකැයි මට දන් සිතෙමින් තිබිණ...

එහෙත්... එවිට මා දෙමාපියන්ගේ මුහුණු බලන්නේ කෙසේද...? දියණිය පිරිසිදු මනාලියක ලෙස නිවසින් පිට කිරීමට අවශ්‍ය නිසාම තාත්තා ගාන්තට කැමැත්තෙන් සිටි බව මම දනිමි... ගාන්තගෙන් මට කැළලක් වෙතැයි අම්මාද බිය ගනිමින් සිටි බවද මම දන සිටියෙමි...

ගාන්තගේ ඉස්මත් කෝපය නිසා... සිදුවූ සියල්ලෙන් ගාන්තට මට පමණක් නොවේ අප අවට සිටි අයටත් කරදරයක් වුවද ඒ සියල්ලටම වඩා දුකින් කැටුණේ, වේදනා වින්දේ, කරදරවූයේ තාත්තාත් අම්මාත් බව මම හොඳින්ම දන සිටියෙමි...

අම්මාටත් තාත්තාටත් නොකී බොහෝ දේ මම ගාන්තට කීවෙමි... එහෙත් ගාන්ත තැන කියන්නට මට කිසිවෙකුත් නොවීය... එහෙයින්ම මම බොහෝ පිඩා වින්දෙමි... ඉදිරියටත් එසේ විය යුතුද...? ගාන්ත මුණගැසුන බව අම්මාටත් තාත්තාටත් දන්වූයේ නම් යෙහෙතැයි මට සිතිය...

ගාන්ත...

ගාන්ත ඒ තීරණයට ගන්නා පියවර කුමක් වියහැකිද...?

යළිත් ඔහු මා හා කෝප ගනිද...?

නැත...

මල්ලිකාට හැසු බව කිසු වේලේ පවා ඔහු මා හා කෝප ගත්තේ නැත... ඔහු එයට අවශ්‍ය පියවර යොදා ගන්නා පමණි... දුනුදු එය එසේම විය යුතුය...

ගාන්ත යළිත් මුණගැසුනු බව තෙටියෙන් අම්මාට නොව තාත්තාට දන්විය යුතු බව මට සිතිය... අම්මාට වඩා තාත්තා මෙම ප්‍රශ්නයේදී සාධාරණ, මෙන්ම මගේ කැමැත්ත, මගේ ජීවිතය ගැන සිතා තීරණයක් ගන්නා බව මම හොඳින්ම වටහාගෙන සිටි හෙයිනි...

යහන මතින් නැගිටි මම සෙමින් සාලයට බැසිමි... සමන් රේඛා සමග අතින් පයින් කුමක්දෝ විස්තර කරමින් සිටියේය...

"ආ... බබෝ දන්ද ආවේ...?" මා දකිද්දීම ඔහු ඇසුවේය...

"ඇවිත් ටිකක් වෙලා... මට කෝල් එකක් ගතැකිද...?"

"කාටද...? කොල්ලෙකුටද...? කෙල්ලෙකුටද...?"

"කොල්ලෙක් කියලා හිතාගෙන ඉන්න වයසක කෙනෙකුට..."

"වැඩේ හයානකයි..." ඔහු රේඛාගේද කොණ්ඩෙන් ඇද්දේය... "යං පොඩ්ඩෝ..."

"මෙයා කොල්ලෙක්ද පොඩ්ඩෝ කියන්නේ...?" සමන් පිටුපසින් පියවර තබමින්ම මම ඇසුවෙමි...

"මේ කෙල්ලෙක් නැතිව මට මල්ලි කෙනෙක් හිටියනං තේත්..."

"කොල්ලො තුන්දෙනෙක් ගෙදරට වැඩක් නැ... කෙල්ලෙක් ඉන්නම ඕන..." රේඛා කීවාය...

"ඒත්නම් තේද...? හිතාගෙන ඉන්න නැටි තමන් ගැන..." කියාගෙන සමන් කන්තෝරු කාමරයට ඇතුලු විය...

"පියල්... අයියා ආවේ නැද්ද...?"

"නැ මහත්තය... ඇයි...?"

"මේ තෝනට කෝල් එකක් ගන්න ඕනලු..."

"බුක් කරන්නද...?"

"මං හිතන්නේ..." මම ළඟට ආ සේවකයාට අංකය දුන්නෙමි...

"කොහේටද...?" එයට එබුණු සමන් ඇසුවේය...

"අම්මලට..."

"ඒ මොකද...? අපේ ගෙදර කැම රස නැ කියන්නද...?"

"එහෙම එකකට කෝල් ඕනැයි... ලියුම්ක දාතැකිනේ... මේ හදිසි පණිවිඩයක් කියන්න..."

දුරකථන පණිවිඩය එද්දී අපි එළියට වී පැය කාලක් පමණ කටා කරමින් සිටියෙමු...

දුරකථනය එදෙසින් ගත්තේ අම්මාය...

"ඇයි දුව... කරදරයක්ද...?"

"හලෝ අම්මි..." යැයි කී විගස ඇය කීවාය...

"මාව ආයේ අම්මි උණාද...?"

"ඔව් දන් වෙයි... තාත්ති ඉන්නවද...? මට තාත්තිට පණිවිඩයක් කියන්න ඕන..."

"රත්තේ..." කැගැසූ අම්මා "කොහොමද දුව... කරදරයක් නැ තේ...?" ඇසුවාය...

"නැ අම්මා හොඳයි..."

"හලෝ දුව..." එවර තාත්තාගේ කටහඬ ආයේය...

"තාත්ති මම කියන්න යන එක ඇහුවම අම්ම බයවෙයිද දන්නැ... ඒකයි තාත්තිට කියන්න හිතුවේ..." සෙමින් කීවේ අම්මාට නොඇසෙන පරිද්දෙනි...

තාත්තා අම්මාට කුමක්දෝ කියනු ඇසිණ... අම්මා ළගම ඉන්නට ඇත... ඇයට මෙය සැඟවීමට මට අවශ්‍ය නැති වුවද, මේ මොහොතේ එය ඇයට කීම තාත්තාට පැවරීම හොඳ බව මගේ සිත තීරවීය...

"හරි... මොකක්ද...? දුන් කියන්න..."

"තාත්ති... මට ගාන්ත හම්බවුණා..."

"එවි... තාත්තාට සිංහල අමතක වන්නට ඇත... කොහෙදිද...?

කවදාද...?"

"ඊයේ... පාලෙදි..."

තාත්තා තත්පර පහක හයක කාලයක් ගත කළේය... "මොනවද

කිව්වේ...?"

"කිව්ව ඒව මට මෙහෙම කියන්න බෑ තාත්ති... වෙන වෙලාවක..."

"මෙව්වත් කල් ඉඳල තියෙන්නෙ කොහෙද...?"

"දන්නෙ නැහැ..."

"දුව... එදත් ඔයා ගාන්තගෙ රස්සාව වත් දනගෙන හිටියේ නෑ..."

අදත්... ඔයා මට දන්නෙ නැහැ කියන්නෙ ඉතින්... තරමක නොවිස්සුමකින් මෙන් කියාගෙන හිය තාත්තා... "දුව යන්න ඕන නෑ ඔය මිනිහත් එන්න කපා කරන්න... ඔයාගෙ පාඩුවේ ඉන්න..." කියුවේ තවත් තත්පර දෙක තුනක් තිහඩ්ව සිටියේය... "මිනිහගෙ පවුලත් ඔහෙද...?" තාත්තා අසන්නට ඇත්තේ නොඅසාම බැරි කමට විය හැකිය...

"තාත්ති විශ්වාස කරනවද...? ගාන්ත බැඳල නෑ..." මම කියාගනිමි... එය තාත්තාගේ මුහුණ බලමින් කියන්නට හැකියාවක් තිබුණේ නම් කෙතරම් හොඳදැයි මට ඒ මොහොතේදී නම් සිතිය...

"ඒක දන්නෙ කොහොමද...?" තාත්තාගේ පුදුමය නොහොත් කුතුහලය එම පැණයේ හොඳින්ම ගැබ්ව තිබිණ...

"ගාන්ත වැඩකරන්නෙත් අපේ ඔරිස් එකේ... මං දනගත්තෙන් අද..."

තාත්තා තවත් තත්පර කිහිපයක් කල් ඇරියේය... "කමක් නෑ... ඔයා නෙවෙයි මං කපා කරන්නං ගාන්ත එක්ක... මං හෙට එනවා..."

"නැහැ තාත්ති ගාන්ත දුන් ආයේ කොළඹ ආවා... මෙතේ නෑ... එන දවසක් කවුරුත් දන්නෙ නැහැ..."

"මොන දේ කළත් කමක් නෑ... අසනීප වෙන්න එපා... ඒක විඳවන්නේ අපි..." කියූ තාත්තා "ඔයා රස්සාවෙන් අස්වෙල ගෙදර ඉන්න..." කීවේය...

"ඒකනං කරන්න බෑ තාත්ති... මං රස්සාවට කැමතියි..." මම කීවෙමි...

"ගාන්ත ආවොත් කියනැහැකිද මාව මුණගැහෙන්න කියල..."

එය පිළිවත් විය යුතුය... ගාන්ත තාත්තා මුණ ගැසෙන්නට යනු ඇත...

"පුළුවන්..."

"මිනිහ එයිද...?"

"ඒක මට කියන්න බෑ තාත්ති..."

"පණිවිඩේ දෙන්න... දීපු දවසෙම මට කියන්න... ප්‍රවේසමින් ඉන්න දුව... අපිට ඔයා දුක්වෙනව අසනීප වෙනව බලන්න බෑ..." එහි විශේෂ දුකක හඬක් විය... "හැබැයි මායි මිනිහයි අතරේ පුග්ගෙකදි... ඔයාට කරදරයක් වෙනව කියල මට හිතූණෙත්... මම ඔයාව රස්සාවෙන් අස්කරගන්නව... ඔයා අස්වෙන්නම ඕන... පෙරුණාද...?" තාත්තා කිසි දිනෙක නැති අයුරින් මට දඩ ලෙස කියා සිටියේය...

"හ්හ..." ඇහෙන නැහෙන හඬකින් මගේ මුඛින් ඉබේටම පිටවිණ...

ගාන්ත යළිත් පරණ පුරුදු තත්වයටම පත්වී තිබුණ බව මට සිතූණේ කුමාරි කියූ යම් යම් කාරණා ගැන සිතෙද්දීය... ඔහු නිවාඩු අනුමත කරවාගෙන ඇති බව අප දනගත්තේ දිළිඳිගෙනි... ගජනායකද මිනැකමින්ම මෙන් මට ගාන්ත ගැන කිසිදු තොරතුරක් නොති අතර මටද ඔහුගෙන් එවැන්නක් ඇසීමට සිත හදාගත නොහැකි විය...

ප්‍රියාගෙන්වත් දුරකථන පණිවිඩයක් නැතිව දින දෙකක් ගෙවුණු පසු මම නොසන්සුන් වන්නට පටන් ගනිමි... ගාන්තට කරදරයක් විදිය තිරතුරුවම හද පෙළමින් තිබිණ... අවුරුදු ගණනාවක් ඔහු නොමැතිව ගත කළද ඔහු දුටුවායින් පසුව මට ඔහුව අමතක කර දමීමටද අපහසු හෙයිනි...

ගෙදර සිටින්නා මෙන් නොව දුන් ඔහුගේ ගමන් ගැන මට දකින හැකිය... යතුරු පැදියේ වුව ඔහු යන වේගය මගේ දෑසින්ම දක තිබේ... ඔහු ඉන්නේද කවුරු හෝ සමග කෝපයෙනි...

එකම වාර්තාවක් තුන්සැරයක්ම වැරදු පසු මට ගජනායකගෙන් අණක් ලැබිණ... මම ඔහු ඉදිරියට ගියෙමි...

"නිමාදි... මොකද එකක් එකසැරයක් වරදිනැකි... දෙසැරයක් වරදිනැකි... ඔයා හොඳට කරපු කෙනෙක්... තුන්වෙනි සැරේටත් හදන්න උනේ කොහොමද...?"

"සොරි... මිස්ට ගජනායක... මං හරියට හදන්නං..." මම වැයද්ද පිළිගනිමි...

"හිතේ කරදරයක්ද...? නිමාදි... කරදර කියාගෙන මෙතන වැඩ කරන්න බෑ..." තරවටු හඬින් කිවද එහි කෝපයක් නොවිණ... "කියන්න

පුළුවන් දෙයක් නම් කාරණාව කියල හිත සැහැල්ලු කරගන්න... එතකොට ලේසියි..."

"නැහැ... එහෙම එක්ක නැහැ..." මම සෙමින් කීවෙමි...

"නැත්තං... වැඩ හොඳට කරගෙන ආපු කෙනෙක් වැඩක් වරද්දනකොට එහන කොස්සක් තියෙනව... තමන් ගැන වගේම වෙන කෙනෙක් ගැන කරදරයක් උනත්... කවුරුහරි එක්ක කථා කරන්න... මේක හදාගෙන එන්න... වරද්දන්න එපා..." ඔහු මට වාර්තාව දික්කප්පේය...

මම වාර්තාව රැගෙන යන්නට හැරුණෙමි...

"නිෂාදි..."

මම ප්‍රශ්නාර්ථයක් නගාගෙන හැරුණෙමි...

"අද උදේ පයේ මට කෝල් කළා... මිනිහගේ ලෙඩෙහි හේතුවයි... ඔයා ලෙඩ දාගන්න එපා..."

මම බිම බලාගෙනම කාමරයෙන් පිටවුණෙමි... ගාත්ත මට කථා නොකළේ ඇයි...? මගේ දෑසට කඳුළක් නැගී තිබිණ... මගේ මුහුණින් වෙනස දුටු නිසාදෝ මා අසුනට ගිය විගසම කුමාරි මා ලගට දුවගෙන ආවාය...

"ඇයි නිෂාදි...?"

"රිපෝට් එක ආයෙක් වැරදිලා..."

"මං කියන්නද...? දෙන්න මම කරන්නං... අද ඔයා සුප්ට එක්ක අර වික හදන්න... ඔයාගෙ හිත අවුල්වෙලා... සුප්ට එක්ක වැඩ කරනකොට ටිකක් හරියයි..." කිසි ඇය මගේ අතින් වාර්තාව ගත්තාය...

"සුප්ට ඔයා නාහොං අඩ අඩ හේ හිටියේ මිටි එක කරන්න බැ කියල තනියම... මෙන්න නිෂාදිව අඩගහගන්න..."

මම සුප්ටගේ මේසය වෙත ගොස් පැත්තකින් ඉදහනිමි...

"මට මේක තනියම කරන්නත් තිබුණා... ඒ උණට ඔයන් එක්ක කරනකොට වැඩේ ආහල්නේ... අරකිට මං එහෙම කිව්වා කියලා කියන්නෙපා... ඉරිසියා හිතෙයි..." මා ලගට ගන්නා විටම ඔහු කීවේය... ගාත්ත මොහොතකට අමතක විය... තවත් පැයකට පමණ පසු කුමාරි මා වෙත ආවාය...

"රිපෝට් එක හරි... ඒ උණට ඒ පාර එයා අලිය වෙලා මට බැන්නා ඇයි ඔයාට කියල හැදෙව්වෙ නැත්තෙ කියලා..."

"උන් දෙන්නා ගහගන්නවද දන්නෙ නෑ නිෂාදිට..."

"වැඩක් නෑ... තරාදිය බර වැඩියි ජයනාත්ගෙ පැත්තෙ..."

"අපේ අපේ කෙල්ලට කිස්තූන් කෝටියක් දෙව්දෙව්කාවුන් වහන්සේලාගේම පිහිටයි..." සුප්ට සිතහවස් නැතිවම කියා දුමමේය... ඉන්පසුව විමසිල්ලෙන් කුමාරි දෙස බැලුවේය...

"ඔයා හරියටම දන්නෙ කොහොමද තරාදිය බර වැඩි පැත්ත...?"

"කෙල්ලෙක් මුද්දක් දාගෙන ඉන්නව... අපට ජේන්නෙ මුද්දක් විතරයි... මුද්දෙ නමක් තියෙනව... නම අයිති කෙනා දුනගන්න තමයි මම ඔයාට ෆයිල්ස් බලල කියන්න කීවේ..."

"අපි පොඩ්කාලෙ කථාවක්ද...?"

"ඒ වගේ තමයි..."

"හුරේ... හා..." සුප්ට සිනාසෙන්නට ගත්තේය...

"නව් මුස්ද...?" කුමාරි ඇසුවාය...

"උං මට බැන්නොත් මං කරන්නෙ උංට ජේන්න නිෂාදිව කිස් කරන එකයි... වෙන කිසිම දඬුවමක් මිනෙ නෑ..."

"වැරද්දක් නෑ... අපට සිරිසගබෝ නාට්‍යය බලාගන්න පුළුවන් වෙයි..." කුමාරි කීවාය...

"උං මට බැන්නා... මට උං බැන්නා එහෙමද...?" මම ඇසුවෙමි...

"වෙනත් ඇති... මේ ටික නං ඉවරයි... කාලා ඉතුරු ටික..." ඔහු සියල්ලම ගොනුකොට ගැට ගැසුවේය...

එදා තවස නවාතැනට යනවිටම මට දුරකථන පණිවිඩයක් පැමිණෙමින් තිබිණ... මම වහා පහළට දිව ගියෙමි... ප්‍රියා විය හැකියැයි සිතූණ හෙයින්...

"දුට..." ගලාගෙන ආවේ තාත්තාගේ කටහඬය...

"ඇයි තාත්ති... කරදරයක්ද...?"

"හිතේ කරදරයි දුට..."

"ඇයි තාත්ති මං ගැනද...? බයවෙන්න එපා... මට කරදරයක් නෑ... එදා කියන්න බැරි උණෙන් අප්ප් අයියා ආවනේ මාව බලන්න..."

"ඔහේ...?" එවර නම් තාත්තාගේ කටහඬට සැහෙන පුදුමයක් එක්විය...

"ඔව්... ආයෙ එන්නං කියල ගියා... මට පුංචි මොනවද එවල රෙජිලගෙ ගෙදරට... තාත්ති කොළඹ ගියොත් අරගෙන එන්න..."

"එක අතකින් අම්ම කියන එක හරි... අපිට ඉන්නෙත් ඔයා විතරයි... අර මහ විසාල ගෙයක් වහල දාල... අපි තුන්දෙනා වෙන්වෙල ඉන්නව... දුටට කැමති නැද්ද ගෙදර එන්න..."

"අනේ තාත්ති ජලිස්... තව අවුරුද්දක් මං රස්සාව කරන්නං..."

"අවුරුද්දකින් බැරියැයි වෙන රස්සාවක් හොයාගන්න... නැත්තං වත්තෙ වැඩ කරමු... දන් අයින් වෙන්න..."

මට එක්වරම තාත්තාගේත් අම්මාගේත් අභිලාෂය පේරුණි... ඔවුනට උවමනා මා ශාන්තගෙන් ඇත් කරලීමටය...

නැත...

ශාන්ත මගේම නොවුණද... ඔහු ඇත්වීමෙන් මා ලද වේදනාව කම්පනය තවමත් මගේ හදවත පාරවමින් තිබේ... අප දෙදෙනාගේ වෙන්වීමට මගේ වැරද්දකටත් වඩා බලගතු සිද්ධියක් සටහන් වී තිබෙන බව දන් දන් මගේ සිතටද වැටහෙමින් පවතී... ඒ සියල්ල රහස් ආශාධයක සැඟවී තිබියදී... මා පලා යායුතු නොවේ... මා පලා යා යුත්තේ ඒ සියල්ලම නියම ලෙසින් සක්සුදක් සේ දනගත් පසුය... මම තිර තඩකින් කපා කළෙමි...

"තාත්ති මට දන් එන්න කියන්න එපා... මං තව අවුරුද්දක් ඉන්නවා... ඊට පස්සෙ හිතූණෙත්... මං අස්වෙන්නං..."

"මං හෙවත් කෝල් කරන්නං..."

"ඕන නෑ තාත්ති... මං ඕන උණෙත් මෙහෙත් ගන්නං... බයවෙන්න එපා... දෙන්නටම ඉඩ තිබිණි..." කියූ මම රිසිවරය තැබුවෙමි...

සෙනසුරාදා හෝ ඉරිදාවත් ප්‍රියාගෙන් හෝ ශාන්තගෙන් දුරකථන පණිවිඩයක් නොලැබුණෙන් මම නොසන්සුන් වීමි... හදිසි දුරකථන පණිවිඩයක් මිසක දිනපතා දුරකථන පණිවිඩ ගැනීමට අකමැත්තක් මගේ සිතේ තිබෙන හෙයිනි... කාර්යාලයේද බොහෝවිට පුද්ගලික ඇමතුම් සීමා වී තිබිණ... එන පණිවිඩයක් ලැබුණද අප ගතයුත්තේ කළින් වෙන් කරන ලද දුරකථන පණිවිඩ හෙයින් විශේෂයෙන් වෙනත් දෙසකට ගැනීමට අපහසුතාවයක් තිබිණ...

එකල ශාන්ත දුරකථනයෙන් පණිවිඩ ගැනීමට අපහසු බව කිවිට 'ශාන්තගේ බොරු' වත්සලාද කිවය... දන් මම එය අත්දැකීමෙන් දනගනිමි...

සඳුදා උදයද ශාන්ත පැමිණ සිටියේ නැත... එදින උදය වරුවේ ගජනායකද පැමිණ නොසිටියේය... එහෙයින් මටම ගොස් වාර්තා පිටපත් ගෙන ඒමට සිදුවෙමින් තිබිණ... පිටපත් ගොන්නද තුරුලු කරගෙන පැමිණි මගේ මේසය මත ඉංග්‍රීසියෙන් ලියූ පණිවිඩයක් විය...

'නොපමාව එකොළහට ප්‍රින්සි මුණගැහෙන්න...' අත්සන ප්‍රින්සිගේ විය යුතුය...

"කුමාරි..." මම තුණ්ඩුවද රැගෙන කුමාරි ළඟට ගියෙමි... "කවුද මේක ගෙනාවෙ...?"

"එහේ පියත්..."

"ඇවිල්ලද...?"

"නැහැඑ..."

පණිවිඩයක් නම් ඇයටම ඇවිත් කිව නොහැකිද...? දිලිනි පවා පණිවිඩයකදී අප ළඟට ඒ නම් ඇයට මා වෙත විත් පණිවිඩය දීමට අපහසු ඇයි...?

මගේ හදවත දුකින් බරවිය...

ඔබ මගේම හදවතට විය පොවමින් සිටින්නෙමි...

ඇය කෙරෙහි නැගුණු ඊර්ෂ්‍යාව වැඩ කරමින් තිබේ...

ලිපියක් එවීමට හේතුවක් තිබිය යුතුය... වඩාත් වැදගත් දෙයක් ඇත... ශාන්ත ගැන කුමක් හෝ තොරතුරක් දනගත හැකිය... ශාන්තගේ ප්‍රියාවිය වන්නට සිටින ළද දකගැනීමට ලැබෙන්නේ නම් එයද භාග්‍යයකි... හදවත රිදුම් දුන්නද කෙදිනක හෝ ඇයද මා මුණගැසිය යුතුය... මෙතෙක් මා ඇය තුළුම හෙයිනි...

මා හරියට එකොළහට පහක් පමණ තබා කාමරය ළඟට ගියෙමි... සේවකයා දොර හැරියේය... එතෙත් ඒ ශාන්තගේ කාමරයේ නොවේ... ප්‍රින්සිගේ කාමරයේය...

ඇයගේත් ශාන්තගේත් කාමරය යා කරන කුඩා දොරටුව ඇර දමා තිබුණු බව මම දුටුවේ ඇතුල්වූ පසුය... ප්‍රින්සි කුඩා මේසය ළඟ වාඩිවී සිටියාය...

"වෙලාවට ආව එක හොඳයි... නැත්තං මට බණින එකක් නම් නෑ... කරන කරන හැම එකකම වැරදි හොයයි..." ඇය සිතහසි කිවය...

ඇය පියකරු යුවතියකි... මගේම වයසේ වෙනත්ව ඇත... කොණ්ඩයද කොටට කැපූ ඇය නවීන පන්තයේම යුවතියක් විය... ශාන්තගේ දෙබිඩි ජීවිතයේ එක් පැත්තක ඇය වැනි කෙල්ලක්ද තුරුල් වී සිටින සැටියකි...

මට කළකිරීමක් දනෙමින් තිබිණ... මේ වංචනික පුද්ගලයාට මා මෙතරම් ආදරය කරන්නේ ඇයි...? මට ඔහු අමතක නොකළ හැක්කේ ඇයි...?

"මිස්ට ජයනාත් ආවද...?" මට ඇයගෙන් ඇසිණ...

හතළිස් හතර

"ආත්ත අයියා ඔයාට මිස්ට් ජයනාත් වෙන්න බෑ සේපාලි..."

සිහින් පරිත් කීවද ඒ කටහඬ මගේ හදවත අතින් පිට පෙරලමින් තිබිණ... ඇය කථා කරන්නී මා නොදිත් හඳුනාගෙනය...

"මට ඔයාට මුණගැහෙන්න හිටියේ... ඔයා මෙතෙ ඉන්නව කිව්වම... ඒ උනාට මට මෙතනින් යන්න කහනා කරල තියෙන්නේ... ගියොත්... ශාන්ත අයියගේ කේන්ද්‍රිය පිටවෙන්නෙ එයාගෙන්මයි... මං කරන්නෙ එයා කියන දේ පිළිපදින එක..."

"ඔයා මාව අඳුනන්න කොහොමද...?"

"මං ඔයාව දන්නෙ ශාන්ත අයියා ඔයා අඳුනගෙන දවස් හතකට අවකට පස්සෙ ඉඳගෙන... ශාන්ත අයියයි ඔයයි වෙත් උනා කීවමත් මට හිතන්න ඔැරි උනා... ඔයා..." එක්වරම දුරකථනය නාදවිය...

"අතනින් ගන්න... කෝල් එක ඔයාට... බය නැතුව කථා කරන්න... මං මෙතනින් කවි කරනවා..." ඇය කථාව නවත්වා සිනහයි කීවාය...

සිහිතල වී ගිය කථා කරගැනීමට බැරිව ගිය නිසාදී නොව සේපාලිකා ජයනාත්ගේ නොව ශාන්තගේ රිසිවරයා ළඟට පිය නගමින් සිටින බව මට සිහිණ... මම රිසිවරයා අතට ගනිමි...

"හෙලෝ..." මා කීවයුත්ත ඒ පැත්තෙන් නැගිණ... අවුරුදු ගණනකට පසු මට ශාන්තගේ කටහඬ රිසිවරයෙත් සවණට යොමු වෙමින් තිබිණ... ගතේ රත්වීම නවකාගන්තට දුරු වෑයම කිසිසේත්ම සඵල නොවූ බව නම් මට හොඳාකාරවම දැනින...

"ප්‍රින්ට් සේපාලි ආවද..." ඔහු එක්වරම ඇසුවේය...

"නැහැ..." මම කීමි... මට ගොනු කරගත හැකි එකම වචනය වූයේද එයම පමණකි... ඔහුගේ සුසුම් මගේ කන්පෙත්තට ගෙල මුලට දනෙන්නාක් බදු විය...

"නිසාදීද කථා කරන්නේ... සේපාලි නෙවෙයි නං..." ඔහු මගේ කටහඬ හඳුනාගෙන ඇත...

මම කථා නොකළෙමි...

"මොකද කථා නැත්තේ... සේපාලි...?"

"ඇයි මට එන්න කිව්වෙ..."

"මං එක්ක කථා කරන්න ඔයා කැමති නැද්ද සේපාලි...?"

"ප්‍රියා හම්බලණ්ද..."

"ඔව්..."

"සමරේ..."

"මං තාත්තට මුණගැහෙන්න ගියා..."

"මොකක්...?" අත පණ නැගිටී රිසිවරයා වැටෙනු ඇතැයි මම සියසන් වීමි... මම දැනින්ම රිසිවරයා අල්ලා ගනිමි...

"බය උණ්ද..."

බය... මගේ සිත ගැහෙන වේගය දණුනේ මටම පමණකි... මට සියාගත හැකිවුවේ එකම වචනයකි...

"ශාන්ත..." එපමණකි...

"එණ්ඩියා මංවිල්ලාවේ යනකොට වගේ තමයි... තමන්ගෙම තාත්තට බයයි..."

"තාත්ති බැන්නද...?"

"විස්තර පස්සේ... අරුනුත් කීව්වා යන්නම එපා කියලා... ඔක්කොම දමල ගහල යනකොට ප්‍රියයි සමරෙයි මං පස්සෙ ආවා... සමරෙය මට බැණ බැණ දුන් බුදි..."

මට සුසුම්ක් හෙළිණ... ශාන්තගේ පියවි කථාව මා අසන්නේ කෙතරම් කළකට පසුවද...? රිසිවරයා සිපගන්නට තරම් සිතක් මට පහලවී එමින් තිබිණ...

"උන් දන්නෙ නැහැ... ඒ උණාට මං සෙව් කරල ගියේ වැරදිලාවත් මට එගේන්ස්ට් එකට ආවනං අද උදේ ඔයාට අත්සන් කරන්න වෙන්නේ ගිලිස් එකේ නෙවෙයි... රෙජිස්ට්‍රාර් ළග... මං එහෙනං ඔයාට අද බඳින්න ඔක්කොම ලැස්ති කරගෙන හිටියේ..."

"මොකක්...? පිස්සුද..." ගත සිහිතල වෙමින් තිබුණ හෙයින් මගේ පැණය වදන් දෙකකට සීමාවී තිබිණ...

"නෑ සේපාලි මං ආස නෑ ඔයාව ගෙදරට නොරා බඳින්න... දන් ඔයාගෙ වයස හරි... ඔයාට ඕන කිරණයක් ගන්න පුළුවන්... ඔයා බෑ කීවත් ඔයාට වෙන්නෙත් ඒකම තමයි... ගහනව හංවඩුවක්..."

"කර්ම බැව්පිණිනි නෙදි එය කර්ම කර්මයන්හි..."

"නැත... මේ විදේශීය කර්ම දත්ත මේ විතරයි... මමම විතරයි... මගේ පැහැත්තා විදේශීය කිරීමට මම මගේ එක්කම නෙත්තින් ගියා... දුක් කියන්න වියේ... විතරයි එයා සෙනෙහසක් දක්වමට පුළුවන... මාම දුක් කමත් බැන්නා නැතිදේම නිසාව කර්ම මිනිසා පොල් බුරුවා උණා කියලා... ඒකම මේ පිළිකන්නා... පොල් වෙතුවට පුත්තලම් කියන එක විතරත් මේ සංකෝචනය කෙරුවා..."

මම සිතන යමක් තිබිණ... එහෙයින්ම මහුගේ හදවත යළිත් පිදිමි පාසයක් යැයි මම හැඟෙමින් තිබිණ...

"මෙහෙ එන්නෙ කවදද...?"

"මෙහෙ කොන්තරන්ස් එකක් තියෙනවා මේ ඒකට අද නවස... හෙටයි අනිද්දයි... ඉන් අනිද්ද එන්නෙ... පුත්තලම් කොල් එක ගන්න කියන්න..."

"මගේ මුද්ද කෝ...?"

"ඒක මේ වෙත කෙල්ලෙක්ට දෙන්න කියාගන්නා..."

"දිල එහවකෝ... හංවගුවක් තියන්න මම..."

"කොහේටද...?"

"මම මීන නැතකට..." කියූ මම "පුත්තලම්... යි කථා කළෙමි..." කොල් එක ගන්නලු..."

"රයිට්... ඔහනින් තියන්න..."

මම යළි ඒ කුඩා දොරටුවෙන්ම පුත්තලම් කාමරයට ඇතුල්විමි... මා මහු දුටු විටම...

"පොඩ්ඩක් ඉන්න අයියෝ..." කියූ ඇය විසිවරය වැසුවාය...

"මං යන්නං... වැඩ වගේකුත් තියෙද්දි ආවෙ..."

"හාං..." ඇය කීවාය...

හදවනේ දුක් දොම්නස් වේදනා සියල්ලම කැටිකොට සදහටම වල දමමින් මම යළි මගේ අසුන වෙත ගමන් ගතිමි...

"නිහයි..." මා අසුන මත වාඩිවෙත්ම කුමාරි මා දෙස බැලුවාය...

"කෙල්ලගෙ මුණ පෙම් පාවයි... අරයා ඇවිල්ලද...?"

"නැ..." මම කිමි...

"වෙන්න බැ..."

"නැහැ... ඉං අනිද්දාම එන්නෙ..."

"අපිට පාවියක් ලැබෙයිද...?"

"මං ලග සල්ලි නැ..."

"මං ණයට දෙන්න..." කර්ම අපා සිටි සුචිත කීවේය...

"නැත්තක්... මම ඕන උණාම ඉල්ලන්නානෝ..." සුචිත කී මම

"මගේ මුද්ද ඉල්ලල දෙන්න... ඒක වෙත කෙල්ලෙකුට දෙතවම..." කුමාරි කිමි...

"දෙන්න කියන්න... මමම දෙන්න කියන්න... මං ගන්න..."

"මුද්ද මම හම්බලාණම මං පාවියක් දෙතවා..."

"මම පාවිය හිතෙන් අත් ඇරියා..." කුමාරි කීවාය...

"මං අත්ඇරල නැ..." සුචිත කීවේය...

"පිරිමි අයට පාවි දාන්න පුරවන් පිරිමි අයට විතරයි... මම බැ පිරිමි ලමයින්ට පාවි දාන්න... ඉල්ලන්න අනික් පැත්තෙන්... මම කුමාරිට විතරක් පාවිය දෙතවා..."

"නැත්තක් යු නිහයි..." කුමාරි කීවාය...

"මං පාවිය හිතෙන් අත් ඇරියා..." එවර සුචිත කීවේය...

"නැබැයි පාවිය දෙන්නෙ මුද්ද මම ලැබුණෙයින් පස්සේ..." මම තිර හඩකින් කීවෙමි...

"හරි හරි ඒක හෙට අනිද්දට ලැබෙයිනේ..."

"ඔයා දන්නෙ කොහොමද...?"

"ඉව... සමහර වෙලාවට ඉව තියෙනවා... පරි... පුත්තලම්..." කුමාරි බොරු විස්සෝපයක් ගත්තාය...

"පුත්තලම් මිස්ට් ජයනාත්ට කථා කරන්නෙ කොහොමද...?" මම ඇසුවේ සිත තුළ කුතුහලය පහ කර ගැනීමටය...

"ඔයා කථා කරන්නෙ කොහොමද...?" කුමාරි සුචිතට ඇසක්ද ගසමින් ඇසුවේ මගෙනි...

"මිස්ට් ජයනාත්..." ඒ නොයුතු අයුරින් මම කීවෙමි...

"අපි නැති නැනදි..."

"ඕනනැති ඒවා අහන්නෙපා කුමාරි... දක්කනේ... මේ දරුව කොච්චර සබකෝලයෙන්ද ඇඹරෙන්නෙ කියල..." සුචිත කීවේය...

"මං ඇහැව්ව ප්‍රශ්නට උත්තර දුන්නෙ නැහැනේ..." මම අමනාපයෙන් මෙන් කීවෙමි...

"සර්..." කීවේ සුචිතය...

"ඔයා කොහොමද දන්නේ..." කුමාරි සුචිතගෙන් ඇසුවාය...

"මම ඇහිල තියෙනවා... නැති නැත මං දන්නෙ නැ..."

"ඒක දනගන්න නං ඔයා මිස්ට් ජයනාත් එක්ක යාමවෙන්න..."

දන්නවද සුචිත..."

"ඔයා කියන්නේ මට බිලේඩි එකකින් මගේම බෙල්ල කපාගන්න වැඩක්... බෙල්ල ලවා කොස් ඇට බාවන්න එපා කුමාරි..."

ඉන්පසුව සවස යළිත් මට නවාතැනට දුරකථන පණිවිඩයක් තිබිණ...

"හලෝ..."

"දුව..." තාත්තාගේ කටහඬ පිපීවරය දිගේ ආවේය...

"හලෝ තාත්ති... ඇයි...? කරදරයක්ද...?" ඒ මොහොතේදී මට ඇසිණ... ඊයේත් කපා කළ හෙයින් තාත්තා අදත් මෙලෙස කථා කරන්නේ...?

"නෑ... ශාන්ත ආවද වැඩට..."

"නෑ තාත්ති... ඇයි...?"

"ඔයා මගේ පණිවිඩේ දුන්නද...?"

"දෙන්න එන්න එපැයි..." මට ශාන්ත කථාකළ බව මම තාත්තාට කියන්නේ කෙලෙසද...?

තාත්තා තත්පර පහක හයක නිහඬතාවයක් ගත කළේය...

"දුව ශාන්ත ගැන තවම හිතන්නෙ කොහොමද...?"

මම කල්පනා කළෙමි... මගේ සිත නොව තාත්තාගේ සිත හඳුනාගත යුතුය... "තාත්ති ඇයි එහෙම අහන්නේ...?"

"ප්‍රශ්නට උත්තර දෙන්න බැරිද දන්න..."

"තාත්තිල හිතන්නෙ කොහොමද...?"

"ශාන්ත ආයෙ කවදද එනව කිව්වේ...?"

"දන්නෙ නැහැ තාත්ති..." එක් මුසාවක් කිම පාපයක් නොවේ...

"දුවටත් හිතන්න පුළුවන්නේ... දුව තීරණයක් ගන්න... මම තීරණයට කැමති වෙන්න..."

"මම... තාත්ති විතරද...?"

"නෑ... අම්මගේ තීරණයේ ඒකම තමයි..."

"මං ඒ උණට තාම තීරණය කළේ නෑ තාත්ති... මං නොදන්න ගොඩක් ඒවා සියෙනවා... මට ඒවා දැනගන්න සිත..."

"දැනගන්නට කමක් නෑ... ආයෙ ප්‍රශ්න ඇති කරගන්න එපා..."

"ප්‍රශ්න...?"

"ඔව්... අසනිට වෙන්නේ ඔයා... විදවන්න වෙන්නේ අපිට..."

"නෑ තාත්ති... සියවෙන්න එපා..."

"ගුඩ නයිට්... දුව..."

"ගුඩ නයිට් තාත්ති..."

ශාන්ත පැමිණි බව තාත්තා කීවේ නැත... දින දෙකකට පසු මම වාර්තාවක් රැගෙන ගජනායක ළගට ගියෙමි... ඔහු වාර්තාව බලා අත්සන් කළුවේය... යළි එය රැගෙන යන්නට සැරසෙන විට...

"නිසාදි..." යැයි කථා කළේය...

"ඇයි...?" මම යළිත් කැරැණෙමි...

"ජයේ ඇවිත් කියන්න කිව්වා..." ඔහු කීවේ ගණනකට නැති අයුරිනි...

ගත හරහා සිහිතලක් හමා ගියද මටම පණිවිඩයක් නොකිම ගැන සිමේ කුඩා නොරිස්සුමක් නැගුණද ශාන්ත යළිත් පැමිණි බව මට සතුටක් ගෙනදුන් හෙයින් මම රකුටිමි...

"කැන්කස්..." කිසි මම වාර්තාවද රැගෙන පිටවිමි...

"නිසාදි... ඊසෝටස් වික ඉවරනං එන්න..." සුජීව මට කථා කළේය...

මම සුජීවගේ මේසය ළග වාඩිවී ඔහු හා වැඩ කරන්නට ගතිමි... දහවල් කෑම පැයට විනාඩි පහළොවකට පමණ පෙර කුමාරි අප දෙසට ආවාය...

"බඩගිනිසිද...?" මට කුමක්ද කියමින් සිටි සුජීව කුමාරි දෙස බැලුවේය...

"අරයා ඇවිත්..." කුමාරි කීවාය...

"කවුද...?" මට ඒ කවරෙක්දැයි එක්වරම වැටහුණු නමුදු සුජීවට එය නොවැටහුණේ ඇසුවේය...

"යාච්චා..."

සුජීවගේ ප්‍රශ්නාර්ථය පහව නොගිය හෙයින්...

"මිස්ට ජයනාත්..." කුමාරි කීවාය...

"මට කියන්නේ... මේ ඉන්නෙ..." සුජීව මා පෙන්වුවේය...

"මං දන්නව..." මම කීවෙමි...

"ඒ කොහොමද...?"

"ඒක දේවරහසක්..." මට ශාන්තගේ වදන දත් කියන්නට අවසර තිබෙන බව සිතීම...

"එන්න ඇත්තෙ ටෙලිෆෝන් එක දිගේ වෙන්නැයි..."

"මට අද දවසටම කෝල් එකක් ආවද...?" මම ඇසිමි...

"ඒකත් හරි... මම දැනගත්තෙ කොහොමද දන්නවද...? මෙතනින් ගියා..."

"මොකක්...?" මම ඇසිමි...

"කියයි සුච්චයි බර සාකච්ඡාවක් දාගෙන පොතට එබ්ගෙන හිටියේ... ආවා... එක බැල්මයි... ඇතුළට ගියා... පැය කාලයි... ආපේ ආවා... බැලුවා... ගියා..."

සියල්ලම හමාර වියායි මට ඒ මොහොතෙහිදී පිහෙමින් තිබිණ... රෙජිට් පසෙකට දමා ඉන්පසු ඔහු සුච්චි ගැන සැක සිතනු ඇත...

"ඇතුළට ගිය වෙලාවේ මට කියන්න තිබුණතේ..." මම මුක්කන් හඩකින් මෙන් කීවෙමි... දන් කරන්නේ කිවෙක්ද...?

"මට බය හිතුණා ගිය ගමන් එළියට ආවොත් කියලා..."
දහවල් කැමට ගොස් එනවිට මේසය මත වාර්තා දෙකක් පැදීමට තිබිණ... එහි කිවූ සටහන ශාන්තයේ විය... හතරට පෙර වාර්තා දෙකම නිකළ මම ඒවා ගෙනගොස් දීමට කුමාරිට දුනිමි...

"ඔයා යන්න..." කුමාරි කීවාය...
"බැහැ... ඔයා ගෙනියන්න... මට හදන්න එවිල කියෙන්නේ... මුද්දක් ඉල්ලන්න..."

"මේක ගෙනියන්නා... එක බැ..." කියූ කුමාරි වාර්තා දාගෙන පිටත් වූවාය...

පැය කාලකට පමණ පසු ඇය යළිත් පැමිණෙන විට මම ඒ දෙස දැස් දල්වා බලා සිටිනු ඇය ඇතැම් දක්නට ඇත...

"ඇරියට මොකද බයයි තේද...?"
"මොනවටද...? මොකක්ද කීවේ...?"

"නිෂාදී තේද හැදුවේ කියල අහල අතට ගත්ත ගමන් නිෂාදීයි කුමාරියි කතූල් මාණු කරලද කියල ඇහැව්වා..."

"බයවෙන්න එපා කුමාරි... වැරද්දක් නැතත් වැරද්දක් හොයාගෙන මිනිහ නිෂාදීව ගෙන්න ගනියි..." සුච්චි කීවේය...

එහිදී නම් සුච්චට වැරදි තිබුණේය... ඔහු මට කථාකළේ නැත... ඔහු මට පූර්ණ ලෙස නිදහස දුන්නාක් මෙන් පෙනෙන්නට තිබුණි...

ඔහුගේ වාර්තා මට පමණක් එවූවද ඒවා ගෙන ගියේ පියන් හෝ නැතිනම් කුමාරි වූවද, ඔහු මා හා කාර්යාලයේදී කථා නොකළ අතර මා මුණගැහෙන්නටද කිසිත් උත්සාහයක් නොදැරීය... එහෙත්... ඔහු බෙහෙවින් තැත්පත් වී තිබෙන බව නම් මුළු කාර්යාලයේම දින දෙකක් තුනක් ඇතුළත ප්‍රසිද්ධ වී තිබිණ...

සිකුරාදා කාර්යාලය නිමවීමට පැය කාලයකට පමණ පෙර ගජනායකගේ පියන් මට පණිවිඩයක් දුන්නේය...

"නිෂාදී මිස්ට් කෝල් එකක්..."
"කොතේද...?"

රමණී මුලේසිංහල

"පර්ගෙ කාමරේ..."
රිසිවරය පහත තබා තිබුණි...

"නිෂාදීට..." මම ඇතුල්වෙනු සමගම ගජනායක කීවේය... මම රිසිවරය සවසට තබාගනිමි...

"නිෂාදී ස්පිකිං..."
"සේපාලි..." මගේ කන්මුල ලේ පිරි රතු වෙමින් තිබිණ... තත්පර දෙකක තුනක නිහඬතාවයක් ගතවිණ...

"සේපාලි... මං අද කොළඹ යනවා... ශ්‍රී ලංකාව පණිවිඩයක් කියෙන්නවද...?"

එක්වරම මට අසිත් අධියාගේ පාර්සලය මතත් වීණ... ගෙන්වා ගත හැකි නම්...

"කියෙන්නවා... මං එන්නද...?" මම ඇසුවේ සැබැවින්ම බියෙනි... කාර්යාලය තුළ ඔහුගේ ප්‍රතිරූපය බිඳ දැමීමට මට අවශ්‍යතාවයක් නොවිණ...

"ටෙලිෆෝන් එකෙන් කියන්න බැරි දෙයක්ද...?" ඔහු ඇසුවේය...

මා එහෙට ගෙන්නා ගැනීමට ඔහු අකමැතිවා විය හැකිය... මට එක්වරම උත්තරය සකසා ගැනීමට අසීරු වූ නිසාදෝ ඔහු යළිත් කටහඬ අවදි කළේය...

"ඇයි කාමරේට එන්න බයද...? මගේ ළඟට එන්න ඔයා අවසර ගන්න ඕන නෑ සේපාලි... මගේ හැම දෙයක්ම විවෘතයි... ඔයාව..."

ගජනායක සිටින බැවින් කිසිදු දෙයක් කියා ගැනීමට මට අපහසු හෙයින්...

"මං එන්න..." කියූ මම රිසිවරය තබන්නට පෙර ගජනායක දෙස බැලිමි...

"කියන්න..." ඔහු කීවේය... මම එය විසන්ධි කළෙමි...

"මං මිස්ට් ජයනාත් ළඟට ගිහින් එන්න..." කියූ මම ඔහු අවසර දෙන්නටද පළමු කාමරයෙන් පිටවිමි...

මා එනු දුටු ශාන්ත ළඟ වැඩ කරන සේවකයා වහා පැමිණ දොර හැර දුන්නේය... මා සම්බන්ධයෙන්ද මුළු කාර්යාලය පුරාම කට කරා ගෙනී යමින් පවතින බව මට ඒ මොහොතෙහිදී අමතක වී තිබිණ...

මට ශාන්ත හා විනාඩි දෙක තුනක් කථා කිරීමේ අවශ්‍යතාවය මෙන්ම පුංචිගේ පාර්සලය ගෙන්නා ගැනීමේ අවශ්‍යතාවයදැයි තරුණු දෙකක් තිබිණ... මා ඇතුල්වෙත්ම සේවකයා දොර විසන්තට පළමු ඔහු සිනුව ගැසුවේය... සේවකයා ඇතුළට විය...

මට ශාන්ත හා විනාඩි දෙක තුනක් කථා කිරීමේ අවශ්‍යතාවය මෙන්ම පුංචිගේ පාර්සලය ගෙන්නා ගැනීමේ අවශ්‍යතාවයදැයි තරුණු දෙකක් තිබිණ... මා ඇතුල්වෙත්ම සේවකයා දොර විසන්තට පළමු ඔහු සිනුව ගැසුවේය... සේවකයා ඇතුළට විය...

"මිනිත්තු දහයක් කවුරුත් එවන්ත එපා..." ඔහු සේවකයාට කීවේය... ඉන්පසු සේවකයා දොර වසද්දී ඔහු රිසිවරයේ බොත්තමක් තද තළේය... "ප්‍රින්සි මිනිත්තු දහයක්... කෝල්ස් දාන්න එපා..." කීවේය...

මම දැස් අයාගෙන ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි... මට වචන ගොනු කරගැන්වේ අපහසුතාවක් නැගෙමින් තිබිණ...

"සේපාලි... මිනිත්තු දහය ඉවර වෙනකංම රේඩියෝව විසුන් කරගන්න බැව්වෙයිද...?"

"නාත්ති මොනවද කිව්වේ...?" මම ඇසිමි...

"ඒවගේ දේවල් මෙහෙදි කරා කරන්න බැ..."

"එහෙනං මොනවගේ දේවල්ද කරා කරන්න පුළුවන්..."

"ඉස්සෙල්ලම වාඩිවෙන්න... කැමතිනං... මගේ පුටුවෙන් ඉඩ තියෙනවා... නැබැයි මං නැගිටින්නෙ නැ..." ඔහු කීවේය...

මම ඔහු දෙස හොඳහින් බලමින් ඔහුගේ මේසයට ඉදිරි පුටුවකට බර දුන්නෙමි...

"කී දෙනෙක් ඔයා ඉන්දෙද්දිම ඔය පුටුවේ වාඩිවෙල තියෙනවද...?"

"මෙතේ නං නැ... තවම... වෙන තැන්වල නං තිබියා..."

"ස්ත්‍රීමට වඩා පුරුද්ද ලොකුයිනුනේ..."

"ලමයා සිංහල පී ගත්තේ මගේ පොත් බලලා..."

"නෑ තිබ්වේ නැනේ..."

"ඒකටවත් මට මොකුත් දුන්නෙ නැ... අද දෙනවද...?"

"කොළඹ යන්නෙ කොයි වෙලාවෙද...?"

"ඌ කෝව්වියේ..."

මම හුස්මක් හෙළිමි... "මෝක් නේ..."

"මොකක්ද පණිවිඩේ...?" ඔහුගේ මුහුණ වෙනස්වුණද දෙවන වර එය පියවි තත්ත්වයට පත්විය... ඔහු එය ඇසුවේ සිනහසෙමිනි...

"ඉස්සෙල්ල කියන්න තරහ ගන්නෙ නෑ කියල..."

"නැහැ... කියන්න..."

"කොස් මයි හාර්ට්..." මට නිකමට කියැවිණ...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

ආදරණීය ගාන්ත... ඔබ ඉදිරියේ හැමදාමත් මට එවන් සේපාලිකාවක ලෙසම සිටිය හැකි වීනමි... ඔහු දැස් කුඩාකර මා දෙස බැලුවා විනා කිසිත් නොකීවේය... බලාපොරොත්තු කඩවුවාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය...

"ඉක්මනට කියන්න... සේපාලි... මට යකා වස්සවන්නෙ නැතිව..." කිසි හේ නැගිට්වෙයි... වේලාව දෙස බැලූ හේ ප්‍රින්සිගේ දොර ලගට ගොස් ප්‍රින්සිට කුමක්ද කියා ආපසු හැරුණේය...

විවරවී තිබුණු දොර වැසියනු මා දුටුවේ බොඳ වූ කඳුළු ඇතැයි... ඔහු ලගට පැමිණ අනෙක් පුටුවේ ඇන්ද මත වාඩිවී මගේ මුහුණ ඔහු දෙසට තරවා ගත්තේය...

"අවුරුදු දෙකක් කියන්නේ ලොකු කාලයක් නෙවේ උණත්... මං ගොඩක් වෙනස් වෙලා සේපාලි... අසනීප නොවුණත් මම විදෙව්ව කරමට මට තාමත් ඔයාගේ පරණ ගාන්ත වෙන්න බැරිලුණා... මාත් එක්ක තරහා වෙන්න එපා... මට විකක් කල් දෙන්න..." ඔහු එක්වරම මගේ දෙතොලට දෙතොල තැබුවේය...

එය තත්පර හය හතක සිප ගැනීමක් වුවද ජීවිතයේදී මා පැතු සෙසෙනසල ලබැඳියාව ආදරය එහි නොඅඩුවම රැඳී තිබුණු බව මට දනෙමින් තිබිණ...

"ඔයාගේ ජීවිතේටම හිටියේ මං විතරයි සේපාලි... ඒ වුණාට ඔයාව මගේ ජීවිතෙන් අමතක කරන්න මම මගේ ජීවිතේට වෙන අය සම්බන්ධ කරගන්නා... ඔයා මං වෙනුවෙන් වැළපෙද්දි... නොදනුවත්වම උනත් මම ඔයාට විරුද්ධ වෙලා තියෙනවා... මං ඔයාට කිසිදෙයක් හංගන්නෙ නෑ සේපාලි... මටම මට සමාව දීගන්න බැරුව මං ඉන්නේ..."

"මං තරහා නෑ..." මම සිනහසි කීවෙමි...

"මොකක්ද කියන්න පණිවිඩේ..." ඔහු එවර කෙළින් විය...

"අප්ප් අයියා රෙජිලගෙ ගෙදර මට පාර්සලයක් තිබ්බා කියල කිව්ව... ඒක ප්‍රියාට කියල ගෙන්නගෙන පුළුවන්නං මට ගෙනත් දෙන්න..."

"කවදද පාර්සලේ දිල තියෙන්නෙ...?"

"සුමාන දෙකකට විතර ඉස්සෙල්ල මට පණිවිඩේ ආවේ..."

"අප්ප් මෙහෙ ආව දවසෙද...?" ඔහු කට කොණකින් සිනහසි ඇසිය...

"ඔයා කොහොමද දන්නෙ...?"

"ඒක දේව රහසක්..."

"තාමත් ඔය දෙයියගේ රහස් තියෙනවනේ..." මම අමනාපය මුසු කටහඬකින් කීවෙමි...

"එහෙම තමයි... දෙවියා කවදත් යාළයි නේ මං එක්ක..."

"එහෙනං ගේනවද...?"

"ඒක ලොකු පාර්සලයක්ද...? මට ලොරියක් ගන්න වෙයිද...?"

"අපිත් අයියා නං ගේන්න ඇත්තේ ජලේන් එකේ... ඔයා කැමති නං ජෙට් එකක දාගෙන එන්න..." කියූ මම එක්වරම නැගිට... "මිනිත්තු දහය ඉවරයි..." කියමින් දොර දෙසට හැරුණෙමි... පියවරක් නියන්නටද පළමු පුටු අතින් නැගිට ගත් ඔහු මා ඔහු වෙතට ඇදගත්තේය...

"තව තත්පර තිහක් තියෙනවා..." කියූ හේ දෙවන වරටද මා පිටගත්තේය...

"අවුරුදු දෙකක ඉඩෝරෙට් මෙහෙම මදි... තැන හරි නැ..." කියූ හේ මා අත්හැරියේය...

දොර හැර එළියට වත් වීට ඔහු යටතේ සේවය කරන සියල්ලෝම මා දෙස එක්වීමට බැලූ බව මට පෙනුනෙන් මම විලියෙන් ඇඟරුණෙමි... මෙය කාර්යාලයක් බව අමතක කෙරුණා හැන මම මටම සාප කප්පාගිමි...

ජයනාත් නැමැති පුද්ගලයාගේ ජීවිතයේ හැල හැප්පිලි සමග සමත් වදින ඔවුහු... ශාන්ත නැමැති සදාදර්ශීය පුද්ගලයා පිළිබඳ කිසිසේත්ම නොදනිති... මම බිම බලාගෙනම ඔහුගේ කාර්යාල සීමාව පසු කළෙමි...

ඉරිදා දහවල් වරුවේ මට දුරකථන පණිවිඩයක් බව සමත් කැඟසා කිවේය... මම පහළට දිවිමි... තාත්තා විය යුතුය...

"හලෝ..." හි අරිමින් මට කියාගත හැකිවිය...

"සේපාලි..." ප්‍රියාගේ කටහඬ ආශේය...

"මුට ආශේ කඩිකුලප්පුව හැදිල... පෙරේදා රැ කෝට්ටියේ ඇවිල්ල... උදේ හේ එක දෙක කරල මාව රෙජිලගෙ ගෙදර උස්සා ගියා... දන් අද හේ පෙරලනව කෝල් එකක් අරන් දෙන්න කියල..."

"කවුද...?"

"කවුද ඔයාගේ... ඉසකුඩ්ඩ්වියක් දාගත්තනං නොදයි මොළේ අමාරුවට... හොයාගන්න..." රිසිවරය කවරෙක් හෝ උදුරාගත් බව මට දැනින...

"සේපාලි..." එවර නැගී ආවේ ශාන්තගේ කටහඬය...

මගේ ගතම සිසිල් විය...

"මොනවද ප්‍රියා හා කන් වගේ කන් දික් කරගෙන ඉන්නේ... සේපාලි එක්ක මට රහසිගත රාජකාරියක් සාකච්ඡා කරන්න තියෙනවා..."

"ඒවා බැරියැයි හෙට... දන් ප්‍රසිද්ධියේ..."

"ප්‍රියා..." කියූ ශාන්ත කුමකින්දෝ ප්‍රියාට දමාගසනු ඇසිණ... ප්‍රියාගේ සිනහව අඩුවිය... ඇය අසුනොව් පැන දුවන්නට ඇත...

"සේපාලි... ඒක පොඩි පාර්සලයක්... හැබැයි ඔබ්ස් එකට ගේන්න බැරි තරං ලොකුයි..."

"ඔයා දන් එන්නෙ කවදද...?"

"මං අද හවස කෝට්ටියෙ එනවා..."

"ඔයාට ගේන්න බැරිනං අපේ ගෙදරට බාර දෙන්න..."

"ගේතැනි... හෙටම ඔබ්ස් එකට ගේන්න බැ..."

"ආ... ඒකට කමක් නැ... ඔයා ළග තියාගන්න... මං හවසට ජයන්ත අයියට කියන්නං වැන් එක අරගෙන එන්න කියල... සුචර් එකටම හෙට එනවද...?"

"ඔබ්ස් එනවා... ජයන්ත අයියා ලස්සණද...?"

"මොළේ අමාරුවක්ද...? එයාට මනමාලියෙක් නොයල තීන්දු වෙල තියෙන්නේ..."

"ඔයා නෙවෙයි පේද...?"

"මං යන්නෙ දෙවෙනි මනමාලිට..."

"දෙවෙනි උණත් මනමාල ගමන් යනව නෙවෙයි එක එකත් එක්ක..." කියූ ශාන්ත එවර කටහඬ අඩු කළේය... "කැමති නං මා එක්ක යන්න ලැහැස්ති වෙල ඉන්න... මොකද කියන්නේ...?"

"හෙට තේද එන්නේ...? කල්පනා කරල බලන්න..."

"වෙලාව ඉවරද කොහේ..." බිජ් ශබ්දය සමග සිපාචාරයක හඬක් නැගී දුරකථනය විසන්ධි වීණ...

ජීවිතය යළිත් මට අරුත්බර වෙමින් තිබිණ... එහෙත්... සිතාගත නොහැකි වූ අඳුරක් පසුපස ජීවිතයේ එක් කොටසක් තිබෙන බව මට අමතක කළ නොහැකි විය... මගේ හැගීම් බෙදාගත හැකි කෙනෙකු නොවූයෙන් සැබැවින්ම නම් බොහෝවිට මා තනිවම නිදි යහනේදී කිසිදු හේතුවක් නොමැතිව කඳුළු සලා හඬමින්ද සිටියෙමි...

ඒ කාලයේදී මෙන්ම ශාන්තගේ සමහර වර්යාවන් මා පිඩාවට පත් කරමින් තිබිණ... විස්තර නොදත් කමින් ඔහු මට බැණ වැදීම හේතු සහගතය... එයට සමාව දිය හැකිය...

එහෙත්... එකම කාර්යාලය තුළ සේවය කරමින් ඔහු මා මුණගැසීම බොහෝ විට ප්‍රතික්ෂේප කරන්නේ ඇයි...? ඔහුව මුණගැසීමට මට කිසිදු තහනමක් නැත... එහෙත්... ඔහු කිසි දිනෙක මා මුණගැසීමට හෝ උත්සාහ දරා නැත...

අඩුම තරමේ අපගේ ජීවිතයට කළු තිත්ව වැටුණේ කුමක් නිසාද කියා හෝ ඔහුගෙන් දැනගන්නට තවම ලැබී නැත... මම මුණගැසුනද ඔහු ප්‍රින්සි හා යන එන ගමන නවතා නැත... සමහර අවස්ථා වල දහවල්

කැමරාදුටු පිටපුවේ එකටය... මට ඒ ගමන් සඳහා වුවද එන්නැයි ඔහු ඇරයුම් කර නැත...

ඔහු ඔහුගේ ප්‍රතිපත්තින් පුරකිනු වැනිය...

ඔහු කියූ පරිදි ඔහු අපේ නිවසට පැමිණියේ ඔහුට මා දැකගැනීමට අවශ්‍ය නිසා හෝ ආශාවක් නිසා හෝ නොවේ... මට ඔහුව දැකගැනීමේ ආශාව සපුරාලීමට පමණි...

ඔහු මා කතූරු මංවිල්ලාවේ රැගෙන ගියේ, නාට්‍ය නැරඹුමකට රැගෙන ගියේ, ඔහුටත් මටත් තනිවීමේ අවශ්‍යතාවය නිසා නොවේ... මම මංවිල්ලාවේ නොගිය බව, නාට්‍ය බලා නැති බව දනගත් හෙයිනි... එක්සලාගේ උපන්දින සාදයේදී... ඔහු මා තනිකර ගන්නා නොවේ... මම මගේ කැමැත්තෙන් ඔහු සිටි කාමරයට තනිවීම ගියෙමි... ඔහු තනිවීම ගිය මා තනිකර ගන්නා පමණි...

එපමණක්ද...?

තවත් ගැහැනියක හා ඔහු අතර දබරය තුමක් නිසාද...? කුමක් හෙයින්ද යන්න දන ගැනීමේ අයිතිය පවා ඔහු මගෙන් ඉවත් කළේය... ඔහුගේ සියලු දෙයක්ම දැනගැනීමේ අයිතියද මට දීමට ප්‍රතික්ෂේප කළේය...

ඔහුට තවමත් පරණ පුරුදු ආදරණීය ගාන්ත වීමට නොහැකි බව ඔහුම පිළිගත්තේය... හේතුව ඔහුගෙන් මට නොකියැවීම... ඔහු ඔහුගේ ජීවිතයට මා අමතන කිරීම සඳහා හේතුව වශයෙන් දුක්වූයේ එක් දෙයක්ම පමණි... ඔහු ඒ ජීවිතයට වෙන අය සම්බන්ධ කරගත් බව පැහැදිලිවම කීවේය...

මල්ලිකාගේ ලිපිය ඒ අවස්ථාවක ප්‍රතිඵලයක් විය නොහැකිද...? එසේනම් එය සත්‍යයකි... එය අසත්‍යයක් වූයේ නම් මගේ තෙතට යොමුවූ වැනි ජායාරූපයක් ගත නොහැකිය...

එවන් වැරද්දක් ජීවිත කාලය තුළම පහසුවෙන් සාදාගත හැකිද...? නැත... එලෙස විය යුත්තේ ඇයගේ වේදනාව මත කුරිරු ලෙසිනි... ගැහැනියකට තවත් ගැහැනියකගේ දුකක් වේදනාවක් පෙනී පෙනී ඇයගේ ජීවිතය විනාශ කළ හැකිද...?

නැත... මට සිතට එකඟව එලෙස කළ නොහැකිය...

මා සියලු විස්තර ගාන්තගෙන් දනගත යුතුය... නැතහොත් මා සදහටම ඔහුගෙන් වෙන් විය යුතුය... මා ඔහුගෙන් වෙන්වන්නේ කෙලෙසකද...? යළිත් මගේ හදවතම ජීවිතයම හිස්කර ගැනීමට මට සිදුවෙමින් තිබේද...?

ප්‍රියා... මට ඇය ගැනද කෝපයක් දැනින... ප්‍රශ්නයට ලැබුණු උත්තරය තුමක්දැයි ඇය මට නොදන්නවුවාය...

තාත්තා... ප්‍රශ්නයත් උත්තරයත් දෙකම දනගෙන තිබේ...

ගාන්තගේ අපේ වරදක් ඇතත් නැතත් මගේ සංතෝෂය සඳහා ඔහු මගේ තීරණයට ඔහුගේ කැමැත්ත දෙන්නට තීරණයක් රැගෙන තිබේ...

පාර්සලය රැගෙන ඒමට ජයන්ත සමග ගාන්තගේ නවාතැනට නොයාමට මම තීරණය කළෙමි... මම කිසිවක් නොසිතා නොවිමසා එය කොළඹ සිට රැගෙන එන්න ගාන්තට කිමි... එය මා අතින් සිදුවූ බරපතල වැරද්දක් බව දන් මට වැටහෙමින් තිබිණ...

වැරද්දක් කළේ නම් එය සාදාගැනීමට ද මාර්ගයක් තිබිය යුතුය...

ඔහුට මා අවශ්‍ය නම් එය මාවෙන ගෙනැත් දෙනු ඇත...

කාර්යාලයේදී වුවද ඔහු හා කථා නොකිරීමට මම තීරණයක් ගනිමි... දුෂ්කර විය හැකිය...

එහෙත් මගේම යහපත තකා බොහෝ අසීරු එම තීරණය ගත යුතුම බව මට සිතිණ...

රාත්‍රියෙහිදී නිදි වැරදි නිසා හෝ සිතුවිලි වල වූ කර්කශ බව නිසා හෝ සලකා උදය වෙනදා සුචරිට නගින හිස කැක්කුම තදබල ලෙස නැගෙමින් තිබිණ... හිමිදිරි උදය වුවද වෙනදා මෙන්ම ඩිස්ට්‍රික් පෙත්තක් ගත්තද එය කිසිසේත්ම සමණය නොවූයෙන් නවයට පමණ ආන්ටි මාත් සමග දොස්තර කෙනෙක් වෙත යන්නට සිතුවාය...

"දුටු ඩිස්ට්‍රික් එකට හරිගියේ නැත්තං අපි යමු..." ඇය මා ලගටම පැමිණ කී පසු ඇයට විරුද්ධ වීමට අකමැති වීමටත් වඩා මගේ සිතේ පීඩනය මටම දරාගැනීමට බැරිවූ හෙයින් මම කැමති වීමි...

මගේම අම්මා වැනිව, මගේම සොහොයුරෙකු වැනිව ආන්ටිත් ජයන්තත් මා වෛද්‍යවරයෙකු ලඟට රැගෙන ගිය අතර, කාර්යාලයට පණිවිඩය දීමටද ජයන්තම භාර ගත්තේය...

නිවසට ආ විගස සැහැල්ලු ඇඳුමක් ඇඟලා ගත් මම යහන මත වැටුණෙමි... වෙනත් කිසිවක් කැමටද පිරියක් නොවූ නිසා ආන්ටි හෝර්ලික්ස් එකක් සාදා දුන් අතර එය පමණක්ම මට උගුරෙන් පහළට හලා ගත හැකිවූ අතර ඉන්පසු මොහොතේදී බෙහෙත් මතය නිසාදෝ තද නින්දකට පත්වීමි... මම කොපමණ වේලාවක් නිදාගත්තේදැයි කීමට තද නින්දකට පත්වීමි... මම කොපමණ වේලාවක් නිදාගත්තේදැයි කීමට නොදත් නමුදු අවදිවෙද්දී සැහෙන සහනයක් මට දුනෙමින් තිබිණ... එහෙත් එක්වරම මා වෙවිලා ගියේ ඇඳි පුටුවක වාඩිවී මා දෙස බලා සිටි රුව දැකීමෙනි...

හතළිස් පහ

මගේ හෙදර නොවන බව මට වැටහී ගිය නමුදු මා සිටින්නේ රෝහලකද යන්නද මට එක්වරම සිතා ගැනීමට නොහැකි විය... තැනිතලා ශාන්ත ආවේ කෙලෙසකද...? උණක් ගැන මට සිතාගැනීමට බැරිවූ හෙයින් හිස කැක්කුම දැවී මගේ සිහියත් විකල්වීය එවර මට සිතිණ... එහෙත් දෙවන වර මට දුණුහේ ඒ මගේ නවාතැන් ගෙන සිටි කාමරයම බවය... ශාන්ත මගේ කාමරයට ආවා විනා මම කාමරය වෙනස් කර නැත...

ඔහු සිටියේ සිගයටුවක් උරමිනි... මා අවදි වූ බව දත් නිසාදෝ ඔහු සිගයටුව එතනම වූ අළු බඳුන තුළ සිතා මගේ යහන මත වාඩි විය...

"මොකද උණේ...?"
"මයා මෙහේ කොහොමද...?"
"ඉස්සෙල්ල මගේ පුත්තෙට දෙවෙනියට මං උත්තර දෙන්නං..."
"දත්තා ශාන්ත උදේ තද ඔළුවෙ කැක්කුමක් ආවා... සිස්ට්‍රින් ගත්තට හවිහියේ නෑ..."
"ඊයේ රැ කල්පතා කරන්න දේවල් තිබුණද...?"
"මම දැස් පියාගහිමි... බොරු කියන්නේ කෙලෙසකද...?"
"මයාට මොනව නැතිවෙලාද...? මොනව අඩු වෙලාද කල්පනා කරන්නේ...?"
මගේ ජීවිතයේ කෙතරම් දේ නැතිවී තිබේද...? මගේ දැසට නැගුණු කඳුළු පිටට පතිමින් තිබිණ...
"සේපාලි..."
මම දැස් පියාදමා ඔහු කියන්න නොඅසා ඇද විට්ටමට හේත්තු වන්නට වාඩිවෙන්නට සැදුවෙමි... ඔහු කොට්ටය විට්ටමට තැබුවේය...

"මගේ පුත්තෙට උත්තර කෝ...?" මම ඇසුවේ ඉන්පසුය...
"ජයන්ත පණිවිඩේ දෙන්න ආවම මට හම්බලණං... මං අඳුනනව ජයන්තව..."
"හොරා... මට කිවේ නෑ..."
"ජයන්තව අද වෙනකංම මං කිව්වෙ නෑ මයාව අඳුනනව කියල..."
ඔහු කට කොණකින් සිනහයි කීවේය...
"අසනිපයි කියල කිව්වම මං ඇත්තටම බය වුණං... තාත්තා මයාගේ ගැන කියල තිබුණ නිසා... මං ඉතින් කිව්වා මාව අඳුන්නලා දෙන්න කියලා... මෙතොට එන්න පුළුවන් කාමරේට එන්න බැනැහේ නැත්තං..." අන්තිම වීක ඔහු කීවේ රහසිනි...
"අඳුන්නල දෙන්න... තාත්ති කොහොමද මයාව අඳුන්නල දිල සියෙන්හේ..."
එක්වරම දොර ළග සද්දක් නැගිණ... ශාන්ත හැරී බලා නැතිව පුටුව උඩ වාඩිවිය...
"දුටු දුන් කොහොමද...?" ආන්ටි ගෙන ආ තේ කෝප්පය සහිත බත්දේසිය ශාන්ත අතට දුන්නාය...
"දුන් හොඳයි වගේ ආන්ටි... ඒත් වීකක් හිස කැක්කුමයි තවමත්..."
ඇය ශාන්ත වාඩිවී සිටි තැනින්ම වාඩිවී මගේ නළලතට අත තිබ්බාය... "උණක් නෑ..."
අප දෙස බලාසිටි ශාන්තට සිනහ ගියෙන් එක්වරම තේ ඉස්පොල්ල ගියේය... අප දෙදෙනම ඔහු දෙස බලන්නට ඇත්තේ තරමක පුදුමයකින් විය යුතුය... ඔහු කහිමින්ම ලේන්සුව ගෙන මුහුණ පිසදාගත්තේය...
"මොකද උණේ දරුවෝ...?" ආන්ටි ඇසුවාය...
"නෑ ආන්ටි... උණ කටුවක් නැතිව උණ බලන ක්‍රම කියක් තියෙනවද...?"
"වෙන ක්‍රමයක් නං මං දන්නෙ නෑ... අපිට නං ඉතින් දරුවොන්ගෙ උණ බලලම කියන්න පුළුවන් එහෙම තිබ්බම... තුන්දෙනෙක්ම හැදුවහේ මමත්..."
ශාන්තගේ දැස් හමුවේ රතු වී ගියද මම ආන්ටිව-හොරා ශාන්තට රවාගන්නට සමත් වූයෙමි... එහෙත් හදවතේ දිවු විදුලිය සැම මුල්ලකම එළිය දෙමින් පැතිරී තිබිණ...
ශාන්තට අතීතය අමතක වී නැත... එදා වූ රසමුසු වින්දනය යළි මගේ මතකයට ආවේ නිමේසයකිනි... මම දැස් පියාගහිමි...
"තේ කහට පරිට එකට වැටුණ තේද...? ඩිවයේ කහට අල්ලනව... දම්ම හෝදල දම්මනං හරි..."

“නැ ආත්ටි කමක් නැ...” ඔහු බොත්තම් වික ඇලෙව්වේය...
 ලේන්සුවෙන් හේ කනට වැටුණු තැන් පිස දුටුවේය...
 “ඔහොඹ පටියන්තෙ නැතැ දරුවෝ... ඔහු රිකත් දාල
 තෝරන්න... සිය හිත් වැටීවීම් තැන්වලටවත්...”
 ඔහු අවටා පිළිගන්නා සේ පෙනීයන... සුදුවෙන් තැබීම හේ
 හේ මට ඇසක් පෙන්නී නැත කාමරය දෙසට බිමට...
 “එයා කොයි වෙලාවේද ආවේ ආත්ටි...”
 ආත්ටි සිතාගන්නා...
 “එකොලොත් විතර ඇති... ඒ දරුවා කැවෙන් තැ... මේතනින්
 කෙල්ලෙන්ත කැමති වුණේ නැ...”
 මම රතුරි බිමෙන් මගේම දැන් දෙස බිලා ඇයගේ නෙත් මං
 හැර නෙත්තමි...
 “ඇයි දුර අවට කිරිවේ තැන්තො... ඔයා මේ දරුවා බිඳින්න
 ඉන්න කියලා...”
 එක්වරම අතුණක් පිපිරුවා වැනිවූ හෙයින් මම ඇයගේ දෙතෙන්
 දෙස බැලිමි... මගේ ඇස් විස්මයෙන් ඇයි යන්නට ඇත...
 “දවස් දෙකක්ද තුනක්ද මෙහෙ ඇවිත් ගියා... රැ ජයන්ත
 හම්බවෙන්න එනවනේ... අපි ඔයාට කපාකළේ නැ...”
 “ආත්ටි ඒක කවුද කිව්වේ...”
 “මිස්ට රත්නසූරිය කෝල් කරල කිව්වා... ඔයාට අසනීප වුණාම
 අමාරු වෙන නිසා මෙයාට ලක ඉන්න දෙන්න කියලා...”
 “තාත්ති කපා කළේ කොයි වෙලාවේද...”
 “එකකොට දුටු තිදි...”
 “තාත්ති බයවෙලාද මේ පොඩි ලෙඩට...”
 “පොඩි ලෙඩ තමයි ලොකු වෙන්නේ... දුටුව මොනවහරි
 හේත්තද...”
 “කන්න නං අප්පියයි වගේ ආත්ටි... හෝර්ලික්ස් එකක් හේන්න
 තියෙනවන...”
 ආත්ටි දොරින් පිටවෙද්දී කාන්තා අතින් පසින් ඇතුල්විය...
 “අපරාදේ හේ කෝප්පෙන් භාගයක් අහක ගියා...” කිසි හේ
 බොත්තම් දෙකක් පමණක් දමා ගත්තේය... ඉන්පසු ඉතිරි ටික එත
 උතුරට කටට කලා ගත්තේය...
 “ඔයා මේකවද තාත්තිට කෝල් කළේ...”
 “මට කවිම අයිතියක් නැති නිසා...”

“තාත්තිල බයවෙන්න කියල දන්න නැද්ද...” ඔහු කිසි දෙය
 කැසුණ පවරයෙන් මම අයා ගිනිමි...
 “තාත්තිල...” අසන්නම ඔහු යළි ඇඳ මත වැටීය... “තාත්තිලට
 ඉස්සෙල්ල මං සිතල වුණා... වර්ගව තැන්තුම කිරිම... මම එදා එත්තට
 සිය වෙලාවේ ඔයාගේ විපෝධිත් හිටත් තාත්තා පෙන්වා... මගේ හිරිම
 විනිසන්න නිසා මං එතේට කෝල් එකක් දාල මාව අදන්නල දෙන්න
 කිරි ඒ විදියට... තැන්තං කාමරේට එන්න දෙයිද...” ඔහු මගේ කම්මුල
 අතහැරේය... මගේ සිතට කෙසේ වතු සිරුරට සිහුගේ ස්පර්ශ රසය
 දුණින... එතෙයින්ම මට කිසිවක්ම කියා ගන්නට හැකිවුණේද නැත...
 එතෙයින්ම සිහු යළි කපා කරන්නට ඇත... මා ඔහු නා එයට කෝර
 ගත්තේ දුටු සිහු සිතුවා වැනිය...
 “කරන වෙන්න එයා සේපාලි... මට ඔයා දෙවෙනි පැරේට තැති
 කරන්න මැ... ඉස්සෙල්ල තාත්තා විකත් අතං මතං කිව්වා...”
 “බැන්නද...”
 “නැ...” ඔහු දිගු සුසුමක් හෙලුවේය... “ඔයාගේ තාම තිරණයක්
 නැ කිව්වා... ඇත්තද සේපාලි...” ඔහු මගේ නෙත් දෙස කෙළින්ම
 බැලුවේය...
 මම කපා නොකළෙමි... අප වටා අඳුරු කිමීර පටලය ඉවත්
 වනතෙක් මා තිරණයකට එන්නේ කෙසේදැයි ඔහුට වටහා ගැනීමට
 අපහසු ඇයි...?
 “කිසි දවසකට වඩා මං බයවුණා... තිරණේ එනකොට ඒක පස්සෙ...
 ඒගොල්ලො මෙහෙට එනකොටත් පැය හයක් හතක් යයි... ඔයාට නොකක්
 හරි උණොත් තිරණේ ගන්න කවුද...? මං තාත්තට මොනව කිව්වද
 කියල මතක නැ සේපාලි... අයි ඇම් සොරි...”
 ආත්ටි නොව එවර ආවේ රේඛාය... “අත්ති හෝර්ලික්ස්
 ඉල්ලුවද...”
 “ඇයි ඔයාට මගේ මගේ හෝර්ලික්ස් එක බොන්නද...” ඇඟ
 මම ඇය අතින් හෝර්ලික්ස් එක ගිනිමි...
 “රේඛා මොන පාතියෙද...” ගාන්ත ඇසුවේය...
 “මං එත සැරේ එක්සැමී කරනවා...”
 “අපේ එතෙතං පොඩි කෙල්ලෙක්නේ...” ගාන්ත කීවේය... මම
 ඔහු දෙස බැලුවේ තිබුණෙහි... එකල ඔහුට මැද පොඩි කෙල්ලක්
 වන්නට ඇත...
 “අත්ති...” ඇය ලකාවකට මට කපා කළා...
 “ඇයි...”

"යයාගෙන් ඇත් පුණ කිව්වේ මෙයාද...?"

ශාන්ත එක්වරම මා දෙස බැලුවේය... මම රතුම්මි... මම කපා නොකළ හෙයින් රේඛා ශාන්ත දෙස බැලුවාය... මම හෝර්ලික්ස් කෝප්පය බොන්නට ගත්තේ ශාන්තගේ දෑසේ බැල්මෙන් බේරෙන්නටය..."

"ඇත්තද අයියෝ... මේ අක්කත් එක්ක ඔයා කරන වෙලා හිටියද...?"

"ඔයාට පේන්නේ කොහොමද රේඛා...? කරනවෙලා හිටිය වගේද...?"

"ඔයා දිනා බලපුවම පේන්නෙත් නෑ... අක්කි දිනා බැලුවම පේන්නෙත් නෑ... කරන උනා කියලා..."

"රේඛා... අක්කි තව මොනවද කිව්වේ...?"

"රේඛා..." මම තරවු හසින් කපා කළෙමි... "පණ්ඩිතයා නැතුව මේක ගෙනියන්න..." මම ඇයට කෝප්පය දුනිමි...

"මං කිව්වනේ කපා කළාම හරියයි කියලා... ඔයා කිව්වනේ ඕන කරන ඒවා නැතුව වෙන ඒවා කපා කරල වැඩක් නෑ කියලා... දුන් ඉතින් එහෙම කපා කරගන්න..." මට අසුහොඹී දොර ලොට ගොස් එක හුස්මට සී රේඛා පැන දිව්වාය...

"පොඩි එකින් එක්ක කපා කරල තියෙන්නේ මොනවද...?" ශාන්ත මා දෙස බලා ඇසුවේය...

"පොඩි එකි... ඒ ලමයාට බෝයි ට්‍රෙන්ඩ් කෙනෙකුත් ඉන්නවා..."

"අවුරුදු දහසයක් කියන්නේ තේරෙන වයසක් නෙවෙයි සේපාලි..."

"මාත් ඒ වයස පත්‍ර කළා ශාන්ත..." මම සෙමින් කීවෙමි... "එක හිනිවිල්ලකින් තවත් හිනිවිල්ලකට ඉක්මණට හින් වෙනස් උනත් හැගීම... රසය... වේදනාව වගේ දේවල් මමත් ඒ කාලේ විත්දා... නැතිනං එහෙම දනෙන්නේ නැතේ..."

ශාන්ත කපා නොකළේය... ඔහුගේ මුහුණේ වූයේ මා කිසිදාක නොදුටු පෙනුමකි... ඔහුගේ සිත රිදවීමට මම බියවිමි... දෑස් නොසොල්වමින් ඔහු දෑස් දෙස බලා සිටියෙමි... මම ඉදිරියට නැමී ඔහුගේ දෑතට අත තැබුවෙමි...

"සොඹී ශාන්ත... මට හිතුණ දේ මට කියවුණා..."

"මට වැරදෙන්න ඇති සේපාලි... ඔයාට තිබුණු ආදරේට මට වැරදෙන්න ඇති..." ඔහු කීවේය...

"අපි ඒක පස්සෙ කපා කරමුද... තාත්ති ඔයාට බැන්නද...?"

"බණින්න මං අතගෙන හිටියෙය්... ප්‍රින්සිට් මගිස් වෙහිකල් එකේ යන්න කියල මං රිසිවර් එක කියල ඇරල දාල ආවා... මං හිතුවේ සාලේට වෙලා හරි ඉන්නම කියල... මං ඇවිත් ඉන්නකොට තාත්තා

කෝල් කළා... මං ඉන්නව කියපුවම මට කපා කළා... මගෙන් ඇහුවා කොහොමද කියන්න ඕන කියලා... මං කිව්වා මෙහෙම කිව්වොත් මට ලගට වෙලා ඉන්න පුළුවන් කියලා... ඔයාට තීරණේ වෙනස් කරනැති... මං බල කරන්නේ නෑ... මගේ අතින් වෙච්ච වැරද්දක් හදන්න මං යන්නේ... මට කියාගන්න බැව්වෙච්ච නිසා අපි දෙන්නම විදෙව්වා මං හිතන්නේ... මගේ අතින් වෙච්ච වැරද්දක් හදන්නම මං ලැහැස්ති වෙන්නේ... මගේ ජිවිතෙන් එතනදී මං දෙවෙනි කැනට කියාගෙන ඉන්නේ... මගේ හිතේ ඔයාට තියෙන ආදරේ මටවත් හිතාගන්න බෑ සේපාලි... ඔයා ඇරෙන්න ඒ හිතට කාටවත් එන්න බෑ සේපාලි..." ඔහු සෙමින් මගේ කම්මුල අතහැරුවේය...

මම දෝහින්න ඔහුගේ සුරත බදාගතිමි... මගේ දෑසින් කඳුළු වැටෙමින් තිබිණ... අවුරුදු ගණනාවකට පෙර කියන්නට සිටි දෙයක් ඔහු මගේ සවණට යොමු කරවා හදවතට කාවද්දා තිබිණ...

"අඩන්න එපා... මට ඔයා අඩනව බලන් ඉන්න බෑ..." ඔහු සුරතින් මගේ දෙකම්මුල් පිස දුටුවේය...

එක්වරම සැහෙන හෝහාවක් පහළින් නැගිණ... අප දෙදෙනම දොර දෙස බැලූ අතර මගේ සිත නම් තරමකට නිගැස්සෙමින්ද තිබිණ... රේඛා දුටුගෙන ආවාය...

"අක්කිලගෙ මගිස් එකේ..."

ශාන්ත නැගිට ගන්නටත් පළමු කුමාරින් දිලිනින් පළමුවද සුච්ච රංජිත් පමණක් නොව සේනාරත්නද කාමරයට ඇතුල් වෙමින් සිටියහ... සිනහුවෙමින් පැමිණියද සියල්ලෝම ශාන්ත මා ලග සිටිනු දුටුවට හිට්ටනම නතර විය...

"මේ මගිස් එක නෙවේ..." ඔවුන්ගේ අපහසුතාවය තේරුම් ගත් නිසාදෝ එලෙස කියමින්ම ශාන්ත නැගිටුවේය... "මං චළියට යන්න..." කියූ හේ සුච්චගේ පිට්ට තට්ටුවක්ද දමා කාමරෙන් පිටවිය... මගේ සිතට දැඩි සබකෝලයක් දැණින... මගේ කන්මුලට ලේ පිරෙන බව දැනුනු හෙයිනි...

කුමාරි සිනහසෙමින් දිලිනි සමගම ඇඳ උඩ වාඩි වුවාය...

"සුච්ච ඔයා හෙට බලන්නේ ඉර කොයි පැත්තෙන්ද...?" ඇය සුච්ච දෙස බලා ඇසුවේ දිලිනිට ඇසක් ගසමිනි.

"පොළොවෙන් මතු වෙනවද කියලා දුන් බලන්නේ..."

"ඔයාට අසනිපයි කියලා කිව්වම මිස්ට් ගස්නායක මිස්ට් පයනාත්ට කන්ටැක්ට් කරගන්න දුගලුවා... නැති උනාම අප්පෙට් එකේ හිටියේ... කවුද දන්නේ ලෙඩා ලග කියලා..." දිලිනි කීවාය...

"බයවෙච්ච පාර තාත්තිලටත් කියල... හෙට වෙනකොට තාත්තිලත් එයි... පිස්සු..."

"අපි නං ආවේ බයවෙලා නෙවෙයි..." පුළුව කීවේය... "ලෙඩා බලන්න වෙන අය එතකොට දොඩං කෙසෙල්ගෙඩි වගේ දේවල් හේන්නක් ඇතිනේ... නැද්ද...?"

"මු පෙරේක කමට මෙහෙට ඇවිල්ල හියෙන්නේ..." දිලිනි කීවාය...
"මෙහේ දොඩං කෙසෙල්ගෙඩි නැතත් වොත්ලට් ලොකු එකක් දෙකක් හියෙන්න පුළුවනි... අපි ඒවත් කනවා..." රංජිත් කීවේය...

"මුං ඇවිත් හියෙන්න ලෙඩ බලන්න නෙවෙයි... ඒ උනාට ඉතින් ලෙඩ බලන්න ආවම ඕනොල්ලො උනත් සලකනවගේ හේද..." එවර සේනාරත්න ඇසුවේය...

"මං හිතන්නේ මේක හොර ලෙඩක්..." කුමාරි කීවාය... "ලෙඩවු ඇදේ හාන්සිවෙලා ඉන්න ඕන... නැත්තං නිදාගෙන ඉන්න ඕන... දෙකම නැ... විට්ටමට හේත්තු වෙලා කපිය..."

"කුමාරි ඔව ඉගෙන ගන්න කවුරුහරි සෙට් කරගන්න... අසුහාරදහසක් ලෙඩ රෝග පුව වෙන කුමක් තමයි මනස සතුටෙන් තබා ගැනීම..."

"කිසිම කෙනෙකුට නැති ලෙඩක් මං හිතන්නේ මේයාට හියෙන්නේ... ඇහේ රතු රුධිරාණු වැඩි වෙලාද කොහේ... මේ රතු වෙලා..."

"ඒක අති හයානක ලෙඩක්..."

"දුන් ඉතින් සැහෙන්න බැලුවනේ... අපි ටිකක් සාලෙට යමු... බවලත් උදවියට කරා කරගන්න ඉඩදීලා... නිහැදි තනියම හේ ඉන්නේ මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක් හියෙනවනං කියන්න... අපි පුල් සපෝට්..." සේනාරත්න පුළුවන් රංජිතුන් ඇදගෙන එළියට ගියේය...

කුමාරි මා දෙස බැලුවාය...

"අපි මොකටද හේද..."

"මං එහෙම කිව්වද..."

"නැ ලංවෙල හිටිය හැටියට හිතුණා... නැගිට ගන්නත් වෙලාවක් නැතිලනා..."

"කිස් කර කරද හිටියේ..." දිලිනි රහසින් ඇසුවාය...

"විස්සුද...? මට මේ... තාම ඔව්වෙ කැක්කුම..."

"ඇත්තටම මොකද උනේ නිහැදි..."

"උදේ නැගිටිනකොට ඔව්ව කැක්කුමයි... ඩිස්ට්‍රික් වලට හරිහියේ නැ... ඉතින් මං ගියා බෙහෙත් ගන්න..."

"ඉතිං මේ පොඩි දේකට අරය මෙව්වර බයවෙලා මොකද හාත්තලටත් කෝල් කළා කිව්වේ..." දිලිනි ඇසුවාය...

"මං ගිය අවුරුද්දට එපිට අවුරුද්දේ නදට අසනීප වෙලා හිටිය මාස තුන හතරක්... ශාන්තට අපේ තාත්ති රිපෝට්ස් පෙන්නල..."

"ශාන්ත..." දිලිනි ප්‍රශ්නාර්ථයක් නැගුවාය...

"මිස්ට් ජයනාත්ට මෙයා කියන්නේ ශාන්ත කියල..."

"පරණ ලව් එකක්ද..."

"ඒවගේ තමයි..." කුමාරි කීවාය...

"ඉතිං ඒක ආයෙ මතුවෙනව් කියලද... ලව් එක නෙවේ ලෙඩේ..."

"මං දන්නේ නැ දිලිනි... මට නං කිසිදෙයක් කියල නැ... ඒ වුණාට මං වටේ ඉන්න අයට තමයි උපදෙස් දීල හියෙන්නේ... ශාන්ත ඒව බලන්න ඇති..."

"එයා ගෙදරත් යන එනවද..."

"ඒ කාලේ ආවා..."

"මයා දන්නේ නැද්ද ඉතින් මිස්ට් ජයනාත් මෙතන කියල වැඩ කරන්නේ..."

"විස්වාස කරන එකක් නැතිවෙයි... මං දන්නේ නැ..."

"එයා ඇවිල්ලත් මාසයක් විතර හිටියනේ... එතකොට එයාත් දන්නේ නැද්ද මයා හිටිය කියල..."

"ඒක නමේ වැද්දක් දිලිනි... විස්වාස කරන්න බැරි උනත් නම් දෙකේ වැද්දට දෙන්නට දෙන්නා අඳුනගන්න බැරිවෙල කියෙනවා..." කුමාරි කීවාය...

"මොකද කුමාරි ගෝලය කියන්නේ..." අසාගෙන එවර ශාන්ත දොර ලඟ සිටගත්තේය...

"රස්සාවට වඩා මෙහෙම ඉන්න එක සැපයිල..." කුමාරි ඇගට පතට නොදැනි කීවාය...

"ඇත්තද සේපාලි... බලංගොඩ මං එක්කං යන්නේ කවුද එතකොට..."

"මං වත් එන්නං මිස්ට් ජයනාත්... වෙන මොනව කරන්නද..."

"සනීප උනාම බලමු හේද සේපාලි..."

"අපි එහෙනං යමුද...? මට අනිත් බස් එක අල්ලන්න බැරිවෙයි..."

දිලිනි කීවාය...

රේඛා හේ කෝජප දෙකක් සමග ආවාය... ශාන්ත ඇයට ඉඩදී අයින් විය...

"ආ... මෙයාද ඔයාගේ පුංචි යාළුවා..." කුමාරි ඇසුවාය...

පේඩා ලැජ්ජාවෙන් සිනහසුණාය...

"අපි ඔයා ගැන දන්නවා..." කිසි කුමාරි හේ කෝපය ගත්තාය...

"ගජනායක සර් මිස්ට් ජයනාත්ත හෙව්වා..." පුටුවේ වාඩිවුණු ගාන්තට දිලිනි කිව්වාය...

"හදිසියක්ද...?"

"නිසාදිට් සනීප නෑ කියන්න මං හිතන්නේ..."

"මට පණිවිඩේ හම්බලනේ දුට්ට යන්න ඉස්සෙල්ලා... මං හිස් එකට ආවෙ නෑ..."

"අද මිස්ට් ජයනාත් නිවාඩුද...?"

"ඔව්... හෙට නිවාඩුව දානවා..."

"හෙටත් වැඩ මෙතනමද...?" කුමාරි ඇසුවාය...

"ඕන වෙන එකක් නෑ... දුන් සනීපයි හේ... සනීපයි හේද...?"

මම කුමාරි දෙස බැලිමි...

"සනීපයි මං හිතන්නේ... අපි ඉන්නකොට වැඩවෙයි... ඒක හිතද අපි යන්න..." කිසි කුමාරි මා වෙත නැඹුරු වුණාය... "නිසාදි ඔහාකමත් හිසෙහවනං කෝල් එකක් දෙන්න..." මට කිව්වාය...

"මොනවද...?" අසාගෙන ගාන්ත බෙහෙත් පැකට්ටු දෙස බැලුවේය...

"අපි යනවා... වෙරියෝ... වටා..." එවර දොර ලඟ සුරුවලා සිටියහ...

ආත්ටි ඇතුළට ආවාය... බෙහෙත් පැකට්ටුවක් කෝරා ගාන්ත අතට දුන්නාය... මුණු මුණුව හා කෝරාව පහලට යමින් තිබිණ... කිසිදු හේතුවක් නැතිව යළිත් මගේ හිස කැක්කුම් දෙමින් තිබිණ... මම නළලට අත තබාගනිමි...

"ඇයි සේපාලි..." මගේ වෙතස්විම දුටු නිසාදෙස් ගාන්ත ඇසීය...

"මේක බොන්න දුටු එකකොට හරියයි..." ආත්ටි එතුර විදුරුව දුන් අතර ගාන්ත මට බෙහෙත් පෙති දෙක දුන්නේය... මම බෙහෙත් පෙති දෙක බී එතුර විදුරුව බිහෙන බිහෙන හිසෙමි...

"ආයේ හිස කැක්කුමයි..." මට කියැවිණ...

"දුන් ටිකක් නිදාගන්න..." ඔහු කීවේය... මම ඇද පිට්ටමෙන් පහලට රූවා එනවිට ඔහු කොට්ටියද සකසා තිබිණ...

ඔහු යළිත් පෙර ලෙසම යහන මත වාඩිවිය... මා නින්දට යනතුරුම ඔහු පුළුල් ලෙස මගේ හිස අතගාමින් සිටියේය...

කෙතරම් වේලා මා නිදාගත්තේදැයි මටම කිව නොහැකි තරම්...

වෙසක් දිනයේ ගාන්තගේ ලරහිස මතට වී ලැබූ සුවබර නින්ද මගේ මතකයේ රඟදෙමින් තිබිණ... එහෙත් මා ඇස් හරින විට යහන මත වාඩිවී මගේ හිස පිරිමදිමින් සිටියේ අම්මාය... මම අවදිවූ බව දුටු නිසාදෙස් ඇය සිනහසුණාය... ඇයගේ මුහුණේ තරමක සැනසිල්ලක් මට පෙනින...

"අම්මා... කොයි වෙලේද ආවෙ...?"

"දුන් පැයක් විතර ඇති ඔයා නිදි නිසා කපා කපේ නෑ... මොකද දුටු උනේ...?"

"නෑ අම්මා හිටපු ගමන් හිස කැක්කුමක් ආවා..."

"කෝ හාත්ති..."

"පහළ..."

මම යළි වටපිට බැලිමි... ගාන්ත... ඔහු කොහේද...?

"ගාන්ත..."

"පහළ කනට ඇති... ගාන්ත අද දවසටම කාල නෑ කිව්වා..."

"මං දන්නෙ නෑ අම්මා... ගාන්ත මෙතන හිටියේ මං නැගිටිනකොට... ආයේ නින්ද යනකං හිටියා..."

"දුන් කොහොමද දුට්ට...?"

"ඉස්සෙල්ල නැගිටිද්දිනං ඔළුවෙ කැක්කුමක් තිබුණා... දුන් තං නෑ..."

"බෙහෙත් ගත්තෙ කොහෙන්ද...?"

"දන්නෙ නෑ අම්මා ආත්ටි තමයි එක්ක ගියේ..." කිසි මම අපරාදේ අම්මල ආවෙ..." යළිත් කීවෙමි...

"අපරාදේ... ඔයාව මෙහේ දාල අපි එහේ හිටියොත් හේ අපරාදේ... ඔයාව පුළුවන්ද දුටු මේ කරදර විදින්න... මේ රස්සාවෙන් අස්වෙල ආවනං ඉවරයි..."

"ඒකනං කියන්න එපා අම්මා... මං ඒක කරන්නෙ නෑ... පොඩි අසනීපයකට බෙහෙත් ගන්නවා මිසක් රස්සාවකින් අස්වෙන මෝඩයා කවුද...?"

"ඔයාව පොඩි අසනීපයක්ද තිබුණෙ දුටු... කේරුං තේන මං කියන එක..."

"මට අසනීපකාරියෙක් වෙලා ගෙදරට වෙලා ඉන්න බෑ... මේ රස්සාව හොඳයි... මට අයින් වෙන්න කියන්න එපා..." මම නැගිට අම්මාට රස්සාව හොඳයි... මට අයින් වෙන්න කියන්න එපා... මම නැගිට අම්මාට තුරුල්ලි යහන මත වාඩිවිමි... ඉන්පසු ඇයගේ පුරා ගෙන මගේ උකුලක් මගින් තබා ගනිමි... ඇය අනික් අතින් මගේ හිස අත ගැටාය...

"නැති අමාරුවක් හැදෙනවා අම්ම කියන ඒවට..." මම ඇයගේ උරහිසේ මුහුණ හොඳාගෙන කීවෙමි... මොන දේ කීවත් අම්මාත් තාත්තාත් ඒම මගේ සතුටට හේතු වී තිබිණි...

"වෙලාව කීයද අම්මා..." මම ඇසුවෙමි එහෙයිනි...

"දුන් දහය පහුවෙලා මගේ හිතේ..." කියූ අම්මා පරලෝපුටු බැලුවාය... "දහයයි දහයයි... ශාන්ත මෙහෙද ඉන්නේ..."

"නැහැ..."

ශාන්තත් තාත්තාත් දෙදෙනාම කාමරයට ආවේය... ආන්ටිද පසුපසින්ම ආවාය...

"එහෙනං එන්න මිසිස් රත්නපුරිය කන්න යන්න..." ඇය කථා කළේ අම්මාටය...

තාත්තා මා ළඟ වාඩිවුණේය... අම්මා පිටවුණාය...

"දුන් කොහොමද දුව..."

"හොඳයි තාත්තා..." කියමින් මම එවර තාත්තාගේ උරහිසට මුහුණ තබා ගනිමි...

"සේපාලි..." මා ළඟම කුඩා මේසයට හේන්තු වී මගේ මුහුණ දෙසම බලාගෙන හුන් ශාන්ත කථා කළේය... "සේපාලි... එහෙනං මං දුන් යන්නද...? අම්මයි තාත්තයි ඉන්නවනේ..."

කවුරු සිටියද ශාන්ත නැති තැන මගේ ලෝකයේ අඩක්ම හිස් බව මා කියන්නේ කෙලෙසද...? මගේ දැසින් කඳුව වැටිණි...

"මොකද සේපාලි... මං ආයෙ එන්නං හෙට උදේට..."

තාත්තාගේ උරහිසින් මැත්ව මම කෙළින් වීමි... ශාන්ත මගේ හිස පිරිමැද්දේය... නළලතට අත තැබුවේය...

"මං යන්නං..."

මම දෝහිත්ම ඔහුගේ අත බදාගනිමි... තාත්තා සෙමින් යහනින් නැගිටිනු මා දුටුවේ ශාන්ත යනු ඇතැයි සිතූ මගේ නෙත් යළිත් කඳුළින් පිරී යද්දීය...

"මං පහළට ගිහිං එන්නං ශාන්ත..." තාත්තා අප දෙදෙනා තනිකර දමා කාමරයෙන් පිටවීය... මා මගේ තීරණය නිහඬව තාත්තාට දුන් බව මට වැටහුණේ පසුවය... ශාන්ත මා ළගින් වාඩිවීය...

"මං උදේ ඇඳගෙන ගිවිය ඇඳුම පිටින් තාම... අනික දුන් ඔයාගේ වැඩ කරන්න අම්ම ඉන්නව... මට බැහැනේ ඇඳුම එහෙම මාරු කරන්න උදව් වෙන්න... මට ලෙඩේ අමතක වෙයි ලෙඩා අමතක වෙයි ඒව කරන්න ගියොත්..." ශාන්ත සිහින් සරින් කීවේය... මම රතු වෙන්නට

ඇත... ඔහු තොල් දෙක කම්මුලේ ඇතිල්ලීය... "වෙන දවසක හොඳට නිදහසේ බලාගන්න පුළුවන් ඒවා මේ කලබලේ බලාගන්න ඕන නැ..."

මම ඔහුව කෙතීන්කිමි...

"ඉස්සර වගේ නෙව්නේ... පොඩි පොඩි ඒවා ලොකු වෙලා තියෙනවා..." ඔහු ඇස් කුඩාකර මගේ මුළු සිරුරේම නෙත් ගමන් කරවීය... ගතම රත්වී කිළිපොලමින් තිබුණු නමුදු අතමිටිකර මොලවා ගසන්නට පෙර ඔහු මගේ අතින් අල්ලා ගත්තේය...

"අතට හොඳට අහුවෙනකොට... මං හිතන්නේ මට ලෙඩක් හැඳෙයි..."

"මොනවද ශාන්ත කියවන්නේ... මට මේ ඇඟටත් පණ නැ..."

"පණ තියෙන වෙලාවක කථා කරමුකෝ එහෙනං ඒවා..." කියූ හේ සෙමින් මා සවණට මුව යොමු කළේය... "මට හංවඩුවක් ගහනව කීව නේද...? කොයි හරියෙද ගහන්න ඉන්නේ..."

"මට ඕන නැ එක එක්කෙනාට හංවඩු ගහන්න..."

"එක එකාට යැයි මටනේ..."

"නැ මං ඒ අදහස හිතීන් අස්කරගන්නා... කැමති කෙනෙකුට කියල ගස්සගන්න..."

"දහ පහලොස් දෙනෙක් ඉන්නවා..." ඔහු ඇද්දේය... "ඒ උණට ඒව හරි නැ. මං කැමති ඔයාට කියල කරවගන්න..."

"මට බෑ ඔය කුණුහරුප වලට උත්තර දෙන්න..."

"දවසක් එයිනේ... එතකොට බලමු... පැත්තකට වෙලා වීරවහෙන ඉදින්න වගේ ලැස්තිය..." ඔහු වෙලාව බැලුවේය... "මං යන්නං සේපාලි... දහයමාරක් පහුවෙලා..."

"හෙට වැඩට යනවද..."

"මං යන්නං... දුන් අම්මල ඉන්නවනේ... මං උදේට කරදර කරන්නෙ නැ... දවල්ට එන්නං..." ඔහු සෙමින් මා දෙසට යොමුවී මගේ දෙතොල සිපගත්තේය... දෙතොලින් පටන් ගත් රත්වීම මුළු සියොලාම දවද්දී මගේ දැස් නිතැතින්ම පියැවී තිබිණි... ශාන්ත මගෙන් ඇත්වෙත්ම මගේ දැස් විවර වෙද්දී... දොර ළඟ සිටි තාත්තා ඒ සිසුම දුටු බව මට වැටහෙමින් තිබිණි... මගේ දෙනෙත් තාත්තා දෙස හෙළනු තිසාදෝ ශාන්ත පිටුපස හැරී බලා එක්වරම නැගිටිවේය...

"ශාන්ත යන්නද..." තාත්තා ඇසුවේ එය නොදුටු අයුරින් විය යුතුය...

"ඔව්... මට හෙට වැඩට යන්න මන... සේපාලිට අනිද්ද වෙද්දී වැඩට යනැයි... හෙට කාල බිල ගිටපුවාවෙ... අද කෑම නැති නිසා ඇඟටත් පණ නැතිව ඇති..."

"මාත් යන්න මන රෙස්ට් හවුස් එකට..."

"ඇයි...?"

"සිල්වි විතරක් මෙහේ නතර උනාවේ... මේ මිනිස්සුන්ට කරදර කරන්නත් බැනේ..."

"එහෙනං මගේ ප්ලේස් එකට යමු... එහේ ඉඩ තියෙනව..."

"බැනේ... පෙරේරත් ඉන්නවනේ... මං කාරෙක ගෙනියන්න එපායි..."

"එහේ තියෙනව ගැරේජ් එකක්... පෙරේරට ඒකේ ඉදහැනි..."

"ගාන්ත යන්න ගිවියේ කොහොමද...?"

"මං බයින් එකේම එන්නං... කාරෙකට පස්සෙ එනැහිනේ..."

"එහෙනං දුටු අම්මා ඉදිසි නේ මයාට තනියට... අපි හෙට උදේ එන්නං..." තාත්තා මගේ හිස අතගා පිටත් වුණේය...

ගාන්ත මගේ ළඟට විත් නැවුණේය...

"දුටු දෙන්නෙ නැත්තං තාත්තට වෙන්නේ මගේ නිවාස අඩස්සියෙ ඉන්න අද ඉදන්..." මගේ සවණට කර කීවේය...

"මං කියන්නං තාත්තට..."

"කියල බසවෙයි..." කියූ හේ අම්මා එනු දක කෙළින් වුණේය...

"මං ගිහිං එන්නං සේපාලි..." කියූ ගාන්ත අම්මා දෙස බලා "යන්නං..." යාහං කියා කාමරයෙන් පිටවුණේය...

ගාන්තත් මගේ දෙමව්පියනුත් අතර කුමක් හෝ සිත් කැටෙන කථාවක් සිදුවී ඇති බව මට වැටහෙමින් තිබිණ... මම යළිත් දැස පියාගෙන ඇදෙහි හාන්සි වීමි...

"ඇයි දුට..."

"නෑ අම්මා... නිදිමතයි වගේ..."

"බෙහෙත් බිව්වද...?"

"බිව්වා..."

"හෙට ආයේ ඩොක්ටර් ළඟට යමු කියලා තාත්ති කිව්වා..."

"අම්මල ගාන්ත එක්ක කරග වෙලාද..." මම එක්වරම ඇසුවෙමි...

"එහෙම පෙනුනද..."

"පෙනුනා... මට ඇත්ත කියන්න"

"කියන්න දෙයක් නෑ දුට... කියන්න මතක් නෑ... ඒ වුණට අපි අතරේ කථාවක් ගියා... මං නෑ කියන්නෙ නෑ..."

"අම්මල ගාන්තගේ හිත කඩල..."

"ගාන්තත් මයාගෙ හිත කැඩුවා..."

"නැහැ අම්මා... මං ගාන්තගෙ හිත කැඩුව නිසා තමයි ප්‍රශ්න දිත් උනේ..."

"මයා ඉතින් ලෝකෙම පෙරලුනත් ගාන්තගෙ පැත්තෙ..."

"හරි හරි... අම්මා ලෝකෙම පෙරලුනත් තාත්තියෙ පැත්තට කථා කරල නැද්ද..."

"පිස්සි... ලෙඩ වෙන්නෙ ඕවා කල්පනා කරල තමයි..."

"ගාන්තත් කිව්වා..." කියූ මම අතින් පැත්ත හැරුණෙමි...

ඉන්පසුදා දහවල් ගාන්ත මා බැලීමට ආයේ ප්‍රින්සි සමගිනි... ගාන්ත සමග නවාතැනේ යය ගත කිරීමට ගියද තාත්තා ඉන්පසු දින ඒ සම්බන්ධයෙන් නම් කිසිවක් අප සමග නොදෙඩුවේය... මමද කිසිදු දෙයක් අසන්නට නොගියෙමි... ගාන්ත එනවිට මා සිටියේ කාමරයේ තාත්තා සමගිනි... අම්මා කාමරයට පැමිණ අප ඉදිරියේ සිට ගත්තාය...

"ඒතාර ගාන්ත තව කවුද ගැනු ළමයෙක් එක්ක ඇවිල්ලා..."

ප්‍රින්සි විය හැකියැයි මට සිතිණ...

"ප්‍රින්සි..."

"ඒ කවුද..."

"මගිස් එකේ පයාගේ සෙකට්ටි..."

"ගාන්තට යන යන තැන කෙල්ලෝ... මේ කෙල්ල ඉන්නෙ කොහේද..."

"සිල්වි... ප්‍රශ්න ඉවරයි... දුට තිරණේ දිල තියෙන්නේ..."

"කවදද...? මට කිව්වෙ නෑ..." මව කීවේ තරමක අමනාප හඩකිනි...

"මටත් කිව්වෙ නෑ... මම දනගත්තා... එහෙම නේද දුට..." කියා මගේ හිස සිපගත් තාත්තා යළි අම්මා දෙසට හැරුණේය... "සිල්වි ගාන්තට මොකක්වත් කියන්න එපා..." දුට් හඩකින් කීවේය...

ප්‍රින්සිගේ අතකින් අල්ලාගෙන ආ ගාන්ත සැහැල්ලු පියවරින් ඇයගේ අත අතහැර ඇතුළට ආවද අම්මාත් තාත්තාත් දුටු හෙයින්දෝ ප්‍රින්සි පැකිලුණාය...

"ඔන්න බලන්න ඔනම කිව්වා... එක්කං ආවා... හිත සවුත්තු වෙන්න ඇති... මෙයා ලෙඩෙක් නෙවෙන්නෙ දන්..."

"ශාන්ත අයිසෙ මේ... මයාට බලන්න යන්නම මිනයි කියල කියන්න කියලා... මාව ඇදගෙන ආවා..." ප්‍රින්සි තරමක අමනාප හඩකින් කීවාය...

"බොරු සේපාලි... මට අතරමැදියො මින නෑ..."

"අපි දන්නව..." කියමින්ම ඇය මා දෙස බැලුවාය... ඇය මා හා යම්තරමකට සිනහුණා පමණකි... ශාන්ත කරා කළේය...

"ප්‍රින්සි දන්නෙ නෑනේ... මේ සේපාලිගෙ තාත්තයි අම්මයි..."

"මං හිතුවා..."

"මේ ප්‍රින්සි... මගේ යාළුවකුගේ නාභි කෙනෙක්..." තාත්තා දෙස බලා කියූ ශාන්ත "මං අර මනුස්සය හම්බවෙල එන්නං ප්‍රින්සි... මයා ඉන්න..." එවර ප්‍රින්සිට කියමින්ම කාමරයෙන් පිටවුණේය... තාත්තාද එහුත් සමගම පිටවූ නමුත් අම්මා පිට නොවුණාය...

"මයා ගොඩ කල් ඉදලද ශාන්තව අදහන්නේ..." අම්මා ඇසුවාය...

"ඉපෙත් වර්... ඉපෙත් අයිටයි මේ අයිටයි කැමිපස් හිසේ එකට... ඉපෙත් බෙදර නැතිදාම එකට ඒ දවස්වල..."

"මයා කාන්ත ළමාම රස්කාර්ට ආවෙ කොහොමද..."

"කාන්ත අයිසා මාව යන්න..."

ප්‍රින්සිගෙන් කොහොමත් දෑ ඇසීම මට නුරුක්සත්තේ වුවද මා කොහොමත් කෙසේත් දේ එලෙස අකාමක නැති මට මමද දකි සිටියෙමි...

"සේපාලි ඉන්නේත් මෙතේ ආවෙත් තස්සෙද..."

"දක්කෙ මෙතේ ආවෙත් තස්සේ... ඉන්නේත් අවුරුදු කාණකට තළිත්..."

"අවුරුදු කාණකයි..." කියමින් අම්මා වැට්ටුණාය...

"වැට්ටෙන්න ප්‍රින්සි..." මම කීවෙමි...

"කැන්ස්ස්..." කියමින් ඇය වැට්ටුණාය... "කොහොමද පේපාර් දත්..."

"කොඳයි..."

"මයාට හෙට එන්න වෙයි හේද...? නිවාඩු නෑ හේද ප්‍රමෝනේ වීරියයි නිසා..."

"මට එතැකි..."

"මං එහෙතාං යන්නං අරහෙට..." කියාගෙනම නැගිට ගත් අම්මා එවර අප දෙදෙනට කරා කිරීමට ඉඩදී කාමරයෙන් ඉවත් වුණාය...

හතළිස් හය

ඉන්පසුව මා කාර්යාලයට යනවිට මගේ මේසය උඩ රෝස මල් පොකුරක් විය... එහි කාඩ්පතක්ද විය... 'ටු මයි ලවින් නිසාදී... ෆ්‍රොම් සුචර එවර ලවින්...' මම එවරට බැලිමි... සුචරත් සේනාරත්නත් මුළු කාර්යාලයම හිස උඩ තබාගෙන වැඩ කරමින් සිටි අතර රාජිත් කුමාරිගේ වැඩ නැත සොයා බලමින් සිටියේය...

මම රෝස මල් පොකුරේ රෝස මල් එයින් එක බැලවිමි... මම සුචර ළමාට පොස් එත් රෝස මලක් ඔහුගේ කම්පයෙහි බැසිමි... අනික සේනාරත්නගේ පිටට බැසිමි... මා ළමාට යනවිට රාජිත් නැත දුටුමින් සිටියේය...

"මයාට ආව මල් පොකුර බෙදන්නේ මොකටද..." කුමාරි ඇසුවාය...

"මට... කාගෙන්ද..."

"මයාගෙ එයාගෙන් හේ...? වෙන කාගෙන්ද..."

"එයා... එයා බැන කොහොමත් නිසා තමයි දන්න මම දන්නේත් මේක එවරේ එයා කෙවේ විත්තිය..." මම කීවෙමි... කාන්ත වෙනත් වී නෑක... ඔහුට දත් මට කාඩ් පතක් එවන්නට තමාම අවසානවයත් නෑක... මගේ හිසම අසාන සුචර පාත්තට අවසරය ලද්දෙන් පෙතිනි.

"එහෙම වෙන්නෙ කොහොමද...? මය ලියල කියෙන්නේ..." කුමාරි කීවාය...

"එයා මය එවර ලවින් කැලි දන්නෙ නෑ... මයි ලවින් එවත් නෑ... මල් දෙන්නෙත් නෑ... මේ වෙන පිස්සෙකුගෙ වැඩත්..."

"මල් හෙවේ නං එයා මයාට මොනවද දෙන්නේ..." මද්දිය දැකීමටදෝ කාමරයෙන් එළියට එමින් සිටි දුලිනි ඇසුවාය...

මම ඇය දෙස බැලිමි...

"මේක රහසක් පුද්ගලයෙක් වුණත් මම පුද්ගලයෙක් වෙන්නෙමි... මේ පුද්ගලයෙක් වෙන්නෙමි... මේක රහසක් පුද්ගලයෙක් වුණත් මම පුද්ගලයෙක් වෙන්නෙමි..."

"දැනගත්තමි පිතෘ..."

"නැත්ත..."

"නිසිම දෙයක් නැ..."

"කවුනෙම අවිනිත වන්නෙ..." යි ඇය අතින් පැත්තට හැර ඇයගේ කාමරයට ගියාය...

කවුරු කෙසේ කුමක් කිවද මුළු කාර්යාලය පුරාම අප දෙදෙනාගේ සම්බන්ධය පැතිර ගියේ වුවද නාත්ත මානා කාර්යාලයේදී කිසිදු අයුරකින් අනවශ්‍ය මුණගැසීම් හෝ දුරකථන පණිවිඩ දීමට හෝ උත්සාහ නොකළේය... කාර්යාලයේදී ඔහුගේ කටයුතු කාර්යාලීය අවශ්‍යතාවයන්ට පමණක් සීමාවිය... එවන් අවශ්‍යතාවයක් සඳහා හෝ ඔහු මා ඔහුගේ කාමරයට කිසිදු දිනෙක නොකැඳවූ අතර බොහෝ විට වාර්තාවක් හරි වැරද්දක් සඳහා වුවද ඔහු ගෙන්වා ගත්තේ කුමාරි පමණකි...

ඔහු දිනකට එක් වරක් හෝ දෙවරක් ගජනායක මුණගැසීමට පැමිණීම අළුත් පුරුද්දක් කරගෙන තිබිණ... එය මා දනගත්තේ දිළිහිගෙනි...

"ඉස්සර මිස්ට්‍රා ජයනාත් පණිවිඩ කියන්නෙමි ටෙලිෆෝන් එකෙන්... කාගෙ හරි බෙල්ල මිනිසුන්ගේ ඕන උනොත් තමයි මෙතනට එන්නේ... දන් එකට... හැමදාම බේන් වේල ගන්න එනව් වගේ එනව්..."

"බේන් හම්බවෙන්නේ එනනින් තෙවෙයි මෙතනින්..." කුමාරි කීවාය...

"පුද්ගල මිනිසෙක්... නිහඬව ගෙන්න ගන්නත් කැමති නැ... දවසක් සරි කැසිවෙලාවේ මම කෝල් එක ගත්තෙ... කුමාරිව් එවන්න කිව්වාම මං කිව්වා නිහඬත් ෆ්‍රී කියලා... නිහඬවල කිව්වේ මොකක්ද දන්නවද..."

"මොකක්ද..." එවර නං මම පුද්ගලයෙක් නැතිණ...

"මිත්තුයි පුරුහුටි දා කළාම මොකද වෙන්නෙ කියල දිළිසි දන්නවද..." එව් එක අතින් පැත්ත පෙරලන්න මයා ලැහැස්තිවෙන්නේ කිව්වා...

"ඇත්තමයි කියදී... වෙන එකෙන් නං කොට්ටර කාමරේට ගෙන්න ගත්තවද..." මහතරු විය පුරුද්දේ එකෙන් ඇවිල්ලා..."

"මම කැමති එකක් තිබුණ..." දිළිහි කීවාය... "මෙතෙදි කාර්යය උසාවි... වෙන වේලාවලදී නැ..." ඇය ඇඳුවා...

කැමැත්තේ නම් පුරුද්ද ගණනකට පෙර වූයේ වුවද නාත්තගේ මුහුණත දැමීමට කැමැත්ත ඇයගේ පිමෙන් මම සිහිවූයෙන් සරි කිව්වෙමි... මගේ කන්දුලට ලේ වියරන්නට ඇත...

"නිහ නැති..." මා දින බලාගෙන සිටි කුමාරි කීවාය... "එකක් ලේසි පාලු දෙයක් වෙන්න බැ... දන් මේ විදියට අපි එක්ක ගන්න දන්නෙත් අපිට මට්ටම් ලබා ගන්නට දුල කියලා..."

එකෙන් නාත්ත ඇ බොහෝ විට මම මුහුණ දෙස බලන විටත්ද මා කැමැත්තේ මුහුණේ මුහුණත සිතනවා යළිත් මුහුණේ මුහුණ නැගෙමින් සිටුණ අතර මුළු කවුළුවා මෙන්ම ඒ බැල්මෙන් සිතනවාත් කවුළු වට සම නොදකුණත්වම රතුරි සිහිතල වී යමින් සිටියෙමි...

නාත්ත යළිත් මම දුරකථනයෙන් කථා කළේ සිතුවාදා දිනකදීය... ගජනායක ලග සිටි තෙයින් මම කථා කිරීමේ අපහසුතාවයක්ද තිබිණ...

"සේපාලි..." ඔහු මාදුලෙස කීවේය... මම කථා නොකළෙමි...

"කථා කරන්න අමාරුවක් ඇවිල්ලද..." අළුවේ කැස්කුම සිහි..."

"නැහැ..." යන්නම මට කියාගත හැකිවිය...

"මං අද රැ ගමේ යනවා... එන්නෙ සඳුදා... ඒත් එන්න දෙයිද දන්නෙ නැ... මං ගමේ යන්නෙ අවුරුදු ගණනකට පස්සෙ..."

"මොකක්...? ඇයි..."

"මට ඔයා නැති උනාම ගමත් එපා වුණා... මට කරන්න පුළුවන් එකම දේ තමයි රස්සාව වගේ තිබුණෙ... ඒකත් එපාවෙන්න වගේ යනකොට තමයි ඔයා මුණගැහුණෙ... දන් ආයෙ යන්න ඕන අම්මට කියල බත් කටක් කවාගන්න..."

"පොඩි බබා..."

"වෙලාවක් ලැබුණෙ නැ කට මවාගන්න... තවම මගේ බඩ පිරිල නැ ඒක හින්දා..."

"පස්සෙ පස්සෙ... බැරියැයි කට මවාගන්න..." මම සිහිත් කිමි...

"පස්සට පස්සට වෙන්න ඒක විතරක් මදි..." කියූ හේ... "නියන්නා කෙල්ලෙ..." කියා දුරකථනය විසන්ධි කළේය...

කැමැත්තේ නම් නාත්ත පුද්ගල පුද්ගලයෙකැයි මටද වැටහි තිබිණ... ඔහුට ඔහුගේ සිතැති පාලනය කර ගැනීමට පුද්ගල දක්ෂතාවයක් තිබිණ... එලෙසම සමහර සිතුවිලි සිත් පාලනය නොකරමි එළියට ඇද දමා අත් ඇයගේ සිත් පෙරළුවේය...

නාත්ත ගමේ පොත් පැමිණ සිටුණේ අපහරුවාදා සවස... සවස තුනට පමණ මාවෙන වුව දා වේවා...

"දක්කි..." කථා කළාය... මම සිටියේ පොතක් කියමිනි... "ආ අයියා ඇවිත්..."

"කවුරු..." ඇසූ මුදු නාත්ත විය කැසිකැසි සිතුවු කැසිත් කෙ සිහිතල වෙමින් තිබිණ...

"ආර..." ඇය ඇද්දාය... "මයාගේ අසියා..."

"නිහාදි දුව..." පහළින් ආත්තියේ කටහඬ ඇසිණ... මම නැගිටිමි,
නොවෙයි නැගිටුණා විය හැකිය...

රේඛා කාමරයෙන් පිටවන්නට පළමු මම විසිත්ත කාමරයේ
දොර ලඟ සිටගෙන සිටියෙමි... ආත්ත ජයන්ත හා කරා කරමින් සිටියේය...

මම එතු දුව ජයන්ත... "එන්න නංගි..." මට කරා කළේය...

ආත්ත හැරි බැලිය... ජීවිතයේ පළමු වරට ආත්ත දුටුවාක් මෙන්
මගේ ගත පිහිතලව් හිච්ඡිණ...

"කවදද ආවෙ..." මම ආත්තගේ පැත්තකින් වූ පුටුවක වත
අල්ලා ගනිමි... කටහඬ ගොනුකර ගැනීමේ අපහසුතාවය නිසා එය
පිටවුණේ සෙමින් විය යුතුය... එහෙත් ආත්ත පිළිතුරු දුන්නේය...

"අද... මං ආවෙ මයාව ගමනක් එක්කගෙන යන්න..."

"දන්න..." සිමෙන් කුමක් හෝ මුල්ලකින් නැගුණු සතුට මුළු සිරුරම
පුරා විහිද ගියද මම ප්‍රශ්න කෙරිමි...

"දන්න නැතුව...? මං යාළුවෙක් හම්බවෙන්න යනවා... මයාත් එන්න
යන්න..."

ජයන්ත නැගිටුවේය... කිසි දෙයක් මුහුණ දිරියේ අසාගැනීමට
බැරිම මම අසරණ වූ බව මුහුට නැගී ගිය හෙයින් විය යුතුය... අම්මාගෙන්
තාත්තාගෙන් අවසර නොගෙන එලෙස යා හැකිද...? ආත්ත පළමුවරට
මා හා තනිවම ගමනක් යාමට ආරයුම් කළේය... එය මට ප්‍රතිකෘතිය කළ
හැකිද...? මම සෙමින් මුහුණ දිරියෙන් වාඩිවීමි... මගේ මුහුණ දෙස
තත්පර පහක හයක කාලයක් මුහුණ දෙදැස් යොමු වී පැවතිණ...

"කැමති නැද්ද බයද...? දෙකම නෙවෙයිද..."

"දෙකම නෙවෙයි... ප්‍රශ්නයක් වෙයිද..."

"කාටද...? මටද...? මයාටද...? නැත්තං අපි දෙන්නටමද..."

මම මොහොතක් කල්පනා කළෙමි... "මං ආත්තියෙන් අහර
එන්න..."

"මම ලොකු අම්මිණ්ඩි වගේ කරා කළාට මට මයාගෙයි රේඛාගෙයි
කෙරෙහි අවිනාශයක් වෙන්නෙ නෑ අප්පාලි..."

"ආවු..."

"ආ... ආ... විසි... ආත්තියෙන් යන්න... එයා කිව්වොත් මොකද
කරන්නේ..."

මම මොහොතක් සිටියෙමි... මුහුණ දුන් කට තොණකට නගින
සිතාමතින් පුතුර මා දෙස බලා සිටියේය... ඒ සිතාමති මට මුහුණ තෙරෙහි

පිළියම් කෝපයක් වැන්නක් නැගෙමින් තිබිණ... එය කෝපයක්ද නොවේ...
නොරිස්සුමක්ද නොවේ... කිව් නොහැකි හැඟුණි...

"මං එන්නෙ නැහැ..." මම තිර හඩින් කිමි...

මුහුණ කෝප ගනිනැයි මම සිතීමි... නැත... මුහුණේ සිතාහව් පුළුල්
විය... "අහන්න..." මුහුණ අවසර දුන්නේය...

මම මුළුතැන්ගෙය දෙසට ගියා නොවේ... දිව්වාද නොවේ...
පියාලුවා කිව්වොත් නිවැරදිය... මගේ කලබලය එක්වරම වැටුණු නිසාදෝ
මේ හදමින් සිටි ආත්ත මා දෙස බැලුවාය...

"නිහාදි දුව මොකද..." ඇයගේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් දීමට තඹා
ඇසීමට ආ ප්‍රශ්නයටත් අසන්නට මට සබකෝලයක් දුණින...

මා කරා නොකළ නිසා ඇයම යළි කටහඬ නගන්නට සිතන්නට
ඇතිවා වැනිය...

"මගෙන් මොනවහරි අහන්නද ආවෙ..." ඇය ඇසුවාය...

මගේ දෑස් පුළුල් විය... මට කරා කරගත නොහැකි වූ තරම්...

"ආර දරුවා අපිට නැගී ගෙනත්..."

"මොනවද ආත්ත..." කුතුහලය නිසා මට අසන්නට ආ ප්‍රශ්නයද
අමතක විය...

"ගමේ ගෙවල් වල සතුටකට හදන කෑම..."

"මොනවද ආත්ත..." යළිත් මම ඇසීමි...

"කැටුම් කොකිස්... ආස්මි..." ඇය සිතහසුණාය...

"දානයක්ද..."

"නෑ නිකං ගේන්න ඇති..." කිසි දෙයක් "අහන්න ආවෙ මොකක්ද..."
අසමින් මට හේ බන්දේසිය දික් කළාය...

"මට... මට යාන්න..." මම ගොත ගසන්නට වීමි... අම්මාගෙන්
හෝ තාත්තාගෙන් එකවර ඇසිය හැකිය... එහෙත් ආත්තියෙන් අසන්නේ
කෙලෙසකද...

"ගමනක් යන්න කරා කළාද..."

මම අත්තයටම විශ්මයට පත්වීමි... "ආත්ත දන්නේ..."

"මගෙන් අවසර ලල්ලවා ආව ගමන... ඇයි සිටි නැද්ද..."
ලොකු පුතක් එක්ත යාමට තිබේ..."

යන්න හදන්නේ තනිවම නොවේ... මම හේ බන්දේසිය යලත
විසිත්ත කාමරයට ආවෙමි... මුහුණ නැගිටගෙන කැපීගෙට්ටුව එක දිසා
සිටු පොතක් බලමින් සිටියේය... මම හේ බන්දේසිය එකතුවට යලත
ගියෙමි...

එවරස්ට් එකක් තියෙනවනේ..." ඔහුගේ සිමට මට සැහෙන සබැඳියාවක් දැන...

මම ඇත්තී ඔහුගේ කකුල පෙනෙන්නිමි... ඔහු එක්වරම පහත් වු මගේ ළය සපාකැවෙයි... සැහෙන වේදනාවක් දැනුනු හෙයින් මට කැනැස්නි... "උත්... මං එන්නෙ නැ..."

"එපා" දඬු අඩුවකට හිර කරගන්නා මෙන් ඔහු මා තදකර ගත්තේය...

"විදුනා... අනික් දවසෙ කියන්න වානෙ ඇදුමක් ඇදන් එන්න..."

"වානේ... වානේ නෙවෙයි... මොනව තිබුණත් ඒම අයින් කරන හැටි දන්නවා... දඬලන්න එපා ජයන්තය එනවා..." ඔහු හට්ට්ටි ගැසී වාඩිවිය...

"ජයන්ත ආපසු එන්නෙ කියටද..." වාහනය පිටත් වෙන්නට පෙර ගාන්ත ඇසුවේය...

"නවය පහුවෙයි..."

"මට පැය දෙකක්වත් ඕන..." ගාන්ත කීවේය...

"මට කෝල් එකක් දෙන්න... යන තැන තියෙනවද ටෙලිෆෝන්..."

"මම..." ඔහු වැනගේ විදුලි පහන දල්වා ජයන්ත කිසි අංකය ලියා හත්තේය... ඉන්පසු එය නිවමින්ම ජයන්ත දෙස බැලුවේ කුමක්දෝ වාහනවල වැඩක් ගැන ඇසුවේය... ජයන්ත එයට පිළිතුර දෙමින්ම වාහනය ඇද්දුවේය...

හට්ත් පැය කාලකට පමණ පසු කරාට නැවැත්වූ ගාන්ත... විට්ටි බලා "මේතන... මේතනින් අපි බස්සන්න..." ජයන්තට දුනුමි දුන්නේ වාහනය නතර කරද්දී... "එතනොට මේ පාර දිගේ එන්න... දකුණු පැත්තේ තතරුවෙහි හේ... තතරුවෙහි හේ උතාට ටිකක් දුර එන්න ඕන... ඉස්සරහ පොඩි පිල්ලක් ඇති..." යළිත් කීවේ මා දෙස බැලුවේය... "බහින්න ඉස්සෙල්ලා ස්ටිට් එක දාගන්න... එළියේ සිතල ඇති..."

මම උතුල එත තිබූ සිත කමය ඇහලා ගතිමි... මා බසින විට ඔහු පිටුපස දොර හැර පර්කිනය එළියට ගෙන අදිමින් සිටියේය...

"එහෙනං මං කෝල් කරන්නං... මොකක් හරි වෙලා ඉක්මණට ආවොත් තතරුවෙහි හේ... නොමිමරේ පනස් දෙක..." ඔහු කවුළුවෙන් බලා ජයන්තට කීවේ ඉන්පසුවය...

වාහනය පිටත් වෙත්ම අප කථවරේ තනිවී සිටියෙමු... පෝයන් නොවුණ නමුදු සඳ අඩකට වඩා තිබුණෙන් එතරම් ගනඳුරක් නැතිවිය... එහෙත් එක්වරම මාත් ගාන්තත් තනිවූ බව දැනුනෙන් මගේ හදවත බියෙන්ම මෙන් සිහිපල විය... බියටත් වඩා තරමක රසයක් වැන්නක්ද

හදවකට දැන...හදවතේ දැනුනු සිහිවල වල හැඟීම සතටද දැනුනෙන් මම වෙච්ලමින් සිටියෙමි...

"සිතලද සේපාලි..." පෙනීන් කෙදිරු ගාන්ත උරහිසින් අත දමා මා ඔහු දෙසට ඇදගත්තේය... "එවර දුර නැ... යනු... සිය හමන් කෝටි එකක් බොවු..."

"ගාන්ත ඇත්තවම අපි කොහෙද යන්නේ..." මම යළිත් වරක් ඇසිමි... ඇසුවා නොවේ... ඇසිණ...

"සේපාලි... ජීවිතේ ගොඩක් දුර එකට යන්න ලැහැස්ති වෙනකොට හැක කරන්න හොඳ නැ..."

"ඔයා කවදාවත් කවුරුත් සැක කරල නැද්ද..."

"මං විදවල තියෙන්නෙ ඇති තරං... මං කිව්ව දේ මගේම ජීවිතෙන් ගන්න අත්දැකීමක්..."

"ජීවිතේ අත්දැකීම වලින් විදවන්නේ නැතුව සැකයක් ආවොත් ඒ සැකය හරිද වැරදිද කියල ඉස්සෙල්ල හොයාගන්න... විශේෂයෙන් හිතේ විශේෂයෙන් ඉන්න අය..." බියත් රසයත් දෙකම ඔහුගේ කරාවෙන් හදකට ඇත්වූයෙන් ඔහුට කියාගතිමි...

ඔහුගේ සුරත මගේ උරහිස තදින් මිරිකමින් තිබිණ...

"මටත් මොන තරං සැක හිතට ඇතුල්වෙල තියෙනවද..." සේන්ති සන්නනං... අද අපි මෙහෙම එකතු වෙන්නෙ නැ..." යළිත් මම කිමි...

"ඔයා මට වඩා දියුණුයි සේපාලි... ඔයා ඔයාටත් වඩා මට ආදරේ කළා... මම මටත් වඩා ඔයාට ආදරේ කළා... ඒ වුණට ඔයා අපි දෙන්නට වගේම අනික් අයටත් ආදරේ කළා... ඊර්ෂ්‍යාව කියන එකක් නැතිව... ඒ උතාට මගේ ආදරේ පිරිල තිබුණේ ආදරෙන් තෙමේ ඊර්ෂ්‍යාවකින්... ඔයා මට නැතිවෙයි කියන බව මගේ මුළු ජීවිතේම තිබුණා... මට වැරදුනේ එහෙන..." ඔහු එක්වරම නැවතී මා අතඇටියේය... මමද නතර වුණෙමි... ඔහු මගේ සුරතේ අල්ලා හත්තේය...

"ගෙදර මේක..."

මිටියාවන දෙසට දිගු වැටන්වියක් සහිතව සාදා තිබූ අපය සැහෙන විශාල ගෙයක් බව මට බැලූ බැල්මට පෙනින... සැහෙන්නා දුරක් ගෙවීමට තිබුණෙන් මම දෝතින්ම ගාන්තගේ වහන බිදාගතිමි... මට සිතට බියක්ද නැග එමින් තිබිණ...

එළියට පැමිණි පිරිස අතර සුවතියන් තිදෙනෙක්ද තරුණයන් දෙදෙනෙක්ද අම්මාගේ වයසේ දෙදෙනෙක්ද සිටියහ... අප දා ඉදිවියට දිව ආ සුවතිය ප්‍රින්සි බව මම වටහා ගතිමි... මම ගාන්තගේ අත අතැටියෙමි...

"ඇයි පරක්කු..."

"එතර්තත් අවි..."

"කෝ..."

"එයා මියා එයාගේ වැඩකට... අපි ආපේ එයත්තගේ වැන එක්..."

"කොහොන්ද සේපාලි..." අය එතේ ආසින් අල්ලා තත්තය...
"කන්න අයියා එයත් එක්ත මෙතේ එතට පිටිවමි මට විස්වාස කරන්න මේ දුක... මට පියල පිටුපස එයා තනියම කොහොන් එක්ත යන්න නා පියල..."

"එතේ අප විසෝවිත් විය කන්න..." පියවින් කන්න මේ කුලයා තමන් කළේය... ඔහු පසුපස අතින් පුටියන් දෙදෙනාද තමාණයන් දෙදෙනාද එක් කන්නාවන්ද මෙන් කවිමින් සිටියා...

"සේපාලි හැට්ටන්න..." ප්‍රින්සි මගේ ලවණය දෙකක් තමා ම හැට් කළාය... "කන්න අයියා මට පොහොන්ද දුකා අප් අප්පෙල්ලාය එයත් එක්ත තනියම එත තනි දානන්ගේ මැඩි බලන්න එන්න පියල... පියතකොන් එං සිතුමේ නා මයා එක්ත එයි පියල... මං සිතුමේ විසි කළා පියල... මාම තරතා ගස්සවන්න..."

"ප්‍රින්සි..." කියාගෙන කන්න අවේය... "පිස්සි එයේ කියවන්නාතුම කෝපි එක්ත හදන්න... සේපාලිට සිතල හැදිල සිටියේ..."

අය ගෙතුලට දිව්වාය... කන්න හා ප්‍රින්සි අතර සිංචන මේ ඇහැයුම්කම හා දැඩි සම්බන්ධය කුමක්ද...?

"මේවරද අමරේ..." ඔහු අතේ ගෙන ආ ගයිල් කවරය අර බැලුවේය... "මතක ඇතුට මේකත් දාන්න... පිස්සිට අමතක වෙනවනේ..."

"ගිය සැමර වගේ ආයෙ එන්න වෙයි... හොඳ වෙලාවට මෙහෙමවත් මතක් වුණා..." අමරේ නැමැත්තා කීවේය...

"සේපාලි... මේ ප්‍රින්සිගේ නැන්දගේ ලොකු පුතා... අර දෙන්නාගෙන් මෙයාගේ වයිල් එක්කෙනෙක්... අනික් දෙන්නා නංගිසි මල්ලිසි..."

"කන්න නං කියන්නෙ නැ... ප්‍රින්සිගෙන් නං මයා ගැන අහර තියෙනවා..." අමරේ නැමැත්තා කීවේය... එක්වරම මගේ සිතට සහනයක් දුණින...

"මේ ගෙදර මිනිස්සුන්ට සාලෙ දිලා මයා එන්න අර පැත්තට... ඒ පැත්තට හියාම වවුන් එක රැව ලස්සනට සේනවා..."

"වවුන් එතේ ලස්සන විතරද කන්න අයියෙ බලන්නෙ..." නංගිසි කිසි පුටියක කන්න ලකටම ඇවිත් මවත් ඇසෙන්නටම ඇසුවාය... මේ රතුමි...

ඔහු මගේ දෙස බලා පුටියකගේ කණටම කොට කුමක්ද කීවේය... කන්නට පිටට හද කරන්න ගැන පුටියක ගෙතුලට දිව්වාය...

කන්න මගේ අතද රැගෙන එළිගේ වැටින්නට දෙසට යමින් ප්‍රියවේය... මමද ඔහු පසුපස ඇසුරෙමි...

වැටින්නටේ ඉදිවියට නොපෙනෙන කොටසක් මිටියාවට හදවතලයක් ලෙස පාදා තිබිණ... ඉදි පුටු හය හතක් හා කුඩා සිවුල් දෙකක්ද විසෝවන්ද එහි තමා තිබිණ... එහි අප්‍ර පුටුපුගේ වැටින්නටේ මා මිසි විදුලි පතෙන් එළිගෙනි... එතේ මුහුණක් තැබිම වෙතත් විශ්ව දුකට නැති තරමේ එළියක් එහි තිබිණ...

"දක්ක මන්ද..." විස් වොත් තැන... මං කොටස් වෙලාවට කොහොන්ද ඇවිල්ල තනියම ඉඳල තියෙනව... කමරේ දුක්වලට මං මෙතන සිදානොතත් තියෙනව..."

"තනියම... 40..."

"නැත්තා මයා මං සුභ සිටියෙ නැතෙ සේපාලි..." කිසි ඔහු මිටියාවත දෙස බැලුවේය... "ලස්සණයි මන්ද..." මොතට අර පැත්තේ හතයක්ම සේනවා... අර ආත ලයිට් සේලිය... කැමිප් එතේ කොටසක්... ඔහු අත්පසු මට කීවේය...

"ඇත්තවම ලස්සණයි..." මම කීවෙමි... හැබැවින්ම මමද ඒ දර්ශණයෙන් මගිවි ගිය තරමි... එක පැත්තක මිහිදුම ගලා යමින් තිබිණ... සඳු පළිය හා මිහිදුම අතරින්... කඳු වළලු වලින් වටවූ සමහර තැනක කඳේ පැණියන් මෙන් කුඩා විදුලි බුබුළු දල්විණ...

"කන්න අයියේ කෝපි එක..." කියාගෙන ප්‍රින්සි ආවාය...

හේ කෝපි කෝප්පය ගෙන මගේ සුරතට දුන්නේය...

"රස්නෙන්ම බොන්න... රව රව බොන්න එතා..."

"කඩල ඇවෙ හරි සතුටින් කන්න... චතුර උතුර හරි සතුටින් බොන්න... එතකොටඑතේ ඇගට අල්ලන්නේ..." කියමින් මම කෝපි කෝප්පයෙන් උතුරක් ගනිමි...

ඔහුගේ මුහුණ කණයකින් වෙනස් විය... අත්පසු ඔහුගේ මුට්ට ඇවේ... මා ජීවිතයේ දුටු පියකරුම සිතතවැයි මට සිතිණ... ඔහු හොඳවසිල්ලෙන් මෙන් වටපිට බැලුවේය... ප්‍රින්සි එක්වරම බන්දේසිය තබා ආපසු නැරඹුණාය...

"ප්‍රින්සි... මේක ගෙනියන්න..." ඔහු එවර බන්දේසියෙන් ගත් කෝප්පය හාගයක්ම එකවිටම මුට්ට ගත්තේය...

"පුදුම එක්කෙනෙත් තමයි මේයා... හද්ද රස්නෙන් කෝප්පෙන්"

හාගසක් කට්ටි ගත්තේ... පසුගිය දවස්වල බිහිව වතුර වගේද...? පමණක්
සිටි නංගි නිවාය...

"ගිනිවතුර බිහිවෙයි ඉස්සර... නේද ගාන්ත අයිගේ...?" ප්‍රින්සි
ඇසුවාය...

"දන් බොන්නෙ මොනවද...?" අසමින්ම යුවතිය මගේ දෙස
බැලුවාය... ප්‍රින්සිට සිතන එමින් තිබිණ...

"මිතුණි..." ගාන්ත එක්වරම කීවේය...

"ආහන්තද...?"

"ඔං ආහන්ත පිටුවන් හොඳ යාත් දිල ආවේ..."

"මේකටත් ලැජිම නැ..." කිසි ප්‍රින්සි කෝපය දෙක වැඩෙන ආකූ
මෙන් කලාය... "නංගි එන්න..."

යුවතිය කාන්තාව සිටිමු වී කමණන් දැන කාන්තාවේ කණට තුමන්ද
කියා කාන්තා අල්ලන්නටද පළමු පැන දිවියාය...

"දන්තද පොඩි කමට තොවේ නැහැවල්..." කාන්තා කීවේ මටය...

"ඔං දන්තෙ හැනෙ කිවේ මොනවද කියලා..."

"දන්තෙහි නිතද..."

"කැපිති නං කියන්න..."

"මගේ කැපිති නං..." කිසි දැන දැන කියා වැඩිවුණේය...

"කියන්න..." කිසි මම පසුව ඉදිරි පුටුවෙන් වැඩි වුණෙහි...

"මිතුණි බොනවද පැණි හද බලනවද කියල ඇහුවේය..."

"මොකක්... පැණිතද..."

මහ මගේ පුටුව පසුව පුටුව ඇතුළත්වේය...

"මම... පෙරළන්න ඉංග්‍රීසියට... බැඳුනු දවසට තරන්න නිත එවත්
මෙම කමට කියල දෙන්න වෙන්නේ..."

කෙරුම දන්තෙ මගේ මුළු පිරිසම සිහිතලවී රතු විය...

"දන්ත තෙද...? මියා කාම පොඩිසි... ඇහෙන්න විතරයි මමයිලා
කියෙන්නේ..."

මම කාන්තාව පහරක් කැපිමි...

"ඉවිකන්න තොවෙයි ආවේ..." පහර වලකා මගේ අතින් ඇල්ලී
මහු කීවේය... "වැදගත් දෙයක් කියන්න..."

මම පුටුවේ තොදින් වැඩිවී හරි සිටි ගැසුණෙහි... "මොකක්ද...?"

"ඔං ඊයේ සිටියේ වන්නේ... මියාගේ කාන්තයි අම්මයි එක්ත..."

හතළිස් හත

පුටුවේ පිටුපස සිටි මම ඉදිරියට වීසි වන්නට ඇත... සිසිවත්
ආකූලීම්වත් මට හැසිරවත් තොවිය...

"ඔං මෙමි මියාම මට වෙද්නා කොඩියි... කැමති නිත- ඉඳල
කියෙන්නේ ඔං මල්ලිකාර බැන්ද කියලත්... පමණයි පුදුමයි කියන
එවත් මේමලා විස්වාස කරලා සිතලා කියෙන්නෙම මට එක්වත් පෙරළි
කරනවා කියලා... කැනූ සිව්වමත් විස්වාස කරන්න බැව් දුනා... එයෙත්
සිටියේ කැනේ එදා පාවි එක දවසෙ මියා ඇන දන්න... මට සිතූණා එදා
ඔං කට්ටියටම මියාම පෙන්නුවානං කොඳයි කියල..."

කාන්තා මේ කියවන්නේ පුදුම මේ කෘත ඇන බව මට සිතිණ...

"කවුද කියල කියෙන්නෙ කියල දන්නවද..." මම ඇසිමි...

"ඔං සැක කරා විමර්ශිම... ප්‍රියා තොවෙයි... ලැබී කියවන්න ඔං
වගේ එකක් කියන්නෙ නැ... කොතොම හරි එක නිතා මේමටත් විසිල්ලලු
කිසිමණ මල්ලිකා ඇත... දන්තෙමිදී ඔං මියා ඇන කියල මේමට වුදුවා...
අම්මගෙ සිතටම අත කියල වුදුවලා දේවාලෙන් එක්ත වීසි... වුදුවා...
අම්මගෙ සිතටම අත කියල වුදුවලා දේවාලෙන් එක්ත වීසි... වුදුවා...
ඊට පස්සෙ ආවේ වෙත විතර... පොරොන්දම් කැලපෙනවද...? හඳුනන
බලල කියෙන්නවද...? මට හං මේ සැවේ කරා විස්සු වැටුණේ කැ
කට්ටිදාවත්... මියා ඒවා විස්වාස කරනවද මේකලි..."

"ඔං දන්තෙ නැහැ කන්න... ඔං සිතුවේ නැ..."

"මමත් එක එව්වර සිතුවේ නැ... එක් අපි ලොකු තංගිගෙ එකෙම
හඳුනන් කලපලා බැලුවා... මස්සිනා බැන්දත්... අපි දන්නෙම හඳුනන්
කැලපෙනව ඇති කියල මට සිතෙම දෙසියත්කි විස්වාසයි... ඒ දුනාම
වෙලාව වත් වැරදිලා හඳුනන එක මෙතා දුනාත්... මෙතා දෙසියත්කි
කියන්නද...?"

කාන්තාවේ කට්ටා මගේ මුළු පිරිසමත් කැන සිටුණි...

"ඇයි ඔයාගේ දෙවියා... හැම රහස්‍යම කියනු..."

"එක අතකින් ඒ දෙවියා ඔයා ගැන කියනු නැති එකෙන් ම, මගේ ජීවිතේ ලොකුම දුර්වලතමක් හදාගත්තා... මෙතෙම ඉල්ලනකොටුවත් මට හිතුවේ නැහැ ඔයා එයා කියලා... රස්සාවකට... නිවාඩුවකට නොගියහැකි... ලක්‍ෂ ගණන් දේපල දාල මෙතන රස්සාවක් කරනවා කියලා දැනගත්තාම මට දුකක් හිතුණා... මුද්ද දුක්කම මටම මාව මරාගන්න තරං තරහක් එක්ක දුකකුත් හිතුණා..."

"කෝ මුද්ද...?"

"ඒක මං වෙන කෙනෙකුට දෙනවා... මට හංවිසුවක් තියන කෙනෙකුට..."

"ඉතිං ඔයා තාත්තිව මුණගැහෙන්න ගියේ ඇයි...?"

"හිටේද...? අම්මගෙන් බේරෙන්න බැරිලනා හඳුනන් කොටිය ඉල්ලන්න කියලා... කැවුම් කොකිස් හඳුනාගොටත් මං කීව්ව ඔයා ඉන්න තැනටත් ඔන කියලා... වැටේ අතඇටියේ නෑ තව පාරිසලයක් හැදුවා... කෙල්ලව දුක්කම සමහරවිට නැන්දම්මටත් ලෝභ හිතෙන්න ඇති අතාරින්න..."

"මාව... මාව කොහේදීද දකල නියෙන්නේ...?"

"මං ෆොටෝ එක පෙන්වුවා... මල්ලිකාට අම්ම කැමැත්තෙන් හිටියේ ලස්සනයි කියලා... අම්ම ලස්සනත් හොයනවා..."

"මගේ... මගේ ෆොටෝ එකක් කොහෙන්ද ඔයාට...?"

"ඒක දේව රහස්‍ය..."

"කමක් නෑ දෙවියා හරහ වෙන්තෙ නෑ... කියන්න..."

"අපොයි බෑ... දෙවියා කරන කරගෙන බෑ..."

"එහෙනං... ඒක පස්සෙ කියන්නකෝ... දෙවිය යාචවෙව්ව වෙලාවක... දුන් ඉතින් කියන්න කපාවෙ ඉතුරු ව්ක..."

"ඒපාර ඉතිං මං කද බැඳගෙන කෝල් එකක් දාල මාමණ්ඩි සෙට් කරගෙන සරුදා එගේ ගියා... අම්මලා යවන්න ලැහැස්ති උනා අපේ මාමයි... මං කීව්ව කලබල කරන්න එපා මං ඉල්ලන් එන්නං කියලා..."

"අපේ අම්ම බැන්නද...?"

"නෑ සේපාලි... ඔයාගේ තාත්තා කොහොමටවත් මට මොකුත් කියන්නෙ නෑ... තාත්තට හරියට සතුටුයි... මං හඳුනන ඉල්ලුවම... කොහොමටත් බලන්න කීව හිටියේ... දුන් දෙපැත්තම හඳුනන් බලවයි... වැට්ලාවත් ගැලපුනේ නැති උනොත් දෙපැත්තම කවල්... ඔයා ගන්න තීරණේ මොකක්ද...? මගේ තීරණේ එකයි... ඔයා දන්නවනේ..."

මම කල්පනා කළෙමි...

පසුගිය අවුරුදු දෙක තුල මා ඉල්ලූ හැම දෙයක්ම ලැබිණ... හැම සැපකමත්ම ලැබිණ... එතෙක් ආත්ත මගේ ළග නොවූ හෙයින්දෝ ඒ හැම සැපකම මා දුටුවේ අඩකි... ආත්ත සිටින විට ළග ජීවිතයම පිරී ඇත්තාක් මෙනි... ආත්තගේ පහසට හැර වෙනත් කිසිවෙකුගේ පහසට හුරුවීම මට පහසු නොවේ... අකමැත්ත නිසාම මට වෙනත් අය ගැන සිතිය නොහැකිය... මේ කුඩා කාල සීමාව තුළ ආත්ත මගේ ළග නැතිවුවත් මා කෙතරම් සතුටකින් ගත කරන්නේද යන්න මට සිතාගත නොහැකි තරම්ය... ඔහු ළගටම වී සිටින්නට ලැබේ නම් ඔහු මගේම වේ නම් මට... වෙන කිසිත් අවශ්‍ය නැත... ඔහු මගේ ජීවිතයම වී තිබේ... ඉදිරියටත් ඔහු මගේම කරගත හැකිනම්...

"කල්පනා කරන්න කාලෙ මද්ද සේපාලි...?"

"නැහැ ඇති..."

"මොකක්ද ඔයා ගන්න තීරණේ එතෙම උනොත්..."

"හඳවන කියන එක මට පලලා පෙන්න්න බෑ... ඒ උනාට හඳවනේ ඇතුලෙ ඉන්න එක්කෙනා හැම තිස්සේම උඩිනුන් හිටියා... හඳවනට ළං වෙලාම..." මම සෙමින් දම්වැල ඇද්දෙමි... මුද්දේ කෙටු නම් සහිත ඒ හා සමානම පෙන්වනය දුටු ආත්ත එය සුරතට අල්වා ඒ දෙස බලාගෙන විනාඩියක් පමණම සිටියේය... ඔහුට කරා කරගැනීමට වහන නැතිවූ බව මට පෙනිණ...

ඔහු සෙමින් පෙන්වනයට සිපාවාරයක් දුන්නේය... දෙවෙනිවර කිසිත් සිතාගන්නටද පළමු පෙන්වනය අතහැර හේ පෙන්වනය වැටුණු මගේ ළය මත සිපගනිමින් සිටියේය...

"ගාත්ත... ජලීස්... කවුරුහරි එයි..." මට කියැවිණ...

මුළු වටපිටාවටම විවෘත වූ තැනෙක ගාත්තගේ හැසිරීම නවත්වා ගන්නට අපහසු වුවහොත්... මම බියපත් වෙමින් සිටියෙමි... සැබැවින්ම රසයට වඩා වූ බියපත් බවකින් හා සමාන සබකෝලයකින්ද... අනෙක් යුවතියන් හෝ වෙනත් කිසිවෙකු ඉදිරියට එතැයි යන සැකයද නිසා ඒ මොහොතේදී නම් මට රසයකට වඩා බියපත් බව වඩාත් දැනින...

මා කියූ දෙය ඇසුණු විගස ග්‍රහණය කරමින් ලිහල් කළ හේ ගෙල හා දෙතොලට සිපුමක් දී මගෙන් ඇත් විය...

ඔහු කටහඬ අවදි කළේ ඔහුගේ කටහඬ යැයි කිව හැකි කටහඬකින් නොවුණ තරම්...

"තාත්තා නං හැබැයි මට අම්ම නැති වෙලාවක කීව්වා... දැවෙන තීරණේ ස්ථිර කපේ හඳුනනෙන් වෙනස් වෙන්න නෙවේ කියලා..."

126 "තාත්තියි තරු ආව් හේරු" ගන්න බැරිපුණ්ණ කාටවත්..." ඔට්ටි කියවිණි...

එය ශාන්තයන් හඳවන හරහාද වැද්දා වැනිවිය... ඔහු මො දෙස බිහිවෙයි බැලූ බැවිනි... මො පවසන්නේ සත්‍යයයි... සත්‍යයට කිය විය යුතු නැති...

"ඇත්ත සේපාලි... තාත්තට රිදීයා හටන්න කෙතෙක් වත් නැත පවසන්නත් කෙතෙක් හිටියා නැ... ඔට්ටි රිදීයා හටන්න තරු තාත්ත වෙලේ කවිවියත් හිටියා..."

"නූතනී ශාන්ත... මොව් පවසන්නේ නිදහසේ නැ..."

ඔහු මො දෙස බිහිවේ නැබිවිත් කෙතෙක් සත්‍යය පෙනෙන්නි... මෙම නැවත ඔහුට විය පාදුරු ඔහුගේ එම පෙනුම නැත සිතන්නට මො මොහොතකදී නම් ඔට්ටි වෙලා පෙනිණ... ඔහු යන්න කියන්නට මො යන්න මො කවුරු එන්නෙයි.

"මො මොහොතකදී අමතා ඔට්ටි බැවිණ... තාත්තියි ඔට්ටි මො මොහොත හිටියා මෙම නිමත් තවම කියා නැත කියන්නට වෙලා මො මොහොතකදී තවම අමතන වෙයි කියලා..."

"තවදුරු මුදුරු නැබිවෙයි..." ඔහු මෙමගේ ඇසුවේ මොහොතක කිසිකිසිවක්ත් පසුවිය...

"මුදුරු නැබිවෙයි මෙම සල්ලි වලින්..."

"මො දන්නවා..."

"තවදුරු කිව්වේ...? ප්‍රියාද..."

ඔහු හිස සැලවිය... "මො ආව වෙසත් දවසෙ මොව් බලන්න... එදත් රෙජි මො ලග හිටියේ... මො හරවන්නා කියා..." ඔහු සුසුමක් හෙලා කිවේය...

"එදා... එදා ආවේ මොද..."

"ඔව්... මො හිතුවෙම..."

"මොව් කමට බෙහෙත් නැලූ... මොහොත දෙවියා නැද්ද ඒ වෙලාවෙන් හිටියේ..."

"හිටියා... රෙජිගෙයි මොහොතෙයි සම්බන්ධෙ දේව රහස්ත් වගේ ලනා මටත්..."

"රෙජිට කියන්න ඕන මොව් මුණගැහෙන්න කියලා..."

"මො හියානේ... මට හම්බලනා..."

"පාර්සල් ගත්තු දවසද..."

"දෙපොයි නැ... ඒම ඉස්සෙල්ලා... රෙජියි ප්‍රියයි සමරෙයි ශාර්දායි විසුද්ධියි... අනේ මන්දා නැමේම එකතු වෙලා මට බැන්නා... මො

එවකයන්වත් කපා කළේ නැ... නැම පුස්තකයකදී මො ඉන්නෙ අතින් එව්වොත්ට වඩා ගම් ගානක් ඉස්සරහ... මේ පුස්තකයකදී මො හිටියේ ඒ නැමේමට වඩා ගම් ගානක් පස්සෙන්... මො දන්න නැමේම පිරිමි දෙයි මො නැත දන්නෙ හිටියා කියලා මො දන්නෙ හිටියේ නැ..."

"මො හිතුවා එදා රෙජි පැත්තකට දාල සුළුව නැත සැක කටයි කියලා..."

"මොකටද මොව් කියන්නෙ සේපාලි... මො හොඳම දන්නට සුළුව බැදල කියලා... ඒත් අප්පෙට් හියා..."

"ඕන නො ලෙවත්... ඔට්ටි හිට පස්සියෙ ඉන්න වෙයිද දන්නෙ නැ... කියමි පස්සෙ..."

"නැත සේපාලි මොවන්න රතා... ඒ මොහොත වන්න..."

"මොහොත පුස්තකයකදී සුළුවාද..."

"ලක් වන්න... නැතුව බැ... ඒක කමයි හිටි කෙලින්ම මොව් කමත් කපා කළේ..."

"තාත්තියි හිටියේ..." කියන්නෙ ප්‍රින්සි ආවාය...

"ඇයි..."

"නැම කියන්නද මො දෙන්නට..."

"එතා ප්‍රින්සි... මට වතුර එකක් හේන්න... සේපාලිට හේ එකක් හේන්න කියන්නද..."

"එතා..."

"තදල කියෙන්නෙ සේපාලි... ඕනන කියන්න..." ඇය කීවාය...

"එතා ප්‍රින්සි..."

"එතා ප්‍රින්සි..." ශාන්ත කීවේය... "එතා ඉල්ලන්නෙ වෙන එකක්..."

මම ශාන්තගේ අතට ගැසිමි... ප්‍රින්සි සිතනසෙමින් ගෙට ගියාය... තවත් මොහොතකට පසු ඇය එනවිට අප දෙදෙනම සද්දකලයේ අත්වැටට හේත්තු වී ඇත නගරය දෙස බලා සිටියෙහි... සෙමින් සෙමින් මුළු නගරයම මිහිදුමින් පිරී යමින් තිබිණ...

"සීතල නැද්ද මො දෙන්නට..." ශාන්ත වතුර විදුරුව මොහොතක් අප දෙදෙන බලාසිටී අයස්කාන්ත දර්ශනය දෙසට තෙත් යොමාගෙන සිටි ප්‍රින්සි යළි අප දෙස බලා ඇසුවාය...

"සේපාලි... සීතල දුණුනද..." ශාන්ත මගෙන් ඇසුවේය...

"ටිකක්..." මම ඇත්තම කීවෙමි...

"කියන්න එපායි... අපි ලග ඉන්ද්‍රේදී තෙල්ලන්ට සීතලවන්න දෙන්න පුළුවන්ද...? ප්‍රින්සි හොඳ සත්‍යම ස්විට් එකක් ඇඳගෙන ඇතුළට වෙලා ඉන්න... මො මො ලගට එන්න..."

ප්‍රිත්ති හිස් විදුරුව රැගෙන සිතන්නෙමින් යළි හෙතෙමට සිටියාය... ප්‍රිත්ති යන දෙය බලා සිටි ගාන්ත හෙතෙම බලාගෙන වැටට හේත්තු විය...

"මම එක දෙයක් හිතතැනි... මගේ මයාට තිබුණු ආදරේ හින්දා නෙවේ මම මයාට ලැබුණේ... මයා මම තිබුණු ආදරේ හින්දා..." කීවේය...

"ඒ ඇයි...?"

"මයා මෙතෙ රස්තාව කරන්න ආවේ... මගේ හිතවිලි ඇත් කරන්න... තමන් වෙතක් කළේ ඒකෙන්... ඇතිල්ලෙයි පසුවෙයි මාව තියාගෙන හිතෙන් අයින් කරන්න දැනුවට ඒක කරන්න බැ පස්පාලි... මාත් ඒවගේ දෙයක් කරන්න හිතේ... හැබැයි... එහෙම උනානං මං විඳවන්නේ... මැරිලම තමයි..."

මං ප්‍රශ්නාර්ථයක් නගාගෙන ඔහු දෙස බැලීම්...

"මං සික්කොම වෙනස් කරල මෙතෙම ආවේ ප්‍රිත්තිට බඳින්න..." ඔහු කීවේය...

කිසිත් කරා කරගන්නට බැරිවූ හෙයින් මගේ දැඩිත් කදුර පිටවෙමින් තිබිණ... මගේ කදුර දුටුවද ඔහු ඒවා පිස දුම්මටවත් උත්සාහ නොකළේය... ගාන්ත මගේ සිත පාරවන්නේ ඇයි...?

"මං හින්දද ඒක කැපුණේ...?" මම අසානැතිමට හැකිවිය...

"නැහැ..." ඔහු මගේ අතින් අල්ලා මා දුටා හත්තේය... "මම පොරොන්දු වෙන්න ප්‍රිත්තිට මේක කියන්න එපා... එයා දනගෙන හිටියො නැ... මගේ තිරණේ..."

"ප්‍රිත්ති... ප්‍රිත්ති කැමතිද...?"

"මම හැතියෙක් නැතුව ජීවත් වෙන්න පුළුවන්... මයාගෙ මතකෙ තියාගෙන... ඒ උනාට හෙදර තියාම... මම ඒක තේරුණේ මේ සැරේ... මං ඒ ගන්න හිටිය තිරණේ නව්... මං හිතත් හිටියෙ මං ප්‍රිත්ති බඳිනව කියන්න... ඒත් මම ඒකට ඉස්සෙල්ල මං ආදරේ කරපු කෙල්ල ගැනම කියන්න ලැබුණා... ප්‍රිත්තිත් මම එක කෙල්ලෙක් විතරයි... මං එයාට බැන්දත් එයා මම ගාන්ත අයියෙ කියාගෙන ඉඳිමි... වැරදිලාවත් ඒක උනානං... මං තම අවුරුදු තුනක් විතර විඳවමි... මයා දිනා බල බල..."

"මොකක් අවුරුදු තුනක්..." එක්වරම මගේ කදුර වියැකී ගියේය... "ප්‍රිත්තිට මරන්නද...?"

"නැ පස්පාලි... ප්‍රිත්ති මරණේත් එක්ක ජීවත් වෙන ළමයෙක්..."

ගාන්තගෙන් ඇත්වීමට දැනුවත් සිටි මම නිසලව ඔහු දෙස බැලුවෙමි... ඔහු කරා කරන්නේ සිහියෙන්ද...?

"මොන...?"

"ප්‍රිත්තිට කියන්න එපා... එයා දන්නෙ නැ... අපි කියල නැ..."

"දිලිනි දවසක් කිව්වා ප්‍රිත්තියෙයි මයාගෙයි එතෙයාර් එකක් තිබුණා කියල ඉස්සර... එතෙකොටත් ඕගොල්ලො දන්නවද...?"

"නැහැ... මං යාළුවෙල හිටිය තමයි... ප්‍රිත්ති විතරක් නෙවෙයි... තම දෙකුත් දෙනෙත්ම හිටියා මං ලගින් ආශ්‍රය කරපු... නිකං ආශ්‍රය කරපු අයත් හිටිය පස් දෙනෙක් විතර... මං මොකටද මොරු කියන්නේ... කවුරු හරි එකියක් පස්සෙන් ආවද යාළු උනා..."

"තමන්ගෙ හැටියට තමන් හිතන්නේ... ඒක තමයි මාක් ඒවගේ කියල හිතන්න ඇත්තේ..."

"මං මයාට මොරු කියන්නෙ නැ... විශ්වාස කරනවනං මේකත් විශ්වාස කරන්න... මයා දක්ක වෙලේ මම ඒ හැමෝම එපා උනා... මගේ හිතේ කැබිලි හිටියෙ මයා වෙන්නැති කියල මම හිතුවෙ..."

"මොරු කියනව දුන් මගේ හිත හදන්න..."

"මොරු... සමරෙගෙන් අහන්න... සමරෙතං ටික් හාල කිව්වා... කෙල්ල උඩට ගියේ හිතත් අරගෙනමද කියලා ඇහුවම..."

මම සිතන යමින් තිබිණ... අප දෙදෙනම හදවත් මාරු කර ඇත්තේ පළමු දිනයේදීමය... ඔහු යළි මා දෙස බැලුවේය...

"මොරු කියනවනං මම කියන්න තිබුණා මිට ඉස්සෙල්ල ආශ්‍රය කරල නැ... ප්‍රිත්ති... ප්‍රිත්ති ගැන උතත් කිසිම කෙනෙක් නොදන්න මගේම හිතේ තිබුණු දෙයක් හේ දත් මං මයාට කිව්වෙ..."

එයත් සත්‍යයක් විය පුතුය... කුමාරිලා වුවද එය ගැන සැකයක් පහළ කළා පමණකි... මේ කිසිවක්ම ඔවුන් දන්නේම නැත... මම කරා කරන්නට පෙර ඔහුම යළිත් කරා කළේය...

"ප්‍රිත්ති බැන්දම ප්‍රිත්තිටත් ආරක්‍ෂකයෙක් ඉන්නවා... මටත් ටිකක් හරි තනිකම මැකෙව්නේ... අනික ඇදට ගන්න පුළුවන් එක ගැනිනි... ප්‍රිත්තිට එහෙම ගන්න බැ... එයාට කසාද බඳින්න හොඳ නැ... තහනං කරල තියෙන්නේ... නම රෙජිස්ටර් කරන්න තහනං කරල නැතේ... මං හිතුවා කාටවත් පලක් නැති මගේ ජීවිතෙන් ඒ ළමයවත් පලක් වින්දාමෙ කියලා..."

"ප්‍රිත්තියෙ ලෙවෙයි දනගත්තේ කොයි තාලෙද...?"

"මතකද මං මයාගෙ කාරෙතේ ගිය පළවෙනි දවසේ... ඒපෙලේ ග්‍රෙත්ට් කෙනෙක් හම්බවෙන්න කියලා... එයාගෙ නංගි ප්‍රිත්ති... එදා තමයි මමත් විපෝට්ස් දුක්කේ... ඒගොල්ලො දනගෙන කියෙන්නෙ එදා... ඒකයි මම එන්න කියල කෝල් කළාම මං නිවාඩු දාගෙන ගියේ..." ඔහු මඳකට නවත්වා මා දෙස බැලුවේය

"අම්මල එහෙම අඩනකොට මං කිව්වා ප්‍රිත්ති ඉන්නෙමට රස්තාවකට දුම්මොත් ටික දවසක් හරි කතුවෙත් ඉඳිව් කියල... මෙහෙයි ඒ

කාලේ මේ සෙසුවේ කොටස් එකට දාලා එක්කොම කළේ... ගැනු ලබනෙකුට උදව් කළාට ආදරේ කරන්න මත නැතේ."

"සෑයේ එතේ අය මට කිව්වා ඔයා බිඳින්න ඉන්නේ ප්‍රින්සි කියල..."

"ප්‍රින්සි වලද...? මට එතෙම බැලුවොත් ගිහිස් එතේ නං තතර පස් දෙනෙක් බිඳින්න පෙයි... කොළඹත් දෙන්නෙත් තුන්දෙනෙත් ඉන්නවනේ... නෑ සේපාලි... මෙත් ගිහේ නව්ටම කිව්වෙත් එකයි... ඉන්නෙත් එකයි... එයාගෙ නම සේපාලි..."

"උව් ප්‍රින්සි..." මව කියැවිණි.

ඔහු එක්වෙම මා තුරුර කරන්නෙක්ය.

"මං ඉල්ලන්නෙ එකයි... අපි බිඳින දවසක ප්‍රින්සි සුපිඩක්වෙමිට වෙයි..." ඔහු මෙත් දෙනෙකු සිතන්නෙක්ය. "එවන්ට හිටියොත්..."

මම ඔහු තුරුලේම වෙහිලුවෙමි... සිහිතලෙන් නොවෙමි... මෙත් දැනින් කතූර වැටිලෙන්න කිවිණි... ඒ මා වෙහිලුවෙන් නොවෙමි... ප්‍රින්සි වෙහිලුවෙමි... අප සතර දෙනෙත් නොතරම් ප්‍රසාද්ද අතටින්ද...?

"මයා ඔයාගෙ ජීවිතේටත් අඩනවා... අනුන් වෙහිලුවෙහුත් අඩනවා... මං ඇඩුවෙ මං වෙහිලුවෙන් විතරයි... අපි දෙන්නෙගෙ වෙනස එකයි..." ඔහු මා අතහැරියේය.

"වැරදිලාවත් ප්‍රින්සි බැඳල හිටියනං මං මුණගැහෙනකොට..." මට ඇසිණි... සැබැවින්ම එලෙස වුයේ නම් මෙත් සිතට දෙනෙත නැතිව ගැ සිතන්නටවත් මට නොහැකි බව මට සිහිණි.

"මතක් වෙනකොට මම දන් වෙහිලනවා... ඔයා බැඳල නැතිව අපි දෙන්න ඇත් උනේ කියල ප්‍රින්සි දනගන්න ගමන්... ඒ ළමයගේ මාරයා ඉක්මන් වෙන්න තිබුණා... නැත්තං ප්‍රින්සි දන නොගන්නොත් මට මැරි මැරි ඉපදෙන්න තිබුණා... ඔයා පෙනි පෙනි මට ඇඳ හිස් කරගෙන ඉන්න වුණා නං..."

මම රතුවිමි... ඔහු මගේ කම්මුල අතගැවෙයි...

"ඉස්සෙල්ලම දවසෙ සමරෙ දනගන්නනේ... ප්‍රින්සි තමයි ඊළඟට ඔයා ගැන දනගන්නේ... මං ප්‍රින්සිට ගිහිං කිව්වා ඔයා ගැන..."

"යාච්චෙල හිටියනං තරහ යන්න ඇතිනේ..."

"ආදරයක් ඇතිවෙනව කියන එකයි... යාච්චෙල ඉන්නව කියන එකයි දෙකක්..."

"ආදරේ කරනව කියන එකයි... ඊරිසියා කරනවා කියන එකත් දෙකක්..."

"හරි හරි මං වැරද්ද පිළිගත්තා නේ... මගේ මුළුමනින්ම මුළු හිතින්ම... සහිත් කණ්ඩායුව ප්‍රධාන කරන්නා බැඳුනු දවසකට... දන් ඔබ

ඉල්ලගෙන රණ්ඩු වෙන්නෙත නැතිව ඉඩු..." ඔහු වෙලාව බැලුවේය... "ආමු නේද කෝල් එකක්... නවය හමාරත් පහුවෙලා... තවයයි තිස්සහයි..."

"හොරස් කෝල් දෙක කෝ..." මම ඇසුවෙමි...

"මොකටද..." වැරද්කියට පස් තබමින්ම ඔහු ඇසුවේය...

"නිකං දනගන්න..."

"මෙත් එකක් නැත්තා අතට දන්නා... එතොත් සත්තු කොටිය දෙත් කෙදරට ඇවියා..." කියූ මේ නැවතිණි... "මේතනම දන් දුකගත් තීරයක් එකයි නේ... හොඳම නැතන ර නවය පහුවෙලා විතරයි කෙල්ලට..." ඒ මේ මෙත්ම මුද්ද රනෙත මෙත්ම වර්තට දුමුවේය...

"නව්නේ... මින්න මුද්ද දන් කෙල්ලෙකුට දමිම නේ... තවදුරට කෙන්න කොතනටද එන්න මින..."

"යා කොතේ හරි පාලු තැනකට... හොඳට වැහිල තියෙන..."

"මෙත් ඇනෙක්ස් එකට යව්ද... මාමණ්ඩි මොකක් කියන එකක් නෑ... එයත් හිටියනේ..."

"අපෙර් මෑ... ඔයාගෙ නැතකදී ඔයාට හංවිටු තනන්නෙ කොතොමද...? මගේ කාමරේට එන්න..."

"ආත්ට් ඉඩ දෙයිද..."

"ඒක ඔයා බලාගන්න..."

"ගාන්න අයිගේ..." අප හෙතලට ඇතුල්වෙමු දුටු සුවතිය කැමැසුවාය... "හඳ පායනවා බැලුවද..."

"පිරුණු තදෙන් ටික ටික අරගෙන පැණි දාගෙන කරන්නේ... සිරි හට්ටියකට එහෙම පිටින්ම පැණි දාන සිරිතක් නැතේ..." කියූ ගාත්ත දුරකථනය ළඟට ගොස් සිට ගත්තේය...

ඔහු කරා කරන තෙක් වාඩිවූ සියල්ලන්ගේම තෙත් ඔහු දෙසට යොමුවී පැවතීණි... එතෙත් මගේ දෙනෙත් යොමුවී තිබුණේ මරණය හමුවේ මරණය නොදන ජීවත්වන ප්‍රින්සි නම් සුන්දර සුවතිය දෙසය... ඇයට කාර්යාලය තුළ ඇවිදීමට තහනම් කර ඇත්තේ එහෙයින් විය යුතුයැයි දන් මට සිහිණි... සත්‍යය අප දෙසට එනතෙක්ම, අපගේ සිතට ගසනතෙක්ම සමහරවිට අප දනගන්නේ නැත...

දුරකථන පණිවිඩය ගත් ගාත්තද අප සමගම වාඩිවුවද, කරා කරන්නට නම් සුදානම් නැති බව පෙන්වමින් ඔහු ස්වල්ප ටික සිටි සුවත්පත අතට ගත්තේය... මා හිස පාසල සවුන් හිස පාසල් ඒවාගේ තොරතුරු ආදිය ගැන අපි විතරයි දෙයක් මමණ නොතරවත්වා කරා

කළෙමු... ගාන්ත ඒ කිසිවකට සහාය නොවී පත්තරය කියවමින්
සිටියේය... එහි සිටි සියලු දෙනාම ප්‍රියවන්ත මිත්‍රයින් අසවසුන් වීම මට
සතුටක් ගෙන දී තිබිණි...

"සේපාලි... හිරා කුඩුව වහල අපි අතෙහිට යමුද...?" අනතුරුව
ගාන්තගේ කටහඬ නැගිණි...

"මොකක්ද ගාන්ත අයියේ ඒකේ තේරුම...?"

"අපි සතවා... ආත්වි..." මම ප්‍රින්සිගේ නැන්දාටත් ඇයගේ
අත්කාවත් දෙදෙනාටම කිවිමි... ඔවුන් හිස් සලා සමුදුන්න... අප දෙදෙනා
සමග සේව්වුව ලඟට යුවතියන් කිදෙනාම ආහ...

"මෙයා අතින් අප එක්ක කවා කරනකොට මිටි වගේ... ගාන්ත
එක්ක විතරයි කට මහලා වගේ කවා කරන්නෙ... වචන දෙක ආහයි..." ඒ
අනතුරු ගාන්ත කීවේය...

"එතෙම නමයි පෙරදිග භාර්යාවෝ... ස්වාමියා ඉදිරියේදී කවා
කරන්නේ නැ... ස්වාමියා එක්ක එකට වාඩිවෙල කැම ගන්නේ නැ...
ස්වාමියාගෙ ගැන නවකක් කියන්නෙ නැ..." නංගි කීවාය...

"ස්වාමියා එක්ක ඇඳේ බුදියන්නෙත් නැද්ද...?"

"මං කිව්ව කට අවුස්සගන්න එපා කියලා... දැන් ඉන්නේ මේ
රියේ පෙරේදා හිටපු අප ලෝකේ අතින් පැත්ත ගහනු එක්කෙනා නෙවේ..."
ප්‍රින්සි කීවේ නැගණියගේ කණකින්ද අල්ලා සොලවමිනි.

"කොව්වර මෝක්ද...? සේපාලිව ඉක්මනට බදින්න තවත්
හොඳවෙයි..." නංගිව කණින් අල්ලා සොලවුවද ගණනකට ගත්තේ නැත...

"ඇයි දැන් සේපාලි නරකද...? ගස් බදින්න කියන්නේ..." අපගේ
සිනහව නංවා ගාන්ත ඇසුවේය...

ජයන්තගේ වෑනය පැමිණ නලාව හඬවමින් තිබිණි... ඉන්පසු
ඔහු වාහනය යළිත් ඉදිරියට ගෙන ගියේය... හරවාගෙන එනවිට අපි
ගේව්වුව ලඟටම වී සිටියෙමු... ප්‍රින්සිගේ අතින් දෙදෙනාමත් අතවනා
අපි පිටත් වූයෙමු...

යම් යම් සිද්ධීන් හෝ කරුණු සම්බන්ධයෙන් තවමත් මට නිශ්චිත
නිගමනයකට ආහැකි නුවුවද ගාන්ත නිසැකවම මා ඔහුගේ කරගැනීමට
කිරණය කරගත් බව දැනුනු පසු මගේ සියලුම දුක් දොම්නස් පහවෙමින්
තිබිණි... වැරදි වැටහීම් නිසා ඔහුත් මමත් කාලයක් වෙන්වී සිටියේ වුවද,
පළමුවන දවසේම ඔහුගේත් මගේත් ආදරයක් ඇතිවූ බව දැනගැනීම මට
ඒ සියල්ලටම විඩා මහත් තෘප්තිමත් බවක් ගෙන දී තිබිණි...

හතළිස් අට

"ප්‍රමිතා මුද්ද හම්බවෙලා... ආගෙන තියෙන්නෙ වචනට... පාවිය
කෝ...?" ඒලග දවසේ කුමාරිගේ පළමු පැණය විය...

"මගේ මුද්ද මං ආගත්තම පාවි දෙන්නෙ පිස්සුවටයැයි..." මම
කීවෙමි...

"ඒ උනාට..." කිසි කුමාරි සුර්ව දෙසට හැරුණාය... "සුර්ව...
අපට පාවියක් හිත තේද...?"

"එකක්... එකක් නෙවේ දෙකක්... මේ පැත්තෙන් එකයි අනික්
පැත්තෙන් එකයි..."

"මුද්ද දුන්න එක්කෙනාගෙනත් පාවියක් හිත... මගෙන් උදුරගෙන
ගිහිං..." මම කුමාරිට කීවෙමි...

"පාවියට පාවිය කැන්සල්..."

"නිමාදි විසිටරස්..." පණිවිඩයක් ආවේය...

මම පහළට ගියෙමි... කවුරු විය හැකිද...? අම්මා හෝ තාත්තා...
නැත්තම...

අප්පේ අයියා...

"අයියේ..." අප්පේ අයියා දුටුවිට මට සතුටක් දැනින...

හදවතේ හිරවූ බොහෝ දේවල් කියාගත හැකියැයි මට සිතෙන
අප්පේ අයියා දකිමෙන් සතුටක් දැනින... ඵලෙස දැනුනේ මගේ හදවතේ
කිසියම් තෙරපුමක් පීඩනයක් වැන්නක් යැයි තිබෙන නිසා වත්දයි යන
සැකයක්ද මට සිතිණි... කෙසේ වුවද මට අප්පේ අයියා දකිම නම් සතුටක්ම
දැනින...

"නංගි පුදුම සතුටකින් ඉන්නේ... කොහොමද ඒවිනේ...?"

"මයා කොහොමද දන්නේ මං සතුටින් කියලා..."

"මෙතෙක්ම දන්නවා..." ඔහු පසුවට අත තබා කීවේය...

"මාව හම්බවෙන්නමද ආවේ..."

"ආවේ නං ලගකට... පොඩි වැටකට අපි බහුල ආවා..."

"අපි... තව කවුද නැන්දලද..."

"නෑ නෑ... අපේ වත්තෙ මැනෙන්නෙයි මමයි ප්‍රියවරුයි..."

"කෝ මැනෙන්නෙයි..."

"එයා ඒජ එකේ..."

"අයියා ඒජ එකක් ගන්නද..."

"ඔව් වත්තට අරං දම්මා... නැත්තං කරදරේ..."

"අපේ තාත්තල හම්බලනාද..." මම ඔහුගෙන් ඇසුවේ අමුත්තන්ගේ කාමරයට යන අතරතුරමය...

"වාඩිවෙන්න අයියෝ..." කියමින්ම මෙද වාඩිවුණෙමි... අපේ අයියාද වාඩිවී හරි බරි ගැසී මා දෙස බැලුවේය...

"මාමාලා හම්බ ලනා... මං ඊයේ හවසා ගියේ... සතුටුදායක ආරංචියක් අරගෙන ආවේ..."

"තාත්ති පොයොන්දම් බලවලද..."

"කෙල්ල දන්නව් හේද..."

"ඔව් ගාත්ත කීවා..." මම රතුවෙමින් සිටින්නට ඇත...

"සටනක් දෙන්න වෙලාවක් හම්බලනේ නෑ... උඹ මගෙන් කෙල්ල නිකංම ලදුවෙන්නා..."

"තාත්ති මොකද කීවේ..."

"හොඳයි කීවා... ඊළඟට අසතුටුදායක ආරංචියක් කියන්න යන්නේ..."

"ඒ මොකක්ද..."

"මේ අවුරුද්දේ කසාදෙ කරන්න එපා කිව්ව්... එන අවුරුද්දේ... ඔයාට විසි එක පැන්නම කරන්න කිව්ව්..."

"ඒකට කමක් නෑ... කරන්න එපා කියල නැනේ... අම්මා..."

"නැන්දා නං..."

"අම්මා කැමති නැද්ද ගාත්තට..."

"හවම නැන්දාගෙ හිතේ ඉස්සර ඔයාට වෙච්ච එකේ කේන්තිය තියෙනවා... ඒ අතින් නොපෙන්වුවට නැන්දා ඔයාට පුදුම ආදරයක් තියෙන්නේ... ගාත්ත අතෙත් වැරදි නොතිබුණාම නෙවෙයි නේ..."

"ඔයා කොහොමද දන්නේ..."

"මං දන්නවා... ඒ වගේම තමයි නැන්දා නොදන්නවාට ගාත්තගෙ හිතෙන් ඒ වගේම ඔයාට ආදරයක් තියෙනව් කියල මම දන්නවා... දෙන්නම පුත්ත ඇතිකරගන්නේ අනික් අය වගේ වටපිටාව ගැන හිතන්නේ නැතුව ඔයාටම විතරක් ආදරේ කරන නිසා... මං නැන්දට ඊයේ හවසාම කේරු කරල දුන්නා..."

"ගාත්ත ගැන කොහොමද ඔයා දන්නේ ඔව්වර හොඳට..."

"මාත් ආදරේ කළානේ... මාත් කොල්ලෙන්..." කිසි අපේක්ෂා නොපාන ඇත් ලිපියක් අතට ගත්තේය... එකක් නොවේ... ලිපි තුනක් පමණ තිබිණි... "මෙන්න ඔයාගෙ ආදරණීය යාච්චා වික ලිපුං එව්වා... අවුරුද්දට නොවරදවාම කොළඹ එන්න කියන්න කීවා..."

"ඒ ඇයි..."

"ප්‍රියාලගෙ එන්නේමමන්ව් එක මැයි විසි එකට දාගෙනලු..."

"නෑ... මට නිකංවත් කිව්වෙ නෑ..."

"ගිය සිතුවාදා දනගෙන තියෙන්නේ දින ගණන්... ඔයාට කෙල් කරන්නේ නෑ කීවා... මේ ලිපුම මට දුන්න නිසා..."

"වෙඩිත් එකක් දිනේ ෆික්ස් කරලද..."

"පුලි දාහත වගේ මට මතක..."

"කල් තියෙනවා... අනේ... මට නිවාඩු නැනේ එයත් එක්ක එහේ මෙහේ පොඩි කරන්නවත්..."

"කාන්ට් හෙල්ප් බෙබ්... කැමති නං රස්සාවෙන් අස්වෙන්න..."

"මොළේ විකාරද..."

"අහවලා ඉන්න නිසා අයින් වෙන්නත් බැනේ..."

"තුමාරි අක්කා එන්නෙ කව්ද..."

"මැයි අන්තිමට... ඒක තෙවේ... මගේ වැඩේ කොහොමද..."

"ඔයා මට කවුද කියල කීවෙ නැහැනේ..."

"හරි... කොල්ලෙන් නෑ... ඒක නං මං සහසුද්දෙන්ම දනගන්නා... ඒ ලඟාව..." අපේ අයියා නැවැත්තුවේය...

"ඇයි..."

"එයා කවුරුත් එක්ක යාච්චෙන්ත බයයිලු..."

"කවුද කීවේ..."

"ප්‍රියායි ශිරෝමයි දෙන්නම කීවා..."

"මොන... ඒ දෙන්නමත් අඳුනන..." මම මදක් කල්පනා කළෙමි...

"වත්සිද..." මට ඇසිණි...

අපේ අයියා හිස සැලුවේය... "වත්සිත් විකත් අරය වගේ... මට ඒක තේරුනේ එදා බ්‍රයිඩල් කිව්ස් දවස... අරයත් මොකක්ද ප්‍රාණී ඒක තේරුනේ එදා බ්‍රයිඩල් කිව්ස් දවස..."

"මියා දන්නවද අපේ අයියා ඇවිත් තියෙන්නේ මොකද කියලා..."

"මොරොන්දම් විස්සෙන් විස්සයි... ඒකද...?"

"නැහැ ප්‍රියාවයි සමරෙගෙයි එන්නේජින්නට එක මැයි විසි ඒකයි..."

"එවිත් එක..."

"පුළු ආහලයි..."

"ඇත්තද...? මං හොල් කරන්නා සමරෙට... පුද්ගලයන් එන්නා එන්න එක කාලේ..." ගාන්ත යළි අපේ අයියා දෙක මැලිය...

"පේරාදෙණියේ සාන්තා සම්ප්‍රදායද..."

"නෑ..."

"ඇත්තටම මොකද මොරොන්දමේ පිලවලද..." මම හොඳටම අනුමතව ඇසුවෙමි. මට එයා ගාන්ත කියන්න වී ඇති බව මා ඒ මොරොන්දමේ වැටහෙන්න තිබිණි.

"ඒකේ පුස්තකයක් නැ... ඒ උකට බදින්න නැතිව අවුරුදු විසි එක වෙනසා ඇත්ත කිරිවද..."

"යා... අවුරුදුත් නිදහසේ තිබියායි... දෙයියො මං දිනා බලල තියෙන්න..." ගාන්ත කීවේය.

"අවුරුදුත් මොකටද දිවෙමි නිදහසේ ඉන්න දෙන්නා කැමතින... ඒකේ අයියෝ මොරොන්ත මට කවුරුනව..."

"හොයන්න පුරවන්න ඒකට ඒක මොරොන් ඉන්න දාකත් දේවල් කියයි... රස්කට මොද නැ... උක නැ... මිටි නැ... එතන නැ... ඒවා කිසි දෙයක් නැත්තා නහය විකත් ඇදයි හරි කියාවි... මේ කෙල්ලොද...? ප්‍රංච අපිව ඕන... ඒ උනාට පෙන්නන්නෙ නැ... මිටිව අනුවෙන්ත ඒවා ගාන්ත..."

"දක්කද...? මස්සිනා ඔයාගෙ... ඒ උනාට මගේ පැත්තේ..."

"ජාතියට අදිනව කියන්නේ එක තමා..." මම කීවෙමි...

"අපිත්..." එවර සන්සුන් වී ගාන්ත කථා කළේය... "ඇත්තටම මොනවද කීවේ සේපාලියෙ අම්මයි නාත්තයි... විශේෂයෙන් අම්මා..."

"නැන්දා අප්පෙට එකක් නැ... එයා විකක් බය නංගි ඇතට වෙන්න යන එක... එයා කියන්නෙ කොළඹට හරි වත්තට හරි කියල..."

"අම්ම කියන්නෙ රස්සාවෙන් අස්වෙල ඉන්න කියල... මට බැ ඒක කරන්න..." මම මුරණ්ඩු හඬකින් කීවෙමි...

"ඔව්... ඒක නං ඇත්ත තමයි... එකා දෙන්නා වැඩිවෙනකොට ඉතිං... අස්වුණාට නං කමක් නැ... හේද ලෙසින්ගෙ අම්මේ..."

ගාන්ත මට නැහැරුවී කීවේය... මම ඔහුගේ අතට ගැසුවෙමි... ඔහු මගේ අතින් අල්ලා ගත්තේය... "ඉස්සෙල්ලා අරක..." ඔහු කම්මුර පෑවේය... මම නිදහස් අතින් ඔහුගේ ඒ කම්මුලට සෙමින් ගැසිමි...

"මෙයාගෙ තියෙන නරකම පුරුද්ද තමයි මත... මිටි ගාරවල් දෙන්න... කොතික්කන්න හරි දැකයි... තවම ගාන්තගෙ කොණ්ඩෙ අවුල් කරන කන්ට්ට් එන්න නැහැව ඇති හේද...? මම නං මෙයා සම්බන්ධතා එතකොට පතා දෙකත් සාක්කුවේ දාගෙන එන්නේ... මේ අතින් අවුල් නළාම මේ පැත්තෙන් මේ අතින් නං මේ පැත්තෙන් පිරිකන්න..."

"අපේ අයියෝ..." මම තරවු කෙරිමි...

"කිසියෙන් මට භාරදුන්නකින් පස්සෙ මං ඒ වික හදාගන්නා... නැත්තා කිසි කටාකරන්න ඒවි..." අපේ අයියාට කිසි ගාන්ත යළිත් මැදහැසි අත්දැකීන් අයියා දෙක බැලුවේය...

"අපේ විසිර කෙරෙයි... මගේ වික හදන්න කෙරෙයි හේද කියන්නේ...? ඇත්තටම ඒකද නිව්ව..."

"කරතවනා කරන්න කියල අතින් අවුරුද්දේ දිනක්කත් දිල තිබුණ..."

"මොකද පේයාලි... ඉතින් හේද තව අවුරුද්දත්... අවුරුදු දෙකක්ම අරන් ගියාගෙන..."

"ගාන්තලොගෙ හෙද මොකද කිරිවේ..."

"දත් බලවල ඇති... ගාන්ත මගේ කිරිවේ... දන්නා පොඩ්ඩක් හොට දුම්බට තමක් නැ... මේ පැත්ත මේප හේ... වැදගත්ම දේකත් තියෙන්නවා... තව අවුරුද්දත් ඉන්නම වෙන්නවා..."

"ඇයි ඒ..." මම ඇසිමි...

"තාම කාරිය අදින්න බැනේ... ඇන්ද දවසට කාරිය ඇදුන තැනපිළුනේ... ලෙසට යන්න ඇරල..."

"කවුද ඔය බොරුව කීවේ..."

"බොරුව නෙවේ... මට මැලිල පෙනුනා..."

අපේ අයියා සිතහසිණ... "අරගොල්ලො වුස් එකක් එතවම මෙහේ..."

"කවුද..." එවර ගාන්ත කෙළින් විය...

"ප්‍රියාලා... එන්නේජින්නට එකට ඉස්සෙල්ල එනව කිව්වා... ඔය දෙන්නට දිනයක් බලන්න කිරිවා ලේසි... ඕකේ ලියල ඇති..."

"ආ... මෙයාට... ඔයාද පෝස්වමන් උනේ..."

"මොනව කරන්නද...? කරුමක්කාර කමට..." කිසි අපේ අයියා වෙලාව බැලුවේය...

"අපේ අයියෝ එදාට අරයටත් කථා කරවුද..." මම ඇසිමි...

"කැමැත්තක්... එහෙනං මාත් එනවා..."

"කවුද සේපාලි..."

"යාච්චෙත්... ඔයත් දන්නව... මං පස්සෙ කියන්නං..."

"එහෙනං යනව නංගි..." අත් දෙකෙන්ම කම්මුල් දෙකට තට්ටු කළ අතින් අයිසා ගන්නව අත දික් කළේය...

"ඕන දේකදී ඕන උදව්වක් ඉල්ලන්න අපිත්... එදා ඔයා මග ඇරල ගියානං සමහරවිට අද වෙනතං නොකියවෙන ප්‍රශ්න නොවිත් අප්පල ගියානං සමහරවිට අද වෙනතං නොකියවෙන ප්‍රශ්න නොවිත් නිසා මෙව්වර සතුටින් ඉන්න බැව්වෙන්න තිබුණා... රිටිපිට්ටා කතට කියන එක ආදරෙන් එක්ක සම්බන්ධ දේවල්..." අතින් අයිසාගේ අත් දෙකම සෙලවූ ගාන්ත කීවේය...

මම උඩව ගියෙමි...

"ලමයා කොහේද ගිවියේ..." කුමාරි ළඟට වී සිටී දිලිනි ඇඹුරාය...

"අන්න ඔව්ව ගිනි අරගෙන හෙව්වා... කෝ මගේ කෙල්ල... කොහේද හැංගුවේ... කොහෙන් හරි මට මගේ බිලවඩ ගෙනත් දෙන්න කිය කිය..."

"ඇත්තටම ඒ වගේ කිව්වනං වෙන එකෙක් වෙන්න ඇති... මගේ එක්කෙනා නං මං ඉන්න තැන නොයාගෙන ආවා..."

"පේනව හේද...?" නිහාදි මොන අස්සක මුල්ලක ගිවියත් නොයාගෙන ඇති..."

"ඒවා එහෙම තමයි හේද නිහාදි..." කුමක්ද ලිපි ගොනුවක් ගැනීමට එතැනට පැමිණි සුච්ච එය ඇසෙද්දී කීවේය... "අවසන් තැන් ඕනම කළුමනක් අපි නොයාගත්තේ..."

"මූං ළඟට කෙල්ලො දාන්න නරකයි..." කුමාරි කීවාය...

"පුත්තකල් නැතෙ කුමාරියෝ... නියරි විකක් පුත්තකල් දන්න එකෙකුගෙන් අහගෙන ගියාම ඕන දේකට ලෙහෙසියි..." කියූ සුච්ච ලිපි ගොනුවක් රැගෙන ඔහුගේ අසුනට ගියේය... "එන්න නිහේ... මේ වික හදවු..."

"ලමයි හදන්නත් කථා කරයිද දන්නෙ නෑ තව විකකින්..."

"අපෝ නෑ මු මිස්ට ජයනාත්ට පණ බයයි..." කී දිලිනි කාමරය දෙසට ගියාය... මම සුච්ච ළඟට ගියෙමි...

"අරකි මොනවද කුටු කුටු ගැවෙ..." සුච්ච මගෙන් සෙමින් ඇසීය... "මං ඔයා කිව්ව කියන්නෙ නෑ නිහාදි... කවිත් පිටකලා කියන්නං..."

"ඔයා වයිෆ්ට පණ බයයිලු..."

"බය නැද්ද... වැරදිලාවත් ආල ගියොත්... මගේ පඩිය දෙන්නෙ කා අතටද..."

මම සිතහසෙමින් වාඩිවිමි...

නවාතැනට ගිය විගස මම ලිපි විවෘත කළෙමි... එකක් වත්සලා හා නෙලිකාගෙන... ගෙදර තොරතුරුත් ඩිල්සිලාගේ මෙන්ම නෙලිකා

පාලාලේ තොරතුරුත් සැහෙන තරමක් වූ එය කොළ තුනක් පමණ දිගු ලිපියක් විය...

ගාන්ත ඔයාට ආශේ මුණගැසිවිට එකතං කියල නිම කරන්න බැරි තරම් මට සතුටුයි සේපාලි... ඇත්තටම කරදරෙකදී ගාන්ත වගේ කෙනෙක් අපි ලග ඉන්නවනං කිසි දේකට බයවෙන්න දෙයක් නෑ... වත්සලාගේ කොටසේ ලියා තිබිණ...

ගිවියම් එවූ ලිපියේ වැඩි කොටසක් ලකි හා ඇය අතර සම්බන්ධය ගැනත් ඔයට තවමත් ආන්ට්ගේ නියම සතුටකින් කැමැත්ත දී නොතිබුණ අවන් දන්වා තිබිණ...

ලියා දීර්ඝ දෑ කෙටියෙන් ලියා තිබිණ... තාත්තාත් අම්මාත් දෙදෙනාම ලියා හා කථා කර තිබුණු අතර මේජර් අන්කල්ද මුණගැසීමට ගොස් තිබිණ... ගාන්ත ගැන අම්මාත් තාත්තාත් කෙතරම් නොයා ගලන්නේද යන්න මට එවර සිහිණ...

මංගල්ලය ඉහළින් ගැනීමට සමරේගේ සැත්ත යෝජනා කරන බැවින් දෙවැනි මනාලියන් තිදෙනෙකු යෙදවීමට ඇයට අවශ්‍යව තිබිණ... මාත් වත්සලාත් යාර්දාක් ඒ සඳහා තෝරා ගත් බව ඇය ලියා තිබූ අතර වත්සලා තෝරාගෙන අපිත්ට සහය පළ කිරීමටද ඇය කැමැත්ත පළකර තිබිණ... ගාන්තටද ඒ සමග ලිපියක් තිබිණ... මේ ඉන්පසුද උදේ කාර්යාලයට ගිය මොහොතෙහිදී ඇතුළත දුරකථනයෙන් ගාන්තට කථා කළෙමි...

"ඉන්න සේපාලි... ගාන්ත අයිසා කවුද දෙන්නෙත් එක්ක කථා කර කර ඉන්නේ... බලන්න..."

"හදිසියක් නෑ ඒක ඉවර..."

"ඉවර වෙච්ච ගමන් දෙන්න එක්කම නැගිටල ගියොත්... ඉන්න ඉන්න..." කියූ ඇය... වෙනත් බොත්තමක් තද කරනු ඇසිණ... තත්පර තිහකට පමණ පසු...

"හලෝ සේපාලි..." ගාන්තගේ කටහඬ ඇසිණ... "ඇයි හදිසියේ..." ඔහු කලබල වූ වග මට දැනින...

"ප්‍රියාගෙන් ඔයාටත් ලියුමක් තිබුණා... ඔයා ෆ්‍රි ද කියලා බැලුවේ..."

"පියත් එවන්නං ලියුම එවන්න... ඔයාට මං තවමත් කෝල් එකක් දෙන්නං ෆ්‍රි උනාම... වෙන පණිවිඩයක් තියෙනවද..."

"නැහැ..."

"එහෙනං... ලියුම එවන්න..." දුරකථනය නොවී විණ... තවත් මිනිත්තු පහකට පසු සේපාලියා මා වෙතට ආවේය... අසුන් ලියුම කවරයක් දමූ ලිපියේ මේ ගාන්තගේ තනතුර ලියවිණ...

හවස ගස්තොටකගේ පේට්කයා පැමිණ ගාත්ත පුණගැසීමට එන ලෙස කී බව කීවේය... එය අපේ හේ වෙලාව විය... මම උගුරක් දෙකක් බිටි හේ කෝප්පය වසා... "මං ගිහිණි එන්න..." කුමාර්ට කියාගෙන කාර්යාලයේ අතින් පසින් ඇති ගාත්තගේ කාමරය බලා ගියෙමි... මා ඇතුළුවෙන්න මුහු සිනුව ගැසුවේය... පේට්කයා ආපේය...

"මිනිත්තු දහයක් කවුරුවත් එවන්න එපා..."
යළිත් පෙර යව්වේ මුහු පුන්සිට කපා කළේය... "පුන්සි... වෙත් මිනිට් අයි ඇම් නොට් ඉන් ද රූමි..."

පුන්සි කී කුමකටද ගාත්තට සිතා ගියේය... මුහු දැන් කුමකට මා දෙස බැලීය... එය දරාගන්නට නොහැකි වූ හෙයින් මම රහුටි... පුන්සි කුමක් හේ කියන්නට ඇත...

"පේට්කි මොකද කියා හදන්න මාව පණ පිටින්න මොනකද..."

"මං මොනවද කෙල්..."

"කැන හට් කැ... කැත්ත..."

"ප්ලීස් කියව්වද..." මිනිත්තු දහයක් ඉවර වෙත් වීට එළියට යන්නට සිදුවන බව දන්නා නිසා මම ඇසිමි...

"හි... කවදු කියන්නේ..."

"කියාට පාසු දවසත් කියන්න... මට පුත්තයත් කැනේ..."

"මැටි මුල කපිය හට් අපේල් අප කතියෙ හට් දානන්න කියන්නද..."

"එන පුමානේ..."

"එන පුමානේ බැ... මට කොළඹ කොන්ගරත්ස් එකක් කියෙන්න..."

මුහු කැට්ට මා ලතට ආවේය... අතින් පුටුවේ ඇත්ද මත වැටිව් මට කැපුරු පුණය... මුහු කපා කළේ කෙමිනි... "පුන්සිට ප්ලීසන්ට් එකක් කරන්න අරන් යන්න මත..."

"එකද යන්නේ..." තොරම සිත තුළ අනුකම්පාවක් තිබුණද ගාත්ත ඒ අයුරින් තවත් පරුණියක ගැන කැළඹිලිමත් වීම මට කුඩා රිහොර්ස්ද කැත්තම් දුකක්ද මි නැති තිබිණ...

"මං එක්ක යනව... එහෙදි පුන්සියෙ අත්කයි මහත්තයයි ඒව්... පකියා නැහැ රටේ... ඒකයි... දවස් පහක් එයා හොස්පිටල් එකේ ඉන්න පිනේ... ඊටපස්සේ ආයෙ එක්ක එනවා..."

"යන්න කොහොමද..."

"කෝට්ටියේ... පුන්සිට බස් එකේ යන්න බැ... නිවාඩු තිබුණානා මයාටත් යන්න තිබුණා... ලගකට හට් ගිහිං එමුද කෝට්ටියේ..." මුහු අත්තිම වීක කිව්වේ මගේ කණ ලගටම මුට් ලං කරමිනි...

"හැබැයි ඒ කෝට්ටියෙ තමයි යන්න මත මගේ එක්ක..."

මුහුගේ සම්පත්තිය නිසා ගැහෙමින් සිටි මට මුහුගේ කීම නිසා කන්මුලට ලේ පිරි එන්නටද වී තිබිණ...

"අවුරුද්දක් ඉවසන්න අමාරුයි මෙහෙම වෙනකොට..." මුහු එක්වරම මා අල්ලා දෙතොල සිපගත්තේය... "මං මයා කාමරේට එනව්ට අනමැති ඒකයි... මට ඉන්න බැ..."

"මං යන්නද..."

"එහා තව මිනිත්තු තුනක් කියෙන්නවා... අනමැති ආවත් මග දොර ඇවෙන්න එකක් නැ ඒ මිනිත්තු තුන යනකා..." මුහු කට කොණකට පිහිටාගත් කතා කීවේය...

"ප්ලීස් මට බෙස්ට්මන් හැටියට එන්න කියල කියෙන්නවා... මොකද කියන්නේ... ටේරි එක්ක ඉන්නවද...? අරිත් එක්ක ඉන්නවද..."

"මං දැන් වෙන එක්කෙනෙත් හොයාගන්න යන්නේ... තවදුරු කැමට්ට මිනින... ලොක්කෙන්... මිස්ට් ජයාත් කියල..." කිසි මම කැට්ට්ටමි... කිසිදු කැට්ට්ටමි...

"මං යනවා..." මුහු මා එක්වරම ඇද්දේ...

"කන්දර විස්සක් ඇති..." මා තුරුසු කරගෙන තරමක් කදික් සිපගත් හේ... "වෙලාව මිදි වෙත්..." කියා දොර ඇවිත්ය...

"මං අතිරිදා මෙම පිහිත් එනවා..." මා දොරින් පිටවන විටම මුහු කිවේය... මම කැට් මුහු දෙස බැලිමි...

"රිසල්ට්ස් බලන්න යනවා... මග නැතිව යනකිනේ..." කිවේය...

මා කැරෙන්නටත් පළමු දොර වැසිණ...

"නිහැදි... මයා ඒ පැත්තටනා යන්න එපා... වෙන මොකක්ම හොයන ලෙඩකට මුල වීක තමයි..." මා මුහුට මුහුට කිවේය...

කුමාර් විකාල වැඩක යෙදී සිටි බව මට මම පෙනින... පැකයත් ආවෙන් මම වටපිට බැලිමි... වැසූ හේ කෝප්පය ලඩ කොඳු කැපුරුල්ලක් තිබිණ...

"හේ එකවත් බිමට නොදි අනේ නරපණුව"

තොප ප්‍රියාවිය කැඳවන්නේ ඇයි..."

මම කඩදාසි කොළය ගුලිකොට කුමාර්ට දමා හසා නිව් සිය හේ කෝප්පය ගෙන ගොස් සෝදා දමුවෙමි...

හතළිස් නවය

ශාන්ත සඳුදා සිට කොළඹට වාර්තා කිරීමට ගියේ ප්‍රින්සිප් සමගිනි...

තාත්තා මට දුරකථන පණිවිඩයක් දුන්නේ අඟහරුවාදාය...

"තාත්ති... ඇයි...?"

"අප්පේ පුතා කිවද පණිවිඩෙ...?"

"ඔව් තාත්ති..."

"ශාන්ත මොකද කීවෙ...?"

"යංතං අවුරුද්දක් නිදහසේ ගිටියහැකි කිව්වා..."

තාත්තා මහ හඬනවා සිනහසුණේය...

"දිනයක් දන්නා... එක්කනු වෙලා තමයි කථා කරගන්න මින..."

"ශාන්ත ගමේ ගියා අම්මල බලපුටායේ ඒවා දනගන්න... බය නැතිව යනවා කිව්වා... බයේ ඉඳල නියෙන්නෙ යන්න..."

"ශාන්ත බය අඳුනනවද...?"

"අම්මගෙ හිත කඩන්න උනාතං කියල බය වෙන්න ඇති..."

"එහෙම උනාතං මොකද කරන්නේ...?"

"ශාන්තයි මායි දෙන්නම තීරණය කරල ගිටියේ බදින්න..." මම සෙමින් කිමි...

"ශාන්තයි ඔයයි අතරේ නියෙන සමානකම් වලින් එකක් තමයි ඒ... බය නැතිව ඇත්ත කියනවා..." තාත්තාගේ සිනහ හඬක් එදෙසින් ඇහුණි... "මිනිහත් එදා කියාගෙන ගියේ... මට නෙවෙයි අම්මට කිව්වේ... මේක හරිද නැද්ද කියල මං ගණන් ගන්නෙ නෑ... වැරදුණොත් මං

147

මෙලන් හරි සේපාලි බදිනවා... බැඳලා පිටරකට හරි යනවා... මං දන්නව සේපාලි මගේ තීරණයකට කැමතියි... ඒක මං හොඳටම දුන් දනගෙන ඉන්නේ... කියල කිව්වා... ගියා... ශාන්ත ගියායි පස්සේ අම්මා අඩන්න ගන්නා..."

මට අම්මා ගැන මහත් දුකක් සිතිණ... ඇයව බැලීමට ආශාවක්ද නැති එමින් තිබිණ...

"මං ඒත් කැගහුවා... සිල්විගේ හිතේ මේ අවුරුදු පහ හය කාලේ එයා වඩාගෙන ගිටි දරුව කියල ඔයා තාමත්..."

"කෝ අම්මා දුන්...?"

"අම්ම කොළඹ ගියා දුව... අවුරුද්දට ගේ ටිකක් සුද්ද කරගන්නත් තියෙනවා... අනික මේ සැරේ ඔයත් එහෙට ඇවිත් අවුරුදු වාරිතු කරමු කියල ආවිවිත් කියල තිබුණා... ආවිවිල මෙහේ එයි මේ අවුරුද්දෙ..."

දෙවෙනි වරට දිගු කාලය නිවාඩුයෙන් තාත්තා දුරකථනය විසන්ධි කළේය... මම ඉන්පසුදා කාර්යාලයේ දුරකථනයෙන් අම්මාට කථා කළෙමි...

"දුව..." අම්මා විශ්මයට පත්විය... "කරදරයක්ද...?"

"කාට කෝල් එකක් දුම්මත් මගෙන් අහන්නෙ කරදරයක්ද කියල..." මම කිමි...

"කාටද ඔව්වර කෝල් දාන්නේ...?"

"තාත්තිට දුම්මත් එකයි... මේ මම හැමදාම දකින මනුෂ්කයට හදිසියේ පණිවිඩයක් දෙන්න කෝල් එකක් දුම්මත් එයත් අහන්නෙ ඒකමයි..."

අම්මාට සිනහ යමින් තිබිණ...

"ශාන්ත ආවා ඊයේ මෙහේ සමරේ කියන ලමයන් එක්ක..."

"මොන...?"

"ඔව් ප්‍රියා කියල මං මෙහේ කියල... මාව හම්බවෙන්න ආවා... ගමේ පොරොන්දම් බලපු කෙනත් කිව්වලු මේ අවුරුද්දෙ එපා කියලා... දිනයක් නං කියල නෑ..."

"ශාන්ත වෙන මොනවද කිව්වේ...?"

"දැන්වත් හිත සංතෝසෙන් දුවව් මට භාරදෙනවද කියල ඇහුවා... අර ලමයට විතරක් නෙවෙයි අහගෙන ගිටිය තන්දටත් හිතාගියා..."

"අම්මා මොනවද කිව්වේ...?"

"මං කිව්වා දම්ම බැ... අවුරුද්දකින් පස්සේ වීසි එක පත්‍ර උනාම දෙන්නා කියලා... සාරිය අදින්න පුරුදු කරල දෙන්න කිව්වා... තාත්ති කිව්ව එක ඇත්ත... ඒ ලමය ඉන්නකොට වෙලාව යනව තේරුණේ නැ..."

"අනන්තත් සතුටුයි අම්ම පැහැදිලි කියෙන එක..."

"මං හිතුවෙ ඔයාගෙ පැත්තෙන්... මම ඊයෙ තමයි තේරුණේ ඒ ලමයා මං හිතුවට වඩා බොහොම හොඳ කෙනෙක් කියලා... දහ ඇති කැබැඳි දන්නා නැ මම ජේත්තේ... මොනදේ කළත් මං යන්නං අම්මෙ කියල වැදල ගියේ..."

සාන්තට මිසිස් රත්නසූරිය අම්මා වී ඇත... මගේ සතුට පිරි ඉතිරින්නට වී තිබිණ...

"හොඳ අම්මා..." මම කිමි...

"වැඩේ වැරදුනානං මං නරකද..."

"මව... එකකොට හොඳම හොඳ කරන අම්මා..." කියූ මම ඇස යමක් කියන්නට පළමු... "නියතව අම්මි..." කියා දුරකථනය වීසිත් වී කෙරිමි...

සිකුරාදා උදය වරුවේ කාර්යාලයේ වැඩ කරන ලිපිකරුවෙකුගේ පියා නැතිවූ හෙයින් මළනම් සෙනසුරාදා බවත් එයට සහභාගි වීමට කැමති නම් සෙනසුරාදා හවස එකට බසයට යායුතු බවත් දන්වා තිබිණ...

වාර්තා ආදිය සැකසීමේදී මමද එම ගාඛාවේ සේවය කළ හෙයින් ඔහු කරමින් තුරපගව්ද ආශ්‍රය කර තිබිණ... කෙසේ හෝ අප ගාඛාවටත් ගාන්තගේ ගාඛාවටත් දෙකටම යාටු සම්බන්ධතාවයක් ඇති හෙයින් ගාඛා හතරක පමණ සෙනගකුත් ඔහු හඳුනන තවත් කිහිපදෙනෙකුත් එයට යන්නට කැමැත්තෙන් නම් දී තිබිණ...

"වෙනද ලොකු ලොක්කො ටික හිටිස් වෙහිකල් එසේ යන්නේ... මේ සැලේ නම් දිලු බස් එසේම යන්න..." දිලිනි කීවාය...

"දිලු කියන්නේ ඔයාගේ බොසක් දිලනේ..." සුජීව කීවේය...

"අනේ පව අනික් එකා නැති එක ගැන මම හරි දුකයි..." සුජීව ඇඹුවේය...

"ඔයා අඩන්නේ මොකටද..."

"අඩන්න මන කට්ටිය ගිනාවෙන නිසානේ..."

"සතුටු වෙයං බං..." සේනාරත්න කීවේය...

"ඔ මෝඩයා..." රංජිතුන් කුමක්දෝ වැඩකට එතනට විත් සිටියේ කට දමුවේය... "නාව එක ගැන සතුටුවෙලා ලගින් වාඩිවෙලා පලයං... පොඩි දුරක්ද... වංගු ගන්නකොට තියෙන ආතල් එක..."

"ඔව් දකුණෙන් වාඩි උනොත් වංගුවේදී දකුණටම බරවෙයං... මෙම වංගුවට බැලුන්ස් ගන්න දකුණට බරවෙයං... දකුණේ වංගුවකට වාරු නැතිව දකුණටම බරවෙයං... වමටත් තියරිය එහෙමමයි..."

"මේගොල්ලන්ගේ කියරි හොඳයි ඒ ගොල්ලන්ටම..." කී කුමාරි සුජීව දෙස බැලුවාය... "එකට ගිහිං මදි තේද වෙලාව..."

"ඇති ඇති හතරවනේ... තියෙන්නේ... එතකොට නං රැවෙයි..." සේනාරත්නට කීවේය...

"වොස්... මං නිසාදි ලග වාඩිවෙන්නේ..." සුජීව කීවේය... "එකක් කැනගන්න නැ... ඔන්න දම්මම මං බුක් කරා..."

"අයිතිකාරයා ආවොත් නැගිටින්න වෙයි..." කුමාරි කීවාය...

"පිස්සුද එයා එන්නෙ අහගරුවාදා... නැත්තං බදාදා... සතුදත් කොන්තරන්ස්..."

"ඔ නිවාඩුවත් බලලා..."

කැබැඳිත්ම මම එම ගමනට ආශාවෙන් ගියේ වඩාත් රටහොට බැලීමටය... අවුරුදු දහයේදී පමණ ගිය නමුදු ඉන්පසු මා බිඳුණ දෙසට ගිහිං තිබුණේම නැත...

"ව්‍යසන අය ඉස්සරහට ගිහිල්ල අපි වගේ තරුණ අය පස්සට එන්න..." සේනාරත්න කීවේය...

කුමාරි මාද පිටුපසට තල්ලු කරගෙන ගියාය...

"වරෙල්ලා... පස්සට නැත්තං සින්දුවක්වත් කියන්න එකක් නැතිවෙයි..." රංජිත් තවත් දෙදෙනෙක් ඇදගත්තේය...

"මළගෙදරක තේද යන්නේ..." මම සුජීවගෙන් ඇසිමි...

"ඔව් ඉතින් මෙනත ඉඳන් පැය තුනක්ම අපි අඩ අඩ යන්න ඕනැයි... ළඟට ගියාම මූණ වෙනස් කරගන්නවා..." සුජීව මගේ ළඟම වාඩිවී සිටියේය...

"සුජීව..." දිලිනි කරා කළාය... "ඔයාගේ සිටි එක අද අහිමි වෙයිද දන්නෙ නැ..."

"ඇයි..."

"අයිතිකාරයා ආවොත් දෙන්න වෙයි..."

"අයිතිකාරයා කොළඹනේ... ආවොත් මොනව කරන්නද... මං පිටිපස්සෙ ආසනේට ජැකක් ගහනවා... අර ඉන්නේ ලීලයි කමලයි වම්පයි..." ඔහු අනික් පැත්තේ සිටි සුවතියනට වීහිළු කළේය... "මිගොල්ලො කැමතියි තේද මේ මං වගේ අයෝමය සුරුසෙයක්ව ලග පියාගන්න..."

"කොයි හරියෙද දන්නා අයෝමය..." එක සුවතියන් කීවාය...

"ආපෝ... ඒවා මගේ නෝනාට විතරක් කියන පෙන්නන දේවල්..."

"එහෙනං ඉතින් එන්න එපා මෙනතට..."

"යන්නැද්ද මුං..." එවර ඔහු ඇසිය...

"කවුද එනකං ඉන්නේ..." දිලිනි නැගිටියා... "ගජනායක සර් තවම ඇවිත් නැ... ආ... ඒ ලොක්කො එක්කෙනෙක්වත් නැ... ඒකයි මේ..."

ලොක්කෝ පස් දෙනෙක්ම එකවිට පැමිණි අතර ගජනායකත් තවත් කෙනෙකුත් පිටිපසට ආවේය...

"මගේ සිටි එක කාම සුරක්ෂිතයි..." සුර්ව සෙමින් කීවේය...

එවර නං මගේ සිතට කණගාටුවක් දැනින... ශාන්තත් සිටියා නම් කෙතරම් සතුටු විය හැකිව තිබුණේද...? දෙපාර්ශ්වයේම ආශීර්වාදය ලැබුණු නමුත් අපට එක්විය නොහැකි වී ඇත...

"සුර්ව මොකද අද මැද්දේ නැවතිලා..." ගජනායක ඇසුවේය...

"නිෂාදිව පරිස්සං කරනව එ..." රංජිත් කීවේය...

මගේ ආසනයේ කෙලින් තිබූ ආසනයේ සිටි දෙදෙනෙක් නැගිට ඉදිරි අසුනට ගිය අතර ගජනායකත් අනෙකුත් එහි වාසි විය...

"නිෂාදි පරිස්සං කරන්නෙ ඩිත්තරයක් කියලද හිතේ..."

බස්විය ගමන් අරඹා මිනිත්තුවක් ගතවීමටත් පෙර හි හඬ නැගෙමින් තිබිණ...

"මේ කව තුන්දෙනෙක් ගන්න ඉන්නවා... ඉස්සරහ හන්දියේ දෙන්නයි ඊළඟ හන්දියේ එක්කෙනයි..." කවුදෝ කැගැසිය...

"මමං වංගු තියවිය මතකද..."

"නිෂාදි ප්‍රැක්ටිකල් කරනවද කොහේ..."

"පිස්සු නටන්න එපා..." ගජනායක ඉදිරියේ අනං මනං කීවොත් ඒවා ශාන්තගේ කණට වැටෙන බව දැන සිටි මම කිමි...

රංජිත් සහ තවත් දෙදෙනෙක් හිටගෙන සිංදු කියමින් උන් අතර සුර්වද ඒ පැත්තට හැරී අත්පුඩි තලමින් සිටියේය... දිලිනි නැගිටගෙන පිටුපස බලාගෙන අත්පුඩි ගැසූ අතර... මම සමහරවිටෙක ජනේලය පැත්තට හාන්සි වී ඒවා ඇසූ අතර මිටියාවත් එනවිට ඒවායේ දර්ශනය බලමින් සිටියෙමි... ඉඳහිට මිටියාවතක් දකිද්දී මට එදා දුම්රියේ ගමන් කළා මතකයට නැංවෙමින්ද තිබිණ...

ඊළඟ හන්දියේදී දෙදෙනෙක් බසයට නැග ගත්තේ ඉදිරියෙන්ම වාසිවිය...

ඉන්පසු හන්දියේදී "ඉන්නවා අර ඉන්නේ..." මම පහළ මිටියාවත දෙස බලාසිටි අතර බසය තවත්වන විටම අනික් තැනැත්තා නැංග හෙයින්දෝ යළි වේගය වැඩි කළේය...

තත්පරයකට දෙකකට මුළු බසයම නිශ්ශබ්ද වූවාක් වැන්නක් මට දැනින... එහෙයින් මිටියාවත දෙස බලමින් හුන් මම එක්වරම හැරී බැලිමි...

"මටෝ... උඹේ සිටි එකේ අයිතිය අහවරයි..." රංජිත් පිටුපසින් නැගී කීවේත් මා ශාන්ත දුටුවේත් එකවිටමය...

ශාන්ත දුටු විගස සුර්ව නැගිටිවේය... මා දෙස බලාගෙන පැමිණි ශාන්තගේ මුහුණේ වූ නොසන්සුන්කම සුර්ව නැගිටගත් පසු නැගිටී යමින් තිබිණ... තවමත් ශාන්තට පරණ පුරුදු සැකයෙන් ඇත්වීමට අපහසු වී තිබෙන බව මට දැනෙමින් තිබිණ... ඔහු සිටි එක ලගට පැමිණ තිබෙන්නේය...

"ඇතින් එනකොට සිංදු හඬක් ඇහුණා..." ඔහු කීවේය...

ජයනාත් නැමැත්තාට තිබෙන බය එතැනින්ම මට වැටහිණ... සෝභාව නතර වූයේ සිංදුව නතර වීමෙනි...

"මං හිතාගෙන හිටියේ මං ඉස්සරහ ගොස්වෙන්නෙ එක්කෙනයි කියල... බලාගෙන යනකොට අනික් අයත් ඒවගේමයි..." ඔහු සුර්වටත් රංජිත්වත් කීවේය... විටපිටාවේ අයටද එය ඇසෙන්නට ඇත... කාගේත් ඇස් මා වෙත යොමුවිණ... මම සබකෝලයෙන් රතුරිමි... කෙසේවුවද හිතාවරණය එක්වරම වෙනස් විය...

"පටන් ගමු... පටන් ගමු..." රංජිත් කීවේය...

ශාන්ත සුර්වට තට්ටුවක් දමා මා ළඟින් වාසිවී හැරී ගජනායකට කුමක්ද කීවේය... ඉන්පසු යළි අසුනේ හරිබරි ගැසිණ...

හදවතට සැනසිල්ලක් දෙමින් යළි ගිත හඬ ඇසී ආයේය... ශාන්ත මා දෙස බැලිය... මම සිතහසෙමින් හුන් දිලිනි දෙස බලා රිමි...

"මොනව වුණත් සැර වීක එහෙමමයි..." එය දුටු හෙයින්දෝ ශාන්ත මගේ කණට මුමුණා කීවේය...

මම කිසි දෙයක් නොකීවෙමි... මට කුමක්දෝ ලැජ්ජාවක් වැන්නක් නැගී තිබිණ... කාර්යාලයේ අප දෙදෙනා අතර සම්බන්ධය ප්‍රසිද්ධව තිබුණද කාර්යාලයේ අය හා එක්වූ විට ශාන්තත් මමත් ලඟ ලඟ වාසිවී තිබුණද කාර්යාලයේ අය හා එක්වූ විට ශාන්තත් මමත් ලඟ ලඟ වාසිවී සිටීම මට කිවනොහැකි තරමේ සබකෝලයත් බියත් එක්තැන් කරමින් තිබිණ... ශාන්තට එහි වෙනසක් නොවෙන්නට ඇත... පිටුපස අසුනේ තිබිණ... ශාන්තට එහි වෙනසක් නොවෙන්නට ඇත... පිටුපස අසුනේ මෙන්ම ඉදිරි අසුනේ දෙකේද කාර්යාලයේ ප්‍රසිද්ධ වූ පෙම්වතුන් කිහිප

පොලක් වූහ... මගේ මිතුරියන් අතර මෙන් නොව මෙහිදී නම් මට දුණු මහ සෙනගක් මැදක ඇසුරක් නැතිව ඉන්නාක් වැනි හැඟීමකි...
 "තම විසුන් කරගන්න බැරි උනාද පෙනෙන්න...?" ඔහු යළිත් මිමිණිය...

දිලිනි නැව් කුමාරිව කණට කොට කුමක්ද කීවාය... කුමාරි පිටිපස හැරී අප දෙදෙනා දෙසම බලා ඉදිරිය බැලුවාය...

"මොනවද කුමාරි ගජයගෙ ගෝලය කියන්නේ...?"

"කුතුහලයක් සංසිද්ධගන්න යන්නේ..." කුමාරි කීවාය... දිලිනි කුමාරිට පහරක් දුන්නීය...

"කොයි වගේ කුතුහලයක්ද...?"

"දවසක් නිසාදිගෙනුත් ඇහුවා කිව්වේ නැ..."

"මොකක්ද සේපාලි...?" ඔහු මගෙන් ඇසීය...

"මං දන්නේ නැහැ..." මට කියැවිණ...

"යංතං ගබ්ද කෝෂයේ වචනයක් මෙක් උනා..." ගාන්ත කීවේය... එය ඇසුණු නිසාදෝ කුමාරි මේ පැත්තට හැරුණාය...

"මොකක්ද ගබ්ද..."

"ආං මෙයා ඉස්සෙල්ලම මාත් එකක් කරා කරපු දවසෙ ගබ්ද කෝෂ..."

මම ගාන්තගේ අත කෙතීත්තීම්... එවර නම් සබකෝලය ජනේලයෙන් පලා ගියාක් වැනි විය... කොණක් අල්ලාගැනීමේ කුතුහලයෙන්ම දවසුණු දිලිනි අසුන මත දණ තබා දණගසාගෙන අපට කිවු කළාය...

"දිලිනි මේ කියන ඒවා ගණන් ගන්න එපා..." මම කීම්...

"ඔයා ඉන්න... ඔයා කියන්නේ නැ ඔවා රතු වෙනව මිසක්..."

දිලිනි තරවුටු හඬකින් කීවාය...

ගාන්තට සිතහ ගියේය...

"මොනාද මිස්ට ජයනාත් ගබ්ද කෝෂයේ..."

"ඔව් නැ... දන්නේ නැහැ... කියන්න බැහැ... එව්වරයි තිබුණේ..."

"කොහොමද වැඩි දියුණු කරේ..." දිලිනි ඇසුවාය...

"බොහෝම අමාරුවෙන් දවස් ගාණක් රැකල ඉඳල දා කාල..."

මම ගාන්තගේ කකුලට ගැසිමි... "මං තරහම තරහයි..."

දිලිනි සිතහසෙන්නට ගත්තාය...

"ඔයත් එපා මා එක්ක කරා කරන්න..." මම සිතහසෙමින් තුන් දිලිනිටත් කීවෙමි...

"වැඩේ හුල් ක්‍රිමිනල් වෙන්න යන්නේ දිලිනි... ඔයා වෙන පැත්තක් බලාගන්න..."

"මං ඇස්වහ ගන්නද..."

"ඇස්වහ නෙවෙයි කටවහ ගන්න..." මම කීවෙමි...

"කුමාරි ඔයා ගෝලයට දිලි කියෙන්නේ ඔරිස් වැඩි ගැන ප්‍රේනි එකක් විතරයි නේද..." තරහම තරහයි කිව්වයින් පස්සේ මං කොහොමද කරා කරන්නේ..."

"ඔවා හිත උඩං කියන ඒවා... තරහ වෙනවනං මුදු මාල දාගෙන ඉන්න හිත නැතේ... අවුරුදු ගණන්..." කුමාරි කීවාය... "ආං ඒක නෙවෙයි... හෝ අපිට පාවිය... මුදු මාරු කළාට..."

"කවුද මුදු මාරු කළේ..."

"දකුණේ තිබ්බ මුද්ද වම්තට ආවෙ කොහොමද..."

"ඒ අතට ගන්න හිත කිව්වා... නේද සේපාලි..."

"මට නං කිව්වේ නැ..."

"මට කිව්වා... මං ඉතින් ඒක ඒ අතේ ඒ ඇඬිල්ලට දමන..."

"දිලිනි... සිංදුවක් සිංදුවක් මතක් කරන්න..."

"තෝනා... මගේ නර්ස් තෝනා..."

"ඔකිව මතක් කරන්න එපා මට... මේ වෙලාවේ..." සේනාරත්න කීවේය...

සිංදුව අතරින්ම සිතහ හඬක් නැගිණි... ඔහුගේ සිරිද හෙදියකි...

"මං එතව කියල හිතුවේ නැද්ද..."

"නැ... ඔයා මෙතනින් නැග්ගෙ කොහොමද..."

"මං ඊයේ රැ බස් එකේ ආවෙ... මෙහේ හොටෙල් එකකට ගිහි ඇඳුම් මාරු කරගන්නා..."

"කෝ බැග් එක..."

"බස් එකේ ඉස්සරහ..."

"ඔයා අපේ ගෙදර ගියාට නේද..."

"කවුද කීවේ..."

"අම්මා..."

"අම්මා කෝල් කළාද..."

"නැ මම කෝල් එකක් දමමි..."

"හමේ බලපු එක්කෙනාගේ නිරන්තර කිරිවද..."

"මේ එකක් කිරිවර හේද පිපිරික වෙනකං ඉන්න කියලා..."

"ඔං නං කොහොමත් කැමතියි... මොකද සාරිය අදින්න පුරුදු වෙන්නත් අඩුරුදුත් විතර යාවිනේ... ඒක වෙන්නැති කියන්න ඇත්තේ... හදන්නත් තිබුණදු මේ හදන්න අයිති නැතැත්තියට සාරිය අදින්න බැරිය..."

"අනිත් රටේ තිබුණදු මේ පිරිසි ලමයට හැනු ලමයි වැඩිය... ඒ නිසා..."

"ඔං ප්‍රියා හමිබලනා ප්‍රිස් රටේ වෙට් එක දාගන්න... නැ කියන්න බෑ... බෑ කියන්න බෑ..."

"හරි හරි නියෝගය පිළිපදින්න..."

"මතක තියාගන්න එක හොඳයි ඉස්සර ඉල්ලීම ඉදිරිපත් කළේ... දන් දෙන්නේ නියෝග... සස්සට අණ වෙයි..."

"මං කල්පනා කළා නොබැඳ ඉන්න..."

"ඒත් එව්වරයි... එක දවසයි... කාමරේට උස්සන්නේ... ටිලක දවසෙ ඉදන් නියෝග..." ඔහු මා දෙස බැලුවේය... "අපිත්මෙ ප්‍රත්තන මොකක්ද..."

"වත්සලා ගැන ඉන්ටරෙස්ට් වෙලා එක සාරටම..."

"ඒහොල්ලො අඳුනන්නෙ පොඩිකාලෙ ඉදලනේ... හිටපු ගමන්..."

"හිටපු ගමන් නෙවෙයිද අපි ඇත්තා දුක්කේ..."

"ඒ උනාට අපි දෙන්නා පොඩිකාලෙ දුක්කෙ නැනේ..."

"කාටවත් කියන්න එපා කියලා අපිත් අයිසා කිව්ව කථාවක් තියෙනවා..."

"කාටවත් නං මටත් එපා වෙන්නැතිනේ..."

"අයිස දන්නව මං මයාට කියනව බව... කාටවත් කියන්නෙ මයා නැතිව..."

"ඇත්තමද..."

"ඇත්තම තමයි... මට එතම දෙයක් මයා එක්ක කියන්න පුළුවන්... මං කියල නැද්ද...? මයාගෙ තමයි රහස් වැඩිය..."

"තවද කිව්ව..." ඔහුගේ මුඛ සිනහවක් නැගෙමින් තිබුණේ මගේ ස්වරය නිසා විය යුතුය...

"ඇයි මයාම නේ කිව්ව මට අයිතිසත් නැ කියලා..."

"ඒ ඒ කාලෙ... කාලෙ වෙනස් වෙනකොට ලමයි ලොකු වෙනකොට අයිතිය එනවා..."

"අපිත් අයිසාගේ ඊතෙයාර් එකක් තිබිල තියෙනවා..."

"වත්සලත් එක්ක..."

"නැ වෙන හරිල් කෙනෙක් එක්ක... කොණ්ඩෙ හොකල එදා ඉන්නව දුක්කම එයා වගේලු..."

"මේ යකාගේ බොරුද කොනේ... වත්සලා උස්සනට තිටියා එදා..."

"මයා දන්නෙ කොහොමද..."

"ලොකට් එකෙන් කියන්න බැරියද...? මය දෙන්නයි තව හේල් කෙනෙකුයි තිටියා උස්සනට... ඒ ලමයා කවුද කියලා මං බැලුවා... කවිදාගේ කසිත් කෙනෙක්ම..."

"ඇයි...? මදි වෙලාද තිටිය අය..."

"නැත් දෙකක අත්තාපුරවලට හොයන්න එකයි... අග කිසේත් නැ... ඒකේ කහවත් නැ පලුදුත් නැ... ඒ තනතුර ජීවිත කාලෙටම ස්ථිර තනතුරක්..." කියූ හේ මාතෘකාව යළි වෙනස් කළේය... "අපිතයත් මං වගේනේ... හිතන්න ඇති කෙල්ලව දාගන්න... එදා වත්සලාගේ සාරිය දවසක් උස්සනට තිටියේ..."

යළිත් මගේ සිත දුකින් බරවී තිබිණ...

"ඒකද එහෙතං එදා වත්සිව කිස් කරන්න..."

"ඒකත් මතකද...? ඒ දුන්නේ මුළු හැමෝමම පේන්න කම්මුලට... මං ඔන කෙනාට මං තනි කරගෙන උඩ ඉදන් පහළටම කිස් කරේ මදිවෙලාද කොනේ...? වත්සලාට දුන්න කිස් එකතං ඇති... මටත් මදි නිසා අනිකා ඉල්ලනවනං කොනේ හරි තනිකරගෙන දෙන්න පුළුවන්..." ඔහුගේ කටහඬ එවර නම් මදක් කෝප සහගත ස්වරූපයක් විය... අනිත් ඔහුගේ කටහඬ එවර නම් මදක් කෝප සහගත ස්වරූපයක් විය... අනිත් අයට ඇසුණේයැයි මම බියපත් වූ තරම්... වටපිට බැලූ මුදු සිංදුවේ සෝපාවත් සිංදුව හරහා කරන කෝලං වල සෝපාවත් නිසා අප දෙදෙනා පමණක් අපට තනිවූ ලෝකයක ඉන්නා වග මට වැටහිණ...

එහෙත් යාන්තරයේ කෝපයට මට බිය පිහිණ... මම නිතඩ වීම්... ඉන්පසු යළි මම පසුවන දර්ශනයක් දෙස බැලීම්... යාන්තරයේ තෙස් පැමිණ මා ඔහු දෙසට හරවා ගත්තේය...

"මොකද හිටපු ගමන් මිටරේ මාරු උනේ... තරහ තියාද...? දුක ආවද...? හැබැයි කිස් එකකින් විතරක් තවතියිද දන්නෙ නැ... ඒට වඩා වෙන දේවලට මං නැ..." මුළු බසයටම පෙනෙන අපූර්ව ඔහු ඔහුගේ වෙන දේවලට මං නැ..."

අයිති කියා පාමින් සවිණට පුළුණද්දී මට සැනෙන් සබැඳියක් දැනමින් තිබිණ... මම ඔහුගේ අත ගෙනින්නිමි...

"කපාටි ඉවර කළේ නැ... දත් කියන්න..." කිසි හේ යළි ඉදිරි අසුනට අත තබා ගත්තේය...

"මට කියන්න දෙන්නද...? බොරුයි කියයි... ලස්සනයි කියයි..."

"සේපාලි... කේන්ද්‍රියයි රතුයි එකතුපුණාමත් ලස්සනයි..." ඔහු මිමණුවේ මගේ සවිණට ඔහුගේ මුඛ ගාවමිනි...

එක්වරම බසයේ තිරිංග තදවිය... දිලිනි අසුන උඩට නොවැටී යාතං අසුන අල්ලාගත් අතර ශාන්ත මගේ ඉදිරියෙන් එක්වරම සුරත දමා කවුළුව අල්ලාගත්තෙන් මම ඔහුගේ සුරතට තදවී නතර වීම්...

"කවුද යකෝ බිරිස් එක පැහැවේ..." පිරිපයින් නඩත් නැගිණ...

සියල්ලම සන්සුන් වෙද්දී මම දෝකින්ම ශාන්තගේ සුරත බඳාගෙන සිටියෙමි...

"මං හිතුවේ කතූරු මංවිල්ලාවේ යනකොට විතරයි කියල බයවෙන්නේ... බස් එකේ යනකොටත් බයයිනේ..." ශාන්ත මට කීය... ටා පියවී තත්වයට පත්වුයේ එයිනි... මම ඔහුගේ සුරත අනැවිමි...

"මං නොහිටියනං දිලිනිත් පෙරලගෙන තවකින්නේ..." ඔහු සුරත ඉදිරි අසුන මතට ගත්තේය... "ඒ ගර්ල් කෝ එතකොට දන්..."

"මැරිලා..." මම කීමි...

ශාන්තට එක්වරම කම්පනයක් ඇතිවූ බව මට වැටහිණ... ඔහුට ප්‍රින්සි මහකයට එන්නට ඇතැයි මට සිහිණ...

"මැරිලා..." ඔහු එයම පුනරාවර්තනය කළේය... "මොකක් වෙලාද..."

"ලියුකේමියාව..." ඔහුටම නොදැනී උතුල උඩ තිබුණු මගේ සුරත ඔහුගේ සුරතත් මිරිකමින් සිටියේය...

"මං අසනිපෙන් ඉන්දෙද්දී අපිත් අයිසා මට දිග විස්තරයක් එක්ක ලියුමක් එවල තිබුණා... ජීවිතේම එපාවෙලා හිටිය මට ඒ ලියුම පුළුම ආශිර්වාදයක් වගේ උනා ශාන්ත... නැත්තං අදටත් මං අසනිපෙන් ඉන්න කෙනෙක්... මං රස්සාවක් කරන්න ඕන කියන අදහස තදින්ම ආවේ ඒකෙන් පස්සේ..."

ඔහු කිසි දෙයක් ගැන නොසිතා ඔහුගේ අත මගේ උරහිසින් දමා ගත්තේය...

"දෙමු හුල් සංජාව් එකක්..." ඔහු කීවේය...

"වත්සලා කැමති නැර..."

"ඇයි..."

"දන්නෙ නැ... අපිත් අයිසා කීවේ... අපිත් අයිසා එක්ක විතරක් නෙවේ... කා එක්කවත් යාච්චෙන්න... ප්‍රියයි ශිරෝමිසි දෙන්නම කියල..."

"එයා කැමති ජාතියෙ කෙනෙක් නැද්ද..."

සෙව නම් මට සිතහ යමින් තිබිණ...

"එයා විගේ කෙනෙකුට කැමතියි කිව්වේ..."

"මට හිමුන්තු නැනේ... අපිත් මං විගේම තමයි... වෙනසක් නැ මං හිතන්නේ..."

"පෙරේරත් දවසක් කීවා..."

"කාටද...? ඔයාට..."

"ඔව්... නොස්ස ලුහින් මැස්ස ගන්න බැරිවී තරහ යන කට්ටියක් සීයල... හැබැයි අපිත් අයිසා නං එතෙම නැ මං දන්න තරමින්..."

"ඇත්ත සේපාලි ඒ අතින් නං මං දුර්වලයි... පිළිගන්නම වෙනවා එක මගේ දුර්වල කමක්... ඒ අතින් අපිත් මට වඩා හොඳයි..."

"සර්..." කවුදෝ අප දෙදෙනට ටින් එකක් පැවේය... කපාවේ බරපතලකම කෙතෙක්ද යත් මුළු බසයටම කැම බෙදා ඇති වග අපට නොහේවිණි...

"ආ..." කිසි ශාන්ත මගේ උරහිසින් අත ගත්තේය... "කවුද මේ ගෙනාපු පිංචතා... ඔයාද... එකයිද ගන්න පුළුවන්..." ඔහු කට්ටුව එකක් ගත්තේය...

"තව එකක් ගන්න සර්... කමක් නැ..."

"පින් සිද්ධ වෙච්චාවේ..." කිසි ශාන්ත තව එකක් ගත්තේය...

"මිස් ගන්න..." මම එකක් ගනිමි...

"තව එකක්..."

"එපා මට ඇති බොහොම ස්තූතියි..."

"බල කරන්න එපා ප්‍රේමසිරි මේ මිස් මං ලග දන්නකොට කරන බොන්න හොරයි..."

සේවකයාගේ මුඛ පළල් විය... ඔහු අනෙක් පැත්තට හැරුණේය...

"මොනාද ශාන්ත..." මම ඔහුගේ අත ගෙනින්නිමි...

"කට්ටුව එකක් ඕනනං එකක් ගන්න තිබුණහේ මගේ සේ වීක ගලවගෙන කරනෙ නැතුව..." කී ඔහු තවත් ටින් එකක් ආවෙන් එයින් බිස්කට් දෙකක් ගත්තේය... මමද එකක් ගනිමි...

"කවුද දිලිනි මේ දාන දෙන පිළිවත්තු...?"

"ගේන මිනිස්සු හොයන්න එසා මිස්ට පයනාත් කන්න..."

"හැබැයි ඔස් එකට තේ අරං දෙන්න වෙන්නෙ මිස්ට පයනාත්ට..."

කුමාරි කීවාය...

"ඔස් එකට... ඔස් එකට තේ දෙන්නෙ මොකටද ඩිසල් ගහනව

මිසක්..."

දිලිනි සිනහසෙන්නට ගත්තාය...

"හරි හරි ඔස් එකේ යන අයට කියමු..."

"මං පරස් එක දාල ඇවිල්ල තියෙන්නේ..."

"බලන්නෙත් නැතුව කියන්නෙ කොහොමද..."

"මං දන්නවනේ කෙල්ලොන්ගෙ හැටි... අයිස්ක්රීම් අරන් දෙන්න කියයි... කොඩි ගන්න කියයි... වොක්ස් ගන්න කියයි... මං එක හින්දා පරස් එක කියලා ආවා..."

"අයිස්ක්රීම් එකක් මොකක්ද මේ ලොක්කෙකුට... නැද්ද නිසාද..."

"එකක්... එකක් නං මොකද...? මට පිං කැටයක් කඩන්න උනා එදා හටස ගිහිං... නව දෙනෙකුට..."

"පිස්සු පිස්සු අනේ මේ කථා කරන්නෙ..."

"නිසාදි ලග ඇති ඉල්ලුගන්න... වට්ටියෙන් මොකද පෙට්ටියෙන් මොකද..."

"මේ ගැහුන්ගෙන් යැපෙන්නෙ නෑ අපි... පුළුවන්තං පත්සලක් ලග නවත්තන්න කියන්න... මං කොහොමහරි පිං කැටේ උස්සන්න..."

කුමාරින් දිලිනින් සිනහසෙන්නට වූහ... ගජනායක නැගිට අප ලග හිටගත්තේය...

"මොකද දිලිනි..."

"අපි මිස්ට පයනාත්ට තේ අරං දෙන්න කිව්වා..."

"ඉඩ අයිඩියා..."

"පත්සලක් ලග නවත්තන්න එ පිං කැටයක් උස්සන්න..."

"පිං කදක් උස්සල තියෙන්නෙ... තව මොන පිං කැටද...? කැමරස් එකේ හිටිය මිනිහම දකිනකොට මට නිසාදිට තැග්ගක් දෙන්න හිතෙනවා..."

ගාන්ත එවර අසුනින් නැගිටුවේ... "සේපාලි මේ එක එකාගෙන් තැග් ගන්න යන්නෙපා... විශේෂයෙන් මගේ යාච්චොන්ගෙන්... උන්

දන්න හදන්නේ ගොඩක් වෙලාවට මං දෙන ඒවමයි..." කරමක හඩින් කියමිනි...

මං ලැජ්ජාවෙන් රතු වූ අතර වට්ටියාවීම අයද සිනහසෙන්නට වූහ...

"මමං තේ බොනවද..."

"තේ විතරක් නෙවේ ගජේ වෙන වෙන ඒවත් තිබ්බ වෙනවා මේගොල්ලොන්ගෙ කථා වලට..."

ගජනායක ඉදිරියට ගියේය... ගාන්ත හැරී කුමාරිට කුමක්ද මුළු කොහොමද පසු පසම ඉදිරියට ගියේය... කුමාරි පසුපස බලා හිස්සු අසුනේ මුළු වාට්ටියකු හා සමගම සිනහසෙන්නට ගත්තාය...

"නව වූස්ද..." සුළුට ඇසිය...

"මිස්ට පයනාත් මට කොඳුරල කිව්වා... උකුස්සා මාළුවක් බැහැගන්නට වගේ සිට එක ගිස්වෙනකං එක්කෙනෙක් බලාගෙන ඉන්න කියලා..."

"මිනිහට ජෙලක් ඇවිල්ලා..."

"නිසාදි ඔයා නම් පුදුම විස්මකර්මයෙක්... මිනිහ නොපිට පෙරලලා..." දිලිනි කීවාය...

"නොපිට පෙරලලා නෙවෙයි දිලිනි... එයා හිටිය පුද්ගලයා වෙලා... මට හොඳට මතකයි ඉස්සර දවස් දෙක තුනයි තේ ඔරිස් එකේ ඉන්නෙ... ඒ දවස්වල ඊල්ඩ් වැඩ දාගන්නෙත් කෙල්ලො බලන්න යන්න... ඉන්න දවස් දෙක තුන අපිට හරියට හිතස්සනවා... මං මොකුත් කාලා තියෙනවා වැඩ එහෙමෙනෙ වෙලා..." කුමාරි කීවාය.

බසය නැවතිණ.

ගාන්ත යළි ආවේය.

"තේ බොනවනං බහින්න ඉක්මණට... යන්න වෙලා මිදිවෙයි නැත්තං..."

"කා ගානෙද දුන් තේ..." දිලිනි ඇසුවාය.

"මුදලාලි ගානේ... සල්ලි දීලා බොන්න..."

බසින්නට නැගිට ගනිමින් සිටි අනික් යුවතියන්ට පමණක් නොව රංජිත් ඇතුළු අනික් පිරිසටද සිනහවක් නැගිණ. බසයෙන් බැසී අපි මොහොතක් පමා විමු. ගාන්ත හෝටලය තුළට ගියේය...

පණාහ

සුපිච්ඡේද රංජිතුන් සේනාරත්නත් සමග අපි කිදෙනද එකවර ඇතුළුවී මෙසයක් කරා යද්දී වෙනත් මෙසයක ප්‍රධානීන් පස් දෙන කම සිටි ගාත්ත....

"සේපාලි..." මට කථා කළේය.

එය විධානයකි.

ඒ විධානය නොකකා හරින්නට මට කිසිදාක පිළිවත් කමක් නොතිබිණ. කුමාරි දෙස බැලූ මම යන්නා... හිසින් කීවෙමි... ඇය හිස සැලුවාය.

ඔවුන් වෙනත් මෙසයක් කරා යද්දී මම ගාත්ත වෙත ආවෙමි.

ඔහු පුටුවක් පිටුපසට ගෙන මා වාඩිවෙත තෙක් සිටියේ වෙනත් පුටුවක් රැගෙන මා අසලින්ම වාඩිවිය.

"සර්..." ඔහු එතනින් සිටි වැඩිමහල්ම තැනැත්තාට කථා කළේය.

මම ගාත්ත දෙසද බලා පුද්ගලයා දෙසද බැලිමි.

"මේ තමයි මගේ දරුවොත්ගෙ අම්මා වෙන්න ඉන්න එක්කෙනා..."

ගාත්තගේ කකුල අතික් අයට නොපෙනෙන්නට කොනින්තා ගන්නට හැකිවුවද, මම සබකෝලයෙන්ම රකුටිමි. මෙසය වටා සිටි සියළු දෙනාම සිනහසෙන්නට වූහ.

"සේපාලි මේ අපේ ස්කෝලේ සර් කෙනෙක්... මට සැහෙන්න දෝස් මුර දාපු... නම දන්නවා ඇතිනේ..."

රැකියා ස්ථානයේ ප්‍රධානියෙක් ලෙස මා ඔහු දැන සිටියෙන් මම හිස සැලුවෙමි.

රමණ මුලේසිංහල

"නම කියන්න ඕන නෑ නේ... මගේ කපුද වෙන්න ඉන්නේ කිවම ඇතිනේ..." ගාත්ත ඇසුවේ අතික් අයගෙනි.

"නමේ වෙනසක් තියෙනවා... ජයේ කියන්නේ වෙන නමක් නේ..." එක්කෙනෙක් කීවේය...

"මං මෙයාව දන්න කාලෙ ඒ නම තමයි හැමෝම කීව්වේ..."

"ගොඩක් කල්ද ඔය දෙන්න අඩුනාගෙන..." තේ බන්දේසියෙන් තේ කෝප්පයක් ගත් තැනැත්තෙක් එය මා ළඟින් තැබුවේය.

"ඔව්... මෙයා ස්කෝලේ යන කාලෙ..."

"ආ සැහෙන කාලයක් නේ... මෙහේ නං ආරංචි උනේ... මෙහෙට ආවගින් හස්සෙ කියලා..."

"මෙහෙදී මෙයා ගැන දන්න කිසි කෙනෙක් මෙයා එක්ක යාමුවෙයිද...? සර්තුන් නියම කථා කියන්නේ..." ගජනායක කීවේය. "මට නිසාදී නාට්‍යං කෙල්ලො නොයන්න හම්බවෙන්නේ නෑ... හිස සැලේ දෙන්නෙක් ඇරියා... අඩාගෙන ආවා... මේ සැලේ ඇරිය දෙන්නත් බැම තිව්වා වැඩ කරන්න..."

"දන්නං ඇරියොත් ප්‍රශ්නයක් නැතිවෙයි... කමලාට කියලා බලන්න ඕන..." සරත් නැමැත්තා කීවේය... ගාත්ත ළඟ වැඩ කළේ ඇය විය නැකියැයි මම අනුමාන කළෙමි.

"ඇත්තටම ජයේ... මොකක්ද තමුසෙට වෙලා තිබුණේ... සරණපාල තවම බයයි රිපෝට් එකක්වත් අරගෙන යන්න..."

ගාත්ත සිනහසුණා මිස කිසිත් නොකියා මා දෙස බැලුවේය.

"බිලා ඉවරද...? යං මං ඔයාව අතෙන්ට කරලා එන්න..." ඔහු මට පමණක් ඇසෙන සේ කීවේය.

ඔහු මගේ අතින් ගත් තේ කෝප්පය මෙසය උඩ තැබුවේය... නැගිටිවෙය... මට ප්‍රේමනීගේත් සුදන්ගේත් සාදය ආ සිහිවිය... එදිනද මහ මට අණ දුන්නේ මෙසේය... ඔහු එදාද මා හසුරුවමින් සිටියේය... ඔහුගේ විධානයන්ට අවනත වීම තරම් සතුටක් තවත් නැති හෙයින් මම ඒ මොහොතේදීද කිසියම් සතුටක් වින්දෙමි.

"මං යන්නං..." අන් අයට ඇසෙන්නට කියා ගාත්ත මා විශේෂයෙන් හඳුන්වා දුන් පතිරගොඩ නැමැත්තා දෙසද අවසර පතක ලිලාවකින් බැලූ මම ගාත්ත පසෙකින් ගමන් ගනිමි... ඔහු අතික් අය වාඩිවී සිටින මෙසය ළඟට මා කැඳවාගෙන ගියේය... එතන සිටියේ යුවතියන්ම පමණකි.

"බවලත් බවලත් ප්‍රශ්න ඇතිනේ... විසඳගන්න... අපිට තව පැය එකහමාරක් වත් යන්න වෙයි... ඉක්මණ් කරන්න..." සියළු දෙනාගේම මුහුණු බලමින් කිසි ගාත්ත මා වාඩිවෙන්නට පෙර අප සිටි මෙසය

අසලට ගොස් වාඩිවී හේ කෝපයද හිස් කර පසෙකින් තැබූ බව මගේ නෙත් උකහා ගත්තේය.

මාත් කුමාරිත් එළියට එනවිට පතිරගොඩ නැමැත්තාත් අතින් තැනැත්තෙකුත් එළියට වී සිටගෙන සිටියහ. ශාන්තයේ ගුරුවරයා වන ඔහු මා එනනිත් යද්දී මා දෙස වඩාත් ඔනෑකමකින් හා උනන්දුවකින් බලනු මම දුටුවෙමි.

"හේ වලට ගෙව්වේ කවුද...?" කුමාරි ඇසුවාය.

"මිස්ට ජයනාත්..." රංජිත් පසුපසින් සිට කීවේය.

"නිසාදිට තැත්ක් කරන්න... එයා හින්ද තමයි සියල්ලම..."

"නැත්තං මිනිසා එනවද... අනික් අය එනවද බස් එන්න..."

ශාන්ත පැමිණියේ අත්තිමටමය. එහෙත් ඔහුගේ අසුන එවර සුරක්ෂිතව තිබිණ. සුප්ව පිටුපස අසුනටම ගොස් සිටියේය.

"තැත්ක් යු මිස්ට ජයනාත්..." ශාන්ත වාඩිවෙද්දීම දිලිහි කීවාය.

"හේ එකකට තැත්ක් යු කීවනං... බුරියානි එකක් අරං දුන්නොත් මොකක් වෙයිද..." ශාන්ත ඇසුවේය... සියල්ලන්ගේම මුහුණු සිහිනවෙත් පිරිණ.

"එත් තැත්ක් යු කියයි... නැද්ද නිසාදි..." කුමාරි ඇසුවාය.

"ඉල්ලුවත් ඔගොල්ලො... බිවෙත් ඔගොල්ලො... තැත්ක් යු කීවෙත් ඔගොල්ලො... මං ඉල්ලුවත් නෑ... දුන්නම් නොබි නිටියෙන් නෑ... තැත්ක් යු කියන්න ඕනත් නෑ..." මම කීවෙමි.

"ඔයාට ඉතින් නොඉල්ලුවත් අරන් දෙයි හේ... හේ වගේද මොන තරං දේවල් නොඉල්ලම දෙනවා ඇත්ද..."

"මොකද දිලිහි... ඔයාටත් ඕනද ඒවා... දෙන්න නං බැරි කමක් නෑ... හැබැයි පස්සේ ගතු කියන්න එපා..."

"දිලිහි ඔයා කොටියෙක් අවුස්ස ගන්න යන්නේ..." කුමාරි කීවාය.

"ඔයා කීව්වට නං මං විශ්වාස කරන්නේ නෑ..." කුමාරිට කියූ දිලිහි මා දෙස බැලුවාය... "ඇත්තද නිසාදි..."

"මං දන්නෙ නෑ... මං නෑ ඕවට..."

ශාන්ත යළි පර්ස් එක අතට ගත්තේය... "ඒකේ පොඩි සල්ලි ගොඩයි... මුදලාලියා දහයේ කොළ පහේ කොළ... දෙකේ කොළ දුන්නෙ... සේපාලි ලග නැද්ද කොඩි විකුණපු සල්ලි..."

"ඒවා දුන්නානේ ඒ කාලෙම..."

"සියේ කොළයක් මාරු කරගන්න එහෙම එපාද..."

"මිස්ට ජයනාත් ලග තියෙනවනං දෙන්න... මට මාරු සල්ලි නෑ..." කී කුමාරි රුපියල් සියයක් දුන්නාය.

ඔහු කුමාරිට මාරු මුදල් දුන්නේය... ඒ අතරතුර මගේ නෙත් පර්ස් එකේ එක් කොටසකට යොමුවිය... කාගේ හෝ ඡායාරූපයක් එහි තිබෙන බව මට තේරිණ... මම සුරත දිගු කොට පර්ස් එකේ ඒ පැත්ත බැලීමට සිතුවා පමණකි... ඔහු මගේ සුරත උඩ සුරත තබා පර්ස් එක වැසුවේය.

"කාගේද ආටෝ එකක් තිබුණේ..." මම ඇසිමි...

"කෙල්ලෙක්ගෙ..."

"මට පෙනන්නේ..." මගේ ඡායාරූපයක් විය හැකියැයි එක්වරම මට සිතූණිද... දෙවන වර සැකයක් නැගිණ... එසේ එවැන්නක් ඔහු ලබාගත්තේ කාගෙන්ද...?

"බෑ බෑ... ඒවා දේවරහස්..." ඔහු එවර කීවේය...

"දේව රහස් පර්ස් එකේ දාගෙන ඉන්නේ කවුද හිතේ තියාගන්නට මිසක්..."

"හිතේ තියාගෙන බැරි ඒවත් තියෙනවා..." ඔහු පර්ස් එක පිටිපස්සට දමා ගන්නට ගියේය... එවර නම් සැබැවින්ම මට ශාන්ත කෙරෙහි කෝපයක් හා තොරිස්සුමක් නැග එමින් තිබිණ... ඔහු සියල්ලම මට සඟවන්නේ ඇයි...? ආදරයෙන්ම පමණක්ම ගැහැනියකට ඒවත්විය නොහැකි බැව් ඔහුද දනගත යුතුය... තවමත් ඔහුගේ සියල්ල දනගැනීමේ අයිතිය ඔහු මට පවරා නැත... හදවතට දණහු දක නෙතු මුල කළුපක් සේ දිදුලමින් තිබිණ... මම කවිච්චෙන් එපිට බැලිමි... ඔහු සාක්කුවේ දමාගන්නට ගිය පර්ස් එක යළිත් අතට ගත් බව මට දැනින... මම අනික් අයට නොදන්නේනට කඳුළු පිස දමුවෙමි. යළිත් ශාන්ත දෙස නොබලා සිටින්නට මම තීරණය කෙරිමි... එහෙත් ඒ තීරණය සිමාවූයේ විනාඩියකටත් අඩු කාලයකි... ඔහු මගේ කන්පෙත්තෙන් අල්ලා මා හැරෙව්වේ... ඡායාරූපයට මගේ තෙත් යන පරිදි පෙරළා හෙන මගේ නෙතට හසුවන සේය...

මම තිගැස්සී ගියෙමි. එය මගේ ඡායාරූපයකි. එහෙත් ඒ කිවුණේ මා මනාලියක ලෙස රෙජිත් සමග ගත් පින්තූරයේ උඩුකය පමණක්ම වූ ඡායාරූපයකි.

"මේක... මේක කොහෙන්ද ඔයාට..."

"ජෝඩුවම ඉන්න ආටෝ එකක් මට යාච්චෙන් එව්වා තිබුණා..." ශාන්ත කියාගෙන යද්දී අවසන් වදන්වල වූයේ කෝප සහගත බවකි... මට අමතක විය... එහෙත් දුන් මට මහකයට නැගිණ... ඒ අළුත් අයිසා කියුවේ එසේ නම් මේ ඡායාරූපය ගැන විය යුතුය...

"මං දන්නවා... එහෙනං මල්ලිකා චේත්ත ඇති..."

"අපිත් කිව්වද ඔයාට...?"

"ඔව්..."

"මං ඒ ගොවෝ එකෙන් ඔයා විතරක් ගත්තා ඉන්දියාවේදී... ඒකේ එන්ලාර්ට් කරපු එකකුත් මං ලග තියෙනවා... දවසට දහපාරක් විතර මං රෙජිම මැරුවා ඒක දිනා බල බල..."

"ඔයාට නං පිස්සු... මේ ගොවෝ එකද එකකොට අම්මට පෙන්වුවෙත්...?"

"ඔව් නැත්තං..."

"අම්මා ඇහුවේ නැද්ද මේ බ්‍රයිඩල් කිට් එකකින් මොකද කියලා...?"

"නැහැ... මෙකේ එව්වර පේන්නේ නැහැනේ... අම්මට ඒක එව්වරම නෝට් උනෙත් නෑ..."

"මොනවද කිව්වේ...?"

"මේක බලලද...?"

"ඔව්..."

"සිද්දේ පාවයි... කියලා කිව්වා... ඒකත් වැරදි නේ... මං කිව්වා ආට් නං රතුපි කියලා..." කී ඔහු මගේ අතින් අල්ලා කෙතින්තිම තතර කළේය. ඉන්පසු පර්ස් එක යළි යාක්කුවට දාගත්තේය. මා දෙස හොඳින් බැලුවේය.

"දුන් හරි නේ... හිතට... පර්ස් එකෙයි... හිතෙයි ගෙදරයි හැමතැනකම ඉන්නේ ඔයා විතරයි... ආයේ එහෙම අඩනවා නෙවෙයි... ඇහුවොත් අඩන ලමයි අඩන තැනම දාලා යනවා මිසක් මම හොයන්නෙ බලන්නේ නෑ..."

"සොරි..."

"පොඩ්ඩක් ඇත්තං අර පොඩ් එව්වො වූ චක්කරනවා වගේ... කපුළු චක්කරගෙන අඩන්න ලැහැස්තිය... බැන්ද දවසටත් රැ එළිවෙනකම්ම මම කපුළු පිහා පිහා ඉන්නවෙයිද දන්නෙ නෑ..." ඔහු සෙමින් මා දෙසට හැරී එවර රහසින් කීවේය...

ඔහුගේ ස්වරයට මා රතුචන්නට ඇත... "එහෙම නැත්තං ගිනි බෝලේ වගේ රතුපෙලා මාව අමාරුවේ දාන්න ලැහැස්ති වෙනවා... ඒකනේ මං කිව්වේ හම්බලනාම මාව වද්දිලා මරන්නේ කියලා..."

"මොනාද ශාන්ත කියවන්නෙ...?" ඒ මොහොතේදී නම් මට යළි කෝපයක් හිස මසවමින් තිබිණ.

"කේන්තියෙන් රතුලනාම බලන්න නං ලස්සණයි... එත් තැන හරි නෑ..."

"බැඳලා ගිහිං යන තැනකදීත් තැන හරි නෑ කියයි මගේ හිතේ..." මම එම කෝපය තවතාගන්නට යන්න දරමින් කීවෙමි.

"එකකොට මං නේ තැන යෝජනා කරන්නෙ... මං හරි තැනක් තෝරන්නෙ..."

මළ ගෙදරට ගිය පසු කුමාරිත් දිවුනිත් මමත් එක් තැනකට වූ අතර, පතිරගොඩ සහ තවත් කඩරෙක්දෝ අප අසළින්ම වාඩිවූහ... ශාන්ත කිහිප දෙනෙක් හා වෙනත් පැත්තකට වී කථාවේ යෙදී සිටියේය.

"නිසාදී ගියේ මොන ස්කෝලටද...?" පතිරගොඩ මගෙන් ඇහුවේය.

මම පාසලේ නම කීවෙමි.

"ආ... මං හිතුවේ අපේ ගෝලයා ගර්ල් ස්කූල් කෙල්ලක් අල්ලගෙන කියලා..."

"ඇයි මිස්ට් පතිරගොඩ එහෙම කිව්වේ...?" අනෙකා ඇසීය.

"නෑ මිනිහයි තව දෙන්නෙක් තුන්දෙනෙක් හිටියා රවුං කැහැව්වෙම ගර්ල්ස් ස්කූල් එක පැත්තෙ... මුං රැවත් පනිනවා ඒ කාලෙ... පුදුම දඩබ්බරයෝ විකක් නේ..."

"ගුවි කාලත් ඇති..." කුමාරි කීවාය.

"නැහැ... හැබැයි මුංගෙන් ගුවි කාලා නං අනන්ත අපිට කම්පලේන්ස් තිබ්බා... දවසක් එක තැන හිටගෙන ඉන්න දඩුවමක් දුන්නා නං දවසම ඉදී හිටගෙන... වැඩවලට හොඳයි නේ... මොකුත් කියන්න බැරි උනේ ඒකයි... අනික ඕනෑම වැඩක් කිසිම වැරද්දක් නැතුව කළා... කිසි කෙනෙකුට ඇඟිල්ලක් එත් ගහන්න දෙයක් නෑ... මගේ කෙස් සුදු උනෙන් මුං එක්ක දගලලා..." කී පතිරගොඩ සිනාහුණේය.

"දග ලමයි කොහොමටත් වැඩවලටත් දුක්සි... අනෙකා කීවේය..."

"නිසාදීට ගෙදරින් ප්‍රශ්නයක් ආවද...?" අනතුරුව පතිරගොඩ මගෙන් ඇසීය...

"නැහැ... ඇයි එහෙම ඇහුවේ...?" මට ඇසිණ...

"හිටපු ගමන් එක කාලයක් කිව්වා රස්සාවෙන් අස්වෙනවා කියලා... මම හරියට කලබල උනා... මුළු මගිස් එකම ඒ කාලේ දතගෙන හිටියා ශාන්තට කෙල්ලෙක් ඉන්නවා කියන එක... විස්තර දතගෙන හිටියේ සෙල්වරාජන් විතරයි... ඒ මිනිහත් අපිත් එක්ක විස්තර කිව්වේ නෑ කවදාවත්..."

ශාන්තත් මාත් අතර ලබාදියාවේදී අප අතර සමානකම් කෙතෙක් තිබිණද...? ඔහු ඇසුරු කරන සියල්ලෝම මට ඔහු ආදරය කළ බව දතගෙන සිටී අතර, මා වටා සිටි සියල්ලෝම මා ඔහුට ආදරය කළ බව

දැන සිටියහ... එහෙත් අප දෙදෙනාට දෙදෙන එය දැන සිටියේ නැත... ඔහු
සියළු දුක්ඛ දෝමනස්සයන්ට හේතු වූයේ එය නොවේද...?

"රස්සාවෙන් අස්වෙනවා කිව්වේ...?" මට අසන්නට නොහැකි
පැණය දිලිහී නැගුවාය.

"එයා දන්න අදහන හැමෝගෙන්ම ඇත්වෙලා පිටරටකට යන්න
මත කිව්වා... කෙල්ල බැඳලා කිව්වා..." ඔහු මා දෙස බැලුවේය. "ඇත්තද
නිහයි...? මට ගැටළුවක් දුන් මේක... ගජනායක නං දන්නවා මං
හිතන්නේ..."

"එයාට යාළුවෙක් විහිළුවක් කරලා තියෙන්නේ..." මම සෙසිස්
කිවෙමි... එය එදා විහිළුවක් නොවිණ... අදද මතකයට එද්දී එය විහිළුවකැයි
මට සිතන්නට නම් නොහැකිය...

පතිරගොඩ තරමක සුසුමක් හෙළුවේය...

"පස්සෙ මං ඇහුවා... අවුරුදු දෙකකට මේකෙම කොටස් එකකට
ඉන්ඩියා යවන්නද කියලා... ඒ මොකද මෙයා වගේ එක්කෙනෙක් අපිට
නැති වෙන එක පාඩුවක්... මිනිසා කැමැති වෙලා ගියා... ආට ගමන්
කුරුණෑගල ප්‍රමෝෂන් එපොයින්මන්ට එක එසා කියලා මෙහේ ඉල්ලුවේ...
මෙහෙත් හරි හරි වැඩ කළා..."

"සරණපාල තවම බයයි... ගැහැට්ටාවෙන් දවසක්ද දෙකක්ද
ඉස්පිරිතාලෙ ඉන්න..." අනෙකා කීවේය.

"ඇයි ඒ...?" මට ඇසිණ...

"කාමරේට එවන්න එසා කියලා කිව්ව වෙලාවේ කලින් කෙනෙක්ම
යව්ලා..."

මම සිහිපල විමි. අගමැති ආවද දොර විවර වන්නේ නැති බව
ඔහු එදා කියන්නට ඇත්තේ එහෙයින් විය යුතුය...

"නිහයිගෙ පේරන්ට්ස්ලා...?"

"ඉන්නවා සර..." මම කීවෙමි... ශාන්තගේ ගුරුතුමා මටද
ගුරුතුමෙක් විය යුතුය... නැතහොත් එම ආයතනයේ සියල්ලටම
කරාකරන පොදු භාෂාව වන්නේ මිස්ටර් නැතහොත් බොස්ය...

"තාත්තා කොහේද වැඩ කරන්නේ...?"

"නැ... තාත්ති වැඩ කරන්නේ නැ... ජලාන්ටින්... අපට තේ වත්තක්
තියෙනවා..."

"කොහේද...?" එවර නම් පතිරගොඩ නැමැත්තා තරමක
උනන්දුවෙන් ඇසුවේය... ඔහු සමහරවිට වතු අයිතිකාරයෙක් විය හැකිය
යන්නද මට සිතූණු තරම්.

"..... එස්වේට්..." මම වත්තේ නම කීවෙමි...

"මොන...? ඒ කියන්නේ එහෙනං මේ මිස්ටර් රත්නසූරිය..."

"ඒ මගේ තාත්ති..." මම කීවේ පුදුමයෙනි... පතිරගොඩ නැමැත්තා
පියා හඳුනානු ඇතැයි මට නිමේයෙකට හෝ සිතන්නට කුසුළුවන් විය.

"එහෙනං නිහයි මේ ජොඩ් එක කරන්නේ මොකටද..." සිතහසුණු
ඔහු ඇසුවේය... මම රකුටිමි...

"සර් දන්නේ කොහොමද තාත්තිව..." ඒත් අසාගන්නට මට
හැසිවිය.

"මගේ යාළුවෙක්... '.....' එස්වේට් එක කරන්නේ... එහේ පාටි
එකකදී මට මිස්ටර් රත්නසූරිය මිටි උනේ... මං එහේ වත්තටත් ගිහිල්ලා
තියෙනවා... ඒත් දුවෙත් ඉන්න මට මියක්... මෙව්වර දේවල් දන්නේ නැ...
එකකොට මං සිතන්නේ ඒ ලෙවල් කරනවා කිව්වා වගේ තමයි මතක..."

යළි බසයට නැගුණු පසු කුමාරිත් දිලිහින් ඔවුන් ලබාගත් අළුත්ම
සුමන සුළුවට වාර්තා කරන්නට වන්න...

"දන්නවද... නිහයිලා සල්ලි ගහක්එ..." දිලිහි කීවේ එය ආරම්භ
කරමිනි...

"ඔකුද පිට්ට ගෙවල්ද දොරවල්ද යාන වාහනද..." කුමාරි කීවාය.

"විකාරෙටද එහෙනං රස්සාවල් කරන්නේ..."

"අරයව බලන්න හම්බවෙන්නේ නැ තේ..." දිලිහි ඇස්
නැටෙව්වාය.

ශාන්ත එනු දුටුවෙන් සුළුව පසෙකට ගියේය.

"අපිට තේ එකක් විතරක් දීලා බෙරෙන්න බැ..." දිලිහි ශාන්ත
වාඩිවූ පසු කීවාය.

"ඒපාර මොනවද ඉල්ලන්නේ...? විස්කිද ඇම්පේන්ද..."

"දැවැල්දෙන් දෙන්න බැරියැයි... සාහරයක් වගේ දැවැල්දක්
ලැබෙනවළු තේ..."

"ඒ විකට කොහෙන් හරි ඕපාදුප මල්ලක් ආරලා... කවුද දන්
දැවැල්ද ගන්නේ..."

"නිහයිව යාළු කරගත්තෙන් ඒකවද දන්නේ නැ..." දිලිහි කියද්දී
එම වදන් නම් එතනට නොගැලපෙන බව මට සිතූණද එය දිලිහිට
කියාගත නොහැකි කම නිසාම මම ඉවතක බලා ගිහිමි... මා ඔහු දෙස
බැලුවේ ඔහු කථා කරන්නට ගනිද්දීය...

"සේපාලි දුක්ක පළවෙති දවසේ මං දුක්ක සේපාලිගේ ඇස්දෙක
විතරයි... ඇස් දෙකෙන් බැලුවා හොරෙන් බැලිල්ලක්... මට උඩයට මාරු
ලො... ඒපාර මුණ දුක්කා... ඊළඟ සැරේ කතුල් දුක්කා... ඒ විකෙන් මගේ

හිත තීරණය කරා ඒ කෙල්ල මට හොඳයි කියලා... ඒ වෙලාවේ හැබැයි දැවැද්දේ ගාන හරි සේපාලියේ වත්තං හරි කොහේවත් ගහලා තිබුණේ නැ... ගාන්ත අවසන් වැකිය කියාගෙන ගියේ කෝපයෙන් බව මට සිහිණ...

"ගාන්ත..." මම කපා කළෙමි... "අපි යනකොට දුන් රැ වෙයිද..." විෂයය මාරු කිරීමේ කලාව මම ක්‍රියාවට නැංවිමි...

එය සාර්ථක වන්නට ඇත... "ඔව්..." කියමින්ම ඔහු වෙලාව බැලුවේය... "අවටත් වෙයි... ඔයා යන්න ගිවියේ කොහොමද..." ඔහු එවර ඇසුවේය.

"සුච්ච එතවා කිව්වා එතන හන්දියෙන් බැහැලා හයිරින් කාර් එකක් අරං යන්න..."

ගාන්ත පිටුපස බැලුවේය... "සුච්ච..." ගාලගෝට්ටියේ මැදද ගාන්තගේ කටහඬ හොඳින්ම ඔහුට ඇසෙන්නට ඇත...

"ඇයි මිස්ට් රයනාත්..." අසාගෙනම ඔහු ආවේය.

"හයිරින් කාර් එකක් අරගෙන සුච්ච යන්නේ කොහෙන්ද..."

"නිහාදි බස්සන්න මිස්ට් රයනාත් යනවනං මට එහේ යන්න ඕන නැ... දෙවට හන්දියෙන් බැහැලා මට බස් එක ගතැනි... නවයහමාරටහේ අන්තිම බස් එක... ඒක මට ලේසියි..."

"ආ මං ගිහින් සේපාලි බස්සන්නං... අනිත් අය..." තරමක් කල්පනාවෙන් මෙන් අනිත් කාන්තා පාර්ශ්වයන් දෙසද බලමින් ඇසු ගාන්ත එවර සුච්ච දෙස යළිත් බැලුවේය... "සුච්ච දුන් බලන්න... එතෙට යනකොට අට විතර වෙයි... වෙත් කරන්න ලේඩ්ස්ලා වික යන්නෙ කොහොමද කියලා... එතනට ගිහින් හිතන්නයි කරන්නයි ගියොත් රැ නවේ පහුවෙයි... දුන්ම හවිහස්සගන්න ලේඩ්ස්ලා යන අය ගැන..."

සුච්ච එවර බසසේ ඉදිරිපසටම ගියේය... පිටුපස අයට වඩා ඉදිරිපස කාන්තා පාර්ශ්වය වැඩියෙන් සිටි බැවිනි.

"දිලිනිසි කුමාරියි..." ඔහු ඇසුවේ අප දෙස බලමින් සිටි කුමාරියෙහි.

"මිස්ට් ගජනායක අපිට එක්ක යන්නං කිව්වා..." කුමාරි කීවාය.

ප්‍රශ්නයක් තිබුණේ තිදෙනෙකුට පමණය... අටෙන් පසු ඔවුන්ගේ මාර්ගයේ මගි බසයක් නැත...

"ගජේ... එහෙනං ඔබ්ස් වෙහිකල් එකක් සෙට් කරලා ඒ තුන්දෙනාට යවන්න... එකම පැත්තට හේ..."

"මුයිවර්..."

"මේකේ ආව හේද මුයිවර් කෙනෙක්...? එයාට කියන්න..."

"එයා ලොකුගේ මුයිවර් හේ..."

"කමක් නැ ගජේ... ලොකුට කියපං... කියලා හරි ගස්සලා මුයිවර්ටත් ඔට්ටි එකක් දාලා පිරිමි ඉන්නවනං ඒ පැත්තට යන උන්වත් දාගෙනම යන්න කියන්න..." ඒ ප්‍රශ්නය නිරාකරණය කළ ගාන්ත ඉන්පසු මා දෙස හැරුණේය...

"දැවැදි පුත්තෙ ආවේ කොහොමද..." ඔහු ඇසුවේ බොහෝ සෙමිනි.

විෂයය මාරු කිරීමේ කලාවේ වැද්දක් තිබිණ... ඒ මොහොතට මාරු වුණද ඔහුට එය අමතක වී නැත...

"ඔයාගේ සර් තාත්තිව අඳුනනවා කිව්වා... ඉතිං එයා ඇහැව්වේ මං මොකටද ජොඩ් කරන්නේ කියලා..."

"ඔටත් හිතුණා සේපාලි... ඇයි ඔයා ඔව්වර දුන් විදින්නේ කියලා..."

"ඔයාට ළං වෙලා ඉන්න එක දුකක්ද ගාන්ත... මෙව්වර සැපයක් නැකුට ඇති මුළු ලෝකෙම..." මම ඔහුගේ උරහිසට හිස තබා ගනිමි...

"අවුරුද්දක් ඉවසන්න වෙව්ව එකේ වැද්දේ... නැත්තං සැප දෙන්න තිබුණා... ලෝකෙම එතා වෙලා මාවම විතරක් ඕන වෙන්න..."

"ඉස්සෙල්ලාම ඇස් දෙක දක්කම මොකද හිතුණේ..." මම ඇසිමි...

"කොහේද යන වනවර කෙල්ලො මොකටද මං දිහා නොරෙන් බැලුවේ කියලා..."

"මොකටද වනවර කෙල්ලො ළග ඉන්නෙ..." අසාගෙන එවර මම කෙළින් වීමි.

"කකුල් දෙක දක්කම හිතුණා කවද හරි කකුල මිරිකන්නම ඕන කියලා..." ඔහු සුරත යවා කකුල මිරිකුවේය... මම සුරතට පහරක් ඇසිමි.

"මුණ දක්කම ඉහින්නම ඕන කියලා හිතුණා... දුන්න එතෙමයි... තැන හරි නැ..."

ආපසු ගමනේදී හේ බීමට නතර කළ විට කුමාරින් දිලිනිත් මාත් සමග ගාන්තත් සුච්චත් වාඩිවිය.

හේ ඇණවුම් කළ පසු ගාන්ත මා දෙස බැලුවේය.

"සේපාලි... මුළු වත්තයි සේසතයි... තරාදියක එක පැත්තකට දාලා මාව අනික් පැත්තට දම්මොත් ඔයා ඉල්ලන්නේ කොයි පැත්තද..."

ඔහු එක්වරම ඇසුවේය.

පැණය කුමක් නිසා නැගුණක්දැයි ඒ මොහොතේ නම් මට නොසිතූණ නමුදු, "වත්තයි සේසතයි නං ඉල්ලන එකක් නැ මං හිතන්නේ..." මම කීවෙමි...

"ඒ වගේම තමයි වත්තකුයි ගෙවල් දොරවල් යාන වාහන එක පැත්තකට දාලා අනික් පැත්තේ සේපාලි තිබ්බොත්... මං ඉල්ලන්නේ සේපාලියේ පැත්ත විතරයි..." ඔහු කීවේ දිලිනි හා කුමාරි දෙසඳු බලමිනි... පැණය කුමක් නිසාදැයි මට දුණුනේ ඒ මොහොතේදීය... ශාන්තට කුමක් හෝ කියන්නට පෙරම...

"මොකක්ද දුන් මෙනත කරාවි...?" සුජීව ඇසීය.

"දැවැද්ද..." ශාන්ත තේ කෝප්පයක් මට දී අනික් තේ කෝප්පය දිලිනි දෙසට කිව්වු කළේය... දිලිනි තරමකට බියපත් මුහුණකින් සිටියේ වුවද තේ කෝප්පය ළං කරගත්තාය...

"ඇහුණෙන් දිලිනි... එවිරි තිං ඉස් නොට සම් තිං... සම් තිං ඉස් නොට එවිරි තිං... ඉස් දෙයාර් ඉස් සමකින් වී චෝත්ටි... ඉටි හුල් පිල් එවිරි තිං..."

මට එය වටහාගන්නටද නොදී ශාන්ත යළි කුමාරි දෙසඳු බලා දිලිනි දෙස බැලුවේය... "දුක්කතේදිලිනි... අපි දෙන්නට දෙන්නා ඉල්ලන්නේ අපි දෙන්න විතරයි... එතන හැම දෙයක්ම තියෙනවා..."

"සොරි මිස්ට් ජයනාත්... අයි ඇම් රියලි... එක්ස්ට්‍රිමලි සොරි..."

"අමතක කරන්න... ජීවිතේ හොඳ සුන්දර දේවල් විතරක් මතක තියාගන්න... ජීවිතේ ගොඩක් අය නැති පාස්ති කරගන්නේ ලැබුණ දේවලට වඩා නොලැබෙන... නොලැබුණු දේවල් ගැන හිතන්න ගිහිල්ලා..." කියූ තේ වට්ටිට බලා සේවකයෙකුට කථා කළේය.

"මල්ලි... මෙහෙට එන්න... බිල මට හේන්න... හැමෝගෙම..." ඔහු කීවේ ළඟටම ආ සේවකයාටය...

"හැමෝගෙම...?" පුදුම වූ සේවකයා ඇසීය... බසයේ පණස් දෙනෙක් පමණ සිටින බව ශාන්තට අමතක වීදැයි මටද සිතූණ තරම්...

"ඔව්... මොකද මල්ලි පුදුම වෙන්නෙ... පුදුම වෙන්න දෙයක් නෑ... මේකේ සල්ලි තියෙනවා... ගාණ හදන්න..." කියමින්ම ශාන්ත පසුම්බිය විවර කළේය... සේවකයා දුව ගියේය...

"සේපාලිට තරං මට සල්ලි නැතිවෙන්න පුළුවන්... ඒ උනාට අපේ ගෙදරට එන කිසි කෙනෙක් බඩගින්නේ ඉන්නෙ නෑ... දැවැදි නැති උනාට සේපාලිට කන්න දෙන්න මට පුළුවන්..." කියාගෙන ඔහු නැගිටිවේය... ඉන්පසු සේවකයා ගිය දෙසටම ගියේය...

ශාන්තට තදින්ම ඒ සියල්ල හදවතට වැදී තිබෙන බව මට සිතිණ... සැබැවින්ම ඔහු මගේ මුදල් හදල් ගැන කවදාවත් සොයා බලා නැත... ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ මා පමණකි... මට අවශ්‍ය වූයේද ඔහු පමණකි... ඔහුගේ පසුම්බියේ බර අවශ්‍ය නොවිණ...

"දිලිනි..." මම කතා කළේ දුන් ඉතින් අප දෙදෙන ගැන තරමක් හෝ කිව යුතුය යන හැඟීම සිතට කා වැදුණු බැවිනි. "ශාන්ත යකා උනෙත්... මං මාස හතරක් විතර කතාකරගන්න බැරුව මෙන්ටල් අස්සෙට් උනෙත් පොඩි විහිළුවක් නිසා... සල්ලි වලින් ශාන්තගේ හිත හදාගන්නත් බැරි උනා... මගේ හිත හදාගන්නත් බැරි උනා... එහෙම එකේ දැවැද්ද ගැන කියන කොට... එයාට විතරක් තෙවෙයි... මගේ හිතටත් හරි දුකක් දුණ්නා..."

"සොරි නිසාදි මං විහිළුවට කිව්වෙ..." දිලිනි යළිත් මගෙන්ද කුමාරි අයැදියාය... කුමාරි කතා කරන්නට නොහැකිවා මෙන් බලා සිටියාය...

"වෙනත ඇති දිලිනි... ඒත් සමහර විහිළු එව්වර හොඳ නෑ... පොඩි විහිළුවක් නිසා තමයි අපි ගොඩක් කල්ම විදෙව්වෙ... ඒක නිසා තමයි එදා මට සතීප නැති උන වෙලාවේ ශාන්ත මක්කෝම පැත්තකට දාලා මං ළඟටම වෙලා ගිටියෙ... ඒ අසතීපෙට සල්ලි වලින් බෙහෙත් දීලා තරියන්නේ නෑ කියලා එයා එතකොට දුනගෙන ගිටියා..."

"අපි විස්තර පස්සේ අහගනු..." සුජීව කීවේ සැබැවින්ම දිලිනි සැහෙන්නට නොසන්සුන් වූ දුනගත් හෙයිනි... දිලිනි තේ කෝප්පය දෙස බලාගෙනම තේ එක බොන්නට ගත්තාය...

"යං... මෙනතටම අට වෙන්තද ලැහැස්තිය..." අසාගෙන ශාන්ත යළි ආවේය. ඉන්පසු හොඳින්ම සිටි දෙනා දෙස බැලුවේය... කිසියම් බැරෑරුම් ගැටළුවක් බව ඔහුට දනෙන්නට ඇත...

"මොකද මේ...?" ඔහු එවර අපටත් වඩා කලබල විය...

"මොකුත් නෑ මිස්ට් ජයනාත්... අපි පොඩි ඩිස්කසන් එකක් කළා..." කියමින්ම කුමාරිද නැගිටිවාය... ඇය අනුව සුජීවද නැගිටිවේය...

"ගහගත්තද...?" ශාන්ත ඇසුවේය...

"ගහගත්තොත් ගහගන්නේ ඔයානේ... අපි ගහගන්නෙ නෑ..." කියමින්ම මමද නැගිටිවෙමි... අනෙක් අය මගේ කියමනට සිතහසුණුද මා සමගද නැගිටි දිලිනි සිතහසුණේ අපහසුවෙනි... ඇයගේ වදන් ඇයටම බරක් වී ඇතිවා වැනිය... තවත් විනාඩි කිහිපයකින් ඒවා අමතක වන බව දත් නිසාදෝ මම ඒ ගැන සලකන්නට නොසිතුවෙමි.

"මට නිදිමතයි වගේ..." අසුනේ හරි බරි ඇසි වාඩිවූ පසු, බසය ඉදිරියට අද්දේදි මට කියැවිණ... සැබැවින්ම මට දුන් නිදිමතක්ද දනෙමින් තිබිණ.

"නිදාගන්න... මතකනේ නැගිටිවගන්න බැරි තරං නිදාගන්න මගේ උරහිසේ..."

ශාන්ත... දයාබර ශාන්ත... ආදරණීය ශාන්ත...

ඔබේ ජීවිතයට මගේ ජීවිතය යාළු පුන්දර මොහොතක් මට අමතක වියැයි ඔබ සිතුවේ කෙසේද...?

යළිත් එම සුවයම ලැබීමට හදවත බල කලා විය යුතුය... මම දැස් පියාගෙන ඔහුගේ උරහිසට වාරු වීමි...

"මට අම්මව දකින්න ආසයි ශාන්ත..." මට කියවීම... සැමවිටකම නින්ද සපයන්නේ අපගේ දයාබරයන්ගේ උරහිස පමණක්ම හෙයිනි... මට මව මතකයට එන්නට ඇත්තේද එහෙයිනිම විය යුතුය... ශාන්ත තරමක් අපහසුවෙන් මෙන් මදෙස බැලිය... මම එලෙසම ඔහු දෙස බැලීමි... "අම්මා ඔයාට බැන්නේ නෑ නේද...?"

"නෑහැ... ඇයි මේ හිටපු ගමන්...?"

"හිටපු ගමන්ම නෙවෙයි... අම්මව බලන්න ආසා හිතුවා... අපිට දවසක යතැකිද...?"

"ඔයාට නිවාඩු නෑ නේ දැන්... සෙනසුරාදා ගියත් ඉරිදා එන්න වෙනවා... ගමනට ඉවරයි දවස... බලමු මොකක් හරි..."

ශාන්ත ජයන්තට පණිවිඩයක් තබා ඉරිදා උදයේම මෙන් ගොස් තිබීම... ඔහු කොළඹ කාර්යාලයේ සේවයට වාර්තා කළ බව මම දනගනිමි.

අඟහරුවාදා උදයේ විමසීම කවුන්ටරයෙන් මට පණිවිඩයක් පැමිණියේය.

"නිෂාදි... විසිට්ස් ෆෝ යූ..."

අපිත් අයියා විය හැකියැයි සිතමින් මම පහළට ගියෙමි...

අම්මාත් තාත්තාත් දුටුවිට මට පුදුම සතුටක් දැනින...

"තාත්ති... කොයි වෙලේද ආවේ...?"

"ඊයේ රැ කෝවිටියේ ආවේ..."

"රැ කෝවිටියේ...?" මම පුදුමයෙන් ඇසීමි...

"ඔව්... ස්ලීපිං බර්ත් එකක් බ්ලක් කරගෙන ආවා... පෙරේරට විකක් සනිප නෑ... ප්‍රයිවර්ලා දෙන්නම නැතුව එන්න බෑ නේ..."

"එතකොට අම්මා ආවේ... අම්මාත් දැන් වත්තෙද ඉන්නේ...?"

"නෑ තාත්ති විතරයි... ඉරිදා හවස ආවේ... දැන් ආයෙත් කොළඹ යන්නා ඔන..."

"ශාන්තත් කොළඹ ගියා..."

"දන්නවා... ශාන්ත ඉරිදා හවස එගේ ආවා... ඒ ළමයා එගේ නවතින්න කිව්වට නවතින්නෙම නෑ..."

"ඇයි ශාන්ත මොනවද කිව්වේ...?" එවර දෙමාපියන් දුටුවාටත් වඩා පුදුම මම ඇසුවෙමි.

"මං අදුනන එක්කෙනෙක් මෙගේ ඉන්නවා කිව්වා... ශාන්තගේ සර් කෙනෙක්..."

"ඔව්... මිස්ට පතිරගොඩ..."

"මං ආවේ එයාටත් පොඩ්ඩක් මුණ ගැහෙන්නත් හිතාගෙන..." තාත්තා කීවේය...

"ඉන්න... එයාගේ රුමි එකටම තාත්තිට යන්න පුළුවන්... අපිට විසිට්ස්ලා උඩට ගෙනන්නත් බෑ... ඒ ගොල්ලට පුළුවන්... එන්න මං තාත්ති ඒ පැත්තට කරලා එන්න..."

අම්මා එහි සිටියදීම මම තාත්තාත් සමග විමසීම කවුන්ටරය දෙසට ගියෙමි...

"අද මිස්ට පතිරගොඩ ආවද ගලති..."

"ආ... ඔව්..." ඇය පිළිතුර දුන්නේ තාත්තා දෙසද බලමිනි.

"මේ මගේ තාත්ති... තාත්තිට පොඩ්ඩක් මිස්ට පතිරගොඩ හම්බවෙන්න ඕනඑ..."

"ග්ලැඩ් ටු මීට් යූ මිස්ට රත්නසූරිය..." තාත්තාට කිසි ඇය පතිරගොඩට දුරකථන පණිවිඩයක් ගත්තාය.

"හරි නිෂාදි... අර මිස්ට ජයනාත්ගේ පියන් එක්ක උඩට යැව්වනං හරි..." මට කියමින්ම "සිරිල්..." යැයි තරමක හඬින් ඒ මොහොතේ එතනින් යන්නට ආ සිරිල්ට කථාකළාය.

සිරිල් ළඟට ආවේ තාත්තා දෙසද හොඳින් බලමිනි... ඔහු මා හා සිතහසි ශලිනි දෙස බැලුවේය.

"මෙන්න මේ මහත්තයාව පතිරගොඩ සර් ළඟට එක්කගෙන යන්න... මේ නිෂාදි මිස්ගේ තාත්තා..." ශලිනි කීවාය.

ඔහු කෙළින් විය...

"ආ... එන්න එන්න සර්..." ඔහු බොහෝ උනන්දුවෙන් කීවේය.

මම යළි අමුත්තන්ගේ කාමරයට ගියෙමි...

"ඉනිං දුව... කොහොමද...? ඔයා දැන් නං සතුටින් ඉන්නවා කියලා නං පේනවා... මාව බලන්න ආසයි කිව්වේ ඇයි...?" අම්මා මා ඇය ළඟින්ම වාඩි ගත් පසු ඇසුවාය...

"මොකක්...? ශාන්ත ඒ ටිකට ඒකත් කණේ තිබ්බද හිසිල්ලා...?"

"කණේ තිබ්බද අහන්නේ...? ඔයාගේ හිතට කරදරයක් වෙනවිටත්"

අපි කවුරුත්ම කැමැති නැත්තේ... ඔයාට අපිට බලන්න ආස නං අපිට එන්න පුළුවන්... ශාන්ත හොඳයි නේ... ඔයා අපිට කිසි දෙයක් කියන්නේ නෑ... අපිට කරදරයක් නෙවෙයි නේ දුටු මෙහෙම එන එක..."

"මං ශාන්තට කිව්වේ අපි දෙන්නා යමු කියලා... එයා කිව්වා නිවාඩු නැති නිසා බලමු කියලා... බලලා තියෙන්නේ මේ හොඳට... ගිහිල්ලා අම්මලාට කරදරයක් කරලා..." මම කරමක් අමනාප හඬකින් කිවෙමි.

"ඒ ලමයා වැද්දක් කළේ නෑ දුටු... එයා අපිට තේරුං කළා ඔයාට දවස් දෙකක් එක දිනට තවම මහන්සි වෙන්න හොඳ නෑ කියලා... ඔයා ඔයා ගැන හිතන්නේ නෑ... මං හිතන්නේ තාත්ති හරි මේ කාරණේදී... තාත්ති කිව්වේම ශාන්ත තරං දුටු සලකන කෙනෙක් හොයන්න බෑ කියලා..."

මම රතුවෙන්නට ඇත... ඒ කථාව නවත්වා ගැනීමට මට අවසා විය...

"දන් ඉතින් ආයේ අම්මලා යන්නත් එපැයි... කොහොමද යන්නේ...? තව වෙලා ඇති නේ ට්ටෙන් එකට..."

"අපි දන් යනවා ජයන්තලයේ ගෙදර... නැත්තං මේවිටර දුරත් ඇවිල්ලත් හොඳ නෑනේ... ඒ මිනිස්සු අනික ඔයාට හොඳට සලකනවත් එක්ක නේ... ඊට පස්සේ රෙස්ටුරන්ට එකට යනවා... ගිහිල්ලා කාලා බිලා විකක් වෙලා ඉඳලා රෑ කෝඩ්වියේ ආයේ යනවා... හෙට තාත්තිට කොළඹ ඉන්න මිනථං... ඒකයි... නැත්තං අද ඉඳලා යන්නත් තිබුණා..."

"අම්මා ප්‍රියායේ එන්නේඒමත්ට එක...?"

"අවුරුදු නිවාඩුව එනවනේ... අවුරුදු නිවාඩුවට දුටු දවස් හතරක් විතර ඉන්න පුළුවන් නේ... එතකොට ගිහිං කථා කරගන්න... ඔයා එතකං ඉන්නේ ඒගොල්ලන්ට කලහස් එහෙම හිතාගන්න බැරුව... ශාර්දූලම් කරන නිසා එව්වත් කල් යන එකක් නං නෑ..."

"අම්මා මොකද කියන්නේ...? බ්‍රයිඩ්ස් මේඩ් කිටි එක හොඳද...?"

"ඔව්... තාත්ති කිව්වේ ප්‍රියාට ගෝල්ඩ් සෙට් එකක් අරං දෙනවා කියලා..."

"ඒක හොඳයි... ශාන්ත මොකක් දෙයිද දන්නෙ නෑ..." මම කීවෙමි... මට මෙතෙක්ම එය ගැන ශාන්ත හා කථා කරගන්නට නම් නොහැකි විය... "මට ඒක අහන්නත් බැරි උනා..."

"ප්‍රියාට කිස් එකක් දෙයි..." අම්මා කටකොණකට සිනැහෙමින් කියද්දී මම කුකුළයෙන් බැලුවද සැහෙන්නට රතුවෙන්නටද ඇත...

"අම්මත් හරි කථා කියන්නෙ... කොහොමද අම්මා දන්නෙ..."

"කට්ටියම ඉඳ හිටලා එහේ එනවනේ... සමහර දාට නං මට පාළුවක් ඇත්තෙම නෑ... ඔයා නැති උණාට ඒ ගොල්ලා ඇවිල්ලා වෙනස් එහෙම ගහලා යනවා... එතකොට තමයි පසුගිය ඒවා රස කර කර කථා කරන්නේ..."

"අම්මා ලග ඉන්දෙද්දීත්...?" මම පුදුමයෙන් ඇසුවේ එලෙස කෙදිනකවත් මගේ මිතුරියත් මව්පියත් හා සිටියදී එවැනි දෑ නොකියවන බැවිනි.

"ඔව්... මං තහනං කරා රහස් කියවන එක... ආ... වත්සලාටත් ජොඩ් එකක් හම්බ උනා..."

"මොක් නේ... මොකක්ද...?"

"මොකක් හරි කම්පැණියක රියෙප්නෙයිට..."

"හොඳ එද...?"

"හිය සුමානේ විතරයි නේ ගියේ තාම... වත්සලා හරියට වෙනස්වෙලා..."

"ඇයි...?"

"වත්සලා ගෙදර පුස්තෙකින් මොකක් හරි හෙමිබත් වෙලා... මට හිතෙන්නෙ... වික දවසකින් වත්සලා වෙන තැනක තවතියිද දන්නෙත් නෑ..."

මම අප්ප් අයියා ගැන සිතුවෙමි... කෙසේ හෝ ඇයගේ සිතට ඔහු පිළිබඳ සිතුවිල්ලක් හෝ ඇතුළු කෙරිය හැකි නම්... සැබැවින්ම බොහෝ දුක් කම්කටොළු ආදරයේදී පසුබසින බව මම දන් අත් දකිමින්ම දන සිටියෙමි... සියල්ලටමත් වඩා ඒ ආරක්ෂාව... මට ලැබුණ අයියා ගැන කිව හැකි එකම තැනැත්තා වූයේ ශාන්තය... ඇයටත් එවන් ආරක්ෂකයෙක් ඇත්නම්... එලෙස බලද්දී අප්ප් අයියා නම් බොහෝ හොඳ ආරක්ෂකයෙකි...

එහෙත් එය ගැන කථා කිරීමටද අප්‍රියෙල් නිවාඩුව පසුගිය යුතුය...

"අම්මා එහෙනං මට වත්සියේ ඔරිස් එකේ ටෙලිෆෝන් තම්බර් එක එවන්න..." කියද්දී තාත්තා කාමරයට ආවේය.

"අපි යංද සිල්වි...? අපි මෙනන මෙහෙම ගොඩක් වෙලා මේයාට තියාගන්න එකත් හොඳ නෑ නේ..."

"තාත්තිට මිටි උනාද... මිස්ට් පතිරගොඩ..."

"ඔව්... අපි හොඳට අනුනනවා... ඇත්තටම මං දන්නේ නෑ... ඔයා වැඩ කළේ මෙහේ කියලා... අනික මැත් ශාන්තවත් හොඳට වැඩ කළේ මෙහේ කියලා..." අනික මැත් ශාන්තවත් හොඳට

176 අදහනවානේ... කොළඹ ආව වෙලාවක ගෙදර එන්න කිව්වා ශාන්ත එක්කම... අම්මාට කියාගෙන ගිය තාත්තා ඉන්පසු මා දෙස හැරුණේය... "එහෙනං අපි යන්නං දුව..." කියමින්ම මගේ හිස අත ගැටුවේය... හිස නවා මගේ හිස පිපහත්කේය.

මම තාත්තාටත් අම්මාටත් වැන්දෙමි.
ශාන්ත අම්මාගේ දෙපා වැන්දේ නම්... මා වැදිය යුතුම නොවේද...? මේ මගේ දෙමාපියන්ය...

"කවුද නිමාදි..." මා ළඟට ආවිට කුමාරි ඇසුවාය.
"තාත්තියි අම්මියි..."

කුමාරි එවර නම් මා දෙස බැලුවේ තරමක නොමනාපනයකින් බව මට සිතිණ... ඒ කීමක් නිසාදයි මට නම් සිතාගත නොහැකි විය...

"ඇයි ළමයෝ... දන්නවනං මාත් එතවතේ කටා කරන්න..." ඇය කියද්දී මට වැරද්දක් සිදුවූ බව මට සිතිණ...

"තරකයි කිවම..." සුළුවද තරමක් අමනාපයෙන් මෙන් කීවේය.
"අනිත් දවසේ ආවම කියන්නං කෝ... අද නං සොරි... මට මතක නැති උනා හදිසියෙම ඒ දෙන්නා දුක්කම..."

"ඇයි හදිසියේ...? මොකක් හටි..."
"නෑ නෑ... එදා මං ශාන්තට කිව්ව අම්මට බලන්න ආසයි කියලා... ශාන්ත ඉරිදා ගිය වෙලාවක ඒක කියලා... ඉතින් මට තාම එහෙ මෙහේ යන්න හොඳ නැති නිසා ඒ දෙන්නා ඇවිල්ලා..."

"මිස්ට ජයනාත් මට ජේත හැටියට මේකිට පිස්සුවෙන් වගේ ලව් කරන්නේ..." කුමාරි කීවාය... මම රතු වීම්...

"අනේ මාත් ආසයි ඒ වගේ එකෙක් ඉන්නවනං මටත්..." දිලිනි කීවාය.

"හොයා ගන්නකෝ ඉතිං හිත හිත ඉන්නෙ..." මම කීවෙමි.

"එහෙම හොයන්න බෑ නිමාදි... ඒකත් පෙර සසර පුරුදු... සංසාරෙන් එත පුරුද්දට තමයි ලව් ඇව් ෆස්ට් සයිට් කියන්නේ... ගොඩක් දේවල් එතකොට එක විදියයි... දෙන්නට දෙන්නා නොදනුවත්වම එකම දේ කරන්නේ... එකම දුක විදින්නේ... එකම සතුට දකින්නේ... ඔය දෙන්නා අතරේ තියෙන්නේ ඒ වගේ එකක්... ඒක බොහොම කලාතුරකින් පිහිටන එකක්..." කුමාරි කීවාය...

"දන්න දේවල්..." එවර පුදුමය පළකළේ දිලිනිය...
"මං ඕක ගැන පොතක් කියවලා තියනවා... ලස්සණ කෙල්ලෙක්"

177 රමණී වුගෙසංකර
දක්ක ගමං කොල්ලෙකුට හිත ගියාව... නැත්තං ලස්සණ කොල්ලෙක් දක්ක ගමං කෙල්ලෙක්ගෙ හිත යන එක... එක නෙවෙයි ලව් ඇව් ෆස්ට් සයිට් කියන්නේ... ලස්සණ වුණාම කොහොමත් ආදරේ තියෙනවා... මතක තිව්නවා... ඒක නෙවෙයි මං කියන්නෙ... සමහර අය ආස්සරේ කරනකොට ආදරේ තිනෙනවා... සමහර අය එක එක්කෙනාගේ වැලන්ට්ස් වලට ආදරේ කරනවා... සමහරු ඒ ගොල්ලගෙ කාට හරි ආදරේ කරන කෙනාට ආදරේ කරන නිසා... සලකන නිසා ආදරේ කරනවා... සමහරු එයා කැමැති කෙනෙක්ගේ හැඩරුව ගනිගුණ තියෙනවා නං ආදරේ කරනවා... අර මං කියන පළමු දැකීමෙන් ආදරේ කරන අය ගොඩක් වෙනස්... ඒ ගනිගුණ කියලා නෙවෙයි හැඩරුව කියලා නෙවෙයි... ආස්සරේ දිගටම ගෙනිව්ව නිසා කියලා නෙවෙයි... අර කවුරු හරි කෙනා හිතේම රැදිලා ඉන්නවා... ඉතින් වෙන් උනත් හරි... හරි අමාරුයි... විදවනවා... වෙන අය එක්ක ගියත් හිත තියෙන්නේ අරයා ගාව... අනිත් අයට හිත හදාගෙන ගිය එකා හරි එකී එක්ක හරි ඉන්න පුළුවන්... ඒත් මේ අය අර නැති උන කෙනා ගැනම හිතලා වෙන වෙන ප්‍රශ්නත් ඇති කරගන්නවා... හොඳම වැඩේ එහෙම අය එකතු වෙන එක..." කුමාරි දිගු දේශනයක් කළාය.

"මෙයා නං... පිලසොගි ඔබ් ලව් වගේ... ඔයා ලව් කරලා නැත්තං අනේ මේව්වර හොඳට ඔය ලෙක්වර් එක දුන්නේ කොහොමද...? දිලිනි අසද්දී සිතග ගියද, එය ඇසුවා ගැන නම් මගේ සිතටද සතුටක් දැනින... මට එවැන්නක් ඇයගෙන් අසන්නට හැකියාවක් නොතිබුණ හෙයිනි.

"මාත් ආදරේ... නැත්තං ලව්... කරපු නිසා... දුන් නෑ... හැබැයි ඔය දෙන්නා වගේ නෙවෙයි... අපි ආස්සරේ කරලා තමයි ලව් එකට පාර කපා ගත්තේ... ඒ උනාට ආස්සරේ ඇත්වෙද්දි නවත් ඇත් උනා... අපි දෙන්නටම තේරුණා අපි දෙන්නටම වැරදුණු විත්තිය... එයා බැන්දා දුන් ළමයෙකුත් ඉන්නවා... ඒ උනාට මං දුන් උනෙන් නෑ... බැන්දෙත් නෑ... අම්මලා ප්‍රොපෝසල් ගේනවා... හොඳ එකක් ආවොත් කරනවා..."

"හොඳ එකක් එතකොට ඉතින්... ඇයි ඔයා යාවෙන්නේ තැත්තේ කවුරු හරි එක්ක..."

"කියන්න බෑ දිලිනි... ඇත්තටම මට අයිති කෙනා ආවොත්... ඉතින් මං කැමැති වේව්... බහා නළලෙ කොටාපු එකා එන්නම් එන නේ..."

"මටත් වෙලා ඇත්තේ ඒකා තාම නාපු එක වෙන්න ඇති..." අප දෙදෙනාගේම සිතහවන් නංවා කිසු දිලිනි එවර ඇයගේ කාමරයට යන්නට හැරුණාය.

පණයේ වික

ප්‍රින්සි යළි රැකියාවට ආවාය.

වෛද්‍ය ප්‍රතිකාරය තරමක් සාර්ථක බව ශාන්ත මට කීවේ මා ළඟටම පැමිණිය... ඔහු එය දුරකථනයෙන් කීමට අකැමැති වන්නට ඇත...

අවුරුදු නිවාඩුවට මම මට ගිම් නිවාඩු දෙකින් අවුරුද්දට පෙර දින එකක් ගනිමි... අනික් නිවාඩුව තබා ගන්නා ලෙස ශාන්ත කීවේය... සඳුදා අපට අනිවාර්ය නිවාඩුවක් ලැබිණ...

අවුරුද්දට පැමිණියදා අවුරුදු වාරිතු නිමවූ සැණින් ශාර්දාත් මාත් වත්සලාත් ප්‍රියාත් එක්වී මඟුල් ගෙදරට අවශ්‍ය ඇඳුම් පැළඳුම් මෝස්තර සකසා ගනිමු... අප තිදෙනාටම ගැලපෙන පරිදි ලා රෝස පාටක් ශර්දා තෝරා ගත්තාය... එපමණක්ම නොව ශාර්දා පහසුවෙන් සාරිය අඳින ක්‍රමයක්ද මට කියා දුන්නාය... පෙරනම් ලිවීම දිනයේ සාදයට අඳින්නට ශාර්දා අපට තෝරා ගත්තේ එදා කලර් නයිට් දින මා ඇඳී ගවුම වැන්නකි... මම එයට පළමුවම අකැමැති වීමි... එහෙත් අපත් සමග සිටි රෙජි, එම මෝස්තරයම අවශ්‍ය බව එකඟත්වයකි කියා සිටියේය...

"එදා ඔයාගේ ලස්සණ බලන්න අර යකා ගිටියේ නෑ... මේ සැරේවත් බලයිනේ..." ඔහු පසුව මට කීවේ ඔහුගේ ඒකායන පරමාර්ථය වූයේ මෙදා ශාන්තට රිදවීම බව මට සිතුවේද, ඒ වෙද්දී ඒ සියල්ලම සකසා තිබුණේත් එලෙස කරන්නට එපායැයි කීමට ඒ මොනොතේදී මට හැකියාවක් නොතිබිණ...

එහෙත් පාට තුනකින් ගවුම් මසන්නට යැයි ඔහු දන්වා තිබිණ...

"නැත්තං දෙවෙනි මනමාලයොන්ට මනමාලියෝ වික නොයාගන්න බැරුව යමර පුද්දයක් කරන්න වෙන්නේ..." ඔහු කියා තිබුණේ ප්‍රියාවටය...

මොන දෙයකට සහභාගි වුවද, අම්මා කීවාක් මෙන් වත්සලාගේ කුමක්දෝ දුක්මුසු වේදනාවක සෙවණැල්ලක් මුහුණෙහි වැටී තිබිණ... ඇයගෙන් එය ඇසීමට මම බියවීමි... ප්‍රියා මගේ ජීවිතයට සහනයක් අත්කර දුන්නාද, වත්සලාගෙන් යමක් අසන්නට හෝ ඒ ගැන කිසියම් පිළියමක් යොදන්නට හෝ මැළි බවක් දක්වමින් සිටියාය...

වත්සලාත් ශාන්තත් අතර හැඟෙන හිතවත්කමක් තිබුණ බැවින්, මේ ගැන ශාන්ත හා කථාකළ යුතුයැයි අන්තිමේදී මම සිතා ගනිමි.

මම අගභරුවාදා සේවයට වාර්තා කළ නමුදු, ශාන්ත ඇවිත් සිටියේ නැත. ඔහු නිවාඩුව දීර්ඝ කරගෙන තිබිණ... වැඩට පැමිණි අය අඩු හෙයින් ශාන්ත කථා කරන විට මා සිටියේ පහළ මාලයේ වාර්තා සකසමිනි. කුමාරිද නිවාඩු දමා තිබිණ, දිළිනි පණිවිඩය රැගෙන තිබිණ.

ඔහු මා සිටි ජයන්තගේ නිවසටවත් දුරකථන පණිවිඩයක් නොදුන් හෙයින් මට ඔහු කෙරෙහි කෝපයක්ද නැතිණ. ජයන්තට හෝ කථා කර යමක් කියන්නට ඔහුට හැකියාවක් තිබෙන හෙයිනි...

සුභස්පතින්දා උදය පැමිණි විගසම ගජනායකගේ සේවකයා මා වෙත ආවේය.

"නිසාදී මිස්ට ජයනාත් සර් එන්න කිව්වා... ආව ගමන්ම..." ඔහු කීවේය. මම අත් බැගය ලාවිටුවට දමා "ගජනායක සර් ඇහුවොත් මං ගියා කියන්න..." කියමින්ම ශාන්ත සමුවීමට යන්නට හැරුණෙමි. මගේ කෝපය ඒ මොනොතේදී මට මතක් වූයේ නැත... මට අවශ්‍ය වූයේ ශාන්ත දැකීමය...

මම යන විටම ශාන්තගේ සේවකයා පැමිණ කඩියෙකුගේ කඩිසර කමින් දොර හැර දුන්නේ "ගුඩ් මොර්නින් මිස්..." කියමිනි... ඔහුටද සුඛ පතමින් මම ඇතුල්වුනෙමි.

ශාන්ත සිනුව ගැසුවේය... සේවකයා ආවේය... වේලාව බැලූ ශාන්ත සේවකයා ඇමතුවේය.

"කට්ටියක් එයි... ඒ අයව කාමරෙන් ඉන්දවන්න... ආවොත් නවයයි විසිපහට මට කියන්න... නැත්තං නවයයි විසිපහ වෙනකං මාව මුණ ගැහෙන්න දෙන්න එපා..."

එවර ඔහු අංක කිහිපයක් ඔබා දුරකථන අතපව් සවිණට තබාගත්තේය... "ප්‍රින්සි... සෙල්වරාජන් කෝල් කළොත් විතරක් මට දන්න... අනික් පණිවිඩ ගන්න... අනං මනං ඒවට මම රුමි එසේ නෑ..." කීවේය... ඒ ප්‍රින්සිට බව මම දනගත්තේ එවිටය... මට සිතහවක් නැතිණ.

ප්‍රින්සි කුමක්ද ඇසුවාය... නැත... ඔහු රිසිවරයට කන් දෙමින් සිටියේය. "රයිට්... ආර්ටර් නයිත් තර්ට්..."

ඇය යළිත් කුමක් හෝ කියන්නට ඇත... ගාන්තගේ මුහුණ නොබවයිල්ලකින් පෙළෙමින් තිබිණ. "ඒ මිනිහට කියන්න තවයයි තිහෙන් පස්සෙ... සේපාලි ඉස් සියර... ඒ කැන් කන්ටිනිව් දීස් වාස්ටර්ඩස් ස්පිවස් ආත්ටර් දුව..." රිසිවරයා කැමු වෙගයට මමද උඩ විසිව් බිම වැටුණු තරම්...

ආවේගය පාලනය කර ගැනීමට ඔහු මොහොතක් කල් ගත කලා වැනිය... ඉන්පසු නැගිට මා දෙසට ආවේය... වෙනදා මෙන්ම අතින් පුටුවේ ඇන්ද මත වාඩිවුණේය... මා දෙස බැලුවේය...

"බය උනාද..." මගේ නිගාස්ම ඔහු දකින්නට ඇතැයි මට සිතියි.
"ඔව්... නැත්ත..."

"අතින් එව්වොත්ට නැගැහුවට මං ඔයාට කැ ගහන්නේ නැ මේ සේපාලි..." කී හේ එවර අත් දෙකින්ම මගේ මුහුණ අල්ලා දෙතොල පිට ගත්තේය. "මට සේන්ති තියෙ... තව කව්වියත් එතවා කවයගමාස්..." ඔහු මා අත හැරියේය. "වත්සලා හම්ම උනාද ඔයාට..." එවර ඇහුවේය.

"ඔව් ඇයි..."
"මොකක් හරි පුස්තකයක් වගේ දුණිනද..."

"ඔව් ගාන්ත... මං ඔයාට කියන්නම හිටියේ... ඔයාවත් වත්සලා එක්ක කවා කරලා බලන්න කියලා... ප්‍රියා කැමැති නැ... එයා කැමැති නැ ආන්ටි නිසා..." කී මම තරමක් කුකුහලයෙන් ඔහු දෙස බැලුවෙමි... මෙය ඔහු දනගත්තේ කෙසේද...? "ඔයා කොහොමද දනගත්තේ..."

"ලකී ලියුමක් එව්ලා තිබුණා... ඊයේ මං ලකීව කන්ට්ක්ටි කරගන්න බැලුවා... බැරි උනා..."

"වත්සලාගේ ගිවිස් ටෙලිෆෝන් හම්බර් එක මං ඉල්ලගෙන ආවා..."

"මට දෙන්න... මං කෙළින්ම වත්සලාට කවාකරන්න... ලකියත් ඉතින් එක කැනක ඉන්න එකෙක් යැයි..."

"සමහරු සමහර කාලවල්වල එහෙම හිටියා..."
ගාන්ත දැස් කුඩා කොට සිනහුණේය... "වෙන්න ඇති... දන් දන්නවා ඇතිනේ මෙහෙත් එහෙට කවා කරගන්න තියෙන අමාරුව..."

"දන් ඔයා කතා කරන්න යන්නේ ෆෝන් එකෙන්ද..."

"නැ... මුණ ගැහෙන්න දිනයක් දාගන්න... ට්‍රිප් එකෙන් ඉස්සෙල්ලා මොකද කියලා බලන්න ඕන... ඒකට මිනිහෙක් සම්බන්ධ නං... අප්ප්ට් කිට්ටු කරන්න බෑ... වෙන එකක් නං ඒක පුස්තකයක් නැ... දුනට දනගන්න ඕන මිනිහෙක් සම්බන්ධද කියන එක විතරයි..."

"ඉන්න මං ගෙනැත් දෙන්න..." කියමින්ම මම නැගිටින්නට පැටවෙමි. ඔහු මා අතින් අල්ලා තතර කළේය... මම යළි වාඩි වුණෙමි...

"මහොම ඉන්නවා... ඊළඟ එක තමයි වැදගත්ම එක..." ඔහු මගේ නිකටට ඇඟිල්ල තබා මුහුණ ඔහු දෙසට හසවා ගත්තේය... "නැන්දම්මට ලේලි පොඩ්ඩ බලන්න ආසර... අපි ගෙදර යමුද දවසක..."

එවර මම රතු වීමි... ඔහු සෙමින් මුහුණ මගේ කම්මුලේ ඇඟිල්ලවේය... "මොකද කියන්නේ..."

"අම්මිලා තාත්තිලා..."

"මං අතලා බලන්නද...? ඔයා කැමැතිද එහෙම නැත්තං බයද..."

"ගාස්තෝ...ඕ...ඕ... ම"

"නංගිලගේ ගෙදර යං... උදේ ගියා හවස ආවා... ඊක නවතින්න ඕන නැ... මං අම්මට එහේට එන්න කියන්නං... අපේ ගෙදර උනත් කමක් නැ... හැබැයි අපේ ගෙදර යනවනං උදේ පාන්දරින්ම යන්න ඕන... නැත්තං එන්න පරක්කු වෙනවා..."

"කොහොමද එතකොට අපි යනවනං යන්නේ...? ඔස් එකේද..."

"ඔස් එකේ ගිහිං නං දවසින් එන්න බෑ දෙකැනටම... මං වාහනයක් නොයා ගන්නා..."

"මං එන්නං... මට ඒත් අම්මලගෙන් අහන්න බෑ... ඔයාම අතලා කැමැත්ත අරගෙන මට කියන්න..." ඔහු මගේ කම්මුල සෙමින් අත ගැවේය... "දුන්නද ඔහන්න...? ඇදුම්..."

"මිම් දුන්නා..."

"කිස් හයයි... විසි හතරයි තිස් පහයිද..."

"මං දන්නෙ නැ ගාර්දාගෙන් අහන්න..." ඔහු එවර මගේ කරවටා අත දමා මා ළං කර ගත්තේය.

"අහන්න ඕන නැ... තනිවුණාම... හම්බවෙව්ව වෙලාවක බලාගන්නං..." සවණට මිම්ණු හේ මා සිටගන්නට විය... මගේ මුඛ සිරුරම සිහිල් වී ගැසෙමින් තිබිණ... මෙය කාර්යාලයයක් බවද මට අමතකවී යන්නට තරම් විය... එහෙත්... ඔහුට එය අවිකෘත නොවුණා විය හැකිය... ඔහු මා අත හැරියේය.

"නවයයි විසිපහයි..." ඔහු නැගිට ඔහුගේ අසුනට ගොස් වාඩිවිය. "මං අම්මලගෙන් ඇහැව්වොත් සෙනසුරාදා යන්න ලැහැස්ති වෙන්න පුළුවන්ද..."

"පුළුවන්..." එක්වරම කිවද, අම්මා හෝ තාත්තා මෙයට කැමැති වේදැයි මට සිතාගත නොහැකිය... මම තත්පරයක් හෝ දෙකක් කල්පනා කරන්නට ඇත...

"ඇයි සේපාලි...?"

"නැහැ... මං එහෙත්තා යන්නද...?"

"යනවට නං කැමැති නැහැ... එත් කියාගන්න කාමත් බැ තේ... ඔහු කීවේ සිනුව ඔබමිනි... සේවකයා දොර විවර කළේය... මම පිටවිමි."

"ප්‍රින්සි... වෙරි සොරි..." ඔහු ප්‍රින්සිට කියනු මට ඒ අතරම ඇසිණ.

පසුව ප්‍රින්සිට දුරකථනයෙන් කථා කළ පුතු ඇයි මට සිතිය එහෙත් මා ඇයට කථා කරන්නට පළමු ඇයම මට කථා කළාය... ගජනායකගේ කාමරයේ දුරකථනයටය... එහෙත් ඒ මොහොතේදී ගජනායක හෝ දිලිනි කාමරයේ නොසිටී අතර සේවකයා මට පැවසිය දුන්නේය.

"හලෝ සේපාලි..." එදෙසින් කියද්දී මට ඇයගේ කටහඬ නම් එක්වරම හඳුනා ගැනීමට අපහසු විය.

"කවුද...?" මම තරමක සැකයෙන් මෙන් ඇසුවෙමි.

"ප්‍රින්සි කථා කරන්නේ..."

"ප්‍රින්සි ඇයි හදිසියේ...?"

"හදිසියක් නෑ... කට්ටියම කොත්තරන්ස් එකක්... මට ඔයාට කථා කරන්න හිතුණා... ඔයා උදේ බය උතාද මට බැන්න විදියට..."

"බය නෙවෙයි... රිසිවර් එක තිබ්බ විදියට මං උඩ ගිහිං බිම වැටුණා..." මම ඇත්තම කීවෙමි...

"ගාන්ත අයියගේ නරකම පැත්තෙන් එකක් තමයි ඒ කේන්තිය පාලනය කරගන්න බැරි එක... ඒත් සමහර වෙලාවල් වල... මං හිතුවා මං හොඳ බැණුම් නොගසක් අහගනිසි කියලා... එහෙම උනේ නෑ..."

"ඇයි වෙනදට එහෙම බැහිනවද...?"

"අම්මෝ... බැහින්නෙ නෑ... වැරදි අල්ලනවා... අතුරක් වටනගත් වැරදුණොත් දවසම කුණු කුණුව... එක සැරයක් මනුස්සයෙකුට ගැහුවා දොර ඇරිය කියලා... සිරිල්ව දහ පාරක් විතර එහාට මෙහාට යැව්වා මොකක්ද වරද්දලා..."

"ඉතින් ඒ මිනිස්සු බැහින්නෙ නැද්ද...?"

"මොන...? බැහින්නත් බයයි... හැබැයි දුන් නං ගොඩක් හොඳයි... අඩු ගාණේ පස්සේ වත් සොරි කියලා වැද්දේ පිළිගන්නවානේ... අවුරුදු දෙකක දෙකහමාරක ප්‍රෙමර් එක තවම ඇති..."

"වෙලාවකට මටත් බය හිතෙනවා ප්‍රින්සි..." එවර මට කියැවිණ.

"ඔයා නං කොහෙත්ම බය වෙන්න ඕන නෑ... ඕන නං පොඩි සත්තමක් දායි... ගහන එකක් නෑ කොහොමවත්..."

"ඔයා කොහොමද හරියටම දන්නේ...?"

"මං දන්නේ නැද්ද සේපාලි... ගාන්ත අයියා මං අඳුනන්නේ පොඩි කාලේ ඉඳන් නේ... මාත් එක්ක ගොඩක් දේවල් ඔයා ගැන කථා කරලා තියෙනවා... හැබැයි එයාගේ ලොකු සැකයක් තිබුණා ඔයා එයාට ආදරේද නැද්ද කියන එක... හැම එකා එක්කම නටනවා හිතාපෙනවා... මං එක්ක විතරක් නෑ... කිය කිය... එක දවසක් කියවනකොට මං කිව්වා කෙළින්ම කියන්න කියලා... බැ කිව්වේ... බැ කිව්වොත් මට මේ මුණ ගැහෙන විකත් නැති වෙයි කියලා කිව්වා... ගාන්ත අයියාගේ තිබ්විට විකාරේ හින්දා තමයි මේ ඔක්කෝම අප්පෙට් ගියේ... මට පෙන්නන්න එක්කං එන්නං කිය කිය ඉන්න කොට මට ආයෙත් අසනීප උනා... ඒක එහෙමම යට්ටියයි... ප්‍රශ්නෙ ආවේ... නැත්තං ඔයාට එක්ක ගෙන ආව නං එහෙම හොරෙන් හරි මං ඔයාට කියන්න හිටියේ..."

"පොඩි කාලේ ඉඳන් අඳුනනවා කියන්නේ..." මට දුන් සැහෙන කුතුහලයක් නැති තිබිණ... ගාන්ත ප්‍රින්සි ගැන එතරම් මට කිව්වේම නැත.

"මගේ අයියා ප්‍රෙමර් එක වෙනකං හිටියෙ ගාන්ත අයියා ගිය ස්කෝලේ... ඊට පස්සේ තාත්තා ට්‍රාන්ස්වර් උනාම තමයි ආයෙ කොළඹ ගියේ... ඊට පස්සේ කැම්පස් එකේදී එකට හිටියා... ඒ දවස්වල ගාන්ත අයියා හැම ඉරිදාවකටම වගේ රැ හිටියේ අපේ ගෙදර... සඳුදා තමයි හොස්ටල් එකට යන්නේ... ඒ කාලෙත් විකක් දහය නේ... ගාන්ත අයියලගේ තාත්තාත් අපි අඳුනනවා..."

මම සැනසුම් සුසුමක් හෙළිමි... ප්‍රින්සි යනු කවරෙක්දැයි නොදන මා කෙතරම් දුකකට පත්විද... ගාන්ත කියුවේ කුඩා තොරතුරක් නමුදු ඔහු බොරුවක් කියා නැත... ප්‍රින්සි ගැන ප්‍රින්සිට නොකියූ ඔහුගේ සිතේ හැඟීම පවා ඔහු මට කීවේය... මම ගාන්තව සැක කෙරුවෙමි.

"ප්‍රින්සිට බැහිසිද දන්නේ නෑ මාත් එක්ක කථා කරකර වැඩ පාඩු කරගත්තා කියලා..."

"නෑ... මට වැඩ නෑ මේ වෙලාවේ... ඒකයි වැඩියෙම කථා කරේ... මට තවත් දෙයක් කියන්න තියෙනවා... ගාන්ත අයියා තාම බයයි ඔයා ගැන..."

"මොකක්...?" පුදුමය හා කුතුහලය ඉහළගා ගිය හෙයින් මට ඇසිණ.

"මං කිව්වා කියන්න එපා... මට හිතාත් යනවා වෙලාවකට කියන ඒවට... ඔයා වෙන එක්කෙනෙක් එක්ක යාවෙයිද දන්නෙ නැහැ... මං කිව්වා මොලේ පරික්ෂාකරවගන්න කියලා... වෙන මොනවා කියන්නද...? මං කිව්වට විශ්වාස කරේ නෑ... මුද්ද දකලත් විශ්වාස කරේ නෑ... පෙන්නවත්ම එක දෑක්කම තමයි විශ්වාස කරලා තියෙන්නේ... ඇයි එයක් එල්ලං ඉන්නවනේ ඔයාගේ පොටෝ එකක්..."

"මගේ...?"

"ඔව්... ඔයාගේ ආගමට එකක් හදවල තිබුණා ගලක කොටුවලා... එයාගේ අප පර්ස් එකේ දාගෙන ඉන්න ආගමට එක තමයි ඒකෙන් කියන්නේ... ඉන්ඩියා ගිය දවස්වල හදවලා තියෙන්නේ... එතකොට අපි හිතාගෙන තිටියෙ ඔයා බැඳලා කියලා නේ... අපේ අයියා ඒක කිව්වා... බැඳපු ගැනුන්ගේ ආගමට එල්ලගෙන උග්‍ර ගුවිකාපං වෙලාවක කියලා..."

"මං ඒක දන්නේ නෑ නේ..."

"මං දන්නවා... පෙන්නන එකකුත් නෑ... මං කිව්ව කියන්නේ නැතුව බලන්න... ශාන්ත අයියගේ වැරද්ද ඔයාට තියෙන ආදරේ පෙන්නන්නේ නැති එක... ඒක එයාගේ තියෙන්නේ හිතේ... එයාට හැගිණේ නෑ සමහර දේවලින් ඔයා අප්පෙට් යනවා කියලා... මගේ අතින් අල්ලගෙන පාරේ යන්න හිතූණෙත් අල්ලගනි... යයි... කිස් කරන්න මහ කියලා හිතූණෙත් කිස් එකකුත් දෙයි... හිතේ කහටත් නෑ කියලා දන්නේ එයා ලගින්ම දන්න අපි වගේ අය විතරයෝ... වටපිටාවට එහෙම හිතෙන්නෙ නෑ නේ... කිව්වට අහන්නෙත් නෑ... හැබැයි ඔයා කවුරු හරි උත්ත නම් කෙරෙත් එයාට උරු පුවල්... සමහරදාට මටත් ශාන්ත අයියා එක්ක කේන්ති යනවා... සමහරවිට මට මේවා කියන්න වෙන වෙලාවක් ලැබෙයිද දන්නෙත් නෑ නේ සේපාලි..." ඇය කියද්දී මගේ සිරුරම සිහිතලවෙමින් තිබිණ... ඇය කථා කරන්නේ ඇයගේ ජීවිතයේ සත්‍යය දැනගෙනද...?

"ඇයි එහෙම කියන්නේ ප්‍රින්සි...?" එහෙත් මම අසා ගතිමි.

"ජීවිතේ කියන එක කොයි වෙලේද දන්නේ නෑ නේ සේපාලි... ශාන්ත අයියට තරහා ගියාට අනිත් අයගේ දුක සැප බැලුවට... ඔයා ඉන්නේ එයාගේ හිතේ පළවෙනියට... ඔයා නැතුව ඒ ජීවිතේම හිස්... ඔයා බැන්ද කියලා දැනගත්තම සුමානයක් විතර බිලා මැරෙන්න ගියා... ඒක යං තං කියවලා ඡෙප් කළාම... ඔක්කෝම දමලා ගහලා ඇවිද ඇවිද හිටියා... ඊට පස්සේ ඔය මෙහේ ඉන්න පතිරගොඩ සර් තමයි අනිත් අයට කියවලා ඉන්ඩියා ඇරියේ... එහේ ඉන්නකොට ටිකක් ඡෙප් එකේ හරි ගියා... දෙවෙනි අවුරුද්දේ මෙහෙ ඇවිත් ඉන්නකොට... මට අමාරු උනානේ... කොහොම හරි නොයන්න හිටිය මිනිහා හිත හදාගෙන ආයේ ගියා... ඇවිත් මාව එයා ලඟට ගන්නවා කියලා කිව්වා... ඒ පොරොන්දුවත් එයා ඉෂ්ට කරා... මොන දේ උණත් ඔයාට අමතක කරගන්න එයාට බැරි උනා... ශාන්ත අයියා හිතන්නේ ඔයා ගැන විතරයි සේපාලි... එයා ගැනම විතරයි... එතනට කිසි කෙනෙකුට යන්න බැ... කොට්ටර කැමැති උනත්..."

එවර මගේ සිත තරමක තිගැස්මක් දැනවිය... ප්‍රින්සිගේ සිතේද ශාන්ත ගැන ආදරයක් තිබෙද්දී මට සැකයක් ඇතිවූ බැවිනි.

185
"ඇයි ප්‍රින්සි...? එහෙම කියන්නේ කවුරු හරි...?"

"ශාන්ත අයියට කැමැති කවුද කියලා අහන්නද යන්නේ...? අකැමැති කවුද කියලා කියන්න සේපාලි... ඔයා මුණ ගැහෙන්න ඉස්සෙල්ලා කෙල්ලො කී දෙනෙක් හිටියද...? තෝරගන්න බැරුව දගලා දගලා හිටිය මිනිහාට කෙල්ලොන්ගෙ නමුත් මතක නැති උනා... ඔයා මුණ ගැහිව්ව දවසේ ඉදන්... ශාන්ත අයියා කැහැහැව්වත් බැන්නත් තරහ වෙන්න එසා සේපාලි... හිතන පතන දේවල් හරියටම ලැබෙන්නේ කලාතුරකින්... ඒ අහින් ඔය දෙන්නම වාසනාවන්තයි... එක අතකට..." ඇය තරමක් තාතර කළාය... මගේ සිත සැබැවින්ම දුන් සිතාගත නොහැකි අන්දමේ සිහිවිළි ගොන්නකට මැදිවී තිබිණ... මට වඩා ඇය ශාන්ත ගැන දන්නිය... එහෙත් එහි ජීවිතෝපක් නොවිණ... මට ඇවැසිවෙමින් තිබුණේ තව තවත් සිත්‍ර ගැන දැනගැනීමය.

"ඔව් ප්‍රින්සි... මොකද...?" එවර මට ඇසුණේ ඇයගේ දිගු කථාබහ ඇයගේ අසනීපයට කිසියම් භාතියක් කරන්නේද යන්න සිතූණු හෙයිනි...

"එක අතකට සේපාලි... මාත් ශාන්ත අයියට ආදරේ කරා..."

"ප්‍රින්සි..." එවර මගේ මුට්ත් නිතැතින්ම නික්මුණේ සිතාගත නොහැකි කිසියම් දෙයක් ඇසුරක් වැනි වේදනාවකින්ද යුතුවය...

"බයවෙන්න එපා සේපාලි... ඔයා දෙන ආදරේ මට ශාන්ත අයියාට දෙන්නත් බෑ... ශාන්ත අයියගේ ආදරේ මට ගන්නත් බෑ... එයාගේ හිතේ තියෙන්නේ මං ගැන අනුකම්පාවක් විතරයි... ඒක ආදරේ නෙවෙයි... මං ආසයි ශාන්ත අයියා සන්නෝසෙන් ඉන්නවා බලන්න... ඒ මං එයාට ආදරේ නිසාම... ඒක කරන්න පුළුවන් ඔයාට විතරයි... මොන පුස්තක ආවත් ශාන්ත අයියා අතරමං කරන්න එපා... එයාගේ මුළු ජීවිතේම නැතිවෙයි... මං ආසයි ඔය දෙන්නා සන්නෝසෙන් ඉන්නවා දකින්නත්... මං හිටියත් නැතත්... මං තියනවා සේපාලි..." කිසි ඇය දුරකථනය විසන්ධි කළාය...

ඇය ඇයගේ ජීවිතයේ යථාර්ථය තේරුම් ගෙන ඇත... මල්ලිකාට වඩා ඇය කෙතරම් උසස් උතුම් කෙල්ලෙක්දැයි මට සිහිණ. ප්‍රින්සිට ශාන්ත ආදරය කරන්නේ නම් ඇයටම ඔහු දී මම ඇත් විමට මම සිතාගෙන සිටියෙමි... සැබැවින්ම ශාන්තගේ සතුට මගේ සතුට හෙයිනි... ඒ ඔහුට මා ආදරය කරන බැවිනි... ප්‍රින්සිද එලෙසම සිතට ගත් යුටිතියකි... ඒ ඔහුට මා ආදරය කරන බැවිනි... ප්‍රින්සිද එලෙසම සිතට ගත් යුටිතියකි... සැබැවින්ම ඇයද ශාන්තට ආදරය කරන්නට ඇත... ආදරය කරනුද ඇත... ජීවිතයේ ඇය කියන්නාසේ සිතන පතන කොහේ දේවල් අපට ලැබෙනුයේ කලාතුරකිනි.

ජීවිතයම අහිමි වෙන යුටිතියකට ආදරය අහිමි වීම වඩාත්

වේදනාකර වනු ඇති බව මගේ අත්දැකීමෙන් මම පසක් කර ගෙන සිටියෙමි.

මම මගේ අසුන වෙත පැමිණියේ සිහිනයෙන් මෙනි... ප්‍රින්සි කෙරෙහිවූ අනුකම්පාවකින් මෙන්ම ජීවිතයේ සමහර විශේෂීම් මෙවන් ව්‍යාසනයට ගොදුරුවූ එම පුවතිය ගැන කණගාටුව හා වේදනාව පරයා, ශාන්තව ආදරය කරන තවත් පුවතියක් සිටින බව මගේ හදවතට දැන ගැනීම දඩි පිඩනයක්ද එක් කරවා තිබිණ...

"කවුද නිසාදී කෝල් කළේ...?" කුමාරි මගෙන් ඇසුවාය.

මම ඇය දෙස බැලිමි... එක්වරම ඇයගේ ප්‍රශ්නය මට හේරුම් හිසේද නැත... එතරම්ම මගේ සිත බෙහෙවින් කලබලව තිබිණ.

"ඇයි නිසාදී...? ප්‍රශ්නයක්ද...?" ඇය මගෙන් පිළිතුරක් නොවූණ නිසාදෝ දෙවන වර ඇසුවාය.

"නැහැ..." මම කියාගනිමි...

"කවුද එහෙතො ඔබා කළේ...?" ඇය ඇසුවේ තරමක කුතුහලයකිනි... නිවසින් ප්‍රශ්නයක්වත්දැයි ඇය සිතුවාද විය හැකිය... එහෙයින්ම මම සිනහයි... නැත... සිනහයෙන්නට උත්සාහ දරමින් ඇයගේ වුවන දෙස බැලිමි...

"ප්‍රින්සි..."

"ප්‍රශ්නයක්ද...?"

"නැහැ... නිකං..." මම දුන් හරමක් සන්සුන් වෙමින් සිටියෙමි... "එක එක දේවල් ගැන..."

"ඒවා මොනවා හරි නිකං හිත අප්පෙම් කරපු ඒවාද...?" ඇය ඇසුවේ තරමක ඔලොක්කු ස්වරයකිනි...

මම සිනහයි දෙසසට හිස සලද්දීම කුමාරිගේම වදනක් මතකයට නැගිණ...

ලව් ඇට් ෆස්ට් සයිට්... පළමු දැකීමේදී ආදරය... දෙදෙනාම කරන්නේ එකම දේමය...

ශාන්තගේ නම දමා මුද්ද හා පෙන්නිනය මා සැදෙව්වේද, මගේ ජායාරූපය සහිත ලොකට්ටුවක් ශාන්ත සාදා ගෙන ඇත්තේද එකම කාලයකයදීය... එය සැදූ දින එකවරම දැන ගත යුතුයැයි මට සිතිණ... මුද්ද සාදාගත්තේ කොයි කාලයේදැයි ශාන්ත මගෙන් ඇසුවේය...

එදා මම එයට පිළිතුරක් නොදුන්නෙමි.

එහෙත් ඔහු මට අහිමිවූ බව දැනගත් පසුත් ඒවා මා ළගම මා වෙතම සුරක්ෂිතව තිබිණ... මා අහිමිවූ බව ඔහු සිතාගත් නමුත් ඔහුගේ

ළය පෙදෙසෙහි මගේ රැවක් සුරක්ෂිතව තැන්පත් වී තිබුණ බව මා දැනගත්තේ අද දිනය...

සැබැවි... ඔහු නැති තැන මගේ ජීවිතයද හිස් වී තිබුණ බව දැන සිටියේද මා පමණකි,

ශාන්ත දැකීමේ බලවත් ආශාවකින් මගේ සිත පෙළෙන්නට ගත්තේය.

සිත එක්තැන් කරගැනීමට අපහසුවූ නමුදු මම සෙමින් සෙමින් වාර්තාව සකස් කළෙමි. සැබැවින්ම නම් දුන් මා අතින් වාර්තාවක් වැරදුණේ කලාතුරකිනි. වැරදුණේ නැතුවාක්ම විය හැකිය... රැකියා ස්ථානයේ වාර්තා සකස් කිරීම වැනි දෑ දුන් මට විනෝදාංශයක් වෙමින් තිබිණ.

සෙමින් සෙමින් සකස් කළද එම වාර්තා දෙකම සකස් කිරීමට මට එතරම් වෙලාවක් ගත නොවිණ.

ගජනායක තවමත් පැමිණ නැති බැවින් ශාන්තත් තවම නැති බව පමණක් මම දැන සිටියෙමි.

"දිලිනි ආවේ නැ තේද තවම...?" සුජීව එක්වරක් ඇසීය...

"නැහැ තේ... එයාත් තවම කොන්ෆරස් එකට ගිය ගමන් තේ..." මම කීවෙමි...

"කන්න යන්නේ නැද්ද...? දොළහත් පනුවෙලා දන්..."

"රංජිත් කෝ...?"

"අද ඇවිත් නැ එ..."

අපි බත් පාර්සල් රැගෙන කැන්ටිමට ගියෙමු... සම්මන්ත්‍රණයක් නම් බොහෝ විට දිලිනිට අතර මැද ආහාර හා තේ ලැබෙන බව අපි දැන සිටියෙමු... එවන් දිනවල ඇය කන්නේ බොහෝ ප්‍රමාද විය.

ආහාර ගන්නා අතර... සුජීව අක්කාගේ පොඩි එකාගේ විත්ති කියමින් අපව හිනස්සවමින් සිටියේය... කුමාරිද ඇයගේ අයිසාගේ ප්‍රතා ගැන මොනවාදෝ දෙබඩව්වාය.

සැබැවින්ම නම් මට දඩි දුකක් දැනින... මට කිසිදු කෙනෙකුගේ පොඩි එකෙකුගේ සුරතල් දැකීමට ලැබී නැත...

කුමාරි මුණ ගැසීමට කවුදෝ පැමිණ ඇති බැව් දන්වූයෙන් ඇය, ඇයගේ වාර්තාවද මට සකස්කිරීමට බාරදී පහළට ගියාය... මම එවර ඒ වාර්තාව සකසමින් සිටියෙමි... එක්වරම කාර්යාලය නිශ්ශබ්ද වූයෙන් මම හිස ඔසවා බැලිමි... ගජනායකත් ශාන්තත් දෙදෙනාම එකම පියවරකින් කොරිඩෝව දිගේ එමින් තිබිණ... දිලිනි මෙන්ම ලිපිනොහු නොගසක්

ලස්සා ගත් සේවකයාද පිටුපසින් පැමිණියහ... දිලිනිගේ මුහුණේ වූයේ විඩාබර බවකි... එහෙත් ඇය මා ඇය දකිද්දීම සිනහවක් පාවාය... කැවැද... ඇය එලෙසම ඇසුවේ බඩදසක් නොනගින සේය... මම හිස සැලුවෙමි... අප ආහාර ගෙන දුන් පැයකටද වඩා වැඩිය... ඇය තවමත් ආහාර ගෙන නැති බව මට මතක් විය...

ඇයගෙන් ගත් තෙත් මම ශාන්ත දෙසට යොමු කළෙමි... මට ප්‍රින්සි මතකයට නැගෙමින් තිබිණ. සියල්ලම අමතක කර දමා ඔහුගේ කුරුල්ලට වැදී මොහොතක් සිටිය හැකි නම්... කෙතරම් සැනසීමක් ලැබේදැයි මම කල්පනා කළෙමි... ගජනායකගේ උරහිසට තට්ටු කළ ශාන්ත ඔහුගේ අවධානය මා වෙත යොමු කරවමින් මා දෙසට ආවේය... ශාන්තට හිස සැලූ ගජනායක ඔහුගේ කාමරයට ගියේය... ශාන්ත මගේ මේසය දෙස සිට ගත්තේය.

ඔහු මොහොතක් මගේ මුහුණ දෙස බලාගෙන සිටියේය... කුමක්දෝ කිව නොහැකි හැඟුමක් දූපේ ලියවී තිබිණ... මම ඒ දෙස බැලීමට බියවිමි... ඔහු දකිමේ ප්‍රබල ආශාවක් තිබුණද ඒ බැල්මට එක එල්ලේ පිළිතුරු සැපයීමට කිසිදිනෙක මට නොහැකි බැව් මට වැටහිණ... මා සිත ගත රත්වී සිරුරම රත්වෙමින් තිබුණාක් වැනිය.

"සේපාලි..." ඔහු කටහඬ අවදි කළේය... නිසිවත් කියන්නට පෙර ගජනායකගේ කාමරයෙන් සිටු හඬක් නැගිණ, ඒ අපට නොවුණද... අප දෙදෙනම අවදි වන්නට ඇත්තේ එයින් විය යුතුය...

ශාන්තටද අප ඉන්නේ කාර්යාලයේ බව අමතක වී තිබුණු වග මට එවර දැනින... ඔහු කියන්නට ගිය දෙය නොකියා මා දෙස බැලුවෙය.

"වත්සලාගේ ටෙලිෆෝන් නම්බර් එක දෙන්න..."

මම අත්බැගිය ගෙන එය විවර කරන්නට පුදානම් විමි... එය විවෘත වෙද්දීම ශාන්ත එයට එබුණේය... මම එය වසා ගතිමි.

"එබෙන්නේ මොනවටද...? මං දෙන්නං..." මම කීවෙමි... ඔහුට සිනහවියේය...

"හරි හරි... ඔයාගේ හිතේ මං දන්නෙ නෑ කියලද ඔව්ගේ කියෙන දේවල්... ලිප්ප්පික් කුරක් ඇති... පොඩි කණ්ණාඩියක් ඇති... සන්ග්ලාස් පෙයාර් එක ඇති... ලේන්සුවක් ඇති... තව..." ඔහු මගේ මුහුණට නැඹුරු වුණේය... කියන්නට යන්නේ කුමක්දැයි මට ඉවෙන් මෙන් වැටහිණ...

"ඕන නෑ... ඕන නෑ... මං දන්නට ඉතින් ඔයා දන්න බව ගැනු ලබමින්ගේ ඒවා..." කී මම දිනපොත අතට ගතිමි... ඔහුට පෙන්වමි... මේ... ඔයරි එකක් තියෙන විත්තිය කිව්වේ නෑ නේ..."

"නෑ නෑ... එය්ට වඩා වැදගත් දෙයක් කියන්න ගියේ..."

"දන්නවා දන්නවා..." කී මම දිනපොත පෙරළුවෙමි... එවර ඔහු දින පොතට එබුණේය...

"ඒවා බලන්න බෑ... තාම ඔයාට අයිතියක් නෑ ඒක බලන්න..." එවර නම් අපි සිටින්නේ කාර්යාලයක බවද අමතක කර දමූ ඔහු මා වෙත නැවුණේය.

"තනියෙම මුණ ගැහිලා බලමුද... ඒක බලන්න අයිතිය තියෙනවද නැද්ද කියලා..." ඔහු ඇසුවේ කට කොණකට සිනහවක් නගමිනි...

මගේ සබැඳියා දැඩිව රතු වුවද, මම වත්සලාගේ නම්වරය ඇති පිටුව පෙරළා ගෙන ඔහු දෙස බැලිමි...

"මේ... මේක හරිස් එක..." ඔහුට සී මම වත්සලාගේ දුරකථන අංකය කොළ කැබැල්ලකට ලිවෙමි...

"දුන් මම මේක අරගෙන ගිහිල්ලා... කෝල් එකක් දාලා... ප්‍රශ්න විසඳගන්න... ශිල්පී එකකට එක්ක යන්න වෙනවා..." ඔහු කීවේය.

මගේ හදවත පැරීමට ශාන්ත මෙතරම් කැමැත්තේ ඇයි...?

"එක්ක ගෙන යන්න..." මම නැගිටුවෙමි. ඔහුට පමණක්ම මෙය කියා ගැනීමට මට අවශ්‍යතාවයක් ඇතිවිණ... ප්‍රින්සි අවවාද වශයෙන් සිදු කිසිම දෙයක් ඒ මොහොතේදී මට මතකයට නොනැගිණ. ඒ සියල්ලම මතකයෙන් ගිලිහී ගොස් තිබිණ...

"ප්‍රශ්නෙන් විසඳගන්න... ජීවිතේටම එයාගේ විතරක් තෙවෙයි... ඕන කෙනෙක්ගෙ ප්‍රශ්න විසඳ විසඳ ඉන්න... මගේ මිනියටවත් එන්න එපා..."

සැබැවින්ම මම බියට පත්වී සිටියෙමි... වත්සලා ශාන්ත ගැන හැඟීමකින් ක්‍රියා කරන බව මට බොහෝ විට වැටහී තිබුණ හෙයිනි.

ශාන්ත විදුලි සැරයක් වැදුණු කලෙක මෙන් මා දෙස බැලුවෙය.

"එක සැරයක් මගේ නැතිලනේ කටහඬ විතරයි... යං තං ඒක ලැබුණා... ජීවිතේ නැති උනොත් ආයේ ඒක කාටවත්ම නැතිවෙයි..."

ඔහු කුමක් හෝ මට කියනු ඇතැයි මට සිතූණු නමුදු, ඔහු ඇසුවේ මා කිසිසේත්ම අසහැකි සිතූණු දෙයක් නොවේ... හාත්පසින්ම වෙනස් දෙයකි.

"වරද්දන්නේ නැතුව රිපෝට්ස් හදන්න පුළුවන් වෙයිද දන්න?" ඔහු ඇසුවේ දැඩි බැල්මකින් මා දෙස බලමිනි. ඒ බැල්ම මගේ හදවත බියකින් පුරවමින් තිබිණ...

"පුළුවන්..." මම කියාගතිමි... කියාගන්නා නොවේ... නිතැතින්ම කියැවී තිබිණ.

"ලැහැස්ති වෙනවා එහෙනං මාත් එක්ක කොළඹ යන්න..." කියූ හේ ගජනායකගේ කාමරය දෙසට ගියේය.

අප අතර් කුමක් හෝ ගැටුමක් වැන්නක් සිදුවෙමින් පවතින බව දුටු, ඒ වන විට පැමිණ සිටි කුමාරි, ශාන්ත කාමරය තුළට යන්නා හාමු මා වෙත දිව ආවාය. දිලිනි එතන සිට පිටව ගියේ මොහොතකට පෙර බව මම දුටුවෙමි... ඒ වෙද්දී අප අතර කිසිවක්ම කථා වූයේ නැත...

"ඇයි...?" කුමාරි ඇසුවේ බෙහෙවින්ම කුතුහලයෙන් පිරුණු කටහඬකිනි.

"මුකුත් නෑ..." කියූ නමුදු මගේ දෙඟසට කණුව පිරි තිබිණ. මම වාඩිවී ලේන්සුවෙන් තෙත් මුළු කණුව පිසලා දමුවෙමි.

"නැති නං අඩන්නේ...? ආසාවටද...?" කුමාරි ඇසුවේ ප්‍රියාසේවය. මම සිනහවක්ද නැගුණ මුත් එය පියවි වූයේ නම් නැති බව මට සිහිණ.

"මොකද කිව්වේ...?" ඇය යළි ඇසුවේ තරවටු හඬකිනි.

"මට කොළඹ යන්න ලැහැස්ති වෙන්න කිව්වා..." අප අතර වූ ගැටුම ගැන නොව මා පැවසුවේ අවසනට ඔහු කියූ වදන්ය.

"ඉතින්... කණුව හල හල දැමලත්තෙ...? කොට්ටර ජෝස්ද...? මටත් කිව්වනේ..."

මම ඇය දෙස බැලිමි...

"මිස්ට් ජයනාත්ට වෙන්ත ඇති ඔයාව ගෙනියන්න හිතුවේ... මං යන්නේ මිස්ට් ගජනායකට... මම මීට ඉස්සෙල්ලත් ගිහිල්ලා තියෙනවා..."

වෙනත් විස්තරයක් අසන්නට හෝ ඇය කියන්නට පෙර ගජනායකගේ සේවකයා අප දෙසට ආවේය...

"නිෂාදී මිස්ට්සි... කුමාරි මිස්ට්සි කථා කරනවා..."

අප දෙදෙනම කාමරයට ඇතුල් විමු... මම කුමාරිට පිටුපසින් විමු... ශාන්තගේ හැසිරීම් ගැන දන් මගේ සිතේ බියක්ද පැන නැගී තිබිණ. එහෙත් එක බැල්මෙන්ම ඔහු තේ කෝප්පයක් තොල ගාමින් ජනේලය අසළින්ම සිටගෙන එහා පැත්තේ දර්ශනය දෙස බලාගෙන සිටියේය... ඔහු අප දෙස බලන්නට උත්සාහයක් නොදැරීය...

"සුමාන දෙකක් නැත්තං තුනක්... කොළඹ වුන්නව් එකට යන්න වෙනවා... නිෂාදීට ප්‍රශ්නයක් නෑ නේ... කුමාරිට ගිය සැපේ මගේ හදලා දෙන්නං..." අප දෙසට කියූ ගජනායක... "ජයේ..." ශාන්තට කථා කළේය...

ශාන්ත හැරුණු නමුදු මගේ දෑස ඔතැකමින් මග හැරියේය.

"යන්න කැමැති නං යවන්න... නැත්තං..." ඔහු නැවැත්තුවේය.

"නිෂාදී..." ගජනායක එවර කථාකළේ සිනහසෙමිනි... ශාන්තගේ කේන්ද්‍රීය දන්නා නිසා විය යුතුය... "මොකද කියන්නේ කුමාරි...?" ඔහු දෙදෙනටම එකම හැන්දෙන් බෙදමින් සිටියේය... සැබැවින්ම ඔහු හොඳ ප්‍රධානියෙකි. "අකැමැත්තක් නෑ නේ... තේද...?"

"නැහැ..." කුමාරි කීවාය... ඔහු එවර මා දෙස බැලුවේය... කුමාරි පමණක් නොව ශාන්තද මා දෙස බැලූ බව මම දුටුවෙමි... එහෙයින්ම මෙ පිළිතුර දුන්නේද ඔහු දෙස යටැසින් බලමිනි.

"නැහැ..." මට කියැවුණේද සෙමිනි... ශාන්තගේ මුහුණට සිනහවක් නැතිවූ මම දුටුවෙමි... ගජනායකට නම් තරමක සිනහවක් නැතිණ... කුමාරි දෙදෙන දෙසම පුදුමයෙන් මෙන් බැලුවාය... දිලිනි කටවයාගෙන සිනහසෙමු මම දුටුවෙදි එවරය... එම කාමරයේදී ගජනායකට කවුරුත් තේ පවසන මොහෝ දෑ දිලිනිට අසන්නට ලැබෙන බව මට මතක් විය... දන් ශාන්ත කියූ කිසිවක්ද ඇයට ඇසෙන්නට ඇත...

"යන්නේ කවදද මිස්ට් ගජනායක...?" කුමාරි ඇසුවේ දිලිනිටද සිනහසීමෙන් අනතුරුවය...

"ඉද දුන්... යන්න වෙනවා... හෙට උදේ අපි නවයට එහේ ඔබ්බේ එකේ ඉන්න ඕන... අනිද්දා ගොරිනර්ස්ලා වගයක් එනවා... සඳුදා ඉදන් කොන්ගර්න්ස් වගයක් තියෙනවා... හෙට මිටින් එකක් තියෙනවා... ඒකට අපි දෙන්න ඉන්න ඕන... ඔය දෙන්නත් ඉන්න ඕන... අනික මේ අවුරුද්දේ රිපෝට්ස් ටික ගන්න... දෙසැම්බර් එකත් ගන්න..." ඔහු කුමාරිට තවත් විධාන කිහිපයක් දුන්නේය.

"ජයේ ඔයාගේ රිපෝට්ස්...?"

"උයිල් කැබිනට් එකේ ඇති නේ... හදුනු එක්කෙනාට පුළුවන් ඇතිනේ තෝරගන්න... ඇවිත්..." ඔහු කීවේ ගජනායකගේ සිනහව තරමකට වැඩි කරවමිනි... ඒ කියන්නේ මට බව තේරුණ හෙයින්දෝ කුමාරි මා දෙස යළිත් වරක් පුදුමයෙන් බැලුවාය.

"ලැහැස්ති කරලා මගේ කාරෙකට දාන්න... ඔබ්බේ වෙහිකල් එක දෙන්නං ඇඳුම් අරගෙන එන්න... පැය දෙකක් ඇතිද...?" අපෙන් ඇසූ ගජනායක යළි ශාන්ත දෙස බැලුවේය... "මෙහෙත් තුනට ගියාම ඇති නේ...?"

"තුනහමාර විතර ගියොත්... නවය විතර වෙයි... එතකොට කුමාරිට තවතින්න...?"

"මං මේ කෝල් කරන්න යන්නේ... අපේ කාමර ඇතිනේ..."

අම්මාත් තාත්තාත් දෙදෙනම වත්තේ බව මට මතක් විය... ඔවුන්ට කියන්නේ කෙසේද...? ශාන්තට ඒ ගැන කීමට තබා ඔහු හා කථා කිරීමටත් දුන් මට බියක් දැනෙමින් තිබිණ.

"මං කාලා එන්නං බැග් එකක් අරගෙන..." ගජනායකට කියූ ශාන්ත මා දෙස පළමුවරට හරි කෙළින් බැලුවේය. "එනවා රිපෝට්ස් වික ගන්න..." කියූ හේ මා පසු කර දොරින් පිටවිය... මමද කිසිත් නොකියා ඔහු පසුපස පිය මැන්නෙමි...

ශාන්තගේ මුහුණේ ස්වරූපය දුටු සේවකයා මටත් වඩා බියපත් වූ බව පෙනෙන්නට තිබිණ. ඔහු විශ්මයෙන් මෙන් මා දෙස බලා එක්වරද දොර හැරියේය... අපි දෙදෙනම ඇතුළු වූ විට ඔහු දොර වැසුවේය... ශාන්ත පසෙක තිබූ කැබිනෙට්ටුව පෙන්විය...

"ඒකේ දෙවෙනි ළාව්වුවෙ... සිහිය ඇතුළු තෝර ගන්නවා... ඔබ අවුරුද්දේ ඒවයි... ගිය අවුරුද්දේ දෙසැම්බර් මාසයයි... වෙත් කරලා... වෙන වෙන කුණුහරප ඔරුවෙ තියාගන්නෙ නැතුව..."

මම කිසිත් කථාවක් නොකරම ළාව්වුව ඇරියෙමි... ඔහු යටතේ වැඩ කිරීමට ලැබෙන පළමුවන අවස්ථාව බැවින් මම බියෙන් මෙන්ම පීඩනයකින්ද ගැහෙමින් සිටියෙමි... නිවැරදිකාවයත් කාර්යභාරයත් වියත් ඔහු ඉහළින්ම බලාපොරොත්තු වන බව දැන සිටි තෙයිනි. කෙසේ හෝ නිවැරදිව ඒ සියල්ල සොයා ගැනීමටත් පිළිවෙළකට තබා ගැනීමටත් මට විනාඩි හයකට වඩා ගත වූයේ නැත... ඔහු සිනුව එවුවේය... සිරිල් කාමරයට දුටු ආවේය...

මිනිත්තු දහයකින් එන අයට එවන්න... වැන්නත් ඔහු බලාපොරොත්තු වන්නට ඇත... එහෙත් ඔහුගේ තෙතුවසිල්ල වැඩි කරමින් ශාන්ත මා දෙස බැලුවේය.

"හරිදු ගසිල්ස් වික...?"

"හරි..." මගේ කටහඬ නම් තවමත් හොඳ තත්ත්වයෙන් පවතින බව මට පළමුවරට සිතිය... එලෙස කියමින්ම මම ඒ ලිපිගොනු ඔහුගේ ඉදිරියෙන් මේසය මත තැබුවෙමි...

ඔහු ඒවා එකිනෙක හොඳින් බැලුවේය...

"මේ වික රෙඩ් වෙස් එකකින් බැඳලා... ගජනායක සර්ගේ කාරෙකට දාන්න..." සිරිල් අතට දුන් හේ දුරකථන අංකයක් ගත්තේය... ඒ ප්‍රින්සිට් බව මම දැවුවෙමි.

"ප්‍රින්සි මේ නම්බර් එක බ්ලක් කරන්න... අර්ජන්ට්..." ඔහු ප්‍රින්සිට් දුන්නේ වත්තේ අංකයය.

"සිරිල්..." රතු පටියකින් බැඳගත් ලිපිගොනු සහිතව දොරින් පිටවන්නට ගිය සිරිල්ට ඔහු යළිත් ඇමතුවේය... "මම දැන් යනවා... බෝඩ් එක වෙනස් කරන්න... මෙතන ලොක් කරලා ප්‍රින්සි මිස්ගේ කාමරෙන් යන්න..."

සිරිල් පිටවන තුරු සිටි ඔහු සෙමින් ප්‍රින්සිගේ කාමරයේ දොර ලොට් ගියේය... ප්‍රින්සිට් කථා කළේය...

"කෝල් එක ගන්න ගමන් මේ පැත්තට දාන්න..."

සෙමින් දොර වැසෙනු මම බලා සිටියෙමි.

ඔහු මා ලොට් විත් සිට ගත්තේය... මම තරමකට බියපත් වුවද ඔහු දෙස සෙමින් බැලුවෙමි...

"මොකක්ද අර ඉස්සෙල්ලා මට කිව්වෙ...? ජීවිතේ නැති උනොත්..."

ඔම ප්‍රින්සිගේ දොර දෙසට යන්නට සූදානම් වීම... ඔහු මගේ ඡාත්‍යවෙන් අල්ලා ගත්තේ සැහෙන වේදනාවක් දෙමිනි.

"මොසල් විකාර කරගන්නවා නෙවෙයි... කථා කරන්නේ එක ජීවිතයක් ගැන වෙනත් පුළුවන්... ඒත් එතන ජීවිත දෙකක් තියෙනවා... ඔය ජීවිතේ පිටිපස්සේ තවත් ජීවිතයක් තියෙනවා... ඒක මතක තියාගන්න එක හොඳයි..." ඔහු එවර දෙඅතින්ම මගේ බාහුදෙක අල්ලා මිරිකුවේය... වේදනාවෙන් පෙළුණු මම මගේ දැතින්ම ඔහුගේ අත් බාහු අල්ලා ගනිමි.

ඔහුගේ කෝපය ගැන මට සිතාගන්නට තරම් නොහැකි විය... ඔහු එවර එලෙසම මා සෙලෙව්වේය... ඔහු සැහෙන කෝපයකින් සිටින බව පමණක් මට සිතිය.

"තේරුණාද කියන එක... මැරෙන්නම ඕන නං එකට මැරෙමු..." මගේ දෑසට බියෙන්ම තදුළු නැගී තිබිණ... තදුළක් හැලෙන්නට ඔත්ත මෙන්න තිබියදී ඔහු සන්සුන් වුණේය...

ග්‍රහණය ලිහිල් කළ හේ මගේ උරහිස වටා අත දමා මා මං කර ගත්තේය...

"මට පිස්සුවටටන්න එපා..." ඔහු කීවේ මගේ දෙතොල තෙත් කරමිනි... "අවුරුද්දක් ඉවසන්න තියෙද්දී... දවසක් ඉවසන්න බැව් කථා කියන්න එපා සේපාලි... මට බයයි..."

"ඔයාත් බයයිද...?" සියල්ලම අමතක කර ඔහුගෙන් අසන්නට මට හැකි විය...

"ඔව්... ඔයා නැතිවෙයි කියලා බයයි..."

"එහෙම වෙන්නේ නැ..."

"එහෙනං... මොනවද අර කියෙව්වෙ...?"

එයට මට පිළිතුරක් දෙන්නට හැකිවුණේ නැත... දුරකථනය තද බැලුවේය.

ශාන්ත රිසිවරයා ඔසවා සවණට තබා ගත්තේය...

"නැතත්තා... සේපාළි හෙට ඉඳන් පුමාන තුනක් කොළඹ බ්‍රාන්ච් එකේ..."

ඔහු කථා කරන්නේ තාත්තාට බව මට තේරුණි...

"....."

"ඔබ දැන් අපි පිටත් වෙන්න ඉන්නේ... අම්මාට එහෙට එවන්න ප්‍රච්චන්ද...?"

"....."

"නැතත්තා මට බැහැ... මං එහෙත්තා වෙන මොකක් හරි බලන්න..."

"....."

"එහෙත්තා හරි... තාත්තා හෙදරට පණිවිඩයක් දෙන්න... අද රැට් කමයි..." කියූ ඔහු දුරකතන අතළු දුරකතනය මත නැන්පත් කළේය...

"ඇයි...?" ඔහු මා දෙස බලාදී මම ඇසුවෙමි...

"අම්මා නැන්දලගේ හෙදර ගිහිල්ලු... එහෙට කෝල් කරලා එහෙත්තා එවන්නා කිව්වා... තන්දායි ගුණවතියි දෙන්නා එයි හෙදරට... අපි කුමාර්ට නවතින්න කියමු එහේ මයාත් එක්ක..."

"ඇයි මයා...?"

"මම...?" ඔහුට මග හඬින් සිතහවක් ගියේය... "මිනීමරණ වැඩ කියන්න එපා..."

යළි දුරකතනය හඬ නැගුවේය. අතළු ගෙන සවණට තබාගත් ඔහු මා දෙස බලමින්ම එයින් කියවෙන කිසිවක් ඇසුවේය...

"ඔ කේ..." කියමින්ම යළි අතළු නැන්පත් කළේය. ඉන්පසු මා දෙස බැලුවේය...

"අන්න වෙහිකල් එක ඇවිත්... රෙදි පෙරෙදි ලැහැස්ති කරගෙන ඔක් ගාලා එන්න..."

ප්‍රින්සිප්ද අතවතාගෙන මම ඇයගේ කාමරය දෙසින් පිට වීමි...

පළමුව කුමාර්ගේ නිවසට ගොස් ඇයගේ ඇඳුම් පැළඳුම් ගත් අපි යළිත් මගේ නවාතැනටත් ගියෙමු... මට ඇඳුම් පැළඳුම් ගැනීමේ අවශ්‍යතාවයක් නොවුණද... ආන්ට්ට සියල්ලම විස්තර කර තාත්තාටද පණිවිඩය දුන් බව කියා යළි එන දිනයක් දන්වන බවද කීවෙමි... මට ගැනීමට තිබුණේ කුඩා බැගයක් පමණකි...

පණස් දෙක

අප දෙදෙන යළි කාර්යාලයට එනවිට ගජනයකන් ශාන්තත් වාහනය පරීක්ෂා කරමින් සිටියහ... අපගේ වාහනය එතනට යද්දී ශාන්ත කුමක්ද එතන සිටි සිරිල්ට කියනු මම දුටුවෙමි... වාහනය නවත්වාදීම සිරිල් එතනට පැමිණ කුමාර්ගේ බැගය අතට ගත්තේය... එහේ කුඩා බැගයද මම ඔහුට දුනිමි... ඔහු ඒවා ගෙනගොස් වාහනය පසුපස තිබුණු බැග් ළඟම තිබීමේය...

අපි වාහනය අසලට යද්දී සිරිල් සියල්ලම වාහනයේ විකියට පටවමින් සිටියේය...

මා දෙස බලා හිස සැලූ ශාන්ත, ගජනයක හා යළි කාර්යාලයක කුළුට ගියේය...

"මොකක්ද කුමාර් මේ හදිස්සිය...?"

"අද මොකද දන්නේ නැ... මුන්ට හිටපු ගමන් කඩ කුලප්පුව නැදෙනවනේ... ගොරිනර්ස්ලා වගයක් එන කථාවක් හේද කිව්වේ...? පාර්ටිනර්ස්ලා වෙන්න ඇති... මොකක් හරි තවත් ප්‍රොෆෙස්ට් එකක්ද දන්නෙත් නැ..."

යළි කාර්යාලය තුළින් මතුපිටින් ඒ දෙදෙන පහසුවෙන් නොවේ... අනිත් ගාබාව බාරව සිටින නියෝජ්‍ය ප්‍රධානියා වන රවීන්ද්‍ර නැමැත්තාද සමගිනි...

"ලොක්කෝ ටික ඔක්කෝම යනවා වනේ... අපි දෙන්නා හට කරසිද දන්නෙත් නැ..." කුමාර් කීවාය... මට සිතහවක් නැගුණද එය නවතාගනිමි...

"මං දන්නේ එක්කෙනෙත් ගැන විතරයි... අනිත් දෙන්නා ගැන දන්නේ නැ..."

"මාත් දන්නේ නෑ නේ... මොකද හප කරයිද...?"
 "මන්දා..." කිසි මම සිතනව නවතාගනිමින් උගට ආ තිදෙන
 දෙස බැලුවෙමි.

"හරිද...?" අසාගෙනම ශාන්ත අප දෙසට ආවේය...
 "මොකද නිසාදී...? බයයිද යන්න...?" ගජනායක ඇසුවේය...

"නැහැ..."
 "ඡයේ යනවනං මොකට බයවෙනවද...?" අනිසා ඇසුවේය...

"ඒක නිසාම වැඩියෙම බය..." ඔහුට පිළිතුරක් දුන් ශාන්ත පිටුපස
 දොර විවර කළේය... "නගින්න..." මම නැග ගිහිමි... මට පසුව ශාන්ත
 නැග්ගේය... කුමාරි ඊළඟට නැගගත්තාය... රවිඤ්ඤ දොර වසා ඉන්පසු
 ඉදිරිපස අසුනට නැග ගත්තේය... එදෙසින් සිටි කාබයාල සේවකයාට
 විධාන කිහිපයක් දුන් ගජනායක එවර විශාල රූ අසුනට බර දුන්නේය...
 සේවකයා බොහෝ සිරුවට දොර වැසුවේය...

මුහුණින් පළ නොවූවද, හදවත... ඒ මොහොතේදී ආදරය
 කැටිකොට ගත් වේදනාව සතුට වින්දනය යන සෑම දෙයකින්ම පිරී
 පැවතෙමින් තිබිණ... ශාන්තගේ මුහුණේ පළවන හැඟීම කුමක්දැයි බැලීමට
 මා ඔහු දෙස බැලුවේ හොඳහිනි... මා ඔහු දෙස හොඳෙන් බලන බව දුටු
 ඔහුට කට කොණකට සිතනවක් නැග එමින් තිබිණ.

කාරය අද්දරදීම ශාන්ත කුමාරිට කුමක්දෝ සිහිත් සරෙන් කීවේය...
 ඇය සිතනසුණාය... මම නොදන්නා මෙන් ඉවත බලාගනිමි. දෙවන
 වරටත් ශාන්ත ඇයට කුමක්ද කීවේය... ඇය එවරද සිතනසෙහි ඇසිණ...
 ජීවිතයම ඔහුට පූජා කරන්නට මා සැදි පැහැදී සිටියදී ඔහු වෙනත්
 සුවතියන්ගේ හදවත් සනසන්නට සිතන්නේ ඇයි...?

වරෙක මට මා ගැනම කෝපයක් ඇතිවෙමින් පවතින අතර
 අනෙක් වර මට මා ගැනම අනුකම්පාවක් දුකක් දනෙමින් තිබිණ...
 ශාන්තගේ අත මගේ සුරතට යොමුවුණේ ඒ මොහොතේදීය... මම ඔහු
 දෙස බැලිමි...

"කල්පනාව මොකක්ද..." ඔහු ඇසුවේ සෙමිනි...

"මොකක් නැ..." මම කියාගනිමි...

"වෙනත් බෑ සේපාලි... හොඳට හිටිය යොට හිටපු ගමන් උනේ
 මොකක්ද...? අනිත් එවුන්ට වගේ ඊර්සියාව කියන එක හිතට ඇවිල්ලද...?"

එවර මම ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ දැස් විශ්මයෙන් ඇසි
 යද්දීය. ඔහු කිවේ සත්‍යයකි. මගේ හදවත ඊර්සියාවෙන් බරවී ඇත...
 සළලුව ඊර්සියාව හා ඕය ඇති වුණේ ප්‍රින්සිගෙනි... ඉන්පසු වත්සලා
 වෙනුවෙනි... දන් කුමාරි...

ශාන්ත බලාපොරොත්තු වනුයේ ඊර්සියාවෙන් පිරුණු සේපාලියක
 නොවේ... ආදරයෙන් පිරුණු... ආදරය දිය හැකි... ආදරය ගත හැකි
 සේපාලියාවකි... ඔහු මා වෙනුවෙන් විදවු වේදනාවන්ට... මට දක්වූ
 ආදරයට පෙරළා ආදරය කරන්නේ නම් මා ඔහුට දිය යුත්තේ හද
 පාරවන ඊර්සියාවකින් පිරුණු ලොවක් පිරි ආදරයක් නොවේ... මම මගේ
 සුරත ඔහුගේ අත උඩ තබා හිස උරහිසට හේත්තු කර ගිහිමි... මට මුළු
 ලොවම අමතක වී තිබිණ... ශාන්තගේ දෝතට හසුවී මිරිකෙන්නට ඔහුගේ
 දෙනොලින් මගේ දෙනොල තෙත් කරවා ගන්නට මට ආශාවක් නැග
 එමින් තිබිණ...

එහෙත් මා සිටින්නේ තවත් අංශ ප්‍රධානීන් දෙදෙනෙකු සමග
 ඔවුන් එක්වරම මතක් වූයේ රවිඤ්ඤ, ගජනායකගෙන් කුමක්දෝ අසනු
 ඇසුණ හෙයිනි... අත එසේම තිබියදී මම කෙළින් වීමි...

"නිදාගන්නද ලැහැස්ති උනේ..." ශාන්ත මගේ කණට කර
 මුළුණිය...

"නැහැ..." මම කීවෙමි...

"නිදාගන්න ඕන නං කියන්න... ඉස්සරහ රෙස්ට් හවුස් එකකට
 අල්ලවු..."

"මොනවද මන්දා කියවන්නේ..." නෝත්තඩුවෙන් කියමින්ම
 උඩින් තිබූ අත ගත් මම යටින් තිබූ අතද ගන්නට සුදානම් වීමි... එහෙත්
 ඇද්ද අත ආවේ නැත... ඔහු ඒ අත තදින්ම මිරිකා ගත්තේ මට
 කටකොණකට සිතනවක් පාමිනි... කිසිවක් කියන්නට පෙර රවිඤ්ඤ
 ශාන්තගෙන් කුමක්ද ඇසුවේය... මා දෙස බලා සිටි හෙයින් මට මෙන්ම
 ශාන්තවද එය ඇසුණේම නැත... එහෙත් කුමක් හෝ ඇසූ බව වැටහුණු
 හෙයින්ම අප දෙදෙනාම රවිඤ්ඤ දෙස බැලුවෙමු... ඔහු යළිත් කුමක්ද
 කීවේය...

"මොකක්ද රවි..." ඒ ඔහුටද නොවැටහුණ නිසා යළිත් අසමින්
 ශාන්ත මඳක් ඉදිරියට වූණේය...

රවිඤ්ඤ යළිත් එයම අසන්නට ඇත... මට ඒ කුමක්දැයි වැටහුණේද
 නැත... ඒ ඔවුන්ගේ කරාවක් බව නම් මට සිහිණ... ඉන්පසු ඒ තිදෙනාගේම
 සාකච්ඡාවට භාජනය වුණේ එදා උදය තිබූ සම්මන්ත්‍රණයේ කිසියම්
 ගැටළුවක් නිරාකරණය කර ගැනීම පිළිබඳවය.

කුමාරි නම් පොතක් කියවමින් ගමන් ගත්තාය... මම යහලු
 මිටියාවතේ සුන්දර දර්ශනය නැරඹුවෙමි... ඉංග්‍රීසියෙන්දැයි පිංතලෙන්දැයි
 කෙරුණු සාකච්ඡාවට මඳක් සවන් දෙද්දී මට සම්මන්ත්‍රණයේ බැරෑරුම්කම
 තරමකට වැටහෙමින් තිබිණ... ඔවුන් තිදෙනම කිසියම් රහස්‍යාවාසයට
 පැමිණියේ පැයකටත් වඩා ඒ ගැන කරාවක් කිරීමෙන් අත්තුරුවිය...

"මේ දෙන්නට කම්මැලිත් ඇති... අපි තේ එකක් බොන්න වත් නවත්තමුද...?" අන්තිමේදී රවිඥ පිටුපස සිටි කුමාරි දෙස මෙන්ම ම දෙසද බලමින් ඇසුවේ සැබැවින්ම මව නම් තේ කෝප්පයක අවශ්‍යතාවයද දැනෙද්දීය...

මගේ මුහුණ දෙස බැලූ ශාන්ත මගෙන් කිසිවක් නොඇසාම... "කව මිනිත්තු දකසකින් විතර අපිට මෙතේ රෙස්ට් නවුස් එකටම යන්න පුළුවන්... එතන හොඳයි..." කීවේය... ඉන්පසු කුමාරි දෙස බැලුවේය... කුමාරිද දුන් පොත වසා දමා අප දෙස බැලුවේ ඇයද සම්බන්ධ කරවප් ගියා දැනුනා සේය...

"කුමාරි අද නිසාදිලගේ ගෙදර නවතින්න... හොඳ නං දිනටම හරි ඉන්න පුළුවන්නේ..." ගජනායක කීවේය... "අපහසු නං ඉන්න... අපි අරතෙ හරිගස්සලා තියෙන්නේ රුම එකක්..."

"එක අතකට හොඳයි හේ දෙන්නා එකට ඉන්න එක... දෙන්නටම එකට එන්නත් පුළුවන්... අනික කොහොමටත් ගෙදරක ඉන්න එක හොඳයි අප වගේ තනි තැනක ඉන්නවට වඩා..." රවිඥ කීවේය.

"ජයේ කවදද ඔය දෙන්නටම නිවාඩු ඉල්ලුවේ..." ගජනායක ඇසීය.

මම ශාන්ත දෙස බැලිමි... මා දෙස බලා තරමක් සිනහසුණු ඔහු ගජනායක දෙස බැලුවේ කණ්ණාඩියෙන් විය යුතුය... ඉන්පසු දිනයක් කීවේය... එය සද්දාවකි.

"සිකුරාදත් නිවාඩුවක් තියෙනවා... එතකොට දවස් හතරක් තේ... කාටත් නොකියා දෙන්නා බදින්නටත්ද..." ඇසුවේ රවිඥය.

"අපෝ නෑ නෑ... මට කොහොමටත් අවුරුද්දක් විතර ඉඳලා තමයි තීරණයක් ගන්න වෙන්නේ..."

"අවුරුද්දක්..." ශාන්තගේ කරාවෙන් පුදුමයට පත්වූ ගජනායකට ඇසිණ... "ඒ මොකටද එව්වර කල් දමමේ..."

"හොඩක් දේවල් ඉගෙන ගන්න තියනවඑ නේ..." ශාන්ත කියද්දී කුමාරිගේ සිනහව නැගෙමින් තිබිණ... ඔහු කුමක් හෝ විහිළුවකට අර අදින බව ඇයටද දැනෙන්නට ඇති හෙයිනි... මම ශාන්තගේ සුරත තරමක් කෙතිත්තිමි... ඔහු මගේ දෑත අල්ලාගෙන ඔහුගේ අතට මිටි කර ගත්තේය...

"සාරිය අඳින්න... දිවුල් එකක් හදන්න..." මගේ දෑතම අල්ලාගෙන සිටි නිසා ශාන්තට යළිත් වරක් කෙතිත්තා ගැනීමට හැකි කමක් නොවුණද මම රතුවෙමින් සිටියෙමි...

"දිවුල්... දිවුල් මොකටද..."
"මං බොන්න ආසා දිවුල් තේ..."

රවිඥ මුහුණත මත "දුන් ඉතින් ඇල්වතුර වලට ආසා වෙන්න හිතන්න..." රවිඥ කීවේය...

ඉදිරියේ කිසියම් තානායමක නමක් ඇති පුවරුවක් තිබිණ...

"ජයේ කිව්වෙ මෙතන වෙන්න ඇති නේද..." ගජනායක ඇසුවේය...

"ඔව්... ඔතනින් හරවලා යමු ඉහළට... එතන හරි නිස්කලංක නැත..."

"උඹ මෙතේ ඇවිල්ලා තියෙනවද..." රවිඥ ඇසුවේ තවත් විනාඩි පහක පමණ කාලයක් කන්දේ උඩහට ගමන් කළ පසු තානායම් මිදුලට සේන්ද්‍ර වෙද්දීය...

"ඔව්... ඉඳහිටලා... බිසින් එකේ යන එතකොට... මං මෙතනට කමයි එන්නේ..."

"ඇත්තටම වොප් ස්පොට් එකක්..." කාරය නවතද්දී කීවේ ගජනායකය...

"ඔව් ඒ උනාට ඒ වොප් එක බල බල ඉන්න බෑ... තන බොන දෙයක් කාලා බිලා ඉක්මණට ආයේ යමු... නැත්තං ඉතින්... මහ රූ ගත්තිරි පුශ්ණ තොගයකට මූණ දෙන්න වෙන්නේ..."

කාරය නැවතෙද්දී... "බහින්න..." ශාන්ත මගේ තණට කොදුළේය... "මේ නාට්‍යයක් බලලා යන ගමනක් තෙවෙයි..." ඔහු මගේ අත් දෙක අතහැරියේය... ශාන්තගේ අත කුඩාවට කෙතිත්තු මම ඒ විගසින්ම බැස ගතිමි...

"පස්දෙනාටම තේ ද..." අපි මේසයක් වටා වාඩිවූ පසු ගජනායක ඇසුවේය... "නැත්තං අපි තුන්දෙනාට..."

මගේ මුහුණ එක්වරටම වෙනස් වෙන්නට ඇත... හඳවතට ආ සිහිවිලි වළකා ගැනීමට මම දිසි සටනක යෙදෙමින් සිටියෙමි... මගේ මුහුණ දෙස එක එල්ලේ තත්පර පහක නයක කාලයක් දැස් යොමුකරගෙන "මට එහා... එය සිටි ශාන්ත යළි මිතුරාගේ මුහුණ දෙස බැලුවේය... "මට එහා... එය දෙන්නා ගන්න කැමැති නං..." මගේ සිතට සැනසුමක් දී ඉන්පසු කීවේය.

"පහුගිය දවස්වල ක්ලබ් එකේ පදිංචි වෙල තේද හිටියේ..." රවිඥ ඔලොක්කු ස්වරයකින් අසා මා දෙසද බැලුවේ ආහාර ඇණවුම් කරායින්ද පසුවය...

"රහමෙර පානයට වඩා සුන්දර රසයක් දුන් ලැබෙනවා වෙන්න ඇති..." ගජනායක ඇඟට පතට නොදැති කියා දමුවේය... මේ රතුරිමි...

"ඇත්තටම දුන් හවස් වරුවේ ජයේ මොකක්ද කරන්නේ..." රවිඥ ඇසුවේ සේවකයා කෙටි ආහාර බන්දේසි දෙකක්ම අප ඉදිරියෙන් තබද්දීය...

"කරන්න වැඩ නැත්තෙ...? ඇවිදිනවා..."

"තනියම..."

"තනියම... නැත්තං ඉතිං ධර්ම ධර්ම යන්න යැයි..."

"නෑ ඉතින් මං හිතුවේ මේ නිසාදීන් ඉන්න නිසා..." ගජනායකද
ඔලොක්කු සිනහුවක් පෑවේය...

"ගොඩක් වෙලාවකට මං යන්නේ ප්‍රින්සිප්ලයේ ගෙදර..."

"නිසාදීන් එහේ නවත්තා ගන්නං ඉවරයේ..." රවීන්ද්‍ර ආහාර
කිහිපයක්ම පියානට දමාගන්නා ගමන්ම කීවේ ගජනායකට ඇසට
ගසමිනි... ගජනායකද සිනාගෙමින්ම ආහාර ඔහුගේ පියානටද දමා
ගත්තේය...

"ක්‍රිමිනල් වැඩ කියන්න එයා..." යාන්ත කට්ටලයක් ගෙන තව
දාගත්තේය... ඉන්පසු මා දෙස බැලුවේය... "මොකද සේපාලි... කන්නේ
නැද්ද...? කන් මවන්නද..."

කුමාරිට හැර අප නිදහසාවම සිනහ ගිය අතර මම රතුපෙණින්ද
සිටියෙමි... කුමාරි පුද්ගලයෙක් මෙන් අප දෙස බැලුවේ කැමි දණ්ඩාගන්නා
අතරමය...

"මොකක්ද...? කන් මවන්නද..."

"ඉස්සර නං මම මෙයාගෙන් සිංහල දුර්වලයි..." යාන්ත කීවේ
ගජනායකටය... "මට පෙන හැටියට ඉරා හෝලයට කියලා දිලා නෙවෙයි...
දුන් හෝලයෙන් විදියට ඉරා හැදිලා..."

"ලෝකේ අතින් පැත්ත පෙරළෙනවා කියලා කුමාරි දන්නේ,
නැද්ද..." ගජනායක ඇසුවේ රවීන්ද්‍රගේ සිනහව තවත් නංවාලමිනි.

"නැත්තං සේපාලි... කට මවනවද..." යාන්ත මගෙන් යළි
ඇසුවේය...

එවර නම් කුමාරිට එය තේරුම් යන්නට ඇත... ඇයගේ මුඛ
සිනහවක් නැග වීත් තිබිණ.

යළිත් මහ හඩින් සිනහසුණු රවීන්ද්‍ර, "කොහෙන් හොයාගෙනද
මන්දා මු මේවා..." කීවේය...

"ඇත්තමයි ජයේ මං අහන්නම හිටියේ... නිසාදී ප්‍රින්සිප්ලයේ ඒ
රිලේෂන්ගේ ගෙදර නැවැත්තුවේ නැත්තෙ ඇයි..." ගජනායක ඇසුවේ
තරමක කුතුහලයකින් බවද මට සිහිණ...

"ඒ වැඩේ කරන්න බෑ ගජේ... සමහරදාට මං එහේ නිදාගන්නත්
යනවා... මෙයා හිටියොත් මට නිදාගන්න හම්බවෙන්නේ නෑ..."

"ඇයි...? මේ ලමයා රැ කිස්සේ අඩනවද..." රවීන්ද්‍ර බොහෝ
පිහිච්චට බර නැතැත්තෙක් බව මට සිහිණ...

"රැ කිස්සේ මං කල්පනා කර කර ඉදිසි... කොහොමද මෙයා
ලොට ගන්නෙ කිය කියා... තිත්ද නැතුවම..."

"ඇත්තම කිව්වා..." කුමාරිට කියැවිණ...

"මං මොරු කියන්නේ නෑ..."

"ඇත්තද නිසාදී..." ගජනායක මා දෙස බලා ඇසුවේය...

යාන්ත කිසි දිනෙක මට මොරු කියා තිබිණද...?

ඉති නිමිසයක් කල්පනා කළෙමි...

නැත...

ඔහු කිසි දවසක මොරුවක් කියා නැත... හිමට අපහසු දේ මුහුට
දේට එහෙයනි... නැත්නම් ඇයිමට අපිකියන්නැත...

නැත... ඔහු මට කිසිදු දිනෙක මොරුවක් කීවේම නැත...

"ඇත්ත..." මම ජරීර ස්වරයකින් පිළිවදන් දුන්නෙමි.

"මං පිළිගන්නවා..." ගජනායක කීවේය.

"එකකොට එන්නං මොකටද උන ප්‍රින්සිප්ලේ ගෙදර යන්නේ...
නිසාදී ඉස්සරහ කියන්න පුළුවන් නේ..."

"ඉස්සර නං හිසේ මව... යාචකමට... දන් නං මං යන්නේ
කැරමි ගහන්න..."

"මොකක්...? උඹේ මවට හොඳ නැද්ද..."

"මේකයි මව... ඉස්සරහට මට හොඳ කැරමි ගුරියෙක් එක්ක
සෙල්ලං කරන්න වෙනවා..."

ගජනායකට මහ හඩින් සිනහවක් හිසේය...

"කවුද...? නිසාදීද..."

"මව් නැත්තං... නේද සේපාලි... ඔයා කැරමි ගහනවා නේද..."
යාන්ත එවර ඇසුවේ මගෙනි... කුමාරි සිනහව නවතා ගන්නට සූරතෙහි
සටනක් දෙන බව මට පෙනුනද, මගේ සබකෝලය නවතා ගන්නට
මගේ සිත තුළ තිබුණ සටන ඇය දක්නට නැත...

"උඹට නං පිස්සු..."

"සේපාලි බැඩිමින්ටත් ගැහුවා කාලයක්... දන් කැරමි... නැද්ද
සේපාලි..." ඔහු මගේ නම කීවේ ලඟාවකටය...

"මං දන්නෙ නෑ..." මම කීවේ තරමක් මුරක්වූ ස්වරයකිනි.

"තරහාගන්න එපා නිසාදී..." ගජනායක තේ කෝප්පය අතට
ගනිමින් කියා එයින් උගුරක් බි එය යළි පිරිසිස ලිඩ තබා අප දෙස
බැලුවේය...

[illegible]

කැවැල්ලක්ද ගනිමිනි.
 "මුළු මරන්නද කොමේ ගිතාගෙන ඉඳලා තියෙන්නේ..." කුනාරි
 කීවාය... ගාත්ත කුමාරිට වොස්කක් ඇත්තේ නොවීදෙන්නටය...

“මුළු ශක්තික කාලය වෙනුවෙන් දායක වූ”

"ආයි ඉතින් නිසාදී ඒ පැත්තට දුමිමේ..." රවිසූ යටිතත්වයක් හා
 ගිය කමාව යළි හත්තේය.

“පළමුවෙනි දවසෙ නිතර් පුද්ගල විදිසනට රතු උණා... පස්ම මට සේපාළි ගැන කිව්ව විශේෂ කාරණාවක් එක...” යළිත් වරක් මම ගිනි රතු වෙමින් සිටින්නට ඇත... මම ගාන්ත දෙස නොයහිත් බලද්දී සතු කටකොණකට සිතනසි මා දෙස බැලුවේය... මම ඒ නොදුටු ලෙසම මේ කෝප්පය ගෙන සෙමින් බොන්නට ගනිමි...

“මම එක සැරේමම හිතුණා වෙයා ජයේට දුන්නොත් හොඳයි කියලා... අඩුම නානෙ මට ඕන කරලා තිබුණේ... මේ මනුස්සයා විදවන එක පාරේ කරන්න... මං කල්පනා කළේම නිහාඳි වගේ කෙනෙක් කිව්වු උනොත්... සේපාලි කියන මේ බැඳපු ගැනු ලමයා අමතක වෙයි කියලා... කවුද දන්නේ නම් වෙනස් කරගෙන වෙස් මාරු කරගෙන සේපාලිමයි මේ මං ලොව ඇවිල්ලා හිටියේ කියලා...” ඔහු හේ කෝපපය බි පසෙකට හැඩුවේය...

උවිසු සේවකයාට අඩු හැසුරේය... සේවකයා ගෙනා බීලට
හෝස්ට්ලින් දූම්මේද ඔහුමය...

"පැය හතෙකට වඩා ගියා... දෑත් ඉතින් සමු..." කියාගෙන
මන්ත්‍රායන නැගිටිණි.

“සේනාපති එන්න ඉස්සරහට... මං දුන් බ්‍රිටිෂ් කරන්නේ... ඊළඟ කොටස... ආප්ප කළේ ලගා නව්ත්තන කං...” ගාත්ත ගජනායකගෙන් යතුර ගන්නා අතර කීවේය...

සජ්ජායන කුමාරි සිටි අසුනට ගිය අතර කුමාරි මා සිටි අසුනට
සංක්‍රමණය වූවාය...

මම ඉදිරි අයුරෙන් කැන්පස් විම.

මානවය ගමන් අරඹා මහා පාරට දැමූ පසු රවිඥ කවහඬ අවදි කළේය...

“ප්‍රඥා ගේ වෙතිකල් එකට මොකද, උනේ...”

“ආ... ඒක මැඩ හරි... එහි තව මාසෙකින් පිතර...”

“මග කිව්ව හෙද ලබ්බ ඉල්ලන්න කියලා ඔරිස් එතෙක් වෙතිකල්ලි”

"ඔබ්බේ... මං ආසයි නෑ ඒ වැඩේට... මං කුරුණෑගල ගියානං
කර්... මමෙහේ මං ඉල්ලන එක හරි නෑ..."

“සුල්ලුවනං අපිට වගේ නෙවෙයි... උඹට පුවර් එකටම දෙනවා... දොරැන්තත් නේ... අනික පිල්ලි යනවා...”

දෙපැත්තක් හේ යයි ගන්න කීවේ ඇයිදැයි මට ඒ මොහොතේ
නම් නොහෝස්සිණි... එය පසුව ගන්නතොත් ඇසිය යුතුය...

“දැන් නං බෑ හිල්ලි වැඩ තෝරගන්න... යනවිනං යන්න ඕන බෑන්දගින් පස්සේ...”

"මේ ගැනු ලබාගත් එක්ක කැලැවල රිංගන්නද ලැබෙන්නි
මෙන්නෙ...?"

"රිංගනවතං මවං රිංගන්න ඕන මේ දවස්වල... නැත්නං ඉතින් බැන්දගින් පස්සේ ගැනු ලබයෙක් වෙන්න බෑ නේ..."

මම අත යවා සිටුවේ කැපල තෙතින්තිමි... සිහි සුක්කානම්
අතහැර මගේ අත මිරිකා යළි සුක්කානම්ව අත තබාගත්තේය...

"රවිගේ වැඩේ කොහොමද...?" එවර ඇසුවේ ආත්මය.

"මම අක්කා නං කියලා ඵව්වා... තාම මං කල්පනා කරනවා
ගත්තේ මොකක්ද කියලා..."

ඉන්පසු තිදෙනාගේම කථාව රචිතවන විලට යොමුවිය...

ශාන්ත එක්විරම් රජය ඉඩ ඇති කැනන තනර කළේය—

"මොකද මම...?" ප්‍රතිචාරයක් ලෙසින් ඇහුවේ ඔහු.

"මේ ජීවි එතේ වැරද්දක් තියෙනවා... කාලෙත් හත්ත තොට මම ඒවත් බලන්න ගින... මගේ පරිස් එක දාගෙන ජීවේ වුයිවි කරන්න බැ..." කියමින්ම ගාත්ත පැත්තකට ඇලවී පසුමිටිය කළියමින් පස්මත්.

"රයිට්..." කියාගෙනම ඔහු එහේ උතුරු අතට පසුබිසිය දුටුවේ වාහනය ඇද්දුවේ... "නියාගන්න සේපාලි..." ඔට කියමිනි... "එක එක්කෙනාගේ කාර් එළවලා තමයි තමන්ට එකක් ගන්න හිත... එතෙතොට වැරදි නැති වාහනයකට හෙට වෙනැති..."

"මම... මං හොඳ වෙලාවට බැලූවා හිටියේ නැත්තෙ..." රවීන්ද්‍ර කීවේය.

"මාත් කල්පනා කළේ මේකා අපේ ගෙවල් පැත්තේ කැරකෙන එක නතර කරන්න... දන්නේ නැතුව මං මගේ එකිනේ පැතිට ඇරලා තියෙනවා මු අතේ..." කීවේ ගජනායකය.

"මට පුදුම..." එවර රවීන්ද්‍ර කුමාරි දෙසඳු බැලුවේය... "නිහඳි මෙලෙස් දෙයක් ගණන් ගන්නේ නෑ... පුදුම වැඩේ ඒකනේ..."

"පුදුම වැඩේ ඒක නෙවෙයි... කිසි දෙයක් හිතට ගන්නේ නැතුව මගේ ඉඳලා... අඟුවෙහි වෙලාවකට මට ඕවා මතක් කරලා දෙන එකයි... ඔය කියන ඒවා නියමම කැන්පස් කරගෙන ඇති..." ගාන්ත කීවේය... මම සිනහව නවතාගෙන පිටත බලාගෙනම සිටියෙහි... ඔවුන්ට එකතු වීමට කුමාරිට හැකි වුණද මට නොහැකිය.

"කියන්නේ නං කැන්පස් කරගන්න තමයි... නැත්තං හඳුන්වාද මේ දඩබ්බරයෙක්ට..."

"මං දඩබ්බරද සේපාලි..."

"වෙනත් ඇති... නැත්තං හැමෝම කියාවිය..." මම කීවේ ගාන්තටය.

"දක්ක පෝද...? කොණක් අල්ලගත්තු ලස්සණ... කුමාරි මොකද කියන්නේ..." ගාන්තට අවශ්‍ය ඇයගේ කටද අවුස්සා ගැනීමට විය හැකිය.

"මම මිස්ට් ජයනාත්ට වැඩ කරන්නේ නෑ..."

"එක්සලන්ට් එම්ප්ලෝයි..." ගජනායක කීවේය.

"කුමාරි මොනා කිව්වත් මං කුමාරි එක්ක කරනා නෑ නේ... වම දකුණ දන්නේ නැතුව උනත් මට හෝලයෙක්ට හඳලා දුන්නනේ..."

"මොකද කුමාරි...? කුමාරි වමකින්ද බත් කන්නේ..." රවීන්ද්‍රගේ කටටද පණ පෙවිණ.

"වෙනත් ඇති මම... නැත්තං මම දකුණ මාරුවෙන්නේ නෑ නේ ලේසියකට කාව්වත්..."

"උතුර දකුණ මාරු වෙනවා කියලා නං මං අහලා තියනවනේ... මොකක්ද කුමාරි මේ වම දක් කරාව..." රවීන්ද්‍රට සියල්ල දනගැනීමට අවශ්‍ය වුවාත් වැනිය.

"උතුර දකුණ මාරු වෙහිව කෙනෙකුට තමයි වමයි දකුණයි අතරේ තියන වෙනස අදහාගන්න මින උනේ..." කුමාරි එවර කීවාය.

"රත්නපුර නැතුව ඇයි බලංගොඩ අපේ බ්‍රාන්ච් එක දාන්න හිතුවේ..." එවර ගජනායක මාතෘකාව වෙනස් කළේය... වම දකුණ කරාව ඔහුද දනගෙන සිටින්නට ඇත.

"රත්නපුරේට ගං වතුර නේ... නිතරම වගේ..." රවීන්ද්‍ර කීවේය.

"බලංගොඩ කිසි එකක් තම නියම විදියට නෑ..."

"ජයේට අපරාධද... දුන් බලංගොඩ ගියාම වෙහිකල් එකක් ඉල්ල ගන්න තිබුණා..."

"ඒක නොයි කාලෙ ලැබෙයිද කියලා කවුද දන්නේ...? ඉස්සරහට මට දිගටම වාහනයක් මින වෙන දවස් තියෙන්නේ... ඒ වෙනකොට නැත්තං වැඩකුත් නෑ..."

මළු ඔවුන් තිදෙනාගේම කරාව රථවාහනවලට යොමු විය.

"ඇයි මොනව හරි කවුද..." එවර ගජනායක යෝජනා කළේ කරව් ආය දෙකකට නොඅඩු කාලයක්ම ඉක්ම ගිය පසුය... ඔවුන්ගේ කරාව අසට අවශ්‍ය නොවුණද වාග් විලාශය නිසා ඒවා අසා සිටීමට නම් නිරව නිවස් නොදැනින... ඉඳහිට අප දෙදෙනාටද ඔවුන්ගෙන් තරමක් විසිට වදන් එල්ල විය.

"කවිතිලු... මේ හරියේ තියෙනවා හොඳ හෝටලයක්..."

"මටත් ඒක මතක් උනා... ඒකයි මං කල්පනා කළේ... එතනින් මොනවා හරි කවු කියලා..."

ගාන්ත වත්ත ඇතුළටම කාරය ගත්තේය... එයද පාරෙන් පිදක් සබ්බට වෙන්නට නිදහස් පරිසරයක පිහිටා තිබුණු හෝටලයකි... එය තානායමක් නම් නොවේ... එතෙක් සුන්දර ස්ථානයකි.

"පර්ස් එක..." රථයේ කවිච් වසන ගාන්තට මම ඔහුගේ පසුමිබිය පැවිමි...

"ආ... තව පොඩ්ඩෙන් අමතක වෙනවා..." කියූ හේ මගේ අතක් සමගම පසුමිබිය ඇද්දේය.

"බහින්න දෙන්න..." අත අතහැරිය බැවින් මට කියැවිණ... අත මිරිකු හේ පසුමිබිය අතට ගෙන සිනහසුණේය... අත අතහැරිය බැවින් මම නිදහසේ පොළවට පය තැබිමි...

හෝටලය තිබුණේ තරමක් දුරකිනි...

අපි සෙමින් සෙමින් ඒ දෙසට පය තබන්නට විමු... කාරය තුළ ගුලිවි පැමිණියා මෙන් නොව මෙලෙස කඳ දිග හැරගන්නටද ලැබීම වාසනාවකි...

"දුන් ගියාම හොඳට බඩ පිරෙන්න කරන කුමාරි... මේ හොල්ලන්ගේ ගෙදර උයන්න අය නැතුව බඩගින්නේ ඉන්න වෙයිද දන්නෙත් නෑ..."

"ඇයි ඉතින් නිහඳිට බැරිද උයන්න..."

“ආපර හේන්ත තියවු... උණු උණු ආපර නං ඇති...”
 තිබේය...

පණස් තුන

"මේ මිනිහත් එක්ක ගියොත් අපි එක්ක යන මිනිස්සුන්ගෙන් ගුවි කනවා... නැත්තං මග ඉන්න මිනිස්සුන්ගෙන් ගුවි කනවා..." ගජනායක කීවේ සිනහුව අතරිනි...

"ගුවි කන්න...? මාත් එක්ක ගිහිං...? උමලක් කියන හැටි... ඇක ඉදන් උන්ඩෙකින්වත් මට කෙලල ඇරියොත් නං ඉතිං උමලට ගුවි කන්න වේව්... නැත්තං ඉතිං ලහවම ආවොත් දහ පහළොස් දෙනෙක් උනත් මට වැඩි නැ..."

"කෙල්ලොද...?" කුමාරි ඇසුවාය... ඇයට කළ පිහිටවලට ඇය නම් වෙනත් වෙලාවක හෝ ශාන්තව කුමක් හෝ කියන බව මම දන සිටියෙමි...

"කෙල්ලො හරි... කෙල්ලො හරි... මින පිම්පියෙක් හරි සටන්කාරයෙක්..." කුමාරිට කිසු ශාන්ත ගජනායක දෙස බැලුවේය... බලපං... කුමාරි මට රැවිවට... ඉස්කෙල්ලම දාන බිත්තර ආප්පේ මැත් ගෙනැල්ලා තියන්නේ කුමාරි ඉස්සරහ..." කියමින්ම නැගිටුවේය...

"උඹ දන් මග බිත්තර හොයන්නද යන්නෙ..." රවිඡු ඇසුවේය... ගජනායකට වඩා රවිඡු නැමැත්තා ශාන්ත හා එකටක කියාගන්නා බව මට පිහිණි.

"නෑ මහ... කෙල්ල එකක් ගන්න තියෙනවා... මෙහෙත් ගන්නේ ලේසියි... ආයේ නැත්තං වෙන නැත් ඇත්තෙන් නෑ හේ..." කියාගෙනම ශාන්ත අනෙක් දෙසට ගියේය...

"හිඹේ කවදාත් එක එක්ක ගිය දවසක මු ගුවි කාලා එහෙම නැද්ද මළි දෙනෙ..." රවිඡු ඇසුවේය.

"නෑහැ..." මට කියවිණි...

"ගුවි කනවා බලන්න හිඹේද්ව එක්ක ගන්න එපැයි... හේද හිඹේද්... ඒ අපි කෙල්ලො කනිකරගෙන එනෙ මෙහෙ ගෙතියන්නෙ... දන්න කරමින් ජයේ ඒක කරලම නෑ... හිඹේද්..." ගජනායක කීවේය... ඔහු අප නැන සැහෙන විස්තරයක් දන්නා බව මට වැටහිණි... "හේද හිඹේද්..." ඔහු මගෙන්ද ඇසුවේය.

මම රකුටිමි... උත්තරය හිස නොසැලුවද ලැබෙන බව මම දන සිටියෙමි...

"මිස්ට ගජනායක හොඳට දන්නව් වගේ හේ..." කුමාරි කීවාය...

"ඔං ජයේ අඳුනන්නේ කැමිපස් එකේ ඉදන්... අපේ ක්ලික් එකේ රැවට් මග නොවිව්ව එකම එකා තමයි ඒ... අපි තුන් හතර දෙනෙක් පරණ කෙල්ලො ගොඩකට අහුළනා... අපේ කෙල්ලො දෙන්නෙකුත් ගිටියා... පෙළෙල්ලා කට්ටියක් කියලා අපිව අල්ලගත්තා... කෙල්ලො උනාව ඉතින් දන්නෙ නැද්ද... මලක් දීලා අපේ කෙල්ලෙකුට අයි ලව් පු කියන්න කියලා කිව්වා... මු ගිහින් මල දීලා ඒකත් කියලා අත් දෙනෙත්ම අල්ලලා ඒ කෙල්ලගෙ කම්මුලක් කිස් කරලා මල ආයින් අරගෙන... වැඩේ බාරදන්න කෙල්ල ලහට ගිහිල්ලා ආයේ මල දීලා ඒකිවත් කිස් කරා... මං හිතුවා කම්මුල් පාරක් වැදුණ තමයි කියලා... කෙල්ලගෙ අත ඉස්සුණ පාරට... ගහන්න තමිම උනේ නෑ... මු කෙල්ලගේ අත අල්ල ගත්තා... ලහටම කරලා මොනවද කියෙව්වා... මං හිතුවා පරණ එව්වො අපිව කෝටුමස් කරයි කියලා... ඊළඟ දවසේ ඒ කෙල්ලගේ කොල්ලයි තව කොල්ලො රූපුවකුයි අපිව අල්ලා ගත්තා... මගේම කරුමෙට එදාත් මු මාවටු උනේ මාත් එක්ක ඉන්න කොට..."

"ඊට පස්සේ..." කුමාරිටද ප්‍රියාව එවත් කරාවත් අසද්දී එන කුතුහලයට හා ආශාවට නොදෙවෙති කුතුහලයකින් හා ආශාවක් තිබෙන බව මට පිහිණි...

"කෙල්ල පෙන්නුවා මුව... කොල්ලේ ඒක කරා කරන කොට අපේ එව්වො බය උනාව මු කිසිම බයක් පෙන්නුවේ නෑ... මේකා හියා අපේ එව්වො බය උනාව මු කිසිම බයක් පෙන්නුවේ නෑ... මේකා හියා උත් ලහට... අපේ කෙල්ලෙක් කිස්කරන්න තමුසෙට ලයිසන් දුන්නේ කවුද කියලා එකෙක් ඇහුවා... මු අර කෙල්ල පෙන්නලා මොන මට කවුද කියලා එකෙක් ඇහුවා... මු අර කෙල්ල පෙන්නලා මොන මට ලයිසන් එක දුන්නා... කිස් කරන්නෙ නැතුව අයි ලව් පු කියන්න නං මට ලයිසන් එක දුන්නා... කිස් කරන්නෙ නැතුව අයි ලව් පු කියන්න නං මට පෙරෙන්නේ නෑ... මු එකපාරටම කිව්වා... කට්ටියක් පැන්නා මුට ගහන්න දෙන්නෙක් තුන්දෙනෙක් බිම් වාඩිවෙන කොට තමයි අපිට පෙරුණේ උත් ගුවිකෑවා කියලා... කොහොමත් කොහොම හරි අතින් අය පිටු උත් ගුවිකෑවා කියලා... කොහොමත් කොහොම හරි අතින් අය පිටු උත් ගුවිකෑවා කියලා... රැග් කරනවනං රැග් එකක් විදින්නක් ඉගෙන ගන්න කියලා උනේම නෑ... රැග් කරනවනං රැග් එකක් විදින්නක් ඉගෙන ගන්න කියලා මු ආයේ අර කෙල්ල දිහා බලලා... කිස් කරාට යයි ලව් පු කිව්වට මු ආයේ අර කෙල්ල දිහා බලලා... කිස් කරාට යයි ලව් පු කිව්වට කෙල්ලො හිතේ රැග්න්නේ නෑ... බය නැතුව ඉන්න නැයි... මං රැග්

"මේ... අපි තේද...? කෝපිද... නැත්තං කිරි කෝපිද... බොන්නෙ..."
මගේ අපහසුතාවය වැන්න දුටු නිසාදෝ රවිඥ ඇසුවේය.

"කන්න ඉස්සෙල්ලා බොන ඒවා අහන්නේ... මං කියන්නද උඹ හිටපං... මං ගෙවන්නං... පිනි දාසු තේද... ලුණු රස දාසු තේද ඕන..."

"ලුණු රස..." කුමාරි විමසුවාය.

"නිසාදි අද ඔයා පිටත් වෙලාව නැතන හරි නෑ මං සිතන්නේ..."
ශාන්තගේ ලුණු කථාවද යොමු වූණේ මට බව වැටහුණු නිසාදෝ ගජනායක කීවේය.

"මං කිව්වේ... කෑම බීම හදන්නොට සේපාලි හදන්නේ අසුතු විදියට තේ... තේ බොන්නේ ලුණු රස දාලා..."

"ඒක නං මිස්ට් ජයනාත්ට විතරක්ම වෙනත ඇති... නිසාදි ඒ වගේ දේවල් කරන කෙනෙක් කියලා මට සිතන්න බෑ..."

"නෑ... එයා එයාටම තමයි හදාගන්නේ... රසද කියලා බලන්න මමත් දවසක් බිට්ටා... රසයි... හිතන්න බැරි තරං රසයි... හැබැයි... ඒ රස දන්නෙත් මට විතරයි... අනිත් අයට අර කිව්ව වගේ දන්නෙ එක්ක නෑ..."

"කෑම බීම හදන්න දන් උගන්නනවා කිව්ව තේද...? ඉතිං පිනි දාසු තේකත් හේම හදන්නත් උගන්නන්න බැරියැයි... අහට වෙලා උගන්නන කොට..." කුමාරිට වැකිස නිම කරන්නට ලැබුණේ නැත.

"ලුණු රස පැනි රස වේව්... තැද්ද සේපාලි..." ශාන්ත මගෙන් ඇසුවේය.

ඔහු සියල්ල කියන්නේ මට නොව වෙනත් කෙනෙකුට ලෙසින් මම ඒ සියල්ල ගන්නකට නොගෙන සිටියෙමි... නැතහොත් මටම මගේ රතුම්ම වළක්වා ගත නොහැකි වනු ඇත...

"දන් කිව්වේ කුමාරි නැතුව ලිහින්න පාරක් දෙනවා කියලා..." රවිඥ කීවේය.

"ඔව්... බැන්ද දවසේ ඉදන් සුමානසක් මං හෝම සයන්ස් ක්ලාස් එකක් දානවා..."

"නිසාදි අඩයි... ගෙදර යයිද දන්නෙත් නෑ..."

"මොකටද...? මං තාත්තාට දවසක් කිව්වා... දුටුව කුස්සියට දාලා දොර පිටින් ලොක් කරන්න කියලා... බඩගිනි වුණාම මොනා මොනා හරි හදාගෙන සිටියේ... ඉගෙන ගනිමි නිකංම... ලුණු දාන හැටි මිරිස් දාන හැටි... ඒක කළේ නැති නිසා තාත්තාට බෑ දුටුව වේරන්න... නිතියෙන් බලපත්‍ර මගේ අතට ආවම..."

"සුට්ට් එකටම උඹ හෝම සයන්ස් ක්ලාස් එකක්මද දැන් දාන්න යන්නේ...? මට නැත්තං සැකයි උඹ වෙන මොනවා හරි සයන්ස් එකක්..."

"මොන සයන්ස්ද...? මේක හෝම සයන්ස්ම තමයි... හෝම... සයන්ස්..." ශාන්ත වදන් දෙක දෙකට කඩා පරමක් ගැහැරූ කර කීවේය.
"නිවස... විද්‍යාව... නිවස නං ගැනිමි මිනිහයි... විද්‍යාව නම් පොටුකියම් අඩවිමි සල්ෆර් වූ... පටන් ගන්නේ එතනින්... ළමා ළපටි පස්සේ..."
ශාන්තට වෙනත් කිසිවක් කියන්නට නොහැකි කුමාරිට සිතහමන් පිට තැන්පොත් ආස්ව ඉස්පොල්ලේ ගොස් කැස්සක් සැදිණ... ශාන්ත ඇයගේ පිටට තට්ටු කළේය.

"ඔලුසං මව්... මං මෙව්වර හොඳ සයන්ස් ලෙක්චර් එකක් දෙනකොට මුත්ට කන දේ කන්න බෑ ඉස්පොල්ලේ යවාගන්නෙ නැතුව..."

"උඹ සයන්ස් විතරක් නෙවෙයි... අපිවත් මරනවා වෙලාවක... මං දන්නේ එව්වරයි..." කියමින්ම ගජනායක වේටර් කෙනෙකුට අත වැනුවේය.

"අපිට තේ ගේන්න..." වේටර් ළඟට ආ පසු කීවේද සතුට.

"පොඩ්ඩක් හිටපං... දන් ඊළඟට මට තේද ඩුයිව් කරන්න වාමර...? එහෙනං මට කෝපි ගේන්නත්ත..."

"කුමාරි..."

"මටත් කෝපි හොඳයි වගේ..." ඇය කීවාය.

"නිසාදි..."

මම ශාන්ත දෙස බැලුවෙමි... ඔහු බොන දයක් බිමට මම සුදානම් වී සිටියෙමි.

"කිරි තේ... අපි දෙන්නටම..." කියූ ශාන්ත වේටර් දෙස බලා යළි මා දෙස බැලුවේය... "ගෙනාවම් ලුණු රස දාගනි..." මට කීවේය.

රවිඥ සිතහසුණේ එය වටහාගත් නිසා විය යුතුය.

"අද බෑ..." මම අන් අයට නොඇසෙන්නට ශාන්තට කෙරුණෙමි... ශාන්ත ගේ සිතහමන් තරමක හඩකින් පිටවිය.

"මොකක්ද නිසාදි කිව්වේ..."

එයට නම් ශාන්ත පිළිතුරක් නොදන්නේය... එතෙක් මාතෘකාව සැකෙකින් වෙනස් කළේය. කෙතරම් විහිට තළද ඒවා අප දෙදෙනාම පොදුවූ කථාබහක් වූ නිසා විය යුතුය.

"විහිළු කෙරුවා වගේ නෙවෙයි... අපිට කෑම කොතොමද..."

"මං කෝල් කරලා නං කිව්වා..."

"ගන්නවනං මව් කෝල් එකක් මෙනගින් ගන්න පුළුවන්... නැත්තං ආයේ තැන් තැන් වල නවත්තන්න බෑ..."

"ඉස්සෙල්ලා මේවට වග කියලා ඉවු..." ගජනායක කීවේ සේවකයා හේ හා කෝපි බන්දේසියක තබාගෙන එනනට එද්දීය... තේ කෝප්පය බී නිමවූ විගසින් ගජනායකද දුරකථන පණිවිඩයක් ගන්නට ගියේය... ඔහු ආවේ අප කාරයට ප්‍රභාවේද්දීමය...

"මොකද මවං...? හරිද...?"

"මු හරියට මේක ගැන අහන්නේ අපිට ප්‍රාග්ධනි කරන්න වගේ..." රවිඤ්ඤ කීවේය.

"ඔව නැත්තං... බොරු සෝබනේට නිකං වදන් දාලා වැඩක් කියෙනවායි..."

"අපේ ගැටළුවක් නෑ මවං... කැම සහ බිමද... බිම සහ කැමද සියළු දෙයක්ම සම්පාදනය වෙලා ඇති..." ගජනායක කීවේය...

"මු හරියට අපිට අර රාජ බෝජනයක් වගේ කියන්නේ... පාත් සහ වතුර නැත්තං වතුර සහ පාත් ද දන්නෙ නෑ කියෙන්නේ..." කියමින්ම ශාන්ත යතුර රවිඤ්ඤ දික් කළේය... "හෙට උදේ ඉන්නත් ඕන..." අප දෙසද බලා කියමිනි...

"උඔට දොළහට නිදාගත්තොත් හතට නැගිටින්න බැරිද..." ඉදිරි දොර අරිමින් රවිඤ්ඤ ඇසුවේය...

"පැය හතක් කියෙන්නේ... වැඩින් එක්ක..."

"එහෙනං ඉතින් හතට නැගිටින්න බලාගෙන එකට නිදාගනිමු..."

"එකට කිව්වේ උඔත් එක්කද..." රවිඤ්ඤ අසද්දී කුමාරිට මෙනෙක්ම අපහසුවෙන් නවතාගෙන සිටි සිතහසි හඩකින්ම පිට වී තිබිණ...

"වෙලාව එකට මවං... උඔ මේ වැරදි වැටහීම් දෙන්න එපා..."

"නානායි අබයින් එයි තේ තේද..." ශාන්ත ඇසුවේය...

"ඔව් මවං... පණිවිඩේ දීලා කියෙන්නේ... එනවා කියලා එහෙට කියලා කියෙනවා..."

"අබ කියන්නේ කවුද..." කුමාරි ඇසුවාය.

"අබ්දුල්..." කියූ ගජනායක පිටුපස දොර ඇරියේය. "නිෂාදී දුන් නගින්න..." ඔහු කීවේ මවය... මම රියදුරුගේ ආසනය දෙසින් නැග ගත්තෙමි...

"එහා පැත්තටම යන්න..." කීවේ ශාන්තය... මම අනික් පැත්තට වෙද්දී ශාන්ත නැගගත්තේය... ගජනායක කුමාරි දෙස බැලුවේය...

කුමාරි සිටියේ අනික් දෙසින් සිටගෙනය... "මම..." ඇය ඇසුවේ ගජනායක නොසෙල්වුණ හෙයින් විය යුතුය...

"ඔයා ඉස්සරහින් නගින්න..." කීවේ රවිඤ්ඤය. කුමාරි කිසිත් නොකියා ඉදිරි අසුනට නැගුණාය...

රවිඤ්ඤ රියදුරු අසුනේ තැන්පත් විය...

"අපි දුන් එක එක්කෙනාගේ ට්‍රේනින් පිරියඩ් ගැන කියන්නේ..." ගජනායක කාරය අද්දනු සමගම කීවේය. "මම නිදා ගන්න ට්‍රේන් වෙනවා... නිෂාදී පියෙයි... තමන්ට කැමැති එකක් ට්‍රේන් උනාවේ..."

"ඉස්සරහා දෙන්නා එනකොට කථාවෙන් බහෙන් එන හැටි ට්‍රේන් වෙන්ක..." ශාන්ත ඉතිරිය කීවේය...

"එනකොට..." කුමාරි ඇසුවාය.

"ඔව්... එනකොට අපි දෙන්නා නෑ... දවස් හතරක ලිපිතින් වැඩක් කියෙනවා... ගජයා එන්නේ නෑ... නවතිනවා... එහේ මැන්ට එස්කෑම් දෙකක් කියෙනවා සුමාන දෙකක්... ස්ටඩ් ලීඩ් සහ එස්කෑම්..."

"මිස්ට් ගජනායකගේ කාර් එක..." කුමාරි ඇසුවේද මගේ සිතට හැඟී පැණියමය...

"එක ඉතින් මේ දවස්වල මගේ වගේ තමයි... මං මේක ප්‍රයිව් කරලා පුරුදු වෙන්න යන්නේ..."

"මිස්ටර් රවිඤ්ඤ වෙහිකල් එකක් ගන්නද..."

"ඇයි...? අපිට ගන්න බැරිද...? ඔයාගේ බොස්ට විතරද කාර් ඩාර් කියාගන්න පුළුවන්..."

"මං එහෙම හිතලා ඇහුවා නං තෙවෙයි... කොච්චර හොඳ එහෙම එකක් ගන්නවනං... හදිසියකදී අපිටත් පිහිට වෙයිනේ..."

"හදිසියකට විතරක් මොකටද කුමාරි... ජීවිතේටම පිහිටවෙන්න කෙනෙක් හොයා ගන්නකෝ..." ගජනායකගේ කටද ශාන්තගේ කටට දෙවෙනි නැති බව මම දුන් වටහාගනිමින් සිටියෙමි.

"යන එන ගමන් වගකුග විස්තර අහගන්න කුමාරි... ඔය රවියත් තවම බදින්න හිතලවත් නෑ මගේ හිතේ..." ශාන්ත කීවේ මගේ පුරත මිරිකමිනි...

"කෙල්ලෙකුත් නැද්ද කොහේ..."

දුන් මිතුරන් දෙදෙන එක්වී මා පසෙකට කර කුමාරි වෙහෙසකරවන්නට තැත් කවන බව මට පෙනෙන්නට තිබිණ...

"හොය හොය තේ ඉන්නෙ මවං..." ශාන්ත උඩගෙඩි දුන්නේය...

"රවියත් දැවැද්ද වත් බලන එකක් නෑ... කුමාරි එහේ ඇහැට කණට පෙනෙන එකියෙක්ම හොයන්නේ..." ගජනායක එයට දෙවෙනි ප්‍රශ්න නැත.

"අතට පයට අහුවෙන එකියෙක්ම වඩාමත් හොයන්නේ..." මම ශාන්තගේ අත කෙතින්තිමි... "තරහා වෙයි..." මම මිහිඤ්ඤාවද සෙමිනි...

"නැහැ..." මගේ සවිණට මිමිණු ගාත්ත කම්මුලේ දෙතොල් ගාලා යළි ඉදිරිය බැලුවේය... වෙනත් යමක් කියාගන්නට නොහැකි වෙමින් මගේ ගත රත්වී කිළි පොලා ගියේය...

"අනට පයටයි... ඇහැට කණටයි හොඳ කෙනෙක් මං කියන්නද...? හැබැයි මිස්ට රවීන්ද්‍ර කැමැති වෙයිද දන්නෙ නැ..." මා මෙන් නොව කුමාරි කටපියාගෙන සිටින්නට සැදුවේ නැත...

"කවුද කුමාරි...? කැමති උනත් නැතත් ගැනු ලබන කවුද කියලා කියන්නකෝ..." ගාත්ත කීවේය...

"එකෙම බෑ නේ... ඕන කෙනාට හේ විස්තර දෙන්නේ... ඔන්න මිස්ට ජයනාත්ට ඕන නං මං මිස්ට ජයනාත්ට විස්තර දෙන්නං..."

"මට ඕන නෑ වෙන මොකක් වත්... මට ඉන්නවනේ රතු ඇඳුල් ගෙඩියක්..." ඔහු කීවේ මගේ දැකීමේ අල්වා ගෙනය... ඔහුට කොහිත්තා ගැනීමට නොහැකි කමින් මගේ සිතට තරමක පසුතැවිල්ලක් දැනින... එහෙත් අත් දෙකම අල්ලාගෙන ඔහු මගේ කම්මුල නම් එක අතකින් හොඳින්ම අත ගැවේය... කළුපිරි නිසා අත් අයට නොපෙනෙන බව සිතූණු නමුදු මගේ සිත ලැජ්ජාවෙන් බරවීය...

එහෙත් අප දෙදෙනාට එලෙස අප දෙදෙනා ගැන සිතමින් ඉන්නට හැකිවුණේ නැත...

"කමක් නැ... ජයේ ට නෙවෙයි මටත් කියන්න කුමාරි... මෙක් දනගන්න ආස නිසා අහන්නෙ..." අප්තායකගේ හඬ නැගිණි...

"බෑ... බෑ... මිස්ට අප්තායකටත් වැඩක් නෑ නේ... වැඩක් නැතිව මොකට කියනවද...? අවශ්‍ය කෙනාට හේ කියන්න ඕන..."

"කවුද බලමු එහෙනං කුමාරි මට තෝරපු එක්කෙනා..." එවර කීවේ රවීන්ද්‍රය.

"මං තෝරුවේ නෑ මිස්ට රවීන්ද්‍ර... මිස්ට රවීන්ද්‍රගේ යාළුවෝ දෙන්නා කියපු විදියෙ කෙනෙක් මට මතක් උනා... එයා ගැන කියන්න හිතුවේ..."

"කවුද කියන්න..."

"අර... හාඩ්වෙයාර් ස්ටෝර්ස් එකේ ක්ලාක් ගර්ල් කෙනෙක් ඉන්නෙ..."

මට නොදැනීම සිතහවක් පිට පැන තිබිණ... ඇය තරමක් තරබාරු එහෙත් ලස්සණ කෙල්ලෙකි...

රවීන්ද්‍රට තරහා යතැයි මට සිතූණද... "මම... මං එන්න තියෙන වෙහිකල් එක කැන්සල් කරලා ලොරි බාගෙකට ඔබර් එකක් යවන්න හිතුවා..." රවීන්ද්‍ර කියද්දී ඔහුද විහිළු දරා ගත හැකි පුද්ගලයෙකු බව එය පරයා සිතිවිල්ලක් නැගිණි...

"ඒ මොකටද...?" ඇසුවේ ගාත්තය... ඔහුගේද මුටු පළල් වී තිබිණි... කුමාරි නම් හොඳ කටකාර කෙල්ලක් බව කවුරුත් දන සිටියද මෙලෙස යමක් කියතැයි ඔහුද සිතන්නට නැත...

"නැත්තං මම ඒ මතමාලි එක සැරයක් නැග්න ගමන් මගේ දුප්පත් කාරෙකේ දුන්න කෙලින්ම තවතින්නෙ පොළවේ..." සියල්ලන්ටම සිතහව නංවා රවීන්ද්‍ර තෙපළේය...

"මිස්ට රවීන්ද්‍ර බයවෙන්න එපා... ලොරි බාග නෙවෙයි... සම්පූර්ණ ලොරි දෙකක්ම තියෙනවා... එයාගේ දැවැද්දට ඒක හම්බවෙයි... ඒ කෙල්ල විතරම් දොරටම ඉන්නේ..."

"කුමාරි කොහොමද දන්නෙ...?" යප්තායක ඇසුවේ සැබවින්ම සැනෙන කුතුහලයකින් බව මට නම් දැනින...

"මට පේන හැටියට මම කුමාරි මේ රස්සාරි කරන අතරේ හොඳ කපුකපුක් කරනවා..." ගාත්ත කීවේය...

"නැත්තං... සමහරු අනුන්ගේ අතේ තියෙන මුදු උදුරගන්න යයිත් එකට හේ මං කපු කං කරලා තියෙන්නේ..."

අපි කිදෙනාටම සිතන ගියද... රවීන්ද්‍ර බැලුවේය... ඔහුගේ මුහුණේ කුතුහලයක් තිබෙන්නටද ඇත... කළුපිරි මුහුණේ හැඟීම් සහවා තිබුණේය...

"මොකක්ද මම ඒක...?" අසමින්ම ඔහු යළි ඉදිරිය බලාගත්තේය...

"මං ගත්තේ මට අයිති එක... ඒවා කුමාරිට දාගෙන ඉන්න දෙන්න බෑනේ..." ගාත්ත කීවේය...

"ඒවගේම කමයි... මිස්ට රවීන්ද්‍රට අයිති මතමාලි තෝරන්න ඕන මිස්ටර් රවීන්ද්‍ර... අනිත් අයට ඒකේ අයිතිවාසිකම් කියන්න බෑ..."

"ගජේ... මේ ගෝලයා මට දීලා උම් මගේ එකී ගනිං..." රවීන්ද්‍ර කීවේය.

"බොහොම අමාරුවෙන් එකක් සෙව් කරගෙන තව එකක් සෙව් කරගන්න යනකොට කොහේද යන එකෙක් පාත් උනා... දුන් උම හදන්නේ මේකින් ගන්නද...? බෑ බෑ... කුමාරි මා ලගම හිටපුවාවේ..."

"ඒකත් එහෙමද...? එහෙම උනානං ඉතින් කවුරු කවුරු කර ගෙනැල්ලා කුමාරිට පෙන්න පෙන්න හොඳ එක්කෙනා කවුද කියලා අහගන්න තිබුණා... දුන් ඉතින් අර ලොරි බාගේ නැතුව මට කියන්න කුමාරි කොයි වගේ කෙනෙක්ද මට හොඳ කියලා... යන එනකොට වත් බල බල යන්න..."

"මිස්ට ජයනාත්ගේ සෙකට්ටි වගේ කෙනෙක් හොඳයි..." කුමාරි එක්වරම කීවාය... ගාත්ත ගේ මෙතෙක් තිබූ සිතහව පලා යමින් තිබෙන බව මම දුටුවේ මම ඔහු දෙස බොහෝ විනාඩිකින්ම බැලූ හෙයිනි...

"ප්‍රින්සි..." ගර්නායකට ඇසිණ... ප්‍රින්සි ගැන සත්‍යය තොරතුරු ගණනයක වුවද නොදන්නා බව මම තම දූත සිටියෙමි... එහෙත් ශාන්තයේ වස්තුවකට ඔවුන් අත තබන්නට නම් නොකැමැති බව මට නිකමට සිතිණ... ඔහුගේ පැණයේ පුද්ගලයන් නිවුණේ එහෙයින්ම විය යුතුය...

"ඔව්... ප්‍රින්සි තමයි..." කුමාරි කීවාය

"ප්‍රින්සි පැත්තකට දාන්න... එයා අසිති නැ ඔව්ව..." ශාන්ත කීවේ දුක්බර හඬකිනි... සැබැවින්ම ඇය පුවයෙන් සිටි කෙල්ලක වූයේ නම් ඔහුම, රවිසු වැනි ඔහුගේ මිතුරෙක් හා මිතුරුවන්නට ඇයට අනුමත දෙන්නට තිබිණ...

එහෙත් කුමාරිට එය ගැන එලෙස සිතන්නට හැකියාවක් තිබෙන්නට නැත... ඇය බොහෝ විට මා ගැන සැලකිලිමත් වූ හෙයින්දෝ ප්‍රින්සිගේ හා ශාන්තගේ මෙම සබඳකම ගැන තරමක් අමනාපයෙන් මෙන් සිටි බව තම මම දූත සිටියෙමි... එහෙත් ශාන්තගේ අඟුණෙන් මෙන් සිටි බව තම මම දූත සිටියෙමි... ඔහු ඇයට අත හිත දී තොරව ප්‍රින්සි ගැන කීමට මට නොහැකිය... ඔහු ඇයට අත හිත දී නිවුණේ ඇයගේ අසනීපය අමතන කොට හොඳින් ජීවත් වීමටය... වටපිටාව එය දනගනිද්දී වටපිටාවෙන් එන අනුකම්පාව ඇය වටාත් රෝගිනියක කළ හැකි බව ඔහු මවද වරක් කීවේය... එය එදා මෙදා පිළිගනිමි... එහෙයින්ම කුමාරිට වුවද ප්‍රින්සි ගැන කීම මම අමතක කර දමුවෙමි...

"ඇයි මිස්ට්‍රස් ජයනාත්... මිස්ට්‍රස් ජයනාත්ට ප්‍රින්සි මැරී කරන්න මැරී නං... ඒ හරිල් හොඳ කෙනෙක් හොයා ගන්නම මොකද වෙන්නේ..." කුමාරි ඇසුවේ මගෙන් අතපසුවූ එම අවස්ථාව ගැන මට කරමක පසුතැවිල්ලක් දණුන අතරේමය...

"කුමාරි... තාට කපු කං කළත් කමක් නැ... ඒ කෙල්ලට අතාරින්න..."

"ඇයි මිස්ට්‍රස් ජයනාත් මුස්ලිම් වෙන්නද යන්නේ..." කුමාරිද අත ඇරියේ නැත... මා හා ඇය ලගක සිටියේ නම් කුමක් හෝ රහසින් හෝ පවසන්නට තිබිණ...

ප්‍රශ්නය දුරදිග සහායී මගේ සිතට දුන් බියක් ආවේ ශාන්තගේ මුහුණ කළු වූ හෙයින්... ඉදිරියෙන් ආ වාහනයක එළියෙන් ශාන්තගේ මුහුණේ ස්වරූපය දකිද්දී මගේ සිත බැහැරවී තිබිණ...

දුන් නම් මෙයට මා ගැටිය යුතු බව මගේ සිත කීවේ එවිටය... කුමාරි අත් අයගේ සේවිකාවකි... ඇය මගේ මිතුරියකි... මිතුරු කම විය යුත්තේ ඇයට මෙම අවස්ථාවෙන් බේරාගැනීමය...

"කුමාරි..." මම ඇය ඇමතිමි... කිවද නොකිවද මමද මෙයට මුහුණ දිය යුතු වෙමි... කුමාරි කථාකරන්නී මා වෙනුවෙනි... "ශාන්ත

කිව්වා වගේ ප්‍රින්සිට නං කපුකමක් කරන්න යන්න එපා කවදාවත්..." මම නියා ගනිමි... ශාන්ත මගේ සුරත මිරිකනු මට දැකින...

"ඇයි නිසාදී මම කපුකම කරන්නේ මිස්ට්‍රස් රවිසුටනේ..." කුමාරිට එය පෙන්වමින් නැත... ඇයට මා දෙස බැලීමද අපහසුය... ඇය සිටින්නී මට ඉදිරි අසුනේය...

"නැ... කුමාරි මෙතන වෙත දෙයක්... ප්‍රින්සි අමතක කරන්න... ප්‍රින්සි ශාන්තගේ..." මම මදක් කල් ගතවිමි... වචනයක් සොයන්නේ කෙලෙසකද...? ඇය ඔහුගේ කවුද...? මිතුරෙකුගේ නැගැණියකි... එයින් පසු... "ලොකු වගකීමක්..." මගේ මුඛට ආ හරියැයි සිතූණු පළමුවෙනි වදන මම යෙදුවෙමි,

ශාන්ත කළේ රවිසුටය...

"ඔව්... විශිෂ්ටවත් ප්‍රින්සි ගැන හිතන්න යන්න එපා... විශිෂ්ට දුරදිග හිතොත් මං තරං තරක යාළුවෙක් උඹට හොයාගන්න බැරි වෙමි..."

"ඇත්තටම ප්‍රින්සි උඹේ කවුද... වගකීමක් කිව්වම ඒක ගොඩක් දේවල් කියවෙන වචනයක්..." ගර්නායකටද කිසියම් කුතුහලයක් සංසිද්ධා ගැනීමට අවශ්‍යව තිබෙන්නට ඇත... ඔහුටද මිතුරා වුවද ශාන්ත එය ගැන නොකියන්නට ඇත...

"හරියටම කිව්වොත් නං යාළුවෙක්ගෙ නංගි කෙනෙක්..."

"උඹ හිතනවද උඹ කරන වැඩේ හරියි කියලා... නිසාදීවත් ඉන්දෙද්දී... ප්‍රින්සිට බයින් එනේ දාගෙන රවුං ගහන එක..." මෙතෙක්ම කථා නොකළ මාතෘකාවකට... නැතහොත් කවුරුත් අප්‍රියකර දෙයක් ලෙස දුටු යම් අවස්ථාවක් ගැන පහදා ගැනීමට ගර්නායකටද අවශ්‍යව තිබුණාද වැනිය...

"ඒක මගෙයි සේපාලිගෙයි වැඩක්... සේපාලි තරහා වෙන්නේ නැත්තං අනික් එව්වො මොනවා කිව්වත් මට තමක් නැ..."

"ශාන්ත කරන දේ හරියටම හරි මිස්ට්‍රස් ගර්නායක... එයා ඉස්ම කරන්නේ පොරොන්දුවක්... දරන්නේ තද වගකීමක්... එයාගේ පුතුකම ප්‍රින්සිට ආරක්ෂා කරන එක... එයා කවුරු හරි එක්ක යාරි උනොත් ඒ වගකීම නැතිවෙලා හිතොත් ශාන්තට විතරක් නෙවෙයි... දුන් ප්‍රින්සි ගැන හොඳටම දන්න මගේ හිතටත් ඒක වැද්දක් වෙමි..." මම කීවෙමි...

"ප්‍රින්සිට මොකක් හරි ලෙඩක් වගේ දෙයක් තිබෙනවද..." මෙතෙක්ම වේලා නිහඬව මේ සියල්ලටම කන්දී ගෙන වුන් රවිසු ඇසුවේය...

මාත් ශාන්තත් එක්වීමට අප දෙදෙනාගේම මුහුණට මුහුණ බලා ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලුවෙමු...

ගාස්ත මගේ සුරත යළිත් තදින් භ්‍රමණයට ගත්ත කාරණයක්ද...
මහ සිතිවිලි භාලනය කරන්නට වෙර දරනා වග මට දැනින... මොහොතක්
නිහඩව ගත විය... සත්‍ය පිළිතුර දෙන්නට ගාස්ත සිත සාදාගන්නට
කාලය ගන්නට ඇත...

"මව්... එයාට බඳින්න හොඳ නෑ..." නිහඩව ගෙවූ කල්පාත්තය
කාලයකට පසු ගාස්ත නිවේ පැහැදිලි හඬකිනි...

තවත් නිහඩව ගෙවුණු කල්පර කිහිපයකට පසු කවඟඩ අවදි
කළේ කුමාරි විසිනි...

"අයැම් එක්ස්ට්‍රිමිලි පොර් මිස්ට් ජයනාත්... පොර් නිසාදී..." ඇය
අප දෙදෙනාගෙන්ම සමාව අයැදියාය... ප්‍රින්සි ගැන ඇසූ මොහොත
වාරවලදී මම ඇයට නියම පිළිතුරක් නොදුන් හෙයින්දෝ ගාස්ත ඉදිරිපේද
මේ ලැබුණු පළමුවෙනි හා එකම අවස්ථාවේදී ඇය තවදුරටත් දකින්නට
කුමාරි උත්සාහයක් ගන්නට ඇත... මම සැබැවින්ම නම් ඇයට සමාව
දුන්නෙමි... නොදනුවත්වම වැරද්දක් කළද එය වැරද්දක් බව දකිද්දී එය
නිවරද කරගන්නට හතහන්නේ නම්... ඒ කැනැත්තා මොහොත ඉවත්ව
ගණයේ පුද්ගලයෙකු බව කුමක්දෝ පුවත්පතක අගනා වැනියකට එක්වී
තිබුණ බව මට එකක් විය...

"පොර් ජයේ..." මෙතෙක් සමාව අයදින්නට නොසිතුවද මිතුරන්
දෙදෙනාද එවර සමාව අයැදියහ...

"එවං... මමතෙම නියෙද්දි උම ප්‍රින්සි බඳින්න යනවා කියලා
රාවයත් තියේ නොහොමද..." ඇසුවේ රවිඥය...

"මං කෙල්ලන් එක්ක යන එක නිසා වෙන්න ඇති... කෙල්ලෙක්ගෙ
අතින් ඇල්ලුවත් කෙල්ල කොල්ලට පාවලා දෙන රටකනේ අපි ඉන්නෙ...
කොල්ලෙක් කෙල්ලෙක් දිනා බැලුවොත් කෙල්ල හිතන්නෙත් එහෙමි..."
ගාස්ත උපහාසයෙන් මෙන් කීවේය... සිහුව මල්ලිකා මතක් වන්නටද
ඇත...

"ඒක හං ඇත්ත... නිසාදිගේ නමින් දවසින්... නෑ මං හිතන්නේ
පැයක් යන්න නෑ... මුර පරිස් එතෙමි පැනිරෙනකොට..." ගජනායක
කීවේය...

"හොඳක් යන්නේ නෑ මව්... කරන නමයි පැනිරෙන්නෙ... මං
ගැන දන්න නිසා... නිසාදි කියන නමට වඩා මගේ නමට ඒක ගැටුණ
එකයි උනේ... හැබැයි ඉතින් ප්‍රින්සිගේ කටකරාව ඇත්ත වෙන්නත්
තිබුණා බව ටික දවසක් හිසානං එහෙම..."

"ඒ කියන්නේ එහෙනං උම ඒ කෙල්ලට..."

"මව්... මං බඳින්න නමයි හිතාගෙන හිටියේ..."

"උම ම හේ දත් කිව්වේ ඒ කෙල්ලට මැරි කරන්න බෑ කියලා...
ඉතින් මොකක්ද මං මේ දිව දෙකේ කරාවක් කියන්නෙ..." කුමාරිට
නොව එවර මිතුරන් දෙදෙනාට සැහෙන කෝපයක්ද නැගෙන්නට ඇත...
මට සිහිණ... මවුන් දත් මේ හාරා අවුස්සන්නේ ඒ කෝපය නිසා බවද
මට සිහිණ...

"මවං... ඒකේ කරාව දිගයි... කෙටියෙන් කිව්වොත්... හදවතේ
දුස් වෙලා තිබුණ පැත්තෙන් අතින් මනුස්සයෙකුට පොඩි සතුටක් දෙන්න
විතුණ..."

"මොකක්ද මිස්ට් ජයනාත්..." එවර නම් කුමාරිට එය විස්තර
සිතවමි ඕනෑ වී තිබිණ...

"ඒ කෙල්ලට කවුරුවත් බඳින්න බෑ... මට ඇදකට ගැනියෙක්
එක නෑ... ඉතින් මං හිතුවා ඒ කෙල්ල බැඳලා ඒ කෙල්ලවත් සතුටෙන්
දිවුණ දෙත් කියලා... වරද්දගන්න එතා සේපාලි... දත් නෙවෙයි..." සිහු
කීවේ මවය...

"නිසාදි දනගෙන හිටියද මේ උම කියන හරුප..." රවිඥට
ඇසිණ...

"මං එයාට එක්කෝටම ඉස්කෙල්ලා ඒක කිව්වේ... එයා කිව්වා
ඕනෑ හං ප්‍රින්සි බැඳලා පස්සේ එයා ගැන හිතන්නත් කියලා..." ගාස්ත
නිවේ මගේ සුරත යළිත් මිහිකමිනි.

"නිසාදි..." ගජනායක මුහුණමෙන් කියාගත්තේය... "තරි පුදුමයි...
ඇත්තටම උම ඉවුණෙයි ප්‍රින්සි ගැන ගත්තු තීරණේට... නිසාදි ඉවුණෙයි
තෙමි දෙයක් ඉවසනවට..."

"සේපාලිගේ ටීර්ඝ්‍යාවක් නෑ... මං වගේ එකෙකුට ඕනෑ එහෙමි
තෙතෙත්... නැත්තං... හැමදාම රණ්ඩු සරුවලේකින් තමයි මේ පුරවන්න
වෙන්නෙ... මං සේපාලිට කැමති උන දෙවෙනි කාරණේ කමයි ඒ..."

"එතකොට පළවෙනි කාරණේකුත් තියෙනවා තේ... ඒක
මොකක්ද..." වාතාවරණය ලිහිල් වූ නිසාදේ එවර කුමාරි ඇසුවාය...

"පළවෙනි දවසෙම මගේ පසු කැනැත්ත කොතකලා ගත්තා...
ඊට පස්සේ මං ඒක ගන්න යන්න එපැයි... යන යන දවසට මගේ
එකිනෙක අවයව හොරා ගන්නා... ඒවා ගන්න පස්සෙන්ම... යන්න උනා
වයිව වඩා ලේසිනේ මවං ගැනි ගන්න එක..."

"මොනවද උමේ මය හැටි තියෙන අවයව..." රවිඥ උපහාස
ස්වරයකින් ඇසුවේය.

"නේත්තා... සවණ..."

"ලවන්..." ගාස්තට කියන්නට හොඳී ගජනායක කීවේය...

"ඔව් මව්... දං නං ඉතිරිවෙලා තියෙන්නේ වැදගත්ම අවයවය විතරයි..."

"ඒකත් ගත්තදාට මව් උඹ කපෙන්නි..."

එවර නම් මම හොඳටම රත් වුණෙමි...

"කොහේද දන්නේ නෑ එය හොඳා ගන්න අවයව තියාගෙන ඉන්නෙ..." එය ඇසුවේ ගන්නායකය...

"කොහේද සේපාලි..." ගාන්ත මගෙන් ඇසුවේය... ඔහු කෙසිදු ගහන්නට නොදී මගේ දැනම හදින් අල්ලාගෙන සිටින හෙයින් මම ගාන්ත කෙරෙහි කරමක කනටත් නැග තිබිණ... මම එය පිට කළෙමි...

"මං දන්නෙ නෑ... වෙන වෙන කෙල්ලොන්ට පුජා පවත්වලා මගෙන් ඇහැව්වට වැඩක් නෑ... ඔවා නැති උනේ කැමිහස් එකේදීද දන්නෙ නෑ..."

"මව් අර කිව්වත් වගේ ගිහේ දන්න සටහන් වෙලා තියෙනවා..." රවිඤ්ඤ කීවේය...

"ඔකත් මේ දේශයේ වැරද්දක් මව්... දනගන්න දවසෙම හෙවෙයි සිසි දේකට රණ්ඩුවෙන්නෙ... ලමයින්ගේ අම්ම වෙලක් කාලයක් තියා..."

"හරි හරි... දන් ඔක අම්මක කරන..." ගන්නායක කීවේය.

"බෑ... මව්... මේ වෙලාවේදී හං කොහොමටත් බෑ... අපි රටියට මනමාලියො හොයන්න හේ ලැහැස්ති උනේ..." ගාන්ත යළිත් මාතෘකාව වෙතත් කළේය... "රවි උඹට ඔබ්බේ එකෙන් එපාද..."

"බලමු ඉතින් එහෙනං..." රවිඤ්ඤ අත් හරින්නට සිතන්නට නැත... "දන් හිතපු එකෙක් දෙකෙක් ගියා හේ... නියන්න බලන්න වෙන එකියෙක් ගැන..."

"ඔය ඉන්නෙ ඇහැට කණට පේන... පොත්ත උනත් ඉදුණ් පාටට... ලස්සණට තියෙන... මාත් එක්ක වලියට බර එකියෙක්..."

රවිඤ්ඤ සිතහසෙමින් කුමාරි දෙස බැලුවේය...

"මිස්ට් ජයනාත්... මගේ බොස්ලට වැරදි අදහස් දෙන්න එපා..." කුමාරි කීවාය...

"ඉතින් එහෙනං සේපාලිගේ බොස් හේ මම..."

"මට මගේ අනික් ගෝලයන් නැතිව යන්න වගේ හදන්නේ... එවර ගන්නායක දුක්මුසු ස්වරයකින් කීවේය.

"නෑ මිස්ට් ගන්නායක... මං එහෙම යන්නෙ නෑ..." කුමාරි යළිත් කීවාය.

"වෙන ගිරවුන් හොඳ නෑ... මේ ගිරව් එහෙම නෑ... අන ඇරියන් දාලා යන්නෙ නෑ..." රවිඤ්ඤ ගීතයක කොටසක් ගැයුවේය... ඔහුට හොඳින්

3 ගැසිය හැකි බව මට සිතිණ... කුමාරිට නම් සිතහසින් නැගිණ... දෙනත් එය තව දුර කියන්නට පෙර බාධා කළේ ගාන්තය...

"ගිරව් ඉන්නේ මෙතන හේ මව්..."

"මොන...? මාලගිරව්ද..."

"නෑ මව්... රත් කුඩුවක ගිරවියක්... ඒ උනාට ගිරව්ට කරා කරගන්න බෑ... මං ඉස්සරහා විතරයි... නැත්තං..."

ඔහු ඉතිරි වික ගිතයේ කාලයටම ගායනා කළේය...

"මේ ගිරව් එහෙම නෑ... කරා කළත් කරා කපේ නෑ..."

"දන් මව් මට නිදාගන්න වෙලාව හරි..."

"ඉට අපේ සින්දුව අස්සෙට වෙලා හරේ මව්..."

"නෑ නෑ... උඹලා දෙන්නා සින්දු නියන්න ගත්තොත් මට නවත්ත ගන්න ඕනි වෙනවා කියලා මං දන්නවනේ කවුරු නැතත්... දන් ඉතින් අප්පේගින් වික පටන් ගනි... උඹ නිසාදිට කියන්න තියෙන දෙයක් දන් සිතා ගනි... රවියක් හගේ මොනා මොනා හරි කියවගන්නේ නැතැයි..." ගන්නායක හරිබරි ගැසෙමින් කීවේය...

"මොකක්ද ගජේ ඔය උඹට තියෙන නිදිමන..."

"පව් මව්... පහුගිය දවසේ විකේ වූ තද කුමක් දාලා ඉන්නේ..."

"මේ ඉලව්වක් ආවේ නැත්තං මට කරදරයක් නැතිව භාණට වෙලාවට එත්සැමි එකට තියලා යන්න තිබුණා... මං පොත් විකත් අරං ආවා... වෙන මොනවා කරන්නද..."

"උඹට නිදාගන්න ඉඩ මිද්ද..." ගාන්ත ඇසුවේය...

"මං මෙතන තනියම නිදා ගන්න යන්නේ... එන්නෙතෙක්ට ඉඩ තිබුණම ඇති..." ගාන්තගේ කපටිකම හේරුම් ගත් නිසාදෝ ගන්නායක කීවේය...

"නිදාගන්න එකා සුවපහසුවට නිදාගන්නාවේ... හේද සේපාලි... අපි විකත් ලං වෙමු..." රවිඤ්ඤ ගිනැස්සවූ ගාන්ත, ගන්නායක හරිබරි ගැසී දැස් පියා ගනිද්දී මගේ මුළු ගතම කිළිපොළවමින් උරහිස්සෙන් අත දමා මා තුරුල් කරගත්තාම පමණක් නොව දෙතොලටද සිපුමක් දුන්නේය...

"මේ උඹ කණ්ණාඩිය වෙන විදියකට හරවා ගනි... අපි කරන කියන දේවල් බලන්නේ නැතුව... ඉස්සරහ බලාගෙන එළවපත්..." ගාන්ත එවර රවිඤ්ඤට කීවේ එය ඔහු දුටු බව ගාන්තද දුටු නිසා විය යුතුය... මගේ සබකෝලය ඉතින් කණින් පෙරෙමින් තිබුණද මට කරගත හැකි කිසිවක්ද නොවිණ...

"උඹ අර හැමෝටම ගිරවියොන්ට දෙන ඒවද නිසාදිගත් දෙත්තෙ කියලා මං බැලුවෙ..."

"හැමෝම නිකං ගිවිසෙත් නේ මම... මාල ගිවිසෙයා වෙනයි... උඹ දකින්න ඇති නේ..."

"මං හිතන්නෙ..."

"එහෙනං බලාගනිං ඉස්සරහ..."

රවිඤ්ඤ කණ්ණාසිය තරමක් හැරෙව්වේ ඔලොක්කු සිනහුවක් නංවමින් විය යුතුය... කුමාරියේ සිහිත් සිනහා හඩක්ද එවර මට ඇසිණ...

"කුමාරි ඔයා නං නිදා ගන්න එපා නොදේ... මටත් නිදිමක් හැදෙයි..." කියමින්ම රවිඤ්ඤ ගුවන් විදුලිය ක්‍රියාත්මක කළේය...

"මෙතෙම අහුවෙනවද...?" කුමාරි ඇසුවාය...

"කවුද...? මාවද...?" ඇසුවේ නම් රවිඤ්ඤය.

"මම උඹ අහුරුනාද කියලා වෙන්ක ඇති අහන්න ඇත්තේ..."

"කාවද...?"

"මාවෙව්ව..."

"මං ඇමක්ද...?"

"වේගන එන බවයි මට පෙනේ..."

"විහිම කරන්න එපා..." මම ශාන්තව කෙරිමි... "කුමාරි තරහාවෙයි..."

"මාත් එක්ක තරහා උතාට මොකද රවියත් එක්ක යාවෙව්ලා..." ශාන්ත වමනින් මගේ ගෙල දෙපස තොල් කන්පෙති පිරිමදින්ම සෙමින් කීවේය... මම රත්වෙමින් සිහිල් වෙමින් එවර නිහඩ වීම්...

"කට්ටයා..." මම එවර මිමිණුවෙමි...

"මවද කිව්වෙ...?"

"හැත්තා..."

"කොයි හවියෙද කට්ට අහුවෙන්නෙ...?"

"මං උත්තර දෙන්නෙ නෑ සිට්ට..."

"උත්තර කුරුන්නට මොකද දන්නවන..." කිසි ශාන්ත එක්වරම නැව් දෙතොලට දෙතොල යොමු කළේය... ඔහුගේ සිප ගැනීම මාදු වූයෙන් ලය තරහා රසමුසු වේදනාවක් නැගෙමින් තිබිණ... මම දැස් පියා ගනිමි... ජීවිතයම සුන්දර රසයකින් ඉතිරි යමින් තිබිණ... යන්නේ මාහනයක බව මට මෙන්ම ශාන්තවද මතක් වන්නට ඇත්තේ රවිඤ්ඤ කාරයේ නළාව ගබ්ද කරද්දීය... ඔහු ඉදිරියෙන් යන කාරයකට නළාව තබවා පාලේ ඉඩ ගන්නට මග පාදා ගත්තේය...

පණස් හතර

කාරය පසුවද්දී මා ශාන්ත දෙස බැලුවේ සබකෝලයෙනි... ඔහු මා දෙස බලා සිටියේ දිලන දැසකිනි... එහි ආශාවත් ආදරයත් නොඅඩුව දක්නට තිබිණ... නොදකුටත්වම මගේ හිස ඔහුගේ උරහිසට යොමුවෙමින් තිබිණ...

"සේපාලි..." ඔහු මුදු සරින් කථා කළේය...

"ඇයි...?" මගේ කටහඬ පිටවුණේ යමතමිනි... සතුටට කටහඬ නැගිටි ගියේ වත්දෝහෝයි මට සිහිණ...

"වත්සලාගේ ප්‍රශ්නෙට මොකද කරන්නේ...?"

"මට හිතාගන්න බෑ ශාන්ත..." මම ඔහුට කීවේ එලෙසම සිටිමින් මුහුණ ඔසවා ඔහු දෙස බලමිනි... හදවතේ ආශාව තරමක් සමහන් විය...

"එතේ යමුද අපි දෙන්නා..."

"යමු..." මම කීවේ යළිත් පළමු තත්ත්වයටම පත්වෙමිනි...

"ලකියගේ කාමරේ තවමත් ඇති..." ඔහු කීවේය...

"කාමරේ බලන්නද යන්නෙ...?" මම ඇසුවේ ඔහු එහි යළිත් තවකින්නට යනවා විය හැකියැයි සිතමිනි... එතෙත් ආසට් සමය කථා නොකරන නිසා... සිතන්නට නොහැකි විය...

"ඇඳත් තවම ඇති..." ඔහු කීවේය... මගේ සිත පිම්මක් හැත්තේය... ඔහුට එදා දිනය අමතකවී නැත... යහන මතත් කරන්නට ඇත්තේ මට අමතකයැයි සිතාගෙන විය යුතුය... එතෙත් එය මවද කිසි දිනක අපහසු නොවන බව පවසන්නට මට නම් සබකෝලයක් දකිනා... මම කථා කළේ ඒ සබකෝලය සිහිත් පළවා හරින්නට සිතමිනි...

"මොකාටද එන්න හදන්නේ...?"

"වත්සිට නොතේරෙන්නයි එක්ක යන්න ඕන..."
 "නළිත්දවයි... නෙළිකටයි... වත්සිටයි අපි කියමු අපි දෙන්නන්
 එක්ක කොහේ හරි යන්න එන්න කියලා..." මම කීවෙමි...
 "ඒ එක බලන්න යමුද...? නැබැයි මායි වත්සලයි තනි කරන්න
 ඕන කියා... මයා යන දවස කපා කරගෙන කියන්න... සෙතසුරාදා හරි
 ඉරිදාවත් හරි දානන්න... කොළඹ ඉන්දෙද්දී මේ වැඩේට අත හෙලා
 ඉවරයක් කරන්න ඕන... අත්තිම පිතුරාදා 4 අපි මේකෙන් යනවා..."

"4..."
 "4 කෝට්ටියේ අපි ට්‍රිප් එක යන්න..."
 "හේක් හේ..." මම නිතැතින්ම කියාපිණි.
 "හේක් තවයි... කාම ඒ වටහෙන් මතක නැති වෙලා හැ හේ..."
 "මම කිසි දෙයක් එහෙම මතක නැති වෙලා හැ..."
 "එහෙත් දන් මතක ඇති හේ මම වත්සලත් එක්ක පිල්ලි එකේ
 බලන්න යන්න එපා කිව්වා... එහෙත් දන් එයා වෙනුවට එන්න වෙයි..."
 මගේ පිතට නැගි පිතහට ප්‍රවීණද පිටවෙන්නට ඇත... අද උදේ
 මා කෝප ගත්තේ ඔහු වත්සලා සමග පිතමාටයකට යන බව කියද්දීය...
 යාන්ත කිරණයක් ගන්නා හෝ නොගන්නා හෝ එම අවස්ථාව වෙනත්
 විදියකින් සොයා ගන්නට පිතාගෙන ඇත... ඔහු ඒ මොහොතේ එය
 කියන්නට ඇත්තේ විහිළුවට බව මම පිතාගත නොහැකි වූයේ සමහරවිට
 මගේ සිතේ තිබෙන බිය නිසාද විය යුතුය... ඔහු මට නැති වූවහොත්
 සැබැවින්ම මෙවර මගේ ජීවිතයද නැතිවී යනු ඇත...

කෙසේ වුවත් ඔහුගේ එම ක්‍රියාවට ඒ මොහොතේදී මා
 විරුද්ධත්වයක් දක්වුවා යනු... ඔහු හා යන්නට මා කැමැත්තෙන් සිටින
 බවය...

"ඇයි කල්පනාව...? මුළු ලෝකෙම පෙරලන්න තරං කල්පනා
 කරන්න දෙයක් නැ හේ සේපාලි... ඒකට හේ ඔයාට කේන්ති ගියේ අද
 උදේ..."

"මම දුක හිතුණා ගාන්න..." මම සෙමින් කීවෙමි... "සොරි..."

"මගේ හිතත් මං ලග නැ හේ සේපාලි... ඒක තියෙන්නෙන් ඔයා
 ලග... ඒකටත් ඒ දුක දුනෙන්න ඇති..." ගාන්න ගණනකට නැතිව කී
 නමුදු ඒ ස්වරය මගේ හදවතට තදින්ම කා හැඳිණ... ඔහු විදෙව්වේ නම්
 විදෙව්වේ මා වෙනුවෙනි... මා විදෙව්වේ ඔහු වෙනුවෙනි... දන් අප
 දෙදෙනාගේම හදවත් කුඩා දෙයකින් හෝ වේදනාවකට බදුන් කරලන්නේ
 කුමකටද...?

"මං ඊන්නා..." ඇසෙන නැසෙන හඬකින් කියමින්ම මම ඔහුගේ
 උග්‍රතාව වාරද වුනිමි.

"ප්‍රොමිස්..."
 "ප්‍රොස් මයි හාර්ට..."
 ඔහු මා තදින් මිරිකා දෙකොලට දෙකොල තබා ඉවත් වූණේය...
 "හරි... හරි... මං පිළිගන්නා... නැබැයි පිල්ලි එක තේරෙයිද දන්නෙ නැ..."
 "මොකක්ද බලන්න යන්න හිතාගෙන ඉන්න..."
 "තාම මොකක් වත් නැ... ඒ උනාට..." ඔහු මගේ සටහනට මුළු ලං
 කළේය... "පිල්ලි එක දකින්නේ තැන් තැන් වලින්... තේරුං ගන්න බැරි
 වෙන්න පුළුවනි..."

"දෙකැටයක්ම යමු... තේරුං ගන්න තැං නොබලා... තේරුං
 නොගත්ත තැන් වලක හැරේ බලමු..."

"පොලි... එකම පිල්ලි එක ගත් අව පාරත් බලන්න වෙයි අපට...
 ඒත් පිල්ලි එකේ කපාට හරියට බලන්න වෙන එකක් නැති වෙයි..."

"මම... කපු කපුට නවත්තලා දන් ඉතින් යන පැත්ත කියපං...
 උම මට රත්තාලේ දඬුවමක් දන්නේ... මේක කරකවලා ඇතිවෙලා..."
 වෙනත් කිසිවක් කියන්නට පෙර රවිඤ්ඤ කපා කළේය...

"උම පාහතයක් ගන්න එපා... මං හැකැල්ම දෙසිය ගණන් වලවලා
 පියෙන්නෙ... මේ හැකැල්ම පණහක් හැටක් ඇවිල්ලා පුරා පුරාව..."
 මගේ උග්‍රතාව මගින් අත ගත් ගාන්න එවර හරි කෙලින් වී වාඩි විය...

"උම වාහනේ එළව්වා විතරද..." යළි ඇසුවේම ගාන්තය...
 කට තොර තෝටියක් නැතුව කියෙව්වේ මොනවද...? දුර දුනුණේත්
 නැ... අපට කොකා පෙන්නන්නේ..."

"උඹට ඇහුණද දන්..."

"නැ... ඇහුණේ නැ... ගැනුන්ගේ ලේන්සුවකින් දාඩය
 පිහදගන්නවත් දක්කා..."

"ගැනුන්ගේ නෙවෙයි මගේ..."

"මගේ නං ඒ පැත්තෙන් මේ පැත්තට ආවේ කොහොමද...?
 ලේන්සුව ඇවිද්දද..."

"හරි හරි... කටවගගෙන කියපං යන තැන... මේ පාර දිගේ
 ගිහිල්ලා..."

ක්‍රමාරිගේ ලේන්සුවක් රවිඤ්ඤ දෙන්නට ඇති බව මම අනුමාන
 කළද එය ගාන්න දුටුවේ කෙසේදැයි මට විමසියක්ද නැතිණ...

"යං මේ පාරේ ගිහිල්ලා මං පෙන්නන්නං කරවන්න ඕන හන්දි..."

"කුමාරි..." එවර ගාන්න කපා කළේ කුමාරිටය... "යාච්චද...
 ගෝලයද...? යාච් ගෝලයද...? ගෝල යාච්චද..."

"මොකක් හැනද කියන්නෙ..." කුමාරි ඇසුවාය...

"නිසාදී ගැන... ගෝලයා නිදහස්... කපා කරගන්න..."
 "කාම කපා කරගන්න බැරුව ඇති නේ...?" කිසි කුමාරි...
 නිසාදී... මම කපා කළාය.
 "කපා කරගන්න කාම බැ කුමාරි..." මම කීවෙමි...
 "මය විකත් කපා කළාම මදයි..." ශාන්ත කීවේය... "මිනවට වඩා
 කපා කරාම බවලත් උදව්ව තරත් වෙනවා..."
 "මිස්ට පයනාත් අපි යන්නෙ සුර බවනටද...? අසුර බවනටද...?
 සුරගන බවනටද...?"
 ශාන්තට සිතහවිත් නැගුණා පමණක් නොව මා දෙසද බලා බලී
 කුමාරි දෙස බැලුවේය.
 "කුමාරිව ඒකත් මතකද...?"
 "මං මෙව්වර වෙලා මතක් කළේ නම... දැනුයි මතකට ආවෙ..."
 "මොකක්ද කුමාරි ඒ කපාව..." රවිඤ්ඤ ඇසුවේය.
 "උඹවත් මින නැති කො ගෙඩියක් නැ... ගැනියෙක් වගේ හා
 හාර අතන්තේ...?"
 "මගේ යාච්චන්තේ හැටි මම දනගන්න එපැයි... විශේෂයෙන්
 ගැනු ගැන... මගේ ගැනි පරිස්සා කරගන්න නේ මං බලන්නෙ..."
 "ගැනියෙක් ඉන්න එකෙක් කිව්ව නං තව කමක් නැ..."
 "මම කියන්න කුමාරි...? මොකක්ද ඒ බවත් කපාව..."
 "ඒ කාලේ... මිස්ට පයනාත්ගෙ හරිල්ලේ ගොටෝ එකක් ඉල්ලුවට
 ගොටෝ එකකුත් නැ... ඊට පස්සේ ඉන්නේ කොහේද ඇහුවම... සුරගන
 බවනක ඉන්නෙ කියලා කිව්වා... ඒකේ ඉන්න සුරංගනාවියො කියලා
 අපේ එක්කෙනෙක් එදා කිව්වම... එයා යාච්චෙලා ඉන්නෙ සුරංගනාවියක්
 එක්ක තමයි කියලා කිව්වෙ... මම හොඳට මතකයි..."
 "එහෙනං අපි සුරංගනාවියො එක්කත් ඇයි හොඳයි කියලා
 තියෙනවා..." රවිඤ්ඤ මා දෙස හැරී බලා යළි ඉදිරිය බලා ගත්තේය... මම
 රතු පිම්මි...
 "ගොටෝ එකක් සිවුණෙ නැද්ද...?"
 "සුරංගනාවියො ගොටෝ ගන්නත් බැ නේ... නේද නිසාදී... ඒකට
 ගොටෝ එකක් පස්සේ ගන්න ඇත්තෙ..." කුමාරි කීවාය.
 "මං ලග ගොටෝ එකක් තියෙන විත්තිය කොහොමද දන්නෙ..."
 ශාන්ත ඇසුවේ පුදුමය කැටි පුණ හඩකිනි.
 "අපි දන්නවා..."
 "අපි...? අපි කියන්නේ කවුරු කවුරුද..."
 "මායි දිලිනියි..."

"ලගින් ගියොත් ඇහැක් නැ... මුං පර්ස් එකත් ඇඳලා බලලා
 කොහේ..."
 "දවසත් මිස්ට පයනාත් පර්ස් එක දාලා ගියා නේද...? දිලිනි මට
 දන්නේ... ඇත්තටම අපි දන්නේ නැ මිස්ට පයනාත්ගෙ කියලා... අපි
 තරියට දන්නෙ නැ... අපි හිතුවෙ ප්‍රින්සි කියලා... කොහේද කොටට
 තපලා තියා..."
 "එවං... ම...ම...මින්න මං ප්‍රින්සි බඳිනවා කියලා ගිණ සංදේශයක්
 යන්න ඇත්තේ ඒ අයගෙන් තමයි..."
 "අපි දෙන්නම එහෙම කිව්වෙ නැ මිස්ට පයනාත්... සත්තයි..."
 "දිවුරන්න එපා... බොරුවට දිව්වුවොත් මොකද වෙන්නේ
 සේනාලි...?" ශාන්ත අසද්දී මගේ සිතට දැනුනේ සිතාගත නොහැකි
 හැඟකි... ඔහුට අපේ අභිතයේ කුඩා දේවල් පවා මතකය...
 "ඔව්..." තරමක හඩකින් කීවද මගේ තෙත් මුලට තරමක
 තෙතමනායක්ද එක්වෙමින් තිබිණ... ශාන්ත එය දකින්නට පෙර මම
 ලේන්සුව ගෙන ඉක්මනින්ම එය වියලා ගනිමි... හොඳ වෙලාවට ශාන්ත
 එය දන්නේ නැත... ඔහු අසුරෙන් ඉදිරියට වී බැලුවේය...
 "එවං... හෝච් මවං... ඔතනින්... ඔතනින් හරවමු... ඉස්සරහ..."
 සැමැවිත්ම මවද පාර ගැන අමතකවී තිබිණ...
 "මේකද පාර..." අසමිත්ත රවිඤ්ඤ කාරය පාරට දමුවේය...
 "මින තමයි..." කිසි ශාන්ත එවර ගජනායක දෙස බැලුවේය...
 කේශද දැස් ඒ වෙත නිතැතින්ම යොමු විය... ඔහු තද නින්දකය...
 ශාන්තගේ කැහැසිල්ලෙන් වත් ඔහු අවදි නොවුණා වැනිය... ශාන්ත
 එයට සමත් කියන්නට ගොස් නවත්වන්නට ඇත්තේ රවිඤ්ඤ...
 "මේ පාරේ ගොඩක් දුර යන්න මිනද සේපාලි..." මමෙන්
 අසද්දිය...
 "යමං බං කැ නොගහා... මෙව්වර වෙලා පාර කිව්වෙ මං... මං
 දන්නවා සේපාලිගේ ගෙදර... හරියට උදේ ඉඳන් කාමරයක් එළවලා
 වගේ කපා කරන්නේ..." ශාන්ත එහෙත් රවිඤ්ඤේ උරහිසට තහරක්ද දී
 එයට පිළිතුරක් දුන්නේය.
 "හජයා නිදි නං දන් ඉගින් නැගිට්ටව් පං... හේතට යන්න බැ
 නේ කුණු කෙළ පෙර පෙර..." රවිඤ්ඤ කීවේ කුමාරිට මෙන්ම මවද සිතහවිත්
 නංවමිනි...
 "ඌව ටේල් පාරකට ගිහිං දමමත් නැගිටින එකක් නැ මම
 වීදියට නං..." කිසි ශාන්ත එවර "ගජේ... නැගිට්ටව්..." කියමින් ගජනායකගේ
 තකුලෙන් අල්ලා සෙලෙව්වේය...
 "මොකක්ද බං..." කියාගෙනම නැගිටී ගජනායක සිටින්නේ

"මොකද මේ වෙලා තියෙන්නේ...?" මම ඇසුවේ තරමක කෝපවත් හඩකින් වුවද ශාන්ත එය ගණනකට ගත්තේ නැත...

"මොකද සේපාලි බිහින්නේ නැත්තේ...?" අසාගෙන ප්‍රියා ආලින්දයේ පඩි පෙළින් පෝරිකෝට්ටි බැස අප ලගටම ආවාය...

"බිහින්න බෑ මු... මට තුරුල්ලෙලාම ඉන්න කියන්නේ... ඉණවටේ අත දාගෙන..."

"කෝලං කරන්න එපා ශාන්ත..." මම ශාන්තට සෙමින් කීවේ ගජනායක හා රවිඡු සිටි හෙයින් උත්සන්න වී ගිය සබකෝලයෙන්ද සුතුටය...

මගේ දෑසට කඳුළක්ද එක්වෙමින් තිබිණ...

"මොනවද ශාන්ත විකාර කරන්නේ...?" ප්‍රියා වෙනදා ස්වරයෙන් සැරයක් දමුවාය... "මයාට නං පිස්සු... ඒ ලමයාට බිහින්න දෙන්න... මා දන්නවා කාටද කවුද ඕන කරන්නේ කියලා..."

"ඇත්තද ප්‍රියා...? ප්‍රියා විතරයි මාව තේරුං අරගෙන තියෙන්නේ... ඕන්න මං අතෑරියා... ඒත් ප්‍රියා කිව්ව නිසා අතෑරියේ... වෙන අය කිව්ව නං වැඩේ දෙල් වෙන්හත් තිබුණා..."

"දෙල් තෙවෙයි කොස්..." නියාගනිමින්ම මම බැස්සෙමි...

කුමාරි අන්දමන්ද වුවාත් මෙන් සිටගෙන සිටියාය... මට ඇය ගැන එක්වරම අනුකම්පාවක් දැනින... ඇයගේ නිවසත් මගේ නිවසත් සසඳන විට ඇයත් මාත් අතර මිතුරුකමද සිහිනයක් යැයි ඇය කල්පනා කරනවා වැනිය...

ඇය මට මිතුරියක මිස මිලකළ හැකි භාණ්ඩයක් නොවන බව වටහාදිය යුත්තේ දැන් ඉතින් මා විසිනි... එය මට වඩා හොඳට ප්‍රියා විසින් කරනු ඇත...

"ප්‍රියා... මේ කමයි කුමාරි... මං කිව්වේ... මට මයා වගේම හොඳ...අ...අ... යාළුවෙක් ඉන්නවා කියලා එහෙත්..." මම ප්‍රියාට කීවෙමි... ප්‍රියා සිහනසී කුමාරි දෙස බැලුවාය... කුමාරිගේ දෑස් විසල් වුවද ඇය ප්‍රියා හා සිතාහුණාය...

එහෙත් ඇයට කිසිවක්ම කියන්නට නොලැබිණ...

"ඒක වැරදියි ප්‍රියා... මයා වම දකුණ දන්නව තේද ප්‍රියා... කුමාරි වම දකුණ අඳුනන්නේ නෑ..." ශාන්ත කීවේය...

"මයා දන්නේ නැත්තේ වම දකුණ විතරයි වෙන්න ඇති... සමහර අයට ඉර නගින පැත්ත දන්නෙත් නෑ නේ..." ඔලොක්කු ස්වරයකින් ශාන්තට කියූ ප්‍රියා... "ගණන් ගන්න එපා කුමාරි... හිටපු ගමන් මේ ලොක්කගේ නං තව වුරුල් වෙනවා..." කුමාරි දෙස බලා කීවාය...

ගජනායක හා රවිඡු සිහනසෙමින් සිටි අතර කුමාරි බෙහෙවින් කලබල වුණාය... මොන දේ කපා කළද ඇය ජයනාත්තේ දසකම් අතට තරන සේවිකාවක වූ හෙයින්...

ඇයගේ මුහුණට නැගුණු පෙනුමෙන් ඇයගේ තරමක සැකය දත් නැතිවී ගිය බව මට දැනින... එහෙත් ඇය යම්ක් කියන්නට පෙර...

"කෝ... සමරේ..." ශාන්ත ප්‍රියා ගෙන් ඇසීය.

"එතා පැත්තට ගියා..." කියමින්ම ඒ දෙස බැලූ ප්‍රියා... "සය එන්නේ..." සමරේ දෙස බලා කීවාය...

"හලෝ... මට ඇහුණා කාරෙකේ සද්දේ... මං වේච්ච කිව්වෙ බලන්න කියලා..." කියමින්ම එතනට පැමිණ සමරේ ගජනායක හා රවිඡු දෙස මෙන්ම කුමාරි දෙසද බලා සිහනසුණේය...

"කියවද එහෙත් ආවේ...?"

"කුනකමාරට විතර..." ශාන්ත පිළිතුර දුන්නේය...

"කෝල් එක එතකොට අපි දෙන්නා ගමනක් යන්න..."

"වැදගත් ගමනක්ද... කිව්වේ නැත්තේ...?" ශාන්ත ඇසුවේ කුතුහලයකින් මෙනි...

"සුදකයා හම්බවෙන්න..."

"සුදත් ඇවිල්ලා...?" ශාන්තට පෙර මට ඇසිණ.

"ඔව්... ඊයේ උදේ... අද මෙහේ මාමාලගේ හෙදරට එනවා කිව්ව නිසා බලන්න යන්න හිටියේ..."

"මං කෝල් එකක් දාලා බලන්නං... මාත් එක්කම යමු..." ශාන්ත කීවේ මා දෙසද බලමිනි. ඉන්පසු ඔහු ගජනායක දෙස බැලුවේය...

"අඳුන්නලා දෙන්න බැරි උනානේ... මම මේ මගේ තමේ පොරක්..." සමරේ දෙස බලා කී ඔහු... "අර පොරගෙ බඩුව..." යැයි කීවේ ප්‍රියා පෙන්වමිනි...

"මහොමද අඳුන්නලා දෙන්නේ..." මම ඇසිමි...

"නැත්තං... පහුගිය ටිකේ කරන්නේ දක්කුවා... දත් ඉතින් තාස් ලණුව දාගන්න ලැහැස්තිය..."

"යං කුමාරි... ඕන විදියකට කියාගන්න ඇරලා..." කී එම දොරට එහායින් සිටි නන්දා දෙස බැලිමි... "නන්දෝ... වේච්ච කියන්න අර කාරෙකේ ඩිකියේ බැග් දෙකක් ඇති මේ තෝතගේ අරගෙන එන්න කියලා උඩට... මගේ පොඩි නිල් බැග් එකක් ඇති... ඒකත් තේන..." ඇයට කීවෙමි...

විහිළුව නැවැත්වූ ශාන්ත බොහෝ නැත්තන්ම සමරේ ගජනායකට හා රවිඡුටත් හඳුන්වා දෙනු ලැබුවේ ඉංග්‍රීසියෙනි...

236

"එන්න කුමාරි..." මම කුමාරියේ අතකින් අල්ලා ගනිමි... ඇය බෙහෙවින්ම නොසන්සුන්ව සිටින බව මට පැවහෙමින් තිබිණ...

"යා කුමාරි... මගේ කාමරේ නියෝගයන් උඩ..."

"පුංචි නෝනාගේ කාමරේ වෙනස් කරා..." නන්දා සිටියා.

"වෙනස් කරා..." මම පුද්ගලයෙක් ඇසිමි... "ඒ මොකටද..."

"දන්නේ නෑ පුංචි නෝනා... මට කිව්වා ඔක්කෝම අනිත් කාමරේට දාන්න කියලා... එදා පුංචි නෝනා ගිය දවසම එයේ නිව්වේ... තිබ්බ බිදියටම එවා අනිකෙ කියලා ඇති... අනිත් කාමරෙන් පුද්ගල කරලා ඇති..."

"නන්දලා ඇවිල්ලා ගොඩක් වෙලාද..." මම ඇසුවේ පඩිපෙළ නගින අතරය...

"පැයක් විතර ඇති... ගාන්ත මහත්තයාගේ කෝල් එක ඇවිල්ලා පැයක්වත් යන්න ඉස්සෙල්ලා අපි දෙන්නාව එව්වේ මේනේ..." නන්දා සිටියා... "පෙරේරා එහෙමම ගියා... ලොකු නෝනා අතින් ගොස්තයා එක්ක එනවා කිව්වම..."

මම කාමරයේ දොර විවර කර ඇතුළට එව් බැලිමි... කාමරය පාළු තිබිණ...

"ඇත්තටම මොකද නන්දෝ මේක ගිස් කළේ..."

"කාමරේ හදනවම නේ..."

"මේකේ මොනවද හදන්න කියෙන්නේ..." මම ඇසුවේ ඇතුළට ගොසිනි... පාළු කාමරය තුළ මගේ කටහඬ දෝංකාර දෙමින් තිබිණ... මට කැගසා ගිතයක් ගසන්නට සිතුණු තරම්...

"නෑ පුංචි නෝනා... බාත් රූමි එකට බාත් ටබ් එකක් දාලා... තව කාමරයක් මේකට ගන්න ඕන කිව්වා..."

"මේකට කොහේ කාමරයක්ද ගන්නේ..." මම පුද්ගලයෙක් ඇසුවෙමි...

"අනිත් පැත්තේ කාමරේ..." නන්දා පෙන්වුයේ යාබද කාමරය පැත්තය... "එකත් ගිස් කරලා තියෙන්නේ..."

"අපරාදේ වැඩක් නේ මේ...? මේවිවර හොඳ කාමරයක් ආයෙ..."

"නෑ... මෙතනින් දොරක් දාලා එහා පැත්තට කොර්ඩෝවක් දානව කිව්වා... බාත් රූමි එක ලොකු කරලා තමයි බාත් ටබ් එක හයි කරන්නේ... එතකොට එක බිත්තියයි කිව්වා කැඩෙන්නේ... අර වත්තෙ වගේ උණුවතුර එකකුත් දානවා කිව්වා..."

"කවුද නන්දෝ මේවා කිව්වේ..." මම ඇසුවේ තාත්තාට මේවා අමලෙස හදන්නට සිතුවේ කිව්වයි සිතෙද්දීමය...

237

"මහත්තයා... එදා නෝනාත් එක්ක කපා කපේ මං ඉස්සරහම..."

"තාත්තිට පිස්සු... ගාන්ත එක්ක එකතු උනමින් පස්සේ එයාටත් ලෙඩ බෝවෙලා තියෙන්නේ..." මම කීවේ විස්මයෙන් ඇලළි මේ සියල්ල අසමින් දකිමින් සිටි කුමාරියා.

"නන්දෝ... ඔ...ඔ... එතකොට මගේ හොත් ව්ක..." මතක් වූයෙන් මම යළි නන්දා දෙස බැලුවෙමි...

"අර කාමරේට නෝනාව මේසයක් ගෙනාවා... ඒක අර කාමරේම ඇති... රාත්තයකුත් එක්කම... මම පොත් ව්ක ඒකට දම්මා... මේකේ මේකේ ඉස්සරහා කාමරේ ඇති..."

"එහෙනං කුමාරි අනිත් කාමරේට යමු..." කියාගෙන මම මගේ ඉප්පාලු කාමරෙන් එළියට පැමිණියෙමි... බොහෝ විට මගේ කාමරයේ ජින්ත ආලේපනය කරද්දී නැතහොත් බිම ඔට දමද්දී මා තෝරා ගන්නේ අනිත් පැත්තේ ඇති එම කාමරයය... නන්දා මට පෙර දිව ගොස් කාමරයේ දොර විවර කළාය...

"අනිත් කාමරේටත් අපි බෙඩ් සිටි එහෙම දාලා හැද්වා..." නන්දා කීවේ මම එතනට යද්දීමය...

"මේක තමයි කාමරේ..." කියමින් එහි ඇතුළට ගිය මම කුමාරි දෙස බැලිමි... "ඔයා කැමති නං එහා තනි කාමරේකුත් තියෙනවා... නැත්තං මේ කාමරේම නිදාගන්නත් පුළුවන්... මේකේ ලොකු ඇඳක් තේ දාලා තියෙන්නේ..."

කුමාරි අන්දුන් කුන්දුන් වෙමින් එව්වට බැලුවාය...

"මට තනි කාමරයක් කිව්වේ..."

"එන්න... එහා පැත්තේ... බලමු ඒකට ගිහිල්ලා..." මම ඇය සමග එයටම යාබදව තිබූ අනිත් කාමරයට ගියෙමි... එය එතරම් විශල් කාමරයක් නොවුණද යාබද නාන කාමරයක් ඇතුළු සියළුම පහසුකම් එහිද තිබිණ...

ඇය මා දෙස බැලුවාය... ඇයගේ මුහුණේ වූයේ හැටහි සහන පෙනුමකි...

"ඔයා තනියමද ඉන්න කැමැති..." ඇය ඇසුවාය...

"ඒ කියන්නේ ඔයා කැමැති මාත් එක්ක ඒ කාමරේ ඉන්න නේද..."

"කමක් නැද්ද නිහාදි..." ඇය ඇසුවේ අසරණ ස්වරයකි... මට තං බයයි මේවිවර ලොකු කාමරේක තනියම ඉන්න...

"බය වෙන්න නං දෙයක් නෑ... මං ඉන්නකොට තනියම තේ මං හිටියේ... එතකොට මං හිටියේ අර කාමරේ නේ... මේ කොටස විකුණා

අනන්‍ය අපි ඇතුළුවෙහිව දොරෙන්... නන්දා හිටියේ අනිත් පැත්තේ කාමරේ...
බයක් නැ කොහෙත්ම..."

"එකකොට අම්මලා..."

"අම්මලා කාන්තිලා පහළ..."

කුමාරි කිසිවක් කියන්නට නොසිතන්නට ඇත...

"නන්දා වොඩ් රෝඩ්ස් පිරිලද් මේකේ..."

"නැ පුංචි නෝනා... කොහේම දෙක හිස්... මේක ලොකු හේ
නෝනාගේ කාමරේට වඩා..."

"ඒක ඇරලා දාන්න මේ කුමාරි නෝනාගේ ඇඳුම වස දාන්න...
මේ තමයි මාත් එක්ක වැඩ කරන නෝනා... මගේ යාච්චා... මං නන්දා
කියලා ඇති නේ..."

"මං අහලා තියෙනවා..." කියූ නන්දා වේළුව කාමරයට එන්නට
ඉඩ හැරියාය...

"මේ නෝනා බැග් යෙක..."

"ඔහනින් තියලා පලය..." මම කීවෙමි...

"අපි එහෙනා මේවා මෙතනින් තියලා පහළට යමු... වොයිලට්
යනවනා... ස්ටේසියෝ රූමි එක හරහා යන්න තියෙන්නේ... මෙතන දොර..."
මම ඇසට පෙන්වා දුන්නෙමි...

කාමරයෙන් පිටවෙන්නට ගිය නන්දා යළි මේ දෙස බලා "ප්‍රියා
නෝනා..." කියාගෙන කාමරයෙන් පිට උනාය... ප්‍රියා කාමරයට ඇතුළු
වුණාය...

"මං ඔයා හැන හොඳට අහලා තියෙනවා..." ප්‍රියා ඇතුළුව පැමිණ
කිවේ කුමාරිටය... "පතුරු යනකං අහලා තියෙනවා... හැබැයි මං දන්නවා...
සේපාලි මං හැන නං එව්වර ඔයාට කියන්න නැතුව ඇති නේද..."

"ඔව්... දවසක් දෙකක් නම අහලා තියෙනවා... වැඩි දුර විස්තර
නැ... ඒත් ඔයාගේ බෝයි මිස්ට් ජයනාත්තෙ යාච්චෙක් කියලා නං
කියලා තියෙනවා..."

"පස්සේ මෙහෙදි ආයේ හම්බ වෙමුකො... දුන් දෙන්නටම
මහන්සින් ඇති නේ... ඔය දෙන්නා බොන්නේ මොනවද...? තේද කෝපිද...?
අර ගොල්ලන්ට නං කිරි කෝපි ඕනඑ... මොනවද හොඳ..." ප්‍රියා ප්‍රශ්න
වැලක් නැගුවාය...

"බිත්තර කෝපි ඉල්ලුවේ නැද්ද...? පුදුමයි..." මම කීවෙමි...

"අම්මක වෙන්න ඇති..."

පණස් පහ

අප පහළට එනවිට නන්දා ප්‍රොලිය තල්ලුකරගෙන එමින් තිබිණ...

"සේපාලි... අමුත්තෙන්ම සංග්‍රහ කරන හැටි දන්නවද...? ඇවිල්ලා
දෙන්න..." ශාන්ත කීවේය...

"මං දන්නේ නැහැ... තේද ප්‍රියා..."

"හදන්න ප්‍රියා... අපිට පරක්කුයි..."

ප්‍රියා පළමුව ගජනායකට කෝපි කෝප්පයක් සැදුවාය... ඉන්පසු
රේෂුඩ්ද සැදුවාය... ඉන්පසු අයින් වුණාය...

"හදලා දුන්නේ නැත්තං බොන්නේ නැ..." කියාගෙන ශාන්ත
වාඩිවුණේය...

"ඉන්න ඉන්න..." කියූ මම කෝපි කෝප්පයක් වෙනම සැදුවෙමි...
ඉන්පසු ඔහු වෙත දිගු කළෙමි... "ආ... දන් ඉතින් බොන්න..."

"බබා තේ සේපාලි... පොවන්න පුළුවන් නං..." ප්‍රියා කීවද ශාන්ත
එය අතටගත්තේ...

"පිංසිද්ධ වෙච්චාවේ..." කියමින්ම දෝතින්මය... කිසිවෙකුට වෙත
කිසිවක්ම කියන්නට ඉඩ නොදීම ඔහු එය එක උතුරටම පිස් කළේය...

"නිසාදි ඔයා ඒක ඇල්ට්තුරෙන්ද හැදුවේ..." උණු උණුවේ කෝපි
කෝප්පය බිඳෙන් බිඳ නොල ගාමින් සිටි හෙයින් ගජනායක ඇසුවේ
සිලෝක්ක හඬකිනි... ශාන්තගේ එලෙස උණුවෙන්ම තේ කෝපි බිඳ නම්
ඔවුන්ටද හොඳට හුරු පුරුදුවා විය හැකිය...

"කෝල් එකක් ගන්න තියෙනවා..." කියාගෙන පිට ශාන්ත
වාහනයට ගොස් දිනපොත රැගෙන ආවේ දුරකථනය වෙත යොස් අත
කරකැව්වේය...

ඔහු විනාඩි දෙක තුනක් කාට්ටෝ කවා තළේය...

මාත් කුමාරින් සෙමින් කෝපි බොමින් සිටියෙහි... පියා සමඟ
ලඟට ගොස් කුමක් ද කියමින් සිටියාය...

ශාන්ත රිසිවරයා නියා අවියක් තබන්නට පෙර සළු දුරකථනය
නාද විය... ඔහු රිසිවරයා ගත්තේය... සවණට තැබුවේය...

මෙදෙසින් කුමක් වත් කියන්නටත් පෙර එදෙසින් කුමක්ද
කියවෙද්දී ඔහුගේ මුහුණ අඩුකු වෙමින් තිබුණ වග මට වැටහිණ...

හේ මා දෙස බැලුවේය... ඉන්පසු කිසිවක්ම නොපවසා එය මා
වෙත පැවේය... තාත්තා විය හැකිදැයි මට සිතූණු අතර ශාන්ත කථා
නොකරම මා වෙත රිසිවරයා දිගු කිරීම ගැන මට තරමකට කැසයක්ද
නැගිණ...

මම අධිකට දෙකට ඔහු ලඟට ගියෙහි... කිසිදු සිතනවත් නො
නැතිවම මා අතට රිසිවරයා දුන් ශාන්ත... "තාත්තියද...?" මා ඇසූ ප්‍රශ්නයද
මගහරවා මා පියමං කළේය... කුමක් හෝ වැරදි ඇත... සිතූණද එය
පසුව අසාගන්නට සිතමින් මම රිසිවරයා සවණට යොමු කළෙහි...

"සේපාලි ප්ලිප්... සේපාලි ඉන්නවද...?" එදෙසින් නොඉවසිල්ලෙන්
කථා කරන්නකුගේ කටහඬ නැගිණ... මේ කවුද...? මට කටහඬ හඳුනාගත
නොහැකිය... ශාන්ත කථා නොකරම මට රිසිවරයා දුන් හෙයින්දෝ
එදෙසින් කථා කරන හැඟුණකා තරමක කලබලයකට පත්වී සිටියාද
වැනිය...

"හලෝ... සේපාලි කථා කරන්නේ..." කුතුහලයෙන් කියාගත් මට
දුන් ශාන්තගේ වෙනස්වීමද අමතක වී ගොස් තිබිණ...

"ඇමෙරිකන් කරාවෙද වබල් කරාවෙද ඔන...?"

"හායි..." මම කැගැසිණ... සුදත් ගැන කියෙව්වා පමණකි... මගේ
සිතට සතුටක් දැනින... "කොහේ ඉදන්ද කථා කරන්නේ...?"

"සිලෝන්..."

"දන්නවා දන්නවා... මෙහේ කොහේ ඉදන්ද...?" ඇසූ මම ශාන්ත
දෙස බැලුවේ ඔහුට කථා කිරීමටය... සුදත්ගේ කටහඬ ඔහුට හඳුනා
ගැනීමට අපහසු වෙන්නට ඇත... මම ඒ මොහොතේදී සිතුවෙමි... මා
දෙස බලාගෙන සිටි ශාන්ත දුන් තවත් කෝපි කෝප්පයක් නොල ගාමින්
සිටියේය... මගේ දෑස් ගැටෙද්දී ඔහු වෙනතක බලාගත්තේය... ඔහුගේ
වෙනස් වීමේ හේතුව මට වැටහුණේ නැත... මගේ සිත පිරි තිබුණේ
සුදත්ගේ පැමිණීමෙනි... මට ඔහු බොහෝ විවිධා මිතුරෙක් වී තිබිණ...

"යාච්චෙත්තෙ ගෙදර ඉදන්... මං හෙට ගමේ යන්න ඔන... මට
සමරෙගේ ටෙලිෆෝන් නම්බර් එක දෙතැකිද...? අර ගැනිගෙන් ඉල්ලුවා
දුන්නේ නැ... ලකියා ගිටියෙන් නැ... ඇහුවම කිසි දෙයක් නොකියා
තිබ්බා..."

"කවුද ආන්ටිද...?"

"ඔව්... දවසක් මං මෙහෙට කෝල් කළා... ඔහෙන් ගත්තේ ඔයාගේ
තාත්තා... බඩපුරා බැණුමක් ඇසුවා..."

"මෙහෙට...? මට තාත්තා කිව්වේ නැ... කවදද...?"

"ඔයා එතකොට අසනිපෙන් එ... ගිටියේ... මං වෙච්ච දේට
අප්පෙට ගිය පාර ලකියට දවස් තුන හතරක් ප්‍රයි කරලා කෝල් එක
ගත්තේ... අරු වලක්කයා අරකිව බැන්ද එ නේද...?" සුදත් ඇසුවේ
කෝපයෙනි... සුදත්ට එසේනම් කිසිවක්ම ආරංචි වී නැත... මගේ සිතහඩක්
ප්‍රතිදිණ...

"මට උං හම්බ උනොත්... ඔයා අසනිප උනේ ඒකා ගින්න නිසා
ප්‍රියවා... දුන් නං ඔයාට හොඳයි වගේ නේද සේපාලි... ඔය වලක්කුවා
අනෙක කරපු එකමයි කාරිය..." මට එවර නම් සිතහට ගබ්දයකින් පිටවීම
කඩතාගන්නටම නොලැබිණ... මම එලෙසම ශාන්ත දෙස බැලුවෙමි...
එහෙත් ශාන්ත එවර බොහෝ මනාකමකින් එතන තිබූ පුවත්පතක් දෙස
බලාගෙන කෝපි කෝප්පය බොමින් සිටියේය...

ශාන්ත බව නොකියා ශාන්තව දුරකථනයට යොමු කරගෙන
සුදත් විශ්මයට පත් කිරීමට දුන් මට අවශ්‍ය විය... රිසිවරයා තමා කථා
කළොත් සුදත්ට නම ඇසෙන්නට පිළිවන... එහෙයින්ම ශාන්ත මා දෙස
බලන තුරු මම සුදත් හා තරමක් කථා කරන්නට සිතුවෙමි...

"දුන් කේන්ති ගන්න එපා සුදත්..." මම කිවෙමි...

"ඒකත් ඇත්ත... ඔයාට දුන් හොඳ වෙලා නං ඒ ඇති... ඉතින්
සේපාලි... දුන් ඔයා මොකද කරන්නේ...? මට විස්තරයක් ගන්න
කවුරුවත්ම අහුලනේ නැ..."

"මං බණ්ඩාරවෙල... ජොබ් එකක් කරනවා..."

"ඔයා බණ්ඩාරවෙල නං කොළඹ අද ඉන්නො... මේ ටික් වෙච්ච
එකක් නේ..."

"අද අපි ඇත්තටම මෙහේ හදිසියකට ආවා... කොළඹ ප්‍රාන්ති
එකේ වැඩකට..."

"ජොලි නේ... කී දවසක්ද...?"

"සුමාන තුනක් විතර..."

"මම එන්නද ඔහේ... අන්කල් මාව එළව ගනිද දන්න නැහැ..."

"මං මැරි කරන්න ඉන්න එක්කෙනා නං කැමැති වෙච්ච කියාම
අඳුනගන්න..."

"මැරි කරන්න..."

"ඔව්..."

"ආ... හරිම සන්තෝසයි සේපාලි... අරු කරපු දේට විදුව විදුව ඉඳලත් වැඩක් නෑ නේ... ඇත්තටම මට හරියට දුක හිතිලා තිබුණෙ... ආ... එහෙනං එතනොට දුන් ඉස්සෙල්ලා කථා කෙරි පොරද...?"

"එයා කමයි... මගේ බොස් ජයනාත්..." මම බොරුවෙන් නොකළෙමි... සුදත්ට අවස්ථාවේ පුදුම කම නිසා ගාන්තගේ නම අමතක වන්නට ඇත...

"ආසයි අදහනන්න... අරුට වාසනාවක් නැති උනා..."

"කථා කරන්නද...?" සිතහසෙමින් ඇසූ මම යළි ගාන්ත දෙස බැලුවෙමි... එවර ඔහු බලා සිටියේ මා දෙසම හෙයින්දෝ මගේ බැල්ම මගහරවන්නට ඔහුට අපහසුවෙන්නට ඇත... කුමක් හෝ වැරදි ගොස් ඇති බව සිතුවද එය කුමක් නිසාදැයි අසාගත හැක්කේ සසුවටය... මට අවශ්‍ය වූයේ සුදත්ට රැවිවීමටය...

"එන්න... මයාට කථාකරන්න..."

ඔහු නැගිටුවේය... මා ලගට එද්දී ඔහුගේ මුහුණ කළු වී තිබිණ... පළමු ගත් දුරකථන පණිවිඩය කුමක් හෝ... ප්‍රින්සි... නැත්නම් මාමා... මගේ සිත එවර නම් තරමක් සැලෙන්නට විය... එහෙත් එලෙස වූයේ නම් ඔහු මට එය නොකියා නොසිටින බව මතක් වෙද්දී මම තරමක් සන්සුන් වීමි...

"කවුද...?" ඔහු රිසිවරය නොගෙනම මගෙන් ඇසුවේය...

"සුදත්..." මම කීවේ සෙමිනි... "මං කිව්වා..." වෙනත් යමක් මට කියන්නට නොලැබිණ... ඔහු මගෙන් රිසිවරය ඇද්දේය... ඔහුගේ සිත සතුටුවෙතැයි හෝ පුදුම වෙතැයි සිතුවද ඒ දෙකින් එක හැඟීමක්වත් ඒ මුහුණේ මට දක්නට නොහැකි විය...

ඔහු රිසිවරය සවණට තබා ගත්තේය...

"උඔට සේපාලි ඇරෙන්න වෙත එකෙක් වත් නැද්ද මහ රැට කෝල් කරන්න..."

අවුරුදු ගණනාවකට පසු ගාන්ත දුරකථනයෙන් මිතුරාට කථා කළේ එසේය... කථා කළේ නැත... ඔහු බිරුවේය... නැතහොත්... ගෙරෙව්වේය... ඔහුගේ පියවි සිහිය නැතිවී වන්නට ඇතැයි මට සිතුවේ නමුදු...

"ගාන්ත... උඹ..." සුදත්ගේ සතුටු සහගත කැහැසිල්ල මට යමනමින් ඇසුණේ ඔහු එදෙසින් මහ හඬින් කථා කළ නිසා විය යුතුය...

"ඔව්... මං තමයි කතා කරන්නේ... මහ රැ සමයමට කිට්ටුවෙන්න කෝල් කරන්නෙ... '.....' ඔහු අන්තිම වික කීවේ සෙමිනි...

සුදත්ට එසේ බැණ වැදීම තම මට විස්මයට පත් නැත... කෙසේ වෙතත් කළද යම් විටෙක ඒ ආදරය පරතා සැහෙන කෝපයක්ද නැතහොත් මට මට වැටහුණේ නම් ඒ මොහොතේ විය යුතුය...

"ගාන්ත...? මොකද මයා මේ..."

ඔහු මා දෙසට හැරුණේය... ඔහුගේ මුහුණ දුටු මම බියපත් වීම... කෝපය ගොස් එවර මගේ සිතට නැගුණේ බිය විය යුතුය...

"සේපාලි... මගේ කතාවලට කට නොදා ඉන්නවද...?"

අදවත් මට ඔහුට ඇති අයිතියක් නැත... එක්වරම මගේ සිත හිලා මැස්සේ කෝපයෙන් හෝ බියපත් බවින් නොවේ... සැබැවින්ම බෙදනාවෙනි... හදවතට දණුනු දුක ඉකියක් වී පිටවෙන්නට පෙර තවත් පිට අයත් මෙහි සිටින බව... ගජනායක රවිඥ වැන්නවුන්ද මෙම අවස්ථාවේ සිටින බව මට මතකයට නැගිණ... ඒ ඔහුගේ මිතුරන් විය හැකිය... ඔවුන් ඉදිරියේ මගේ ආත්මාගිමානය මෙලෙස වෙද්දී සිදී යන බව ඔහුට නොසිතෙන්නේ කිමද...? නොදනෙන්නේ කිමද...? ජීවිතය මෙලෙස ගෙවන හැකිද...? සැකය... තවමත් ඔහුගේ සිතේ ඇත්තේ සැකයකි... ඔහු ඔහුගේම මිතුරාද සැකයට බදුන් කරගෙන ඇත... ගාන්තගේ මේ සැකය හා කෝපය තතර කරගත්තේ කෙසේද...? ඔහුට සැකය හෝ කෝපය සිතට ආ විටක ඉදිරියේ සිටින්නන් ගැන හෝ ස්ථානය ගැන හෝ සිහි නොවන ලෙසකි...

තවත් නවතා ගත නොහැකි ඉකිය ඉකිබිදුමකට පරිවර්තනය වෙද්දී කපුළු කපොල තෙත් කරද්දී මම තරප්පු පෙළ වෙත දුව ගියෙමි... මා නැවතුණේ මගේ කාමරයේ යහන මතය...

එතන සිටි කුමාරි හෝ ප්‍රියා ගැනවත්, ගාන්තගේ කැහැසිල්ලෙන් බියවූ නන්දා මගේ පසුපසුම දුව ආ බවවත්, මට වැටහීමක් තිබෙන්නට නැත... මාත් සමගම නන්දාද කාමරයට ඇතුල් වුණාය...

"පුංචි තෝනා..." යහනට නැග මම එහි විට්ටමට හේත්තු වී වාඩිවෙද්දී ඇය යහන වෙත ළං වුණාය... "ඇයි අර ගාන්ත මහත්තයට කේන්ති ගියේ...?" ඇය ඇසුවේ සැබැවින්ම ඇයටද එය සිතාගත නොහැකි වූ නිසා විය යුතුය...

"මං දන්නේ නෑ නන්දා... එයාගෙන්ම තමයි අහගන්න තියෙන්නේ..." මම කියාගනිමි... මට දැස් පියාගෙන මොහොතක් සිතන්නට අවශ්‍ය විය... ජීවිතයේ කිසි දිනෙක මට සතුටින් සිටින්නට ලැබෙතැයි සිතීම මේ අයුරු නම් මූලාවකි.

දොරට සෙමින් තට්ටු කරන හඬක් නැගිණ... ප්‍රියා හෝ කුමාරි විය යුතුය... ඔවුන්ට එයා කියන්නට නොහැකිය... එහෙත් කිසිවක්ම කියන්නට පෙර නන්දා දුව හෙස් දොර ඇවිණාය...

දොර මැද ගාත්ත සිටගෙන සිටියේය... මට දැඩි කෝපයක් මෙන්ම කළකිරීමක්ද නැත එමින් තිබිණ...

ආදරය ආත්මාර්ථකාමී නොවිය යුතුය...

ගාත්ත නන්දා දෙස බැලුවේය... මවත් නන්දා තියපත් වූ හෙයින්දෝ මවත් නොකියාම, දොරේ පැත්තක තිබූ කුඩා ඉඩ ප්‍රමාණයෙන් පැන දිව්වාය...

ගාත්ත සෙමින් දොර වසා මා වෙත ආවේය...

"සේපාලි..." මා ලඟ සිටගත් ඔහු කථා කළේය... ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලූ මම යළිත් දෙනෙත් පියා ගනිමි... කඳුළු වළිත් බොරුවී ගියද ඔහුගේ මුහුණේ එවර නම් පසුතැවිල්ලක් වැන්නක් සටහන් වී තිබෙනුයි මට සිතිණ...

"සේපාලි... මට මෙනෙහිත් වාට්ටුවෙන්ත ඉඩ දෙන්නේ නැද්ද..."

"ඔයාගේ දේවල් දනගන්න අයිතියක් නැති උනාට... කට දාන්න අයිතියක් නැති උනාට... ඔයාට හැමදාම ඒ අයිතිය තියෙනවා ගාත්ත..." මම කීවේ පින් පින් නැති ලෙසකිනි... එය ඔහුට එදාත් මේ වටහා දීමට උත්සාහ කළෙමි...

ඔහු කෝප ගනිනුයි මට සිතූණු නමුදු එසේ නොවිණ... ඒ වෙනුවට ඔහු මට මුහුණලාගෙන මා ලගින්ම වාඩිවිය...

"සේපාලි..." ඔහු කීවේය...

"ඇයි...? නම පාඩං කරනවිද...?" මා ඇසුවේ කරමක තද ස්වරයකිනි... සැබැවින්ම නම් කෝපය හා කළකිරීම විසින් මා දරදඩු කර තිබිණ... මෙහි කෙළවරක් තිබිය යුතුය... ආදරය වෙනත් දෙයකි... සැකය තවත් දෙයකි... ආදරය දෙස සැකයෙන් බැලීමේදී ජීවිත පවා විනාශ වී යා හැකිය... ඒ දෙක එකට පවත්වා ගෙන යාමට තරම් වූ සමතෙක් මෙතෙක්ම ලොව සිටින්නටද නැත...

"සොරි සේපාලි..."

"එවහේ කියන්න ලේසියි ගාත්ත... ඒ උනාට අද නං සමාව දෙන්න එව්වර ලේසි නැ..."

"කේන්ති ගන්න එපා සේපාලි..."

"මං කේන්ති රෙගත්තේ නෑ නේ... කේන්ති ගන්න කෙනා තවත්ගෙම යාමටටත් කැමැත්තුවේ... සුදුන් කෝල් කළේ සමරෙගේ නම්බර එක ඉල්ල ගන්න..." මගේ දෙනෙතේ කඳුළු විශාලී තිබිණ... ගාත්ත මෙනෙහි සුළු කරුණකින් පවා කෝපයට පත් වන්නේ ඇයි...?

ඔහු කිසිදු වදනක් නොපවසා මා දෙස බලාගෙන සිටියේය...

"සුදුන් අපේ තාත්තියගෙණත් බැණුං අහලා... දවසක් කෝල් කරලා... ලිය අවුරුද්දේ මං සහිත නැතුව ඉන්දෙද්දි..."

"මොකක්...?"

"ඔව් ඒ බැණුං අහලා තියෙන්නේ ඔයා නිසා... එහෙම තියාගෙනත් ඒ ලෙඩයා මට... මට කථා කළා... ඒවා ඔක්කෝම අමතක කරලා... මොකක්ද කන්න මේ ඔයාගේ විකාර කැකේ... කවද හරි දවසක මාව මරලා දායි මොකක් හරි බොරුවක් කිව්වත් කවුරු හරි... සොයා නොබලම..." මගේ දෙනෙතට එවර නම් කළුලැල්ලක් නගිමින් තිබිණ...

"මට ඔයා මරන්න බෑ සේපාලි..." ඔහු කීවේ නොඉවසිල්ලකිනි...

"එහෙනං ඔයා මැරෙන්නද යන්නේ ප්‍රෙමේ හදාගෙන..."

ගාත්තගේ සිතහවුක් නැගුණද මට එලෙස සිතහවුක් නැතෙන්නට හරිම සිහිවිල්ලක් ගන්නට නොහැකි විය...

"එක සැරයක් තත්පර දහයක් පහළොවක් ඉවසන්නෙ නැතුව කඩාගෙන බිඳගෙන ගියා... මං අව්වර කැගහද්දි... මගේ මුර ජීවිතේම නාස්ති කරලා..."

"මං නාස්ති කරාද...?"

"නැහැ..." මම කීවේ කෝපයෙනි... "අවුරුද්දකට කිට්ටුවෙන්ත ලෙඩ ඇදක වැටිලා හිටියා... ඉගෙන ගන්න එපා උනා... කරපු කියපු කිසි දෙයක මට සතුටක් බලන්න බැරි උනා... හුස්ම ගන්නට හුස්ම අරගෙන ජීවත් උනා..." මට ඉකියක් හැසිණ... ජීවත් විය යුතු නිසාම මම ජීවත් වූ බව ඔහුට හේරුම් කරදෙන්නේ කෙලෙසකද...? ඒ මේ ලෙස ටිබෙත ඔහුගේ කුකුල් කේන්තික හා සැකය නිසා බව ඔහුට වැටහෙන්නේ කවදද...?

"එදා තව විකක් ඉවසන්න තිබුණා... රෙජ් අත්පුඩි ගහන කොටුවත් හිතුණේ නැද්ද ඒ මිනිහා මාත් එක්ක සම්බන්ධයක්... ඒ වගේ සම්බන්ධයක් නැති බව... මොළයක් තියෙනවනේ... මුළු ඔර්ස් එකක් හොල්ලන තරමට... මොළයක් තියෙන..." මගේ දෑසින් කඳුළු කඩා හැලිණ...

එවර ගාත්ත දැඩි නොඉවසුම් බවකින් පෙළෙන්නට වූ බව මට හේරිණ...

"නැම කෙල්ලෙක්ම තුරුල් කර ගන්න යොට..." ඔහු මා දෙස ඇස් අයා බැලුවේය... මගේ සිතට ආ වේගය නිසා සියල්ලම විතාරා හැනීමට මට උවමනා වී තිබිණ...

"මල්ලිකා තුරුල් කරගත්තා... වත්සි තිස් කරා... ඩල්ලිලා තුරුල් කරගත්තා... නෙලිකලා එක්ක නැවුවා... පුත්සි එක්ක එහෙ මෙසේ ගියා... මං කිසි දවසක මොකුත් කිව්විද...? ඒකොම මගේ හිතේ නෑ..."

"පේපාලි මගේ යකා අවුස්සන්න එපා... මං ගිහින් විතරක් නෙවෙයි... කෙල්ලොත් එක්ක බුදියගෙනත් තියෙනවා... ඉරිසියාවට නෙවෙයි... මට මගේ හිතේ තිබුණු කේන්ද්‍රිය කාගේ හරි පිටින් යවන්න ඕන නිසා..."

"වෙනත් ඇති ගාන්ත... ඔයා එහෙම කරපු නිසා තමයි ඔයාත් මා දිනා ඒ විදියටම බලන්නේ... තමන් කරපු දේවල් තමන්ම විඳවන නිසා... අද වෙනකාක් කල් මට ගිවිසේ ඔයා විතරයි..."

එවර තම මගේ කටහඬ නැති වී කඳුළු ගලා එමින් තිබිණ... වෙනත් කිසි දෙයක් කියා ගැනීමට මට ඉන්පසු අපහසු බව මට කෙරුණ යමින් තිබිණ...

"සුදත් මට කරා කළේ බුදියගන්න නෙවෙයි..." මම කඩින් කඩ පැටසුවේ ඉකිබිඳිමිනි... එය ඔහුගේම වචනයක් හෙයින් දෝ ඔහු තිගැස්සෙන්නට ඇත...

ඔහු දැකින්ම මගේ මුහුණ අල්ලා ගත්තේය...

"මගේ වැරද්ද මං පිළිගන්නා... ඉතින් අඩන්න එපා... මං මීට පස්සේ එහෙම කරන්නේ නැ... මං ආස නැ ඔයා අඩනවා බලන්න..." යි හේ මා කිසිවක් කියන්නට හෝ නවත්වන්නට පළමු මගේ දෙතොලට තිබ්බේය... එක්වරම දෙතොල සිංහන් හේ ඉන්පසු මගේ කම්මල් දිගේ යන කඳුළු උරා ගන්නට විය... එවර මගේ දෑස් රසයෙන්ම පියවී යමින් තිබිණ... යළිත් ඔහුගේ දෙතොල මගේ දෙතොලට තසුවෙද්දී, තොදනීම මෙන් ශාන්ත ගැන හිතේ තිබූ කෝපය, කළකිරීම, පසුතැවිල්ල සියල්ලම තුනීවී ගොස් නැත්තටම නැතිවී... ඔහුගේ රසයට... පහසව පමණක් මගේ මුළු හදවතම සිරුරම ලොබ කරමින් තිබිණ... තොදනුවත්වම මෙන් මා ඔහු බදාගෙන ඔහුගේ සිපාවාරයද පිළිගනිමින් සිටි බව මට දුණුතේ... ඔහු...

"කෙල්ලේ..." සෙමින් නමුදු මුමුණමින් මගේ ගෙලටත් ලයටත් සිප ගැනුමක් දෙද්දිය... ඔහුගේ සිපුමෙන් උණුසුම් වූ ගතකින් සුන් මට නිතැතින්ම කෙඳිරි ගැවෙමින් තිබිණ... ශාන්තට ඔහු පාලනය කිරීමට අපහසු බවක් නැගෙමින් තිබුණා විය හැකිය... මම මා පාලනය කිරීමේ අදහස අත්හැර දමමින් සිටියෙමි...

දොරට මෑදු තට්ටු කිරීමක් නැගිණ...

එය මට මෙන්ම ඔහුවද යම්තම් ඇසෙන්නට ඇතිවා විය හැකිය... ඔහු මගේ ගෙලින් මුහුණ අහකට නොගත්තේය... දෙවන වර තට්ටුවේ හඬ දැව්වෙද්දී, අප දෙදෙනාගේම දෙතොල් එක්වී තිබිණ... සිප ගැනීම වඩාත් වියරු වෙද්දී සැබැවින්ම ඒ බාධා කිරීම අප දෙදෙනාටම සිතට

කෝපයක් නංවා තිබුණා වැනිය... ඉන්පසු ආ තට්ටුවේ හඬ වැඩිවෙද්දී ශාන්ත මගෙන් ඇත් වූණේ දොරට තට්ටු කරන්නට සාප කරන වදන් වැලක් කියමිනි...

මගේ මුට්ට සබකෝලයෙන්ම සිනහවක් නැගිණ...

"දොර කඩන්න එකෙක් නාව නං... අරුටු හනිමුත් එක ඉවරවෙනකං අද තිදි මරවන්න තිබුණා..." කී හේ යළිත් මගේ දෙතොලට දෙතොල තබා නැගිටිවේ, දොර සෙමින් විවර වෙනු දකිද්දී විය හැකිය...

"මොත්තං දාගන්න..." ඔහු මගේ සවණට නැවී මිමිණුවේ දොර දෙසට ගියේය... දොර ලග සිටගෙන සිටියේ ප්‍රියාය... දොර අඩක් වසා ප්‍රියාට මොන මොනවාදෝ මිමිණු හේ යන්නට ගිය බව මට දැකිණ...

"මොකද...?" අසාගෙන ප්‍රියා ආවාය...

ඇය වාඩිවූනේ තත්පරයකට පෙර ශාන්ත වාඩිවී සිටි නැතිත්මය... ඇයගේ මුහුණේ සිනහවක් විය... ඒ සිනහවේ යම් තරමකට උපහාසයක්ද තිබෙන්නටද ඇත...

"අද කියන්න එපා මොත්තං ගැලෙව්වේ ශාන්ත නෙවෙයි කියලා..." කී ඇය මගේ උඩු සැට්ටියේ මොත්තං දෙක දමුවාය... "දාගන්නවත් වෙලාවක් නැති උනා නේද...?"

ඇයගේ වැකිය උපහාසයෙන් යුතු වුවද එයින් මට විද්දවීමට ඇය අදහස් නොකරන බව නම් මම දැන සිටියෙමි...

"තනියම හම්බ උණාම මොකද කරන්න කියලා ඇහැවීම කියන්න නැහැනේ... අද අතේ මාවට්ටු..."

මම එවර රතු වෙන්තට ඇත්තේ සබකෝලයෙනි... මගේ සිත තුළ තිබුණ කෝපය කොහේ ගියාදැයි දන් සොයා ගන්නට නොපිළිවන් විය...

"ශාන්ත මොකද...? මටත් හිතෙනවා කම්මුල් ටික මිරිකලම දාන්න..." කියූ ප්‍රියා මගේ කම්මුල් දෙක මිරිකුවාය...

"ලායි..." මට කැමැසිණ...

"මෙව්වර වෙලා එක්කෙනෙක් මෙතන සිටලා යි... මෙවනේ නොකලා කියලා මට කියන්න බෑ නේ... කැමුණුවේ නැ... මං ටිකක් විද්දවම තමයි..." මට ඇසක් ගසා ති ප්‍රියා... "මොකද හේ තැනට මොං ගිහිල්ලා තිබුණේ..." ඇසුවාය...

"ශාන්තට පිස්සු... සුදත් මට කරා කළා කියලා..."

"අදද දන්නේ එයාට පිස්සු කියලා... අපි නං දනගෙන නොවත් තල්... ගොටෝස් ටිකට රෙජිය මරන්න විය වෙලාවේ මං දනගත්තේ..."

"මං දන්නේ නෑ ප්‍රියා මට හිතුවේම නෑ එයාට එව්වර කේන්ති යයි කියලා..."

"මොළේ අමාරුවක් කියන්නත් බෑ... තව පුස් එකක් මං හිතන්නේ..."

"මොළේ අමාරුවක් නං දිගටම කියෙන්න එපායි... මේක නමින්තේ සැටින් සැමර තේ... දන්නවද මට කිරිව එක දන්...?"

"මොකක්ද...?" මට ඇසුවේ කුතුහලයකිනි...

"අවුරුදු දෙකක එවා මිනිත්තු පහකින් කරන්න ඔෑ දු... තව විකක් පරක්කු වෙලා තාවේ මොකද කියලා ඇහුවේ..."

මම යළි රතු වන්නට ඇත...

"පිස්සු ඩබල් තෙවෙයි... ට්‍රිබල් පිස්සු..." ප්‍රියා හොරිස්සුම් ස්වරයකින් කීවාය.

"සමරෙවත් සුදත් එක්ක තථා කළාද...?"

"ඔව්... දන් හියේ... අර පිස්සුවත්... මොං ලයින් එක කට කළා කියලා අහගෙන... වැරද්ද අතින් කිසිම දේකට පිස්සුවක් නෑති එක... එතෙම පිරිත්ම පිස්සුවක් තෙවෙයි... එක තේ හිතාගන්නත් ඔරි... ඉල්ල පිස්සුවක් තෙවෙයි... ක්වාටර් මැඩිනස්... ඉස කුඩිවිඩියක් දාලාවත් බලන්න ඕන... බැන්දයින් පස්සෙන් ඉඩෝර් එව්ද දන්නෙ නෑ..." ප්‍රියා කියාගෙන කියාගෙන ගියාය...

එවර යළි දොරටු තට්ටුවක් නැගිණි...

"එන්න..." එදෙසට කිසු ප්‍රියා... "පිස්සුවද දන්නෙ නෑ..." මා දෙස බලා කිවද ඇතුල් වූයේ කුමාරිය...

"එන්න කුමාරි... ඔයා පිස්සු වැටෙන්න එපා මුං දෙන්නගේ කෝලං වලට... අපිට නං පුරුදුයි... ඉඩෝර් කාලෙට පස්සේ වහිනවනේ... පායනවා... වහිනවා... පායනවා... වහිනවා... අවුරුදු ගණන් අපි දෙන්නත් එක්ක ඔව්වුතාත් සෙල්ලං කරනවා... ගෙරෙව්වට විදුලි කෙටුවට පොඩි පොදු වැස්සක් යන්නෙ... එක සැරයයි වැස්ස තද උනෙ... ගොරවන්න විදුලි කොටන්න ඉස්සෙල්ලා වැස්සා... ඊට පස්සෙ ගං වතුර... දෙන්න දෙපැත්තට වෙලා හිටියා... අපිත් එක අතකට බලනකොට සැනසිල්ලෙ හිටියා... දන් ආයේ අපේ සැනසිල්ල නැතිවෙලා තියෙන්නේ... මුං එකතු උනාම... දං අර පරණ පුරුදු තත්ත්වෙටම ඇවිල්ලා..."

"මොකද...?" අසාගෙන යළිත් ගාන්ත දොර ලඟට විත් සිට ගත්තේය... "නැගිටින්න බැලූද...? මං එව්වර දරුණු උනේ නෑ..."

"ඇත්තද සේපාලි...?" ප්‍රියාගේ කටහඬට මුසුව තිබුණේ උපහාසයද

නැත්තම් අමනාපයක්දැයි සිතන්නට තරම් මට හැකියාවක් නොවිණි... ගාන්ත එවර දකිද්දී මගේ සිරුරම සිහිතල වී රත් වෙමින් තිබුණ හෙයිනි...

"අපි යන්න හදන්නෙ... හෙට උදේ අට වෙනකොට ලැහැස්ති වෙලා ඉන්න... මං ඔපිස් වෙහිකල් එක අරගෙන එන්නා..." ගාන්ත එතන සිටම කීවේ මා දෙස මෙන්ම කුමාරි දෙසද බලමිනි... "දෙන්නටම නිව්වේ..." කිසු ඔහු යළිත් මා දෙස බලා අතින් දෙසට හැරිණ... ප්‍රියාත් මාත් කුමාරිත් සහභුට එනවිට තිදෙනම කාරයටද නැග සිටියහ.

"කුඩි නයිට්..." අන් අයට කී රවිඤ්ඤ හා චේතනායක... "කුඩි නයිට් නිසාදී... කුමාරි..." අප දෙදෙනට දෙවන වරටද කීවේය...

"ස්විට් ඩිවිම්ස්..." ගාන්ත කීවේ මවය...

"රඳු වැලෙන්ත බැණලා මු ටී පැණි පොට්තවා..." චේතනායක කීවේය...

"කුමාරිටත් එක්ක මං නිව්වේ..." ගාන්ත කීවේය...

"පොළව පැලෙන බොරු කියන්න එපා බං..." කීවේ රවිඤ්ඤ...

"මොනව කිරිවත් බයක් වෙන්න දෙයක් නෑ මට... අපි මේතනින් යනවනේ... පැලෙන පොළව එකතු කරගන්න දන් ඉන්නටනේ ටී දන් කෙනෙක්..."

කාරය පිටත් වෙද්දී එයටද චේතනායක කුමක්දෝ කී අතර තිදෙනාගේම සිතන හඬ අපට ඇසුණද කිදේ කුමක්දැයි නම් ඇසුණේ නැත...

"සමරෙ අපිත් යමුද...?" ප්‍රියා ඇසුවාය...

"සුදත් මොනවද කිරිවේ සමරෙ...?" මම සමරෙගෙන් ඇසිමි...

"සුදත්ට සේපාලිලගේ තාත්තාත් හොඳවම බැණලා... පුත්තෙ උමු වෙව්ට වෙලාවක තේ කරා කරලා තියෙන්නේ... මං හිටියේ නෑ තේ... ඉතිං මෙතෙට කරාකරලා... සුදත් දනගෙන ඉඳලා නෑ කිසි දෙයක්ම... කවුරුත් කියලා නෑ..."

"පව් ඒ මනුස්සයටනේ ගාන්තත් බැණගෙන ගියේ..." මට කියැවිණි...

"සුදත් ගණන් ගත්තෙන් නෑ... ඔයා ගණන් ගත්තත් එපා... එක ඉවරයි... ඒ දෙන්නා ගහ බැණ ගත්තට අවුරුදු ගණන් ඔව් ගෙනියන්නේ නෑ..." සමරෙ කීවේය... එය සතුටු දායකය... සුදත් වත් මිතුරෙක් අහිමි කර ගැනීමට මගේ සිත අකැමැතිය...

"ගාන්තට එව්වර කේන්ති ගියේ ඇයි...?" සැබැවින්ම මා ඇසුවේ ගාන්තට ගිය එම කෝපය කුමක් නිසා නැඟුණක්දැයි මට සිතාගත නොහැකි

හෙයින්... ඒ මට කපා කළ නිසානම් වන්නට නොහැකි බව මට සිතෙමින් තිබිණ...

"පියා බැඳලා එක දවසක් හරි පියා එයාගේ උනා තං... පියා සැකේ ඉවරයි... එත කං ඉතින් ඉවසන්නම් වෙයි මේ වගේ කටලක් ආවම..." සමරේ කට කොණකට සිනහුවක් නගාගෙන කියමින් යතුරු පැදිය දෙසට ගියේය...

"අපි යන්නං කුමාරි... සේපාලි... දං ප්‍රශ්නයක් නැ නේ... කාලා බිලා නිදාගන්න... මහන්සිත් ඇති නේ..." ප්‍රියා කීවේ කුමාරිටය...

"ගිහොල්ලො කන්නේ නැද්ද...?"

"සමරේ අද එහේ එනවා කිව්ව නිසා එයාටත් එහේ කෑම ගියලා ඇති... හෙට ආන්ටි එත කං කරන්න මින වස්කෝම දේවල් මං බුණව්ව්ව කියලා ඇත්තේ..." කියමින්ම ප්‍රියා සමරේ එතනට ගෙන ආ යතුරු පැදියට නැග්ගාය...

"අඩන්නේ නැතුව නිදාගන්න... පුවර් ඇත්ටි හොටි... ආයේ දෙයි කෝල් එකක්... මිනිහටත් වෙව්ව වැඩෙට අප්පෙටි එකේ ගිවියේ..." සමරේ කීවේය...

මට කෑමට තරම් පිරියක් නොතිබිණ... එහෙත් මා ආහාර නොගතහොත්, කුමාරිද මේ වෙලාවේදී තම කුසගින්නෙන්ම සිටින්නට පිළිවන... එහෙයින් මමද මේසයට වාඩිවිමි... අතපේකින ව සිදුවූ මේ සියළු සිදුවීම් වලින් කුමාරිද සැහෙන්නට නොසන්සුන් වී සිටින බව මට පෙනිණ... එහෙත් මට මෙන් නොව ඇයට නම් තද කුසගින්නක් තිබුණු බව මට වැටහුණේ ඇය හොඳින් කෑම ගනිද්දීය...

කුමාරිට මෙන් කෑමේ හැකියාවක් නොතිබුණද මම බත් හැන්දක තරමක ප්‍රමාණයකින් කුස පුරවා ගනිමි... බත් කන්නට නොහැකි වුවද අතුරුපස නම් සැහෙන ප්‍රමාණයක් ගන්නට මට හැකිවිය... ගුණවතී අතුරුපසට සාදා තිබුණේ වටලප්පමකි...

කෑම ගෙන අවසන් වී කෑම කාමරයෙන් එළියට එනවිටම දුරකථනය තද දෙමින් තිබිණ... මම එතනට ගොස් රිසිවරය එසවිමි...

"හලෝ..." මා කතා කළේ තාත්තා නැතහොත් අම්මා නැතහොත් ප්‍රියාය යන හැඟීමෙන් යුතුවය...

ශාන්ත මේ මොහොතේදී බීමෙන් සප්පායම් වනු ඇත... ඔවුන් මෙනතින් යන්නට ගියේද බීම සහ කෑම බලාගෙනය...

එහෙත්..., "සේපාලි..." ශාන්තගේ කටහඬ සවණට ඇසෙද්දී මගේ ගතම රත්විය... මට කපා කරගන්නට නොහැකි වූ තරම්...

"තාමත් තරහද සේපාලි ඉන්නේ මාත් එක්ක..." ඔහු කපා නොකළ නිසාදෝ ඔහු යළි ඇසීය...

ශාන්තගේ සැකයත් කෝපයත් හැඟී තරලීමේ වෙනත් මගක් නැත්දැයි සොයා බැලීමට මට සිත්විය... ඔහුගේ කෝපය නැති කරලීම වූද පියාණන් දේශනා කළ දුක නැති කිරීමටත් වඩා අපහසු තරම්ය... පියන් දුකක් නැති වීට අඩුම තරමින් ඒ බරමය ගැන හෝ සිතා සැකසෙන්නට හැකිය...

මේ කෝපය හා සැකය...

ශාන්තගේ හා මගේ කථාබහ තවමත් එක්තරා සීමාවකම පමණක් ගමන් ගන්නා බව මම බොහෝ විට හේරුම් ගනිමින් සිටියෙමි... සබකෝලය... එසේත් නැත්නම්... බිය... නිසා මට ශාන්ත හා බොහෝ දේවල් කථා කිරීමට නොහැකි වී තිබිණ... කපා කරන්නට අවස්ථාවක් ලැබුණද මම වැළකී සිටියෙමි... සුළුව රංජිත් සේනාරත්න... කුමාරි දිලිනි සමග කරන කියන බොහෝ දෑ මට ශාන්ත සමග කපා කිරීමේදී කියන්නට නුසුටුවන... සබකෝලය නැත්නම් බිය නිසා එවැනි ලෙන්ගතු කථාබහක් ශාන්ත සමග කරන්නට නොලැබීම නිසා සමහරවිටක මට දඩ අපහසුවක්ද දනෙමින් තිබිණ... මග හරවා ගත යුත්තේ ඒ අපහසු තාවය බව මම දන් දන් සිතමින්ද සිටියෙමි...

අනිකුත් සියල්ලත් හා හොඳින් කථාබස් කරමින් මා ඔහු ඉදිරියේ ගොඵවීම ශාන්තටද සැහෙන අපහසුවක් වී තිබෙන්නට හැකි බව මට සිහිපත් වූයේ මේ මොහොතේදීය...

මට දිගු සුසුමක් හෙළිණ...

"ඇයි කපා නැත්තේ...? තාමත් තරහද කෙල්ලෙ..." ඔහු රහසින් මෙන් ඇසුවේය... මගේ සිරුරම සිහිතල වුණද...

"තරහා නං බොත්තං ගලවන්න දෙනවද..." අසා ගනිමි...

ඔහුගේ පැත්තෙන් සිනහා හඬක් නැගිණ... ඔහුට සිනහ යන්නට ඇත...

"ඒකත් ඇත්ත... කොහේද අරකි වෙලාවට පාත් උනාහේ... නැත්තං..."

"නැත්තං... ඒත් එව්වරයි..."

"ඒවා කොහේද මාත් එක්ක... පම්මාන්තර වෙවෙරෙහින් ගිවියත් මං මගේ වැඩේ කරගන්නවා..."

"දන්නවා හපනා විත්තිය... ඒ නිසාහේ අපරාදේ අර සුදුන්ට කැගැහුවෙ..." මම එවර නම් කෝපය කෙළින්ම ඔහු වෙත යොමු කළෙමි.

"සොරි සේපාලි... මං ඉස්සෙල්ලා කෝල් එක ගත්තේ උගේ මාමාලගේ ගෙදරට... උං එතේ නැ කියලා තත්පරයක් යන්න ඉස්සෙල්ලා උං වෙන තැනක ඉදන් මෙහෙට කෝල් එක ගන්නා කියලා දුනුණම මට යකා වැහුණා..."

"ඔයාගේ දෙවියයි යකයි දෙන්නම මහ අරුම පුදුම බඩු..." මම කියැවිණි...

"ඇත්ත... මට හම්බවෙන්නෙම එහෙම බඩු... යං තං ඇත්තං කඳුළු වත්කරනවා... අත ගැටුණ ගමං රතුපාට වෙනවා... මුණ ගැහුණම හරි කපා කරාම හරි ගොජුවෙනවා..."

"ජීවිතේටම ගොජුවෙලා ඉන්න වැඩ කරන අරුම පුදුම බඩුවක් තේ මටත් හම්බවෙලා තියෙන්නේ..."

"මොන ගොජුද...? කාමරේදී ගිරව්ගේ කටට පණ ඇවිල්ලා තිබුණේ... යං තං ඇති මං හිතාගෙන හිටියෙ කසාද සැන්දමත් මම විතරක් කපා කරන්න වෙයි කියලා... නැ... විකක් නොදයි... පුදුකයට බැණලා හරි එක දුනගත්ත එක මගේ හිතට විකක් සහනයක්..."

"දං ඔයා මොකටද මේ මහ රැ කෝල් කරන්නේ..."

"කෝල් එකක් අරං මං මොනවා කරන්නද...? මන්න මේක දිගේ ලඟට වත් එන්න පුළුවන් නං කාරියක් නැ... හෙට අටට තොවෙයි... හතහමාරට ලැහැස්ති වෙලා ඉන්න..."

"වෙලාව වෙනස් උගේ මොකද...? ඩීම් ඇඟට වැටුණම ඇඟ රත් උනාද..."

"මං කාම පටන් ගත්තේ නැ... මං අද බොන්නේ නැ... බොන්නේ විකයි... එදා මං පෙන්නුවෙ... එව්වරයි... ගජනායක බැණ බැණ ආවේ... රිපෝට්ස් වික රැව වෙක් කරන්න කියලා කුමාරිට දෙන්න එ හිටියේ... ඒක කරන්න බැරි උනාම මගේ විකාර නිසා... මට උදෙන්නම දෙන්නවම එක්ක ගෙන එන්න කිව්වා..."

"මං දන්නේ නැ... කුමාරි අටට ලැහැස්ති වෙන්න බලාගෙන හිටියේ... ඔයාම කියන්න..." ශාන්තට කිසු මම කුමාරිට කපා කළෙමි... ඇය සිටියේ තරප්පු පඩි දෙක තුනක් නැග මා කපා කරන දෙස බලාගෙනය... කපා කරන්නේ ශාන්ත බව ඇය වටහාගන්නට ඇත...

"කුමාරි..." මම ඇයට කපා කළෙමි... "මෙන්න..." මම ඇයට රිසිවරය දිගු කළෙමි...

"කපුද..." අසමින් ඇය යළි බැස ආවාය...

"අරගෙනම බලන්න..." මම කීවෙමි... ඇය රිසිවරය ගත්තේ තරමකට සිනහසෙමිනි... මම තරමක් ඇත් වීමි...

"ආ... හෙලෝ..."

එදෙසින් කිසිවක් කියන්නට ඇත... ඇය සිනහසී මා දෙස බලුවාය...

"මිකේ මිස්ට් ජයනාත්..." තවත් විකක් වෙලා එදෙසින් කියන තුනට හෝ සවන් දෙමින් සිටි ඇය සිනහසෙමින් රිසිවරය කැමුවාය... ඇයට පියවරක් තබන්නටවත් නොදී දුරකථනය හඬ නැගුවේය... ඇයම එය ගත්තාය... "හලෝ..." හි ඇය මා දෙස බලා... "සේපාලි කියාට..." යැයි කියමින් රිසිවරය මා වෙත දිගු කළාය...

මම පියවර දෙක තුනකින් එදෙසට ලං වීමි... බණනුව ගෙන පවිණට තැබීමි...

"හලෝ..."

"දව... කරදරයක් නැ නේ... ඇවිල්ලා ගොඩක් වෙලාද..."

"නැ තාත්ති..." මා කීවේ සැබැවින්ම තරමක් මටම සිතෙන් බැහිරිනි... පැමිණි බව තාත්තාටවත් දන්වන්නට නොහැකි විය... ශාන්තගේ විකාර නිසා... කරන්නට යන දෙය මෙන්ම කළ යුතු දේවල්ද අමතක වීම...

"කපුද දුටු ඉස්සෙල්ලා ගත්තේ..."

"ආනේ... මට කියන්නත් බැරි උනානේ... කුමාරිත් මාත් එක්ක ආවා... මං එක්ක වැඩ කරන්නේ... එයා... ශාන්ත කිව්වා එයාටයි මමයි මෙහෙ ඉන්න කියලා..."

"මං බයේ හිටියේ... එහෙනං දෙන්නෙක් නිසා පුස්තයක් නැ නේ... ශාන්ත මට කුමාරි නැවතුණා කියලා නං කිව්වේ නැ... එයා ආවා කියලා දුන් පැය හාගෙකට කලින් වගේ කිව්වේ... මං ඉස්සෙල්ලක් ගත්තා... මේක එන්ගේජ් වෙලා තිබුණා..."

"ආ... ඒ ශාන්ත මාත් එක්ක කපා කර කර හිටියා..."

"හෙට අම්මා ජීව්... හවස දෙක විතර වෙයි එතකොට... අපිත් එක්ක එන්නං කිව්වා... මං එහෙනං දුන් තියන්නං දුටු ගුඩි නයිට්..."

"ගුඩි නයිට් තාත්ති..."

තාත්තාත් සමග සංවාදය නිමව් මම කාමරයට සිටී රාත්‍රි කපුද නැගුණ කුමාරි යහනේ දිශාවී සිටියාය... ඇය විඩාපත්ව ඇතැයි මට සිතිණි.

මම සිනුව එවුවෙමි...

"පොඩ්ඩක් වොජ් එකක් දාගෙන එන්නං කුමාරි..." කියාගෙනම මම නාන කාමරය දෙසට ගියෙමි...

නාන කාමරයේ වතුර මල යටි සිටගත් මම කරාමය ඇරියෙමි...

සිහිල් දිය ගත තැවරෙත්ම මව ශාන්තයේ රසමුසු වින්දනය සිහිවිණ... මම දෙනෙත පියා ගනිමි... එහෙත් ඒ මොහොතකට පමණි... ඊළඟ මොහොතේදී මව ඔහුගේ කෝපය මතක් විණ...

එක් මොහොතකදී මුළු දමන ඊළඟ කෂණයේදී නැතිවෙන ශාන්තයේ මෙම අරුම පුදුම කෝප සහගත ස්වභාවය කුමක්ද...? එවන් මොහොතක ඔහු කරන කියන කිසි දෙයක් සිතේ පාලනයට යටත් කර ගැනීමට බැරි ඇයි...?

මල්ලිකාට ඔහු ගැහුවේද ඒ යක්ෂයා ආරුහ් විමෙනි... ඔහුගේ සේවකයා වූ සරණපාලද ඔව් කැවේ එහෙයින් විය යුතුය...

මම නොදනුවත්වම තවත් කී දෙනෙක් ඔහුගේ මෙම කෝපයට බඳුන් වී ඇත්ද...? කිසියම් දවසක මා වෙතද ඔහුගේ මෙම කෝපය ලගා වීමට බැරි නැත... එදාට සමහරවිටක මටද ඔහුගේ අතේ පයේ රහ විඳින්නටද හැකි වනු ඇත...

...ඔයාත් ඔව් කැව දවසක... අම්මා වරක් කීවා මතකය.

එය එලෙස වේද...?

නැතහොත් මව අත නොතබන බව ඔහු ගැන දන්නා සියල්ලෝම

කියති...

ඔවුන්ගේ කීම සැබැවේද...?

පිළිගන්නට හැක්කේ කුමක්ද...?

මා නාන කාමරයෙන් එළියට ආවේද දැඩි පීඩනයකට හදවත ලක්වෙද්දීමය...

එයින් එළියට එද්දීම තන්දා කිරි වීදුරු දෙකක්ද රැගෙන පැමිණියාය...

"කුමාරි තෝතාට එකක් දෙන්න නත්දො... අනික කියන්න මේසේ උඩින්..." කියමින්ම මම කොණ්ඩය පිස දමමින්ම කණ්ණාඩිය වෙත ලගා වීමි... කුමාරි එය රැගෙන යන මතම වාඩිවී තොලගාමින් සිටියාය...

මෙසය මත කිරි වීදුරුව තැබූ තන්දා පිටව ගියාය...

"මොනවද කුමාරි ශාන්ත කිව්වේ...?" කණ්ණාඩිය ඉදිරියේ වාඩිවී සිටි මම කුමාරිගේ එයින් පෙනෙන පිළිරුවෙන් ඇසුවෙමි. කුමාරි මා දෙස බැලුවේද එලෙසමය... මම ඇය දෙසට හැරුණෙමි...

එයට පිළිතුර දෙන්නට පෙර ඇයගේ සිනහව අවදි විය...

"රැට අඩනවද කියලා බලන්න කිව්වා... ගොරවනවද කියලා කියන්න කිව්වා..."

මම පැමිණ එවර කිරි වීදුරුව ගනිමි... මව තොල ගාමින් ඉන්නට අවසානයක් නොවිණ...

මම එය හිස් කළේ බොහෝ ඉක්මනිනි... හැකි ඉක්මනින්ම නිදාගත යුතුය... යන්නද මව සිතෙමින් තිබිණ...

"ඔය බෙල් එක ගහන්න කුමාරි... වීදුරු දෙක පහළට යවන්න..." මුම කීවෙමි...

ඇය සිනුව ගැසුවාය...

තවත් විනාඩියකට පමණ තන්දා පැමිණෙද්දී මම කොණ්ඩය ගොතමින් සිටියෙමි...

"තන්දෝ නෙට් එකක් දානවද...?"

හිස දෙපසට වැනු ඇය මදුරු දලද දම්මාය... කුමාරි ඇයට හතය වෙමින් සිටියාය...

"ලයිට් එකක් නිවාගෙනම යන්න නත්දො..." මම කීවේ මදුරු දල අවමින් ඇදට නගිමිනි... කුමාරි ඒ වනවිට යහනේ දිග ඇඳී සිටියාය... "අනික අපිට හෙට හයහමාරට කරා කරන්න... ඒ වෙලාවට තේත් ඕන..."

මම යහනට වැදී නිදහසේ දිග ඇඳුනෙමි...

කාමරයේ කුඩා වීදුලි පහනක් දල්වා තිබිණ... මගේ තිබුණ කාමරයට වඩා මෙම කාමරය තරමක් විසල් නිසාදෝ එය දල්වන්නට ඇති බව මට සිතිණ...

මම කුමාරි දෙස බැලුවෙමි... ඇය මා දෙස බලාගෙන සිටියේ මා ඇය දෙස බලද්දී සිනහවක් පැවෑය...

"කුමාරි මොනවද කල්පනා කරන්නේ...?"

"මෙව්වර සැප සම්පත් දාලා නිහාදි ඇයි අරහෙ පොඩි එකක් කරන්නෙ කියලා..."

"ඇයි හොඳ නැද්ද පොඩි එකක් කරන එක...?" මම ඇසුවෙමි...

"හොඳයි... මිස්ට් පතිරගොඩ ඒක ඔයාගෙන් අහපු වෙලාවෙන් මට මෙව්වර තේරුමක් උනේ නෑ... දන් මට තේරෙනවා ඔයා කොයි තරං පරිත්‍යාගයක්ද කරන්නෙ කියලා..."

"ශාන්ත මට ඉස්සෙල්ලාම කිව්ව එක තමයි... මං කරන්නෙ... එයා කිව්වේ කවුරු හරි වෙනුවෙන් මේ සමාජය පරිත්‍යාග කරන්න පුළුවන්ද කියලා... සමහර දේවල් මට වෙනස් කරන්න අමාරුයි කියලා මං පිළි ගන්නවා... ඒ උණාට මං සියේට හැක්කැපහතින් විතර වෙනස් ලො..."

"මිස්ට් ජයනාත් දැනගෙන හිටියද ඔයා ගැන...?"

"දන්නෙ නෑ කුමාරි... මං එයාගේ නම ජයනාත් බවටත් දැනගෙන හිටියේ නෑ... ඇත්තම කියනව නං... අපි දෙන්නට දෙන්නා ආදරෙයි කියලවත් කියාගත්තේ නෑ... ප්‍රශ්න වැඩි උනෙත් ඒක නිසානේ... මං එයාව සැක කරන්න ඇති... එයා මාව සැක කරන්න ඇති... තවම ඒ බය එයාගේ තියෙනවා... මගෙන් හිතේ තියෙනවා..."

"අද උදේ මොකද උනේ...?"

"ඒක නං මගෙන් වෙච්ච වැරද්දක්... ඒකත් ඒ වගේ නිසා තමයි මගෙන් වැරදි වචනයක් පිට උනා..."

"ඇත්තටම මිස්ට් ජයනාත් හරි පුදුම කෙනෙක්... මුන්ඩි වගේ කෙනෙක් බදින්න හිතපු... වැරදිලාවත් බැඳලා තිබුණ නං..."

"එදා එයා අප්පෙට් උනා... ඒක කියලා... එතෙම උණානං මුන්ඩි මැරෙයි කිව්වා ඒක දැනගෙන... නැත්තං එයා මැරී මැරී උපදියි කියලා කිව්වා..."

"හිතනකොටත් ඔය හිතෙන්නේ ඔය දෙන්නට දෙන්නා ඇත්තටම ආදරේ මහ පුදුම විදියකට බව මට හිතෙන නිසා... ඒක කියන්න බෑ... නිසාදි..." කුමාරි කීවාය...

"මට ඇත්තටම සැකයි කුමාරි... සමහර වෙලාවකට මට ගාන්ත නැතිවෙයිද කියලා හිතෙනවා... ඒ මොකද ගාන්ත සමහර වෙලාවකට මං ගැන සලකන්නෙ නෑ වගේ මට පෙන නිසා..." මම එවර කුමාරිට ඇත්තම කීවෙමි... ඇයට කෙනෙක්ම මැන ගැනීමේ මනා ශක්තියක් තිබෙන බව මට වැටහෙමින් තිබුණ හෙයිනි...

"මං නං හිතන්නේ නෑ නිසාදි සැක කරන්න තියෙනවා කියලා දෙන්නටම... දෙන්නම බොරු සැකයක් හිතේ තියාගෙන දඟලන්නෙ..." කී කුමාරි... "නිදාගමු... නිදාගමු... මට විකක් වෙලාත් යයි නින්ද යන්නත්... නිදිපොළ මාරු උන නිසා..."

"නිදිපොළ...?"

"හැමදාම නිදාගන්න තැන..."

එහෙත් මට නින්ද හියේ නිදිපොළ මාරුවූ කුමාරිටද නින්ද හිය පසුය...

ගාන්තගේ ආදරයත් කෝපයත් සැකයත් අතර බොහෝ වෙලාවක් තෙරපෙමින් සිටි මට මගේම නිවසේදීද නින්දක් නැති විය...

පණස් හය

ඉන්පසුව උදේ හරියට හතහමාරට ගාන්ත කාර්යාලයේ භාෂණය රැගෙන ආවේය...

මම පාම් මසරියක් ඇඳ කොණ්ඩය කරල් දෙකකට ගොතා මැද සිට කඩා දමිමි...

"නිසාදි... ඔයා පවුඩර් වත් දාන්නේ නෑ නේද...? තමක් නෑ... ලිප්ප්ටික් විකක් ගාගන්න..." කුමාරි තොල් ආලේපනය ගල්වන ගමන් කීවාය...

ඇය කියූ නිසාම මම යම්තම් පියරු විකක් තවරා දෙකොලටද කුඩා ආලේපනයක් දමා ගතිමි...

"ආ වොස්... ඔයාට මිස් සිලෝන් යන්නත් තිබුණා..."

"වෙන වැඩක් නැතුවට... ඔයා හදන්නේ ගාන්තට කියලා දහ පහළොස් දෙනෙක් මරවන්න..."

අප පහළට එද්දී පෙරේරා සිටියේ පෝට්තෝටේය...

"පෙරේරා...? කොයි වෙලාවෙද ආවේ..." මම ඇසුවෙමි... ඔහු සිටියේ තාත්තාත් සමග වත්තේ බව තාත්තා කිව්වා මතකය...

"මං ආවේ උදේ නෝනා... ඊයේ සිරිපාලට එන්න කිව්වානේ... අද එයා උදේ එගේ යන්න ඇති..."

අප දෙදෙන පුදානම් වී සිටිනු දකිද්දී ගාන්තට සිතහවක් තිබේය... ඔහු බැස පිටුපස දොර හැරියේය...

"නගින්න කුමාරි..." ඔහු පළමුවම කීවේ කුමාරිටය... කුමාරි නිසිද්දී ඔහු මා දෙස බැලුවේය... "ලස්සණයි සේපාලි... ගිලින්න හිතෙනවා..." අනික් අයට නොඇසෙන්නට ඔහු කෙරුවේය... මම රතු වන්නට ඇත...

"නාම කරනද..." ඔහු ඇසුවේ ඉන්පසුය... එයද එහෙත් සෙමිනි...

"නැ..." මම කීවෙමි...

මා වාඩිවූ පසු ඔහු දොර වසා අතින් පසින් ගොස් ඒ අසුනේ වාඩිවෙද්දී පෙරේරා ඒ දෙසින් යළිත් ආවේය...

"පෙරේරා... කොයි වෙලාවෙද ආවේ..." ඔහු ඇසුවේද මා ඇසූ පැණයමය...

"අද උදේ පහට විතර මං මෙහෙව ආවේ..." පෙරේරා පිළිතුර දුන්නේ සිනහසෙමිනි...

"පෙරේරා ආ එක නං හොඳයි..." කී ශාන්ත රියැදුරු දෙස බැලුවේය...

"යමු..." රියැදුරුට කී ඔහු පෙරේරා දෙස යළිත් බැලුවේය... "අපි හිඟින් එන්නං පෙරේරා..."

"හොඳමයි මහත්තයා..." කී පෙරේරා හිස නැඹුටුවේය...

"කුමාරි..." ඔහු කුමාරිට කථා කළද හැරී බැලුවේ මා දෙසය... "තවත් එකක් තියෙනවා ඔයාට ච්චේත් කරන්න දෙයක්... ගිය මමත්ම ගෝලයට ෆිල්ම්ස් බලන හැටි ච්චේත් කරන්න..."

මම කුමාරි දෙස බැලුවෙමි... සිනමා පටයක් බලන අන්දම පුහුණු කරන්නට කියන්නේ...? මගේ ඉහුණේ තරමක ගැටළුවක් සටහන් වී තිබෙන්නටද ඇත... ශාන්ත කව කොණකට සිනහසෙමින් සිටිනු මම දුටුවෙමි...

කුමාරිට කිසි දෙයක් කියා ගැනීමට බැරි හෙයින්දෝ සිනහසී වෙනතක බැලුවාය...

රාජකාරි ගමනකදී ශාන්තට කථා කිරීමෙන් වැළකී සිටීමට උත්සාහයක් දැරීම වඩාත් හොඳය...

"කුමාරි... ගිය ගමන්ම රිපෝට්ස් වික වෙක් කරන්න... දහයට මිටීම... දෙක වෙනකොට රිපෝට්ස් වික වෙක් කරලා තියෙන්න ඕන... අනික..." එවර ඔහු කුමාරිට විධාන කිහිපයක් දුන්නේ ඉංග්‍රීසියෙනි... කුමාරි ඒ සියල්ල සටහන් පොතකට ගනිමින් සිටියාය...

ශාන්ත කාර්යාලය නිලධාරියෙක් බව සියල්ලෝම කියන්නේ මේ නිසා වනැයි මට සිතිණ... ඊයේ ගමන විනෝදයෙන්ම කාලය ගත කළ හේ අද සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් පුද්ගලයෙක් සේ දිස්විණ...

මම වැන්නියක පසුපස ආසනයෙහි සිටිද යන වගවත් ඔහුට බතක නැති වූවා සේය...

කුමාරිට දුන් විධාන නිමවූ පසු ඔහු බැලුවේ රියැදුරු දෙසය...

"ජයසේන... ස්ටැන්ඩ් බයි වෙහිකල් එක තියාගෙන ඉන්න... එහෙ මෙහේ යන්න එපා... යනවනං... කවුද මේකට දාලා තියෙන අතින් ප්‍රයිවර්..."

"සාලිය..."

"ජයසේන කොහේ හරි යනවනං... සාලිය ඉන්දවලා යන්න... ආයේ මට රිපෝට් එකක් එන්න තියන්න එපා..."

"කුමාරි..." ඔහු තවත් මොහොතක් කුමක්දෝ ලිපිගොනුවක් බලා එය වසා කුමාරිට කථාකළේය...

"ඇයි මිස්ට් ජයනාත්..." කුමාරි ඇසුවාය...

"හතර දෙනෙක් මං රිපෝට්ස් වලට තියන්න කිව්වා... වෙන්කරන්න... අතින් දෙන්නා කවුද කියලා... හතරදෙනාවම මගේ කාමරේ එක කොන්ෆරන්ස් වෙබල් එකක් දාලා තියන්න කිව්වා..."

රියැදුරා රථය කාර්යාලයේ ඉදිරි දොරටුව දෙසට ගෙන ආවේය... මම ශාන්තගේ කාර්යාලය දෙස බැලිමි... තට්ටු තුනකින් සමන්විත ගොඩනැගිල්ල තේජාන්විත විලාසයක් දරමින් තිබිණ අතර එහි එක් පැත්තක ගනුදෙනුකරුවන්ට වෙන් වී තිබුණු බවක් පෙනෙන්නට තිබිණ... අපි ගොඩ වැදුණේ කාර්යමණ්ඩලයට යන කොටසටය...

කොහේදෝ සිට දුවගෙන පැමිණ සේවකයෙක් ශාන්තට බැසීමට දොර හැරියේය... ශාන්ත අපි දෙක තුනක් යද්දී ඉදිරිපස අසුනේ තිබුණු ලිපිගොනු සහිත බැගයද ගත්තේ කඩසර ගමනින් ශාන්ත සමගම ඇතුළට ගියේය... අප දෙදෙනද වාහනයෙන් බැස ගතිමු...

ශාන්ත ඒ මොහොතේදී මට දොර ඇරියේ නැත... අප එතතුරු ඔහු පමා වූණේද නැත...

"එයාගේ ගාණට අපිට යන්න බෑ නිහඬි... අපි හිමින් යමු..." කී කුමාරි මා අල්ලා ගත්තාය...

අපි දෙදෙන එවර සෙමින් සෙමින් උඩට නැගියෙමු...

"අපි අට වෙනකොට කාමරේ ඉන්න ඕන... නැත්තං..." කී කුමාරි කොරිඩෝර් දිගේ නම් පය ඉක්මණේ කළාය...

"එන්න... මයික්‍රො ෆිල්ම්ස් වලින් ඩේටාස් වගයක් ගන්න තියෙනවා..."

"මොනවද ඒ..."

"ඒවා පොඩි සෙලෝලයිඩ් වගේ ස්ලයිඩ්ස් වගයක්... ඒවායෙ තමයි අපි ගොඩක් ඩොකියුමන්ට් සේවි කරගෙන තියෙන්නේ... මිස්ට් ජයනාත් ඒක කිව්වේ හරියට නිකං මම ඔයාත් එක්ක පිස්වර් එකකට යන්න ඕන ගාණට නේ..."

"මට අනන්ත බැ තේ... ඒ වෙලාවේ..."

"වෙන් කියන්න බැ තේ... මේවා ගැන කිව්වේ... නැත්තං ඉතින් කාට උනත් මේක අපි ට්‍රේනින් එක දෙනවා... හදිසි උනාම ඔන බොකියුමන්ව එකක් දෙන්න ඉගෙන ගන්න එපායි... දුන් ගන්න කිව්වේ ගිය අවුරුද්දේ වාගව් රිපෝට්ස්... මේ අවුරුද්දත් එක්ක කම්පෙයාර් කරන්න වෙන්න ඇති... යං මේක කාමරේ..." කී ඇය කාමරයේ දොර තල්ලු කළාය...

"හායි... මොර්නින්..." ඇතුළතින් හඬක් නැගිණි... පිරිමි කටහඬකි...

"ගුඩ් මොර්නින්... පණිවිඩේ ආවද...?"

"ආවා ආවා... මං මේ වෙන් කරා මක්කෝම..."

කුමාරි මා දෙස බැලුවාය... "එන්න ඇතුළට..." කියාගෙනම ඇතුළු වුණාය... මමද ඇය පසුපසින්ම ඇතුළු වීමි...

"තව එක්කෙනෙක් ඉන්නවද...?" ඔහු ඇසුවේ මා ඇතුළුවන්නට පෙරය...

"ඉන්නවා..." මම ඇතුළුවෙද්දීම ඇය කියුවාය... ඇතුළු වෙද්දී සිටියේ ලාබාල අපගේ වයස්ම මෙන් හරුණයෙකි...

"මේ නිසාදී... අපි දෙන්නා එහෙත් ආවේ..." ඇය මා පළමුකොට ඔහුට හඳුන්වා දුන්නාය...

"මෙයාගේ නම රසික... ආප්තයේ නමයි මෙහේ ට්‍රේනින් කළේ..." මමද ඔහු හඳුන්වා දුන්නාය...

"මං ඒත් කවුද බැලුවා මේ පංති කල්යාණි... මිස්ට් ගජනායක ඉස්සුවේ මෙයාම තේද...? ලස්සණම කෙල්ලෝ වික ගෙනිව්වා කියලා... මෙහේ එක සිරුවට ගියේ..."

"නිසාදී ගෙනිව්වේ නැ... මෙයා එහේ ඉල්ලලම ගිහිල්ලා තිබුණේ..."

"මෙයාගේ මොළේ හොඳ නැද්ද...?"

රසිකගේ කරාවිලට මට විසුද්ධි මතකයට නැගෙමින් තිබිණ... ඔහු කරාකරන්නේත් විසුද්ධි ලෙසමය...

"ඇයි...?" කුමාරි ඇසුවේ පුදුමයෙනි... එහෙත් මට සිනහවක් නැගිණි...

"මෙයාගේ තිබුණේ කොළඹ ඇට්‍රිස් එකක් තේ... එහේ ගියේ... වැරදිලාවත් බෝයි ට්‍රේනි එහේ එකෙක්වන්ද...?" අසද්දීම රසික සුප්වට හපන් බව මට සිහිණි...

"මොළේලෝ ඒකත් බැලුවද ඒ විකට..."

"නැත්තං... ඒක විතරයි හොයාගන්න ඕන... සම්පූර්ණ ගයිල් එකම මං වෙන් කරලා ඇත්තේ... ඕන වෙනවනේ ඒ දේවල්... කොට්ටර

කෙල්ලෝ තිබිණත්..." කිසි ඔහු පසෙක තිබූ කාඩ් පත් කිහිපයක් බැලුවේය... ඒවා අතල් දෙකේ දෙකේ කුඩා හතරක් කොටුවා... මැද කිසියම් සෙල්ලෙකි පටලයක් තිබිණ... ලිපිගොනු ඇත්තේ ඒවායේ විය යුතුය... මම සිතුවෙමි...

"බොස්ගෙයි මිස්ට් ගජනායකගෙයි ඒවා මෙතන ඇති..." ඔහු කුමාරියට කීවේය...

"ගිය අවුරුද්දේදී...? කාඩ්ස් වික ඕන..."

"හැමෝගෙමද...?"

"ඔව්..."

"මට එතරා කිව්වේ මේ දෙන්නා විතරනේ...?"

"මිස්ටර් රවිඤ්ඤ ආවා..."

ඔහු කඩවියක් ඇරිණේය... කාඩ්පත් දමා තිබූ පෙට්ටි කිහිපයක් තෝරාගෙන මේසය මතට කළේය... ඉන්පසු මා දෙස බලා කුමාරි දෙසට තෙත් යොමු කළේය...

"ඒක නෙවෙයි... මෙයා බැලුද...?" කියමින්ම මගේ වමක දෙස බැලුවේය... වමතේ ගාත්තගේ මුද්ද තිබිණ... "මොකක්ද කුමි හැමෝම එන්නේම වෙච්ච කට්ටිය තේ..."

"ඉතින්... ඔයාට තියෙන්නේ ඉන්න කෙනා රැක ගන්න..."

"එයාට ගර්ල් කෙනෙක් ඉන්නවද...?" මම කුමාරිගෙන් ඇසුවේ රහසිනි...

"මොනවද රහසින් කුටු කුටු ගාන්නේ...?" අසමින්ම ඔහු පෙට්ටියක් ඇර එයින් අර කුඩා කාඩ්බෝඩ් කැලි කිහිපයක් ගත්තේය...

"ඔයා ඔන්න ඔවා අපිට හරියට තෝරලා දෙන්න..." කිසි කුමාරි ගෙන ගිය සියල්ල මේසය මත තබා ඇයද පෙට්ටියක් ලං කරන්නාය... මට කරන්නට නම් දෙයක් නොවුණද මම සියල්ලම හොදින් බලාගෙන සිටියෙමි...

"නිසාදී... මෙයාගේ ගර්ල් ස්කෝලේ යන පොඩි කෙල්ලෙක්... ඕලෙවල්ස් කරන කෙල්ලෙක්... මේ සැරේ තේද කරන්නේ..." කුමාරි අවසන් පැණය නැගුවේ ඔහුගෙනි...

මම සිහිනල වීමි... ගාත්ත මුණ ගැසෙද්දී මෙත් සිටියේ ඒ වයස්ම නොවෙද...?

"ඒක නෙවෙයි... අපේ බොස් කාරයා මෙයාට දක්කද..." මම රසික ඇසුවේ කුමාරිට සිනහවක් නැවිණි... "දක්ක නං ඉවරයි..." ඔහු ගළි කීවේය... බොස් කාරයා කවරෙක්ද...?

"ඇයි මෙහේ මොකක් හරි වෙලාද...?"

"නැත්තං... ඊයේ පණිවිඩේ ආව වෙලාවේ ඉඳන් දෙන්නෙක්ම තරගෙට ලැහැස්ති වෙන්නෙ..."

"තරගෙට මෙයත් ඉන්ද්‍රියද..." කුමාරි ඇසුවාය...

"මෙයා දිනනවා කියලා නං මට කියන්න බැ... ඒත් විකක්... ඒ පැත්තට ඇදෙන ගතියක් තියෙනවා... බොස්ලා ආවේ එකටද..."

මේ බොස් කවුද... එතන තිදෙනෙකි...

"ඔව් අපි මිස්ට ගජනායකගේ කාරෙක් ආවේ..."

"බොසුත්..."

"ඔව්..."

මම කුමාරි දෙස බැලිමි... බොස් කියන්නේ කවුද...

"මෙයාගේ බොස් මිස්ට ජයනාත්..." කුමාරි එව් මට කියමින් කුඩා සෙලෝලයිඩ් කැබැල්ල අතට ගත්තාය...

ගාත්තං... දෙන්නෙක් තරගෙට ලැහැස්ති වෙන්නේ... ඒ කවුද... ඔහුට මෙම කාර්දාලයෙන් යෙහෙළියන් සිටින්නේද...

"මේ මේ... දුන් ගින බල බල ඉන්න බැ... මේක පොඩ්ඩත් ඉගෙන ගන්න..." මට කියූ කුමාරි ඇයගේ අතේ තිබුණ කුඩා කාඩ්බෝඩ් කැබැල්ල මා වෙත පැවැය... "මෙන්න මෙතන තියෙන හම්බර් එකයි දිනෙයි දක්කද... මේක අරගෙන මෙතනට දාලා..." ඇය යන්ත්‍රයට කාඩ් පත ඇතුළු කළාය...

"කියලා දෙන්න කෝ රසික..." ඇය කිවේ රසිකටය...

"පැනලා නේ..." කියූ ඔහු යන්ත්‍රයේ එය සරිලන අන්දම හා ක්‍රියාකාරීත්වය මට කියා දුන්නේය... තරමක් අපහසු වුවද මම ඔහු කියූ සියල්ල මතකයේ තබා ගැනීමට උත්සාහ දැරුවෙමි...

"මේක එක සැරේම මොලේ ස්ටොක් කරගන්න බැරිවෙයි... වික වික කරමු... දුන් නිවාඩු ලැබෙයි නේ වික වික වෙලාවල්... එතනොට මෙතෙට එන්නකෝ ඔයා..."

"මං එක්ක එන්නං..." කුමාරි කීවාය...

"අපෝ... ඔයා මත උදල්ලක් නේ..."

යන්ත්‍රයෙන් හඬක් නැගිණ... පිටපත් දෙකක් එකට ආවේය...

පිටපත් සියල්ල ගසා ගැනීමට පැය භාගයක්වත් ගියේ නැත...

"මේවා ඔක්කෝම මිස්ට ජයනාත්ගේ වැඩ... දක්කනේ එහේ ඉඳන් ඔක්කෝම සෙට් කරගෙන මෙතේ එන්නෙත්..." කුමාරි කීවාය...

"මෙයාගේ අතේ මුද්ද තියෙන නිසා බොස් මෙයාට අත අරින්න ඇත්තේ..." රසික කීවේය... මගේ සිතට නැතුණු සිතහට මුඩ්ද බෝවෙන්නට ඇත...

"ඔයාට දුන් ඒකමයි තිතේ කරකැවෙන්නේ නේද..." මගේ දෙසද බලා රසිකගෙන් ඇසූ කුමාරි... "මොකද තරගෙට එන දෙන්නාගේ තොරතුරු..." යළිත් ඇසුවාය...

"මෙතෙට නං ආර්ථිකක් ආවා... නිව් බ්ලව්ස් එක්ක සෙට් වෙලා කියලා..."

"නොදන්න මිට දුටයක් නෑ නේ මෙතේ අය..."

"එහෙම තමයි... හොඳයි නැද්ද... ඇත්ත කියන්න... මං ඔයා කෙතමම් හිටියෙය... නැත්තං ඉතින් අපිට හරි දේ නොඑන්නත් පුළුවන්..."

"විකක් මොළයකුත් තියෙනවා..." මට කියූ කුමාරි යළි රසික දෙස බැසුවාය... "ඔයාට මොකටද මිස්ට ජයනාත් ගෙ වැඩ..."

"නිකං... මාව පුනියර් හැටියට බලංගොඩට ඉල්ලවු... කෙල්ලොන්ගෙ ප්‍රශ්න බේරන්න ගිහිල්ලම මගේ හොඳ පණ යයි... ඒක නිසා යන්න බයේ ඉන්නේ... මගේ ඔරුව කඳු උඩම තියා ගන්නනේ මං ආය..."

මගේ සිතහට තරමකට විසිරෙන්නට ඇත... එතෙත් මේ කෙල්ලන්ගේ කථාව කුමක්ද...

"මෙතෙත් ඔයා නේ ඉන්නේ... දුන්..."

"ඒ උනාට මට ලියුමක් දීලා නෑ නේ... අයිතිම උනාමනේ ඉතින්..."

"දුන් බය නැතුව යන්න... එයා ඉස්සර කෙනාම තමයි දුන්... පොලි පොර..."

"බොරු..."

"නැද්ද කියලා බලන්න..."

"කවුද විශ්වකර්මයා..."

"ඔය ඉන්නේ..." කුමාරි මා පෙන්වුවාය...

"මොන..." රසිකගේ දෑස් නළලට යන්නට ඇත...

"ඔව්... මේ තමයි එයාගේ පුරංගනාරි... රසික බෙල්ල හිටි කපා ගන්න එපා මෙයාට එක එතේවා කියලා කරලා..."

"මේ මං ඔයාගෙන් කිසි දෙයක් ඇහුවේ නෑ... ඔයාට කිව්වත් නෑ... හොඳද..." රසික අසද්දී මට යළිත් විසුද්ධ මතකයට නැගිණ.

"රසික විනිස වගේ නෙවෙයි... මං කිව්ව එක කාටවත් කියන්න එපා... මිස්ට් ජයනාත් කැමතිද දන්නේ නෑ නේ... මං ඔයාට කිව්වේ අපි දෙන්නා සුරංගනාව ගැන දන්න නිසා... දන් මාත් ඉන්නේ සුරංගන හවුනේ... මේක ඉවරවෙනකංම..." කියමින්ම කුමාරි මට කඩදාසි ගොන්නක් දුන්නාය... ඒ පසුගිය වාර්තා බව මට සිතාගත් හැකි විය...

"වෙක් කරලා එකතු කරගන්න වෙයි..." රසික කීවේය.
 වෙනත් කිසිවක් පැවසීමට පෙර දොර තල්ලු කෙරිණි... "කුමාරි මිස්ට් කථාකරනවා..." දොර අතරින් නැනැත්තෙක් කීවේ අප දෙදෙන දෙසම නොදිත් බලමිනි... මගේ මුහුණට ඔහුගේ නෙත් වැඩිපුර යොමුවන්නටද ඇත...

"මේ තමයි මිස්ට් ජයනාත්ගේ ගෝලයා මාඩවත්..." කුමාරි මට ඔහුද හඳුන්වා දුන්නාය... ඉන්පසු මේසය මත තිබුණු ඇයගේ අඩුම කුඩුම ගත්තාය... "යනවා රසික... අරක කියන්න එපා... කිසි කෙනෙකුට... මොනවද වෙන්තේ කියලා බලමු..."

"මොකක්ද කුමාරි...?" දොරෙන් ඉවත්වන්නා හාම මට ඇසිණ... මාඩවත් නැමැත්තා පෙනෙන තැනක සිටියේ නැත... ඔහු අතුරුදන් වුනා වැනිය... සමහරවිට දුටුගෙන මෙන් යන්නට ඇත... මට සිතිය...

"මං මේවා කියන්නේ කේලමක් වගේ නෙවෙයි නිසාද... ඒක ඔයා දනගෙන ඉන්න එක හොඳයි... හිය අවුරුද්දේ ඉඳන්ම මිස්ට් ජයනාත්ට දත කාපු දෙන්නෙක් හිටියා... අපේ එක්කෙනත් අතැරියේ නැද්ද මන්දා... ආරංචි ආවා... ශිල්පීස් වලට එහෙම හියා කියලත්... ධාන්සින් පාවිස් වලට... ඇත්තද බොහොදු නං දන්නේ නෑ නිසාද... කටකථා විතරයි... මේ සැරේ මොකද වෙන්තේ බලමු... ඒ දවස්වල මිස්ට් ජයනාත් මාත් එක්ක ගොඩක් යාළු වගේ නිසා මටත් ඒක මේක කිව්වා..." කියමින්ම ඇය දොරක් තල්ලු කළාය... එහි අඩක් තිබුණේ විදුරුය... ඇතුළත තරමක කාමරයක් බවත් එහි පස් හය දෙනෙකු සේවයේ සිටින අන්දමත් මට දක ගැනීමට හැකිවිය... ඇය හැරුණේ එහි පැත්තකින් තිබූ කොරිඩෝර්වකටය... ඒ කෙළවර තවත් දොරක් තිබිණ...

"මේ තමයි මිස්ට් ජයනාත්ගේ කොළඹ බ්‍රාන්ච් එක..." කොරිඩෝරේ යඳ්දී ඇය සෙමින් කීවාය... "මෙතනත් වැඩ කෙරෙන්නේ එයාගේ ඒවා... ඒක නේ මිස්ට් ජයනාත් නිතරම කොළඹ එන්නේ..." කියමින්ම ඇය එම දොරද තල්ලු කරමින් ඇතුළු වුණාය...

එහි නම් දහ පහළොස් දෙනෙක්ම වැඩ කරමින් සිටියහ... එය නම් විසල් ශාලාවකි... අතර මැදදෙන් එද්දී බොහෝ දෙනා බැලුවේ නම් මා දෙස බව මට සිතිය... ඒ මා මෙයට අමුත්තියක වූ නිසා විය යුතුය...

මා සබකෝලයෙන් පෙළෙමින් සිටියද, පස් හය දෙනෙක්ම කුමාරිට ආචාර කරනුද මට දකගන්නට හැකිවිය... ඒ සියල්ලන්ටම පෙරළා ආචාර කරන්නට ඇයට නොහැකි වූයේ ඇය අත පුරා තිබුණු ලිපිගොනු හෙයින් වුවද, ඔවුන්ට හිය සලා සිතාගෙනත්තට නම් ඇය අමතක නොකළාය... ඉන් දෙකුත් දෙනෙක්ම මා සමගද සිතාගත්තට පැහ... මමද සබකෝලය පසෙක ලා තරමකට සිතාගත්තෙමි...

කුමාරි කෙළින්ම ගමන් කළේ එහිද කෙළවර තිබුණු දොරක් වෙතය... ඇය ඒ දෙසට යත්ම එතන සිටි මාඩවත් නැමැත්තා දොර හැසියේය... කරදරයකින් තොරව එවර නම් අප දෙදෙනම ඇතුළු වීමු...

කාමරය එල් හැඩයේ විය... එක පැත්තක හොඳින්ම සකසා තිබුණේ විසිස්ත කාලයක අන්දමිනි... ඒ දෙසින්ද එයට දොරක් විය... මාඩව මැදින් නොපැමිණ එදෙසින්ද එයට එන්නට හැකි බව මම සිතාගත්තෙමි... ඒ කොටසේ රවිභූ ගජනායක මෙන්ම තවත් කිදෙනෙකුද සිටි අතර ශාන්ත මේසය ළඟ අමුත්තන්ට වෙන් කර තිබුණු අසුනක ඇන්දක වාඩිවී කුමක්ද බලමින් සිටියේය...

පසෙක තරමක විසල් මේසයක් දමා ඒ වටා අසුන් ගණනක් දමා තිබිණ... යුවතියන් දෙදෙනෙක්ම එය මත ලිපි ගොනු දමාගෙන ඒවා සකසමින් සිටියහ... එක්කෙනෙක් වාඩිවී සිටි අතර අනිකිය සිටියේ එතනම සිටගෙනය... එය ශාන්ත මග එනවිට කුමාරිට කියූ මේසය විය හැකියැයි මට සිතිය...

"හරිද කුමාරි..." අප ඇතුළුවෙද්දීම ඔහු ඇසුවේය...

"හරි මිස්ට් ජයනාත්..." කුමාරි කීවාය...

යුවතියක් කුමාරිට සිතහසි මා දෙසද බැලුවාය...

ඔහු බැලුවේ එවර මා දෙසය... මට කුමක් හෝ කියන්නට යන බව මට සිතිය... මම නිවැරදි වීමි...

"මේ දෙන්නගේ ඒවත් අරගෙන වෙක් කරලා... බැලන්ස් මිටි විත හදාගන්න... පුළුවන් නේද සේපාලි... ඔයා කරපු ටිකයි... මෙහේ ටිකයි..."

මම හිය සැලිමි...

ශාන්ත එවර බැලුවේ සිටගෙන සිටි යුවතිය දෙසය... මා දෙස බලාගෙන සිටි ඇය ඒ දෙස බැලුවාය... මේ අර තැනැත්තියක්දැයි මට සිතූණු නමුදු, එය අසන්නට මේ මොහොතේ නම් නොපිළිවත් බව මට වැටහිණ...

"මේනකා... ෆාකිමා හෙට එයිද..." ඔහු ඇයගෙන් ඇසුවේය... ඇයගේ නම මේනකාය... මම සිතට ගනිමි...

"දන්නේ නෑ බොස්..."

"එහෙනං... ඉතින් අද මෙයාට වත් තියාගමු..." ඔහු බැලුවේ අනිත් තැනැත්තිය දෙසය... ඇයද බලා සිටියේ ශාන්තයෙන් යමක් කියවෙන තුරු බව මට සිතිණි... "හවස හය පහුවෙලා ගියාට කමක් නැද්ද...? ප්‍රාන්ස්පේරිටි දෙන්නං..."

"පුළුවන්..." ඇය හිස සැලුවාය...

"ආතිමා මොකද... සතිය නැතුවවත්ද කියලා ඔලන්න... කන්ට්‍රාක්ට් කරගන්න ක්‍රමයක් දීලා ඇති නේද...?"

"ආතිමා හෙට එනවා කියලා පෙලිගුම් එකක් නං එවලා තියෙනවා බොස්..."

"බලන්න එහෙනං... එයා ආවොත්... එයාට භාර දෙනකං... මේතකයි රූකේමයි... ඉන්න මෙතන මේ දෙන්නන් එක්ක... නැත්තං දියම මය දෙන්නම හිටියත් කමක් නෑ..." අප දෙස සිලා කියූ ශාන්ත අත කිවු ලිපි හොනුවද ගෙන අනිත් දෙසට ගියේය...

මෙතෙක්ම අත දරා හුන් ලිපි හොනු විත කුමාරි මේසය මතට දමුවාය... මෙද එම බරින් නිදහස් වීම...

"මේ විකත් වෙස් කරන්න වෙයි මේත... අපි දෙන්නා ටත් කාලා වෙස් කරමුද...?" අසමින්ම කුමාරි වාඩිවුවාය...

"වාඩිවෙන්න නිසාදි..." ඇය කීවේ මටය... "මෙයා තමයි එහේ මාත් එක්ක වැඩ කරන්නේ..." එවර ඇය කීවේ අනිත් දෙදෙනාටය...

"මෙයා මේතකා... මෙයා රූකේමා..." ඇය මටද ඒ දෙදෙන හඳුන්වා දුන්නාය...

"බොස් කිව්වේ වෙන නමක් නේ...?" රූකේමා කීවාය...

මගේ සබකෝලයක් නැගිණි... එය විස්තර කරන්නේ කෙසේද...?

"ඒ මෙයා මිස්ට් ජයනාත්ගේ යාළුවෙක්ගෙ යාළුවෙක්... ඒ ගොල්ලා කලා කරන නම එයන් කියන්නේ..." කුමාරි ඇහව පතට නොදැනී කීවාය. මම ඇයට සිතින් ස්තූති කළෙමි...

කුමාරි හොඳින් වටහිට බැලුවාය... පසෙකින් දොරක් තිබිණි... එයින් එහා තවත් කාමරයක් විය යුතුය... ඇය බැලුවේ එදෙසය... ඉන්පසු අනිත් දෙදෙන දෙස බැලුවාය...

"කෝ...?" මේ අසන්නේ අප තරඟයට පුදානම් දෙදෙනා ගැන බව මට තේරිණි... එසේනම් ඒ මේ යුවතියන් දෙදෙන නොවේ...

"කවුද..." ඇහුවේ නම් රූකේමාය...

"දෙන්නාම ඉන්නවා... බැත්ති ඇතුළෙ... අරයා නාම දන්නේ නෑ..."

කුමාරි කිසි දෙයක් ගණන් නොකරමින් මගේ සබකෝලය විනිත් විත පහවෙමින් තිබිණි... කුමාරි සැබැවින්ම වැඩෙහි කඩිසර වූවාය... අනිත් යුවතියන් දෙදෙනද එකිනෙකාට එකිනෙකා පරයා ඒ සියල්ල සකසමින් සිටියහ... පළමුව මදක් පසු බැ නසුදු දෙවනුව එමද ඔවුන් නාමයට සරි සරියේ වැඩ තිම කපමින් සිටියෙමි...

"කි දෙතෙක්ගෙ තියෙනවද මන්දා..." එක සැරයක් කීවේ රූකේමාය...

"ඔක්කො...ඔ...ඔ...ගේම විපේට්ස්... ඒක හේ මේ සැරේ අවාරු..."

"එහෙම නං අපි ඉස්සෙල්ලා එක එක්කෙනාගේ වෙත් කරමු... අපිට ලේසියි එහෙම තියාගන්නම... ඉන්පස්සෙ එහේ ඒවායි මෙතෙයි කේතරගමු..." මේතකා කීවාය... කුමාරි හිස සැලුවාය...

"නිසාදි මේ තමබර් වලින් බලන්න..." කුමාරි මට සමහර දේවල් කියා දෙමින්ද සිටියාය...

වරක් මා හැරී බලද්දී ශාන්ත මෙන්ම අනිකුත් සියල්ලෝම ලිපි හොනු වහයක් දිග හැරගෙන ඒවායේ මොනවාදෝ බලමින් සිටියහ... ශාන්ත යම් යම් දෑ සටහන් කරගන්නා අසුරුද මට ඒ මොහොතේ පෙනින...

මම සළු මගේ කාර්යයට සිත යොමු කළෙමි...

"දන් හේ බොමු නේද...?" අසාගෙන එවර ශාන්ත අප ළඟට ආවේය... "නරිද...?" අසමින් ඔහු මා ළඟම මෙන් සිට ගත්තේ මගේ සිරුරේද හැපෙන අන්දමිනි... කුමාරි ගණනකට නොගත්තද අනිත් දෙදෙනාම මා දෙස හොඳහින් බැලූ බව ඔවුන් දෙස හොඳහින් බැලූ මමද දුටුවෙමි...

ඔහු අප සිටි දෙනාගේම වාර්තා බැලුවේය... එවර වාර්තා කොපි දෙකක් අතට ගෙන අනිත්වා මේසය මත තිබුණු පිළිවෙලටම අප ඔහුගේ මේසය වෙත ගොස් සිනුව ගැසුවේය...

පැමිණියේ මාධවත්ය...

"රසික සර්ට එන්න කියන්න... තේත් හරිද බලන්න..." කියාගෙනම ශාන්ත අනිත් දෙසට ගියේය...

මාධවත් ඉහිල්ලෙන අන්දමක් මට දකින...

තවත් විනාඩි පහ හයකට පසු රසික යැයි සිතුවද පැමිණියේ තේ කෝප්ප බන්දේසියක් රැගත් මාධවත්ය...

ඔහු එය මේසය මතින් තැබුවේය...

"නිසැදි... ඔන්න දන් ඔයාගේ වාගේ... ඔයා ගිහිල්ලා ලොස්කොන්ට්
තේ අල්ලන්න..." කීවේ මේනකාය...

"අපේ මට බැ..." මම කීවෙමි...

"අපේ තේ කෝප්ප ගෙවු..." කී රශෝමා අපි සිටි දෙනාට තේ
කෝප්ප හතරක් ගත්තාය... තවත් කෝප්ප තවයත් පමණම එහි තිබිණ...
ඇය ඒවා පිළිවෙලකටද තැබුවාය...

"සේපාලි..." ගාන්ත මට කථා කළ අතර... ඇතුළත වූ දොරෙන්
සුරුපි යුවතියක මතු විය... දණහිසටත් තරමක් උඩට තිබුණු, සිරුරටම
තදවුණු සායකින් හා දිග හැට්ටයකින් සැරසුණු ඇය රේඛාද නැතහොත්
ඩැල්නිද්දි මට සිතන්නට නම් නොහැකි විය...

ඇය අප දෙස බැලූ අතර ගාන්තාගේ විධානයට මම නැගිටිමින්
සිටියෙමි...

"තේක ගේන්න..." ගාන්ත මට කියනු ඇයට ඇසෙන්නට ඇත...
මම නැගිටිද්දීම එතනට පැමිණි ඇය තේ බන්දේසියද රැගෙන ලැයි
ගමණින් ඒ දෙසට ගියාය...

"ඔයාගේ නම මොකක්ද..." ගාන්ත ඇසුවේ මුහුණේ සිනහවක්
වත් නොමැතිවමය...

මම වාඩිවිමි... මට ඔහුගේ මුහුණ නොපෙනුනද අන් අයගේ
මුහුණුවලින් කුමක් හෝ ඉදිරියට වෙත බව සිතාගනිමි...

ඇයට ගාන්තගේ හැඟීම් වටහා ගත හැකි යුවතියක යැයි මට
නොසිතිණ... ඇය එහෙත් කුමක්ද කීවාය... එය නම් අපට ඇසුණේ
නැත... එහි සිටි කානටවත් ඇසෙන්නටද නැත... මට නම් සිතිණ...

"ඔයාගේ නම මොකක්ද..." දෙවන වරද ඔහු එම ප්‍රශ්නයම
ඉදිරිපත් කළේය... ඒ තරමක හඬකිනි... එහෙයින්ම කුමාරි මෙන්ම මමද
හැරී බැලුවෙමි... අනික් අයගේද දැස් ඒ දෙසට යොමුවූ බව ඒ අතරම
මම නිරීක්ෂණය කළෙමි.

ඇය එවර සිහිත් සරිත් නම කියන්නට ඇත... මට සිතුවේ...

"මං හිතුවා වැරදිලාවත් නම මාරු කළාද කියලා මේ දවස්
විකට..." ගාන්ත කී හෙයින්... "අල්ලන්න අනික් අයට..." ඔහු දෙවන වර
කීවේය... ඇය එකිනෙකා ලඟට ගොස් තේ අල්ලද්දී මේනකා හා රශෝමා
ලිපි ගොනු දෙස බලමින් මුමුණාගනිමින් සිනහසෙමින් සිටි හෙයින්
මමද වරක් දෙවරක් ඒ දෙස බැලිමි...

තෙවන වර බලද්දී ඇය ගාන්තට යළිත් බන්දේසිය පාමින්
සිටියාය... මම මගේ ලිපි ගොනුව දෙස බලාගනිමි...

"නියන්න එතනින්... මං හිතන්නේ නැත..." ඔහු කියනු මම ඇසුවා
සමහරකි... ඔහුගේ මුහුණ නම් දුටුවේම නැත... දකින්නට වූවද අලුත්තට
නම් ඒ මොහොතේ හැරෙන්නට නොහැකි බව මට සිතිණ...

තේ බන්දේසිය මේසය උඩ තබනතෙක් සිටි ගාන්ත යළිත්
ඇයට කථා කළේය... "ඩැල්නි..."

ඒ ඩැල්නිය... රේඛාද මෙවැන්නියක් විය හැකිය... ඇය කළේ
ඇය නොකළ යුතු යමක් බව සියල්ලන්ටම තේරුම් ගොස් තිබුණද,
ඇයට තේරුම් නොගියා වැනිය...

ඔහු එවර ඇයට පවරන්නට ඇත්තේ කිසියම් කාර්යාලයක් වැඩ
කොටසක් වන්නට ඇත...

යළි කුත් හතර දෙන එකතුව කුමක්දෝ වාර්තාවක් දිග හැර
ගනිමින් කථාව පවත්වන තිබිණ... සැබැවින්ම නම් ඉංග්‍රීසියෙන් කියූ
සමහර වදන් මට එතරම්ම වැටහුණේද නැත... ඒවා නිරතුරු යෙදෙන
මෙම කාර්යාලය වචන යැයි මට සිතිණ... පසුව ඒ සියල්ලම කුමාරිගෙන්
අසා ගත යුතුය... මම ඒ මොහොතේම සිතා ගනිමි... නැතහොත් මට
සමහරවිටක් ඒවා යෙදූ වාර්තා කියවා ගත හැකි නොවනු ඇත...

ඩැල්නි සටහන් පොතක්ද රැගෙන එවර ඔවුන් අතරට ගිය අතර,
ගාන්තගේ හඬින් කියැවුණු කුඩා සටහනකට පසු තවෙකෙකුගේ හඬින්ද
කියවෙන කිසිවක් සටහන් කරගනු මම වරක් හැරී බලද්දී දුටුවෙමි...

තවත් විනාඩි පහ හයක් ගත වෙද්දී ගාන්ත අප දෙසට ආවේ
ගෙනගිය වාර්තා දෙකද රැගෙනය...

"මේක නියන්න දන්..." මේනකාට දුන් ගාන්ත පළමු ඉරියව්වෙන්ම
මා ලඟ සිටගත්තේ තේ කෝප්පයක් රැගෙන එක උගුරට එය බීවේය...

සියල්ලෝම පුදුමයෙන් බලද්දී ඔහු සිනැහුණේය...

"මොකද ඔහොල්ලො තේ බොන්නේ නැද්ද..."

"අපි බොනවා... ඒත් අපිට ඔය ලෝදිය වගේ රස්තෙන් එක
උගුරට බොන්න බැ කියලා බොස් දන්නවනේ..." මේනකා කීවාය...

"මේක ලෝදිය වගේද සේපාලි..." ඇසූ තේ එවර මා යමක්ම
නොල ගාමින් අඩක් නිම කළ පසෙකින් තබා තිබුණු තේ කෝප්පයද
ගෙන එක උගුරට හලා ගත්තේය...

කුමාරිට සිනහවක් නැතිණ...

"පව් බොස්... ඒ ළමයගේ තේ එක..." කීවේ රශෝමාය...

"දුක නං ඔය තියෙන්නේ නව දෙකක්ම එකක් දෙන්න..." ගාන්ත
සැහැල්ලුවෙන් කීවේ බන්දේසියේ ඉතිරිව තිබූ අනික් තේ කෝප්ප දෙක
පෙන්වමිනි.

"ගන්න නිසාදී එකක්..." කුමාරි කීවාය...

"සොරි නිසාදී..." ලොවකට කිසි ශාන්ත හෝ එකක් ගෙන මගේ ළමයින්ම කැපුවේය... "මොන්න..." ඔහු කීවේ මගේ පුටුවකට අත තබමිනි... මම තරමක් නොසන්සුන් වීමි... ඔහුගේ සුරත නොගැවුණද මට එහි රස්තය පිටට දැනෙමින් තිබුණ හෙයිනි...

"සේසාලි... වයිපින් ස්විඩි එක නොහොමද දන්..." ඔහු ඇසුවේය... මට ඔහු දෙස බැලීමට ගෙල හරවා හිස ද එසවිය යුතු විය... නොකරද නොහැකිය... ඔහුගේ අතට නොගැවෙන්නට පරිස්සම් වෙමින් මම ඔහු දෙස එලෙසම බැලීමි... ඔහු මා දෙස බලාගෙන සිටියේය...

"අඩු ඇති..." මම කියාගත්තේ ඇසෙන නැසෙන තරම් හඩකිනි.

"කුමාරි ගෝලයගේ වයිපින් ස්විඩි එකයි... සවුන්ඩ් වොලියුම් එකයි දෙකම අඩු වෙලාගේ..." අන් අයගේ සිහනට නංවා කිසි ශාන්ත මේනකා දෙස බලන්නට ඇත... "මේනකා..." ඔහු ඇස ඇසතු හෙයිනි. මම ඔහු දෙස නොබලන්නට සිතුවේ බැලුවහොත් කියන දෙයක් ගැන සිතාගන්නට මට නොහැකි බව සිතෙද්දීය...

"මෙයාට ඉලෙක්ට්‍රොනික් වයිජරයටත් එක පුරුදු කරන්න... මේ දවස් විසේ..." ඔහු වේලාව බැලූ බව මම දුටුවේ එවර ඉදිරි විද්‍යාවේ වැටුණු පෙට්ණලලෙනි.

"එහෙම මෙහෙම යනවනං දෙන්නෙක් විතරයි... දෙන්නෙක් නිතරම මෙතන ඉන්න... මට විපෙට්ස් එවන්න මින ඉල්ලන කොට... හරියටම වෙස් කරපු ඒවා..." කිසි හේ රසික දොරෙන් ඇතුල්වන්නානම්... මේසය ලගම හොස් සිටගත්තේ රසිකට කටා කර කුමක්ද පෙන්වමින් එක දිගට රසිකට දුන්නේ මිශාන කිහිපයක් බව නම් මට හේරිණ...

"යළි ගපේ වෙලාව හරි..." ගන්නායක දෙස බලා කිසි ශාන්ත මිතුරා නැගිටිද්දී එවර බැලුවේ රසික දෙසය... "රසිකවත් ඔන්න හේ එකක් ඇති..." රසිකට යන අතරම කියාගෙන හිස ශාන්ත එදෙසින් නිමෙන දොරින් පිටවීමට පෙර මා දෙස බලා කට කොණකට කුඩා සිනහුවක් තනාගත්තේය... මම නොසිතාම මෙන් ඔහු දෙස බලමින් සිටි විට නම් මට වැටහුණේ එවිටය...

එහෙත් ඔහුට වැඩි වේලාවක් එලෙස සිටින්නට නොහැකි විය... පසුපසින් පැමිණි කෙනෙක් කිසිවක් කීවේය... ඇසුවේ හෝ කීවේ කුමක්දැයි අපට නැසුණු නමුදු කිහිප දෙනෙක්ගේම හඩවල් එකවිට නැගිණ...

සියල්ලෝම කාමරයෙන් ඉවතට ගියහ... දොර පැද්දී වැසෙද්දී මම අනිත් තිදෙනා දෙස බැලීමි... ඔවුන්ද බලා ගෙන සිටියේ ඒ දෙසය... එක්වරම කාමරය නිහඬියාවකට යොමුවුණේ ලොක්කන්ගේ

සෝහාව අඩුවූ හෙයින් විය යුතුය... මේතෙක්ම නැසුණු ඩැෆ්නිගේ යතුරු ලියනයේ හඩ අන් අයට කෙසේ වතුද මට නම් ඇසෙමින් සිටිණි. අන් අයට එය සාමාන්‍ය දෙයක් නිසා ඇසුණද එය ගැන සැලකිල්ලක් නොදක්වනවා විය යුතුය...

"මොකද මේ හතර දෙනාම බයවෙලා වගේ...? බොස් ඩිගොල්ල හයා කැටද..." අසමින් රසික අප වෙත ආවේය...

"නැ... බොස් ආව ගමන් මේයාගේ හේ එක බිට්ටා..." රහෝමා කීවාය...

"රහෝ... ඔයා මිවා ගන්න ගන්න එපා... බොස්ටත් නිතෙන්ම ඇඬී ලස්සණ කෙල්ලෙක් ඉතිරි කරපු හේ එකකින් බාගයක් බොන්න..."

"දන්නවනං මාත් බාගයක් ඉතුරු කරලා දානවා..." මේනකා කීවාය.

"හෝ ලස්සණද...? හිතං ඉන්න හැටි විතරක්..." කිසි රසික හේ එක ශාන්ත මෙන්ම උතුරට දෙකට බි නිමි කළේය... ඉන්පසු මේනකා දෙස බැලුවේය.

"මේනු... වරෙං මව්... හොඳ කෙල්ල වගේ මට මේ ගසිල්ස් විත තෝරලා දීපා..." ඔහු ලිපිගොනු කබඩය වෙත ගියේ කුඩා කොළ කැබැල්ලක් සාක්කුවෙන් ගනිමිනි... මේනකාද ඔහු පසුපස ගියාය... මොහොතකට පසු දෙදෙනාම ලිපි ගොනු කිහිපයක් සොයා ගෙන අප වෙතට එන්නට හැරුණාම පමණක් විය හැකිය...

දොර විවර වෙද්දී අප මෙන්ම ඔවුන්ද ඒ දෙස බලන්නට ඇත... කොණ්ඩය ගෙල තෙක් දිගට දමා කපා තිබුණු, ඩැෆ්නි ඇඳ සිටි අන්දමේම සායක් හා දිගු හැට්ටයක් ඇඳ ගත් යුවතියක් කාමරයට ආවාය... ඇය බෙහෙවින්ම රුමත් බව මට සිතීණ... එහෙත් එයට තරමක් රුපලාවණ්‍යයක්ද එක්වී තිබිණ...

"ආ... ඩිගොල්ලො විකටද මේසෙ දමමේ... කොහොමද කුමාරි..." ඇය ඇසුවේ තරමක් ඉක්මණ් කමකිනි... ආවේ නම් කුමාරිගේ කැප සනිඳ සොයන්නට නොවන බව මට සිතීණ... කෙසේ වුවත් ඇය අතින් අය දෙස තබා මා දෙසවත් නොබලන්නට ඇත... මට සිතීණ... සමහරවිට එම මේසය වටා වාඩිවී සිටින අය ගැන ඇයට අවධානයක් නොතිබුණාද විය හැකිය... කුමාරි ඇයට ඉදිරියෙන්ම සිටි හෙයින් ඇය එය අසන්නට ඇත්තේ නිකමටද වන්නට ඇත...

"වරදක් නැ..." කුමාරි එහෙත් පිළිතුරක් දුන්නාය...

"කෝ ජයනාත්..." එවර ඇය ඇසුවේ මෙදෙසට එමින් සිටි රසික ගෙනි...

මම ඇය දෙස හොඳින්ම බලාගෙන සිටියෙමි... ඇය කථා කරන්නී ජයනාත් යනුවෙනි... මම සිතන්නට කාලයක් ආවේද නැත...

"කොන්කරන්ස් එනේ..." කියමින්ම ඔහු ගෙන ආ ලිපි කවර මෙසය මත අත හැරියේය...

"බැඟිනි...?"

"ලෙටර්ස් වගයක් වසිස් කරනවා... රුමි එනේ..."

ඇය ආවාසේම පිටවී ගියාය... බැඟිනි ගැන ඇසුවද ඇය ඒ කාමරයට යන්නට නොසිතන්නට ඇත...

"කවුද කුමාරි...?" මම ඇසුණේ සැහෙන කුතුහලයකිනි... ඒ රේබාවන්ද්‍රයි යන සැකයද දන් මගේ සිතට නැගී තිබිණ...

"රේබා..." කුමාරි කීවේ මගේ සිත නිවැරදි වූ බව පසක් කරවමිනි.

"බොස්සෙ බඩුවක්..." එලෙස කීවේ රණේමාය... මගේ ගත සිහිකල විය... අන් අය මා ගැන වුවද සලකනු ඇත්තේ එලෙසය...

"ඔයා කොහොමද හරියටම දන්නෙ රණේ...?" මම නැගීමට අපහසු පැණය නැගුවේ කුමාරි විසිනි...

"ජනවාරියේ අපේ අයිසලගේ ගෙවි වූ හෙදර් එකක් තිබුණේ මේ මහලුවේ හොටෙල් එකක... දෙන්නා ඉඳලා තියෙනවා එනේ... අයිසලටත් මෙයාම අඳුන්නලා දුන්නලා..."

මගේ ගතම ගැහෙමින් තිබිණ... කුමාරි මා දෙස බැලුවේ ඉක්මණ බැල්මකි... මගේ මුහුණ වෙනස් වී තිබෙන්නට ඇත... විත්‍රපටියක් නම් ඒත් කමක් නැත... හෝටලයක...?

"අඳුන්නලා දීලා තියෙනවා කියන්නේ කවුරු විදියටද...?" ඇය ඇසුවාය...

"අයිසලට නං කිව්වේ මෙතේ වැඩ කරන ගර්ල් කෙනෙක් කියලා... ඒත් ඉතින් අයිසා කිව්වා... පස්සෙ එයා දක්කා කියලා මෙයාගේ කාමරේ පැත්තටත් යනවා..."

මගේ සිතට නැගී වේදනාව කදුළු වලට පෙරළෙන්නට යද්දීම කුමාරි මම කථා කළාය... ඇයම මගේ සිතැති වැටහෙන්නට ඇත... එහෙයින් කදුළුවට දැසෙන් පිට වෙන්නට ඉඩක් නොතබා හදවතේම විසැලී ගියා මට දැනින...

ඒ ඇය කථාකළේ එම මාතෘකාව අමතක කරවමින් හෙයිනි...

"නිමාදි ඇත්තටම ටයිපින් කළේ කොයි කාලෙද...?" ඇය මගෙන් ඇසුවාය...

"එස් එස් සී කරලා ගෙදර ඉන්න කාලෙ..."

"එතකොට මිස්ට් ජයනාත් ඒක දන්නෙ කොහොමද...?"

"දන්නවා ඒ දවස්වල... මට සවුත්තුවත් දාලා තියෙනවා එක ලියුමට කඩදාසි කියක් විතර යනවද කියලා අහලා..."

"දන් අපිට ශ්‍රී නේ... තදයො ටික එතකං එහෙනං එන්න... අපි මෙයාට ප්‍රේනින් එකක් දෙමු..." කියාගෙන මේනකා නැගිටියාය... "මේ අනික අපි නම් ටික කිව්වෙත් නෑ මෙයාට... අපි මෙයාට නිසා කියමු..." ඇය කීවේ රසිකවය...

"නිසා කිව්වට නං කමක් නෑ... නිසා කියන්න එපා..."

"ඒ මොකද...?" ඇසුවේ රණේමාය...

"නිසා කිව්වම එතේ නෙවෙයි... නිසා කිව්වම... ඒ නේ... නිසාතම එතේ..."

"මේන්න මෙයා සිංහල පරමේෂ්වර කෙනෙක් වෙලා..."

"තව කෙල්ලෙක් දෙන්නෙත් ගත්තොත්... මොන මේෂ්වරයෙක් වෙයිද දන්නෙ නෑ..."

"මේ එන්න එන්න නිසා..." රසිකගේත් රණේමාගේත් කථාවට සිතැහෙමින් සිටී මම කථා කළේ මේනකාය... ඔවුන් බොහෝ සුහද සිලි අය බව මට සිතෙමින් තිබිණ... "නැත්තං... මගෙන් තව දවස් තුන හතරකින් විතර අහව්... මේනකා...ආ...ආ... කෝ ටයිපර්විට්ටෝ... තව ටික වැනිෂ්ඩ් රිනිෂ්ඩ් කියලා..."

මගේ සිතහට මුඛ මදිවෙන්නට ඇත... සිතට නැගෙමින් ආ වේදනාව නැත්තටම නැතිවිය... කෙල්ලන් ටික ගාන්තයේ කථාවක එලෙසම පුරුදු වී ඇත... රේබාද මගේ හදවතින් සෙමින් පළා යමින් සිටියාය... මම නැගිටින අතරම මගේ මුද්ද තිබෙන අත දෙස බැලිමි... එය මා විසින්ම සාදාගත්තේ වුවද, එය වමනට පළඳවන ලද්දේ ගාන්ත විසිනි... වෙනත් අයෙකුගෙන් වමනට මුද්දක් දමා නැතිවීම මට කොහෙත්ම උවමනාවක් නැත... ගාන්තටද වෙනත් එකියකට වමනට මුද්දක් දමන්නට උවමනාවක් නැති බව දැනට ප්‍රියා තම සකර්ම කොටම කියා තිබිණ... දන් දන් මට එය වැටහෙමින්ද තිබිණ...

ඔහු මගේය...

පණස් හත

මේනකා මට විදුලි යතුරු ලියනය පුරුදු කරන අතරවාරයේ පැමිණුන කුඩා වාර්තාවන් සකසමින් සිටියේ රසික සමග එක්වූ රණෝමා හා කුමාරිය...

"මට නං ස්විඩි කරන්න බෑ..." මේනකා කීවේ අඩ පැයකින් පමණ මම තරමක් වේගයෙන් යතුරු ලියනය කරගෙන යද්දිය... පළමු පළමු තරමක් වැරදුණද... නැඹු... විනාඩි කිහිපයකින් එහි වේගයට මගේ අත හුරු කරගැනීමට මට හැකි විය...

"හෑ... ගුඩි හෝ... ඔයාට හොඳට ටයිප් කරන්නත් පුළුවන් හේ නිව් එකට... අපේ ටයිප්ස්ට් බෑ එව්වර හොඳට..." මේනකා මට කීවේ හොඳින්ම ඩැක්ති සිටි දෙස බලා සෙමිනි...

"කවුද ටයිප්ස්ට්...?" මම ඇසුවෙමි... ඒ ඩැක්තිද නැතහොත් ටේබ්ලට්...?

"හැමදාම බොස් ගෙන් බැණුම... සමහරවෙලාවට කුණු බැණුම... ඒත් ලැප්ටොප් කියලා දෙයක් නෑ... වරද්දන එකමයි වැඩේ... කොහේද එයාට ඔන බොස්ගේ ඇඟ උඩ දඟලන්න මිසක් වැඩ ඉගෙන ගන්න... හරියට කරන්න නෙවෙයි හේ..."

"කවුරු ගැනද කථා කරන්නේ...?"

"ටේබ්ල ගැන... දුන් ඇමික් ගියේ... අපි එක්ක වැඩිය කථා බහක් නෑ..."

"ඇඟ උඩ දඟලනවා කිව්වේ ඇයි...?" මම ඇසුවේ කුතුහලයටත් වඩා එය දැනගැනීම මට අවැසි හෙයිනි.

"ගිය සැපේක ආව වෙලාවක මෙහේ හිටිය පියන් දුක්කළ ටේබ්ල බොස්ගේ පුටුවේ වාඩිවෙලා ඉන්නවා..."

"පුටුවේ වාඩිවෙලා හිටියට ඉතින් මොකද...?" මට ඇසුණේ මේ සියල්ල කපුටු පිහාටුවේ කථාවට නොදෙවෙනි නොවේ යැයි සිතමින් වුවද...

"පුටුවේ වාඩිවෙලා හිටියට නං කමක් නෑ... පුටුව උඩ බොස් නොහිටියනං..." මේනකා කියද්දී මගේ සිතට තරමක වෙනසක් දැනින... එහෙත් මම කිසිවක් කියන්නටත් පළමු ඇයම කථා කළාය... "අතින් ඇල්ලුවොත් කිස් කරා කියලා යන තැනක අපි ඉන්නේ... ඉතින් ඔයා කිව්ව වගේ ටේබ්ල එහෙම පුටුවේ වාඩිවෙලා හිටියද දන්නෙත් නෑ බොස් වෙත තැනක ඉන්දෙද්දී..." ඇය එලෙස කීවේ මගේ සිත සදන්නටම නොව සැබැවින්ම මෙහි සත්‍යය තත්ත්වයම බව නම් දුන් මට වැටහිණ...

"අපේ නිසා... මේවා මං කිව්වා කියාලා නං නිකංවත් කියන්න එපා... ඔයා අඳුනනවා කිව්ව නිසා දැන් බයත් එක්ක..."

"කියන්නේ නං නෑ... ඒත් මට කියවෙයිද දන්නෙ නෑ..." හඳවන තුළ බොහෝ දේ තෙරපෙද්දී වුවද සිතහසි කියාගන්නට මම සමත් වෙමි...

....කී දෙනෙක් මෙහේ ඉන්දෙද්දී ඔය පුටුවේ වාඩිවෙලා තියෙනවද... මේකේ නං නෑ තවම... වෙන තැන් වල නං හිටියා...

මට මතක් වුණේ ගාත්ත බණ්ඩාරවෙලදී වරක් කී දෙබසකි... ඔහු මට බොරුවක් කියන්නට නැත... ටේබ්ලගේ කථාව සැබැවක් විය යුතුය... ඔහු එදා කියන්නට ඇත්තේ එය විය යුතුය...

"ඒ පියන්ට මොකද උනේ...?" මම ඇසුවෙමි... "ඒ මේ මාඩවන්ද...?"

"නැහැ... එයා අනික් පැත්තට දාලා මාඩවන් මෙහෙට ගත්තා... ලෝකේ අනික් පැත්ත පෙරළුණත් මාඩවන් කිසි දෙයක් කියන්නේ නෑ බොස්ට විරුද්ධවෙලා... බොස්ට පණ දිගෙන ඉන්නෙ..." කියාගෙන ඇය නැගිටවාය... අප දෙදෙනම එවර යළිත් මේසය වෙත විත් වාඩිවුණෙමු...

"මේනු... ඉගැන්වුවද...? නැත්තං..." රසික කෑයක ඇසුවේය...

"උගන්නමින් කථා කිරීම..." මේනකා පැරදෙන්නට නොසිතන්නට ඇත...

"කොහොමද මේනු ගෝලයා හොඳද...?"

"ටිප් ටොප්... අරයට බෑ මෙව්වර නිව් එකට ලියමක් ටයිප් කරන්න..." මේනකා මවිසින් යතුරු ලියනය කරන ලද කුඩා ලිපියක් රසිකට පෙන්වුවාය...

"මට තියෙන පුස්තක මේ සමහර ඉංග්ලිෂ් ටර්මස් මං දන්නෙ නෑ... පුරුදු නෑ වගේ..." මම මේනකාට කීවේ පසෙක වාර්තාවක තිබුණු විවිධාකාර ඇඟිල්ල තබමිනි...

"ආ... ඒකට මට මතක් කරන්න... මං දෙන්නං පොතක්... මෙතේ තියනවා ග්ලොසරි එකක් මේ වර්ඩ්ස් දාලා හදාපු... එකක් අරගන්න පුළුවන්... සමහර වෙලාවකට බොස් ලගත් ඇති..." කියමින් මේනකා ලිපි ගොනුවක් දිග හැර ගත්තාය... දෙවනුව මා දෙස බැලුවාය...

ඇයගේ මුහුණේ වූයේ සෙල්ලක්කාරි පෙනුමකි...

"මේ අපි වැඩක් කරමුද කුමි... අර ඊයේ ගහපු ලිපිය වගයක් වරද්දල කියලා ආයේ ගහන්න තියලා ඇති... අපි ඒවා වික ගහල කියමුද...?" ඇය පළමුව ඇසුවේ කුමාරිගෙන් වුවද අන්තිම වික ඇසුවේ මමෙකි...

"බැණුං අහන්නේ නැතුව ඔහ එකක්..." රණේමා කීවාය...

"එක ලියමක් ගහමු..." කි මේනකා මගේ අතින් ඇද මා නැගිටුවා...

මා එද්දීම දුටුගොස් ලිපිගොනුවෙන් ලිපියක් ගත්තී, තවත් අළුත් කොළයක් හා කාබන් කොළයක් ආදී පියළ අඩුවැඩිය ගෙනවිත් මා එන්නටත් පළමු එය සතුරු ලියනයට ඇතුල් කළාය... ඒ ලිපියේ වැරදි පහ හයක්ම තිබෙන බව සතුරු ලියනයට වාඩිවෙන අතරම ලිපිය දෙස බැලූ මට පෙනින... ඒවා රතු වෙන් ලකුණු කර තිබුණේ ගාන්ත විසිනැයි මට සිතුවේ... ඔහුගේ වැරදි වලට දමන ලකුණු කුමය මට හොඳින් හුරු වූයේ හෙයිනි... නොසැහෙන වැඩි නොගයක් කළද ඔහු මෙම ලිපිද සියල්ලම කියවා බලා හරි වැරදි සොයා ඇත...

කුඩා ලිපියක් වූයෙන් එය පැය හාගයකදී පමණ නිවැරදිව සතුරු ලියනය කර ගැනීමට මට හැකිවිය...

"රයිට්... දූං අපි මේක තියමු... ටයිප් රයිටරේ ඇල්ලුවේ නැති විදියට අපි වාඩිවෙලා ඉදිමු..." කියමින්ම ඇය මා එකතින් උරහිසෙන්ද අල්ලා නැගිටුවා, සතුරු ලියනයට තිබුණු පරිදිම කවරයද දමා මේසය වෙතට ආවාය...

මේනකා දඟකර යුච්චියක බව ඒ වෙනවිට මට වැටහෙමින් තිබිණ... අපට තවත් අඩ පැයක පමණ විරාමයක් ලැබී තිබිණ...

"මම ගියේ..." පාසලේ තම කිසු මේනකා... "රණේ ගියේ..." කියමින් ඇයගේ විස්තරයද කීවාය.

මමද තරමක් මගේ ගැන විස්තරයක් කළෙමි... කොළඹ නොඉල්ලා බණ්ඩාරවෙලට ගියේ ඇයිදැයි ඇය අසද්දී අනෙක් දෙදෙනාගේද කුතුහලයෙන් යුතු මුහුණු මා වෙත හැරී තිබිණ...

"මං ඉතින් පිට නැතක ඉඳලම නෑ... මට හිතූණා ඒ පැත්තෙ විකක් දවසකට යන්න..." මම නියම හේතුව නොකියා කීවෙමි... පසුව නියම හේතුව ඔවුන්ට කිව යුතුය... මා සිතුවේ ඒ ගැන කුමාරිද විමසා බලා කිව යුතු හෙයිනි...

"මේකු... අපිට ලන්ඩ් වලට යන්න වෙන්තේ කියවද...?"
 "කෝල් කරලා කියනං අනුවෙලා කියලා වාත කෝකෙට... ෆාති දාවනං පුල්නායක් නෑ..."

"ෆාති එන එකක් නෑ... සනීප නැතිව..."

"කවුද දන් ඒක කිව්වෙ...?"

"දන් විකකට ඉස්සෙල්ලා මං ගිය වෙලාවේ මිස් එදිරිසිංහ කිව්වෙ... එදිරිසිංහත් ආවා කියලා..."

"මේනකාත් අරගන්න කෝල් එකක්..." මේනකා තීවේ රණේමාටය...

"අස්සේ... ඔයා හදන්නේ බෙල්ල මිරිකවන්න... ඒවට අවසර දියන්නේ රේබට්ටි බැල්නිට්ටි විතරයි..." කියමින්ම නැගිටි ඇය එළියට ගියාය...

"බැල්නිත් එක්කෙනෙක්ද...?" මම මේනකාගෙන් එවර ඇසිමි...

කුමාරිත් රසිකත් කුමක්දෝ ලිපිගොනු නොගයක් පෙරළා ගෙන ඒවා එකිනෙක ගලපමින් සිටිය හෙයින් මාත් මේනකාත් අතර කථාව අඩුන්ට නැසෙන බව මා හොඳින් දන සිටියෙමි.

"ඔව්... එයා නං ඩාන්සින් වලට එහෙම එක්කං ගියා කියලා නැවෝම දන්නවා... එක සැරයක් ෆිල්ම් එකකදීත් මෙතේ අපේ කෙනෙක් දකලා තියෙනවා... බොස්ගේ හිතේ එහෙම කිසිම අදහසක් තියනවා කියලා මට නං පේන්නේ නෑ මුං නැටුවට... මං නිතරතේ ඇයට ගොඩවෙනකොට එයා ගන්න දේවල් ගන්නවා ඇති... අපිට හරි හොඳයි... කේන්ති යනවා... බණිනවා... කැහහනවා... හැබැයි ලහකදී ඉඳන් නං එහෙම නැතුව හොඳට කරා බහ කරනවා... වැඩිය කැහහන්නේ නැතුව වැරදි පෙන්නනවා... විකක් වෙනස්..." දිග විස්තරයක් ඉදිරිපත් කළ ඇය... අතින් දෙදෙනා දෙසද බලා මට තවත් විකක් ලං වුණාය... "ආරංචිසි බණ්ඩාරවෙල අළුත් එක්කෙනෙක් එක්ක යාප් වෙලා කියලා... අර දෙන්නා දන් අස්සෙට එකේ ඉන්නේ ඒක... ඔයා එනවා කියලා දනගත්තමත් රේබා කියලා තියෙන්නෙ... එයාගේ එතේ බිටි එකද දන්නෙ නෑ එන්නෙ කියලලු..." රහසින් මෙන් පවුසු ඇය මගේ දෑස් දෙස හොඳින් බැලුවාය...

"මටත් සැකයි ඔයා දක්කම... ඔයාද නැත්තං වෙන කෙනෙක්ද කියලා..."

"ලත්තර දෙන්නම ඕනද...?" මම සිතහසි ඇසිමි...

"දෙන්නම වෙනවා... නැත්තං මට හින්ද යන එකක් නෑ..." ඇය කීවේ මගේ සිතහව පතුරුවමිනි...

"අහන්න බොස්ගෙන්ම... මටත් හිතාගන්න බැරැව් ඉන්නේ ඉන්න කෙල්ලො ගාණෙ නැටියට කවුද හරිම කෙනා කියලා..." මම මගේ හිතේ සැකයද විහිළුවෙන් ඉදිරිපත් කෙරිමි...

"සේපාලි දන්නෙ නෑ... කුමාරි දන්නෙ නෑද්ද මෙහේ කැන්ට්මෙන් කන්න ගියාම පැයක්වත් ඉන්න වෙනව කියලා..."

"සොරි..."

"සොරි කිව්වම ඔක්කෝ...ඔ...ඔම හරි නේ..." සෝපනාසයෙන් කියූ ශාන්ත අබ්දුල් දෙස බැලුවේය... අබ්දුල් බලාගෙන සිටියේ ශාන්තගේ කෝපය ගැන දන්නා හෙයින් විය යුතුය...

"හරිද්ද අබා...?" ශාන්ත ස්වරය වෙනස් කොට අබ්දුල් ඔහුගේ සිනහවක් නැගුණේද එහෙයින්ම විය යුතුය...

"රයිට්... අයැම් රෙඩ්..."

"එහෙනං යමු..." අබ්දුල්ට කියූ ශාන්ත... "එනවා යන්න... ඔහුගේ කථා කරන්න විතරයි දකෂ..." කියාගෙන අප දෙදෙනා පසුකර දොරින් පිටවුණේය... කිසිදු දෙයක් කියාගත නොහැකි වූ අප දෙදෙනාද, මේ දෙස විමසියෙන් බලාගෙන සිටි මේනකාව හා රංගේමාටත් හිස සලා ඔහු පිටුපසින් ගමණට වැටුනෙමු...

"ජයනාත්..." කියාගෙන රේඛා කොහේදෝ සිට දිව ආවාය...

"ඇයි...?" ශාන්ත ඇසුවේ තද ස්වරයකිනි...

"කොහේද යන්නේ...?" ඇය ඇසුවේ ඇයට නොකියා යන ශාන්තගේ මෙම ගමන ඇය දැනගත යුතුමය යන හැඟීමක් අපටද දෙන අයුරකිනි...

"ඇයි...? එන්නද...?" ඒ ගෙරෙව්වේ නම් අපත් සමග කිවුණු කෝපය බව දන්නා හෙයින් මමත් කුමාරින් මුහුණින් මුහුණ බලාගත් නමුත් කිසිවක්ම පවසාගන්නට නම් නොසිතුවෙමු...

"න... නැහැ..." ශාන්තගේ කේන්ද්‍රියට බියවූ නිසාදෝ ඇය අඩියක් පස්සට තබමින් මදක් ඉඩ හැඩුවාය...

"එහෙනං අහන්නේ...? ගිහිං අර ලියුං වික හරියට කරලා තියනවා... මගේ පස්සෙන් එන්නේ නැතුව..." කාර්යාලයේ අඩකටත් වඩා ඇසෙන්නට ශාන්ත කැහැසිවේය...

මම කුමාරිගේ අත අල්ලා ගනිමි... මෙවන් කැහැසිමක් විධායක නිලදරුවන්ගෙන් මා අසා නැත... මගේ සිත සැහෙන්නට ගැහෙමින් තිබිණ... මා බියවූ වග දැනගත් කුමාරි මගේ අත තදින්ම මිරිකා ගත්තාය... ප්‍රියාගේ සෙනෙහස කුමාරිගේ අතේද නොඅඩුවම තිබෙන බව මට දැනින...

මුළු කාර්යාලයම මියට පිම්බාක් මෙන් නිශ්ශබ්ද විය...

ශාන්ත හා අබ්දුල් දෙදෙනා පසු පසින්ම අප දෙදෙනාද මරන්නට ගෙන යන එළුවන් දෙදෙනෙක් මෙන් ඇද්දී ගියෙමු.

කුමාරි දෙන්නෙකුට අත වනා කැමට යන බව අහිතයෙන් කිව්වාය...

ජයසේන වාහනය සමග ඉදිරි දොර ලග සිටියේය...

අප එනු දුටු හේ ඉදිරි දොරද හැර අප පිටවුවාට පසු ගොස් වාහනයේ දොරද හැරියේය...

"ඉස්සරහින් නගින්න අබා..." කියූ ශාන්ත කුමාරි දෙස බැලුවේය...

කුමාරි කිසිදු කථාවක් නොකර වාහනයට නැග්නාය... එවර ඔහු බැලුවේ මා දෙසය... මම ඔහු දෙස යටැසින් බලමින් ඊළඟට නැග ගත්තෙමි... ඔහු අන්තිමට නැග්ගේ අසුනේ හරි බරි ගැසි දොර වසාගත්තේය...

"අබා... ඔයා යන තැනට යං..." ඔහු සෙමින් මගේ අත උඩින් ඔහුගේ පුරුක තිබිණි... බිය පහවී ගිය හෙයින් මම මගේ දොරින්ම ඒ පුරුක සිදාගනිමි... ඔහුට කට කොණකට සිනහවක් නැග්ගේය...

"ජයසේන කැමදා...?"

"ඔව් සරි..."

"සාලිය...?"

"සාලිය කන්න ගියා..."

"අබා..." කියූ ශාන්ත එවර අප දෙදෙනා ගැනම නොතකා අබ්දුල් හා සාකච්ඡාවක් පටන් ගත්තේය... අබ්දුල්ට සිංහල අපහසු නිසාදෝ ඔහු කථා කළේ ඉංග්‍රීසියෙනි... එහෙත් වැඩි දුර නොයව්වාම වාහනය හෝටලයක් ඉදිරියේ නැවතිණ...

"හොඳට බඩ කට පිරෙන්න කන්න..." ශාන්ත වාඩිවෙන ගමන්ම මටත් කුමාරිටත් කීවේය... කුමාරි යමක් කියන්නට මෙන් මා දෙස බලා යළි සිනහසී හිස සැලුවාය... ඇයට මට කියන්නට යමක් ඇත... නිගමනයකට ආ නමුදු එය අසන්නට මෙතනදී නොහැකි බව මට සිතීණ...

"බත්ම කමු... නේද...?" ශාන්තගෙන් ඇසූ අබ්දුල් බත් ගෙන එන්නට කීවේය.

සේවකයා පැමිණ බත් පිඟන් කිහිපයක් තැබුවේය...

"ඊයේ කුමාරිට නින්ද ගියාද...?" ශාන්ත ඇසුවේ කුමාරිටද නොදත් නමුත්...

"ඔව්..." පුද්ගලයෙක්ම මෙන් කුමාරි පිළිතුරු දුන්නාය...

"අපේ ළමයා ගෙරෙව්වද...?"

"නැහැ..." එවර නම් කුමාරි සිනහසුණේ සැනසිල්ලකින් විය යුතුය...

"ඔයාට කරදරයක් උනාද සේපාලි...?" ඉන්පසු ඔහු මට දොර විවෘත මාදු කටහඬකින් ඇසුවේය.

"කාගෙන්ද...?" මම ඇසුවෙමි.

ඔහුට මහ හඬින් සිනහවක් ගියෙන් වටපිට මේසයක සිටි කිහිප දෙනෙක්ද අප දෙස බැලුවේය.

"මං ඊයේ එහේ නැවතුණේ නැ..."

"එහෙනං ඉතින් කාගෙන්වත් මට කරදරයක් උනෙත් නැ..."

"ළමයා එහෙනං කරදරේ විදින්න ලැහැස්තියි එහේ නේද...?"

එයට පිළිතුරක් දෙන්නට පෙර අඬුල්ලක් කථාකළේය.

"ජයේ මට මෙයාට අඳුන්නලා දුන්නේ නැ..." ඔහු කීවේ ආහාර බන්දේසි තබන සේවකයාට ඒවා තබන්නට පහසු අයුරින් තමන් එතාට මෙහාට වෙමිනි.

"ඔයාට හිතෙන්නේ කවුරු කියලද...?"

"හිතාගන්න බැ... විශේෂයක් කියෙන බව පෙනවා... කියන්න බැ... අරුම පුදුම මිනිසෙක්ගේ හිනිපිළි මං කොහොමද කෝපලා වේරලා ගන්නේ..." තරමක් වෙනස් උච්ඡාරණයක් වුවද අඬුල්ලට හොඳින් සිංහල පුළුවන් බව නම් මම වටහා ගනිමි.

ශාන්ත සෙමින් මගේ වම් අත ඔහුගේ පූර්ණිත ගෙන අඬුල්ලට පෙන්වූයේය.

"මේ මුද්ද මෙයාගේ... ඒත් දම්මෙ මම..." සිනහසි කීවේය. "මුද්දෙ කියෙන්නේ මගේ නම..." ඔහු එයටම එක් කළේය.

"කන්ගුල්ලේමත්ස්... යං තං... උඹ එක්තැන් වෙන්න හිතුවා... මෙහෙම බෑ පාවියක් චිත අපිට..."

"පාවි දාන්නේ බැන්දයින් පස්සේ හේද සේපාලි...?"

මම කිසිවක් නොකිවද සිනහසුණෙමි... කුමාරිද සිටියේ සිනහ සෙමිනි... ආහාර වේල නොගෙනීම ගැන ශාන්තගෙන් දුන් කථාවක් බහත් නැති හෙයින් ඇය සැහැල්ලු වුවාද විය යුතුය.

"ගජනායකට ජයේ සලකනවා මිදිනේ...?"

"අබා ඔක කියන්නේ මෙයා ගත්ත නිසා කියලද...? මං සේපාලි අඳුනන්නේ අවුරුදු ගණනක ඉඳලා නේ..." ශාන්ත කීවේය.

"ඒ කාලේ..." අඬුල්ල දැස් කුඩා කොට ගමක් අසන්නට ගියේය.

"කුමාරි... බෙදා ගන්න බෙදාගන්න..." එයට පිළිතුරක් දෙන්නට පෙර ශාන්ත කුමාරිට බත් බන්දේසිය දොර කළේය. කුමාරි හැන්ද අතට ගත්තාය.

ශාන්ත යළිත් අඬුල්ල දෙස බැලුවේය.

"ඔව් මම... රාජා ඒ දවස්වල විහිළුවෙන් විහිළුවෙන් උඬලට කිය කිය හිටියෙන් මෙයා ගැනම තමයි..."

එක්වරම මට සැනසුමක් දැනින... මම ඔහු දෙස බැලුවේද ඒ සැනසිල්ලෙනි... ශාන්ත අත් අයට නොකිවද සමකාලීන ප්‍රධානීන්ට මා හඳුන්වා දෙමින් සිටින බව වැටහෙද්දීය... මිතුරන්ට පමණක් නොවේ... එහිදී ඔහු ඔහුගේ ගුරුතුමාටද විශේෂයෙන්ම මා හඳුන්වා දුන්නේය... එන වැඩ්දක් වෙතොත් එය අවම කරගන්නට ඔහු සිතමින් සිටින නිසාද විය යුතුය.

"සේපාලි..." මා දෙස බලා ශාන්ත කීවේ අඬුල්ලට බත් බෙදා ගන්නට අතින් සත් කරමිනි... "හොඳට කන්න... ඕසාදුප වලින් බඩ පුරවාගන්නට වැඩක් නැ..."

"ඕසා දුප...?" මම විශ්මයෙන් ඇසිමි.

"ඔව්... මං දන්නවා... ඔයාගේ හිතට එන දේවල්..." කියූ හේ කුමාරි දෙස බැලුවේය. "කවුද කුමාරි එහේ ඊයේ රැ ඉව්වේ...?"

"කවුද නිසාදි...?" කුමාරි ඇසුවේ මගෙනි.

"ගුණවතී..."

"තරකයි ගැනුළුමයින්ට උදව් උනාම..."

"උදව් දෙන්නේ කොහේද...? ඊයේ මතකයේ බැණපු කැහැපු හැටි... උයන්න නිසා මට අයන්නත් මතක නැති වෙනවා තව පොඩ්වෙන්..." මම කීවේ කුමාරිට මෙන්ම අඬුල්ලටද සිනහවක් නැගෙද්දීය.

"ඔයාටත් මේ පුතා කැහැනවද...?" අඬුල්ල ඇසුවේ තරමක විනෝදයකින්ද යුතුවය මට සිහිණ.

"ඊකක්..." මම ඇත්තම කීවෙමි.

"එහෙනං හොඳයි නේ... දුන් තං ඉස්සර තරං කොහොමටත් කේන්ති යන්නේ නැ... මෙයා මුණ ගැහිවිට නිසා වෙන්න ඇති ආයේ..."

"මුණ ගැහුණු නිසා හෙවෙයි අබා... මෙහිම වෙවිට නිසා..."

"බැන්දද දෙන්නා හොරෙන්ම...?"

"අවුරුද්දක් ඉන්න ඕන එ නේ... මං ඉන්නේ මේ ලෝකේ බඩයෙන් කරකවන්න ක්‍රමයක් නැතුව..." මගේද සිහින් සිනහවක් විටකරමින් ශාන්ත කියා දමුවේය.

"ඇයි අවුරුද්දක්... මෙයාගේ අත්තා කෙතෙත්වත්..." අඬුල්ල අසන්නට ගත්තේ ඔවුන්ගේ විවාහයක් කල් දාන්නට වන්නේ එම හේතුව නිසා විය හැකිය යන මතයක් මගේ සිතට කවිමි.

"නෑ නෑ... මෙයා විතරයි හවුලේ... අපි හොරස්කෝපස් බලන්නටත් මට..."

"ඔ... හොරස්කෝපස්... ඒකෙන්ද කිව්වේ එතෙම..."

"ඔව්... අපි දෙන්නට බඳින්න මස්පිස් වගිම් එකක් එන්නෙ ආත්මයා වත් ඉස්..."

"ඒක නං හරි අපරාධයක් නේද...?" අබ්දුල් ඇසුවේ කරමක කම්පාවකින් බව මට සිහිණ... ඔවුන්ගේ එලෙස නැකත් නොබලන බව මා දනගත්තේ පසුවය.

"බැඳලා පිටරට යන්න මිස්සා සයනාත්... ඒ අවුරුද්දේ පිට ඉන්න... එතකොට අපල ගෙවෙනවා..." කුමාරි කීවාය...

"මොකක්...?"

"මෙහේ අපල නිවුණට පිට ගියාම ඒ අපල පල දෙන්නෙ කැසි නතාවක් තියෙනවා..." ඇය විස්තරයක් කළාය...

"මාත් අහලා තියෙනවා... ඒත් ඉතින් දුටු යවන්න අම්මලා කැමැති නෑ නේ..." ශාන්ත කීවේය...

කුමාරි එය ගැන එයට එතා කථා නොකරන බව මම දන සිටියෙමි...

ශාන්ත නිහඬවම මෙන් බත් බෙදාගත්තේය... ඉන්පසු අබ්දුල් දෙස බලා කුමක්ද වාර්තාවක් ගැන විමසුවේය... ඔවුන්ගේ දෙබස එවර යොමුවුණේ කිසියම් ව්‍යාපෘතියක් වෙතය...

අප දෙදෙන ඔවුන්ගේ කථාබහට කන්දෙමින් නිහඬවම ආහාර ගනිමු...

හරියවම එකසි දහයට අප කාර්යාලයේ පඩිපෙළ නගිමින් සිටියෙමු...

කාර්යයට ගොස් මේසය ලඟ වාඩිවූ විගස මේනකා අනික් අසුනේ සිට මා වෙත නැමුණාය... ඇය කිසියම් ඕපාද්‍රව්‍යක් කියන්නට යන බව මට ඉවෙන් මෙන් වැටහිණ... ශාන්තගේ ඕපාද්‍රව්‍ය කථාව ඒ මොහොතේ මට මතකයට ආවේද නැත.

"අරයා අඩනවා... දන් ඒක මෙතන කියන්න ගියොත් තවත් තද වෙයි..." මේනකා මට කීවේ බොහෝ සෙමිනි...

"මොනවද මේනකා කුටු කුටු ගාන්නේ... දන් ඕගොල්ලෝ බත් කාලා ඩෙසර්ට් අරගෙන නේද ඉන්නේ...? සේපාලිත් එහෙත් ඩෙසර්ට් ගන්නා... ඕපාද්‍රව්‍ය බෙදන්න එතා ඩබල් ඩෙසර්ට් වෙන්න..." ශාන්ත මේසය ලඟ සිටම තරමක් හඬකින් කීවේය...

අප සිටි දෙනා මුහුණින් මුහුණ බලාගෙන සිතනසුණද ඔහුගේ ක්‍රියාව අවනතව ලිපි ගොනු පොරළා ගනිමු... රසික ඒ මොහොතේ සිටියේ නැත...

ප්‍රස්ථාර ගැනීමට අවශ්‍ය සියළුම දේ මේසය මත සම්පාදනය වී තිබිණ...

අනලස්ව කාර්යයට යොමුවූ අපි ප්‍රස්ථාර ගත කිරීම ඇරඹුවෙමු... කුමාරි දත්ත පිටපත් කළ අතර මම ඒවා රූ සටහන්වලට පෙරළීමේ නියැලී සිටියෙමි... රශෝමා හා මේනකාද වාර්තා සකසමින් සිටියහ... රසික ආවේ තවත් ලිපි ගොනු කිහිපයක්ද රැගෙනය... ඒවා ශාන්ත වෙත ගොස් මේසය මතින් තැබූ හේ ශාන්තගෙන් කුමක්ද විමසමින් කිසිවක් සටහන් කරගන්නා බවද මම ඒ අතරතුර නිරීක්ෂණය කෙරිමි... රේඛාගේ හෝ ඩැෆ්නිගේ හඬක්වත් නොවිණ...

රවීන්ද්‍ර විසින් ප්‍රස්ථාර ගත කළයුතු අන්දම ලියා තිබූ හෙයින් අපට සිතා බලමින් ප්‍රස්ථාරය කරන්නට අවශ්‍ය තාවයක් නොවිණ... එහෙයින්ම සිතුවාට වඩා අඩු පැයකට පළමු පැත්තල් සටහනකින් ප්‍රස්ථාරය නිම කරගැනීමට මට පිළිවන් විය... ඉන්පසු නිවුණේ ඒවා තිත්ත ගැන්වීම පමණකි...

එය පටන් ගත් වහාම මෙන්, දෙකට පහක් පමණ තිබියදී ශාන්ත අප අසලට ආවේය...

රසික ලිපිගොනු තබා යළිත් ගියේය...

"හරිද...?" අසමින්ම ළඟාවී ප්‍රස්ථාර සටහන දෙස දැස් යැවූ ශාන්තගේ දැස් දල්වුණේ සටහන නිමවී තිබෙන බව දැකීමෙන් විය යුතුය... "මේ තියෙන්නේ නියමෙට... මේක කියට එවතැකිද රූමි එකට...?" ඔහු ඇසුවේ නම් කුමාරිගෙනි.

ඇය මා දෙස බැලුවාය.

"මිනිත්තු පහළොවකින් විස්සකින් විතර..." මම කීවෙමි...

"ඉවරවෙව්ව ගමන් එහෙනං මාධරි අතේ එවන්න..." පුටු වන දිගේ අත දමා කියූ හේ මගේ උරහිසද මිරිකා අත ඉවතට ගත්තේ වටි පටිය සදමින් අනික් අයට එක්විය... මේනකා ඒ සිදුවීම නොදුටු නමුදු රශෝමාගේ දැසට එයද හසුවූ බව මම අනුමාන කළෙමි...

රසික යළිත් පැමිණ ඔහුගේ අසුනේ නැන්පත් වී මේනකා කළ වාර්තා පිරික්සන්නට වූයේය... රශෝමා කුමක් හෝ අසන්නට නොස් නවතා ගත් බව, එහෙයින්ම ඔවුන් මෙන්ම, අනික් ප්‍රස්ථාරයේ දත්ත සටහන් පිරික්සමින් සිටි කුමාරිද දුටුවේ නැත...

ප්‍රස්ථාරය නිම කරන තුරු රශෝමා නිහඬව සිටින්නට පිරිණය කරගන්නට ඇතැයි මට සිතූණේ මාධවත් හේ අතේ ප්‍රස්ථාර සටහන

පිටත් කෙරු පසු රහෝමා තරමක් දැස් කුඩා කර මා දෙස බැලූ හෙයින්... ඇයට සිනහසෙමින් මම නිදහසේ හුස්මක් හෙලා අසුනේ පිටුපසට වුණෙමි.

"කුමි... අපිට ඇත්තම කියමුද...?" රහෝමා ඇසුවේ මගෙන් නොවේ... කුමාරිගෙනි.

කුමාරි කුතුහලයෙන් යුතුව ඇය දෙස බැලුවාය.

"බොස්ගෙයි... නිසාගෙයි යාචකම මොකක්ද...?"

කුමාරි කිසිවක් කියන්නට පළමු රසික කරා කළේය...

"රහෝ... ඔයාට ඕනම නං දනගන්න... බොස්ගෙන්ම අහන්න..."

"ඇයි නිසාට කියන්න බැරි එකක්ද...?" මේනකා සිනහසී විමසුවාය.

"බොස් කොහොමටත් ඇහැට කණට පෙන අය දිනා විකත් වැඩිපුර බලනවා... ඒ උනාට අනික් පැත්තෙන් සපෝටි එකක් නැත්නං... බොස් තරං හොඳ කෙනෙකුත් නැ... අනික් පැත්ත සපෝටි එක දුන්නොත් ඒ තරං තරක කෙනෙකුත් නැ..." රහෝමා කීවාය.

"ඔයා කොහොමද හරියටම දන්නෙ...?" මට ඇසීමට බැරි පුත්ණය නැගුවේ කුමාරිය...

රහෝමාද ඇහැට කණට පෙන කෙල්ලකි.

"මං හරියටම දන්නෙද...? මං ප්‍රින්සි ගැන දන්නවා... අපේ අයිසා මට කියලා තිබුණේ..."

"අයිසා බොක්ටර් කෙනෙක්ද...?" මට ඇසිණ.

"ඔව්... ඔයා දන්නේ කොහොමද...?" ඇයට එවර ඇසුණේ කුතුහලයකිනි...

"ඔයා ප්‍රින්සි ගැන දන්නවා කිව්ව නිසා..."

"ඇයි...? ප්‍රින්සිට මොකද වෙලා තියෙන්නේ...?" අපේ කථාවට කන්දී ගෙන සිටී රසික ඇසුවේය.

"මං කිව්වේ නෑ ඔහොල්ලන්ට... ප්‍රින්සි අසනීප වෙලා හිටියළු කාලයක්... අයිසා මගෙන් ඇහුවේ... මෙහෙම ගර්ල් කෙනෙක් කියලා... ඒකයි මාත් දනගන්නේ... එයාට ට්‍රිට් කරලා තියෙන්නේ මගේ අයිසාගේ යාචවෙක්... අයිසාත් ප්‍රින්සිගේ රිපෝර්ට්ස් එහෙම බලලා තියෙනවා..."

"ඉතින්..."

"ඒ කාලේ බොස් මොනතරං ඒ කෙල්ලට සැලකුවද කියලා අයිසා මට ඇවිත් කීවා... ගෙදරින් අය ආවේ නැතිළු... ප්‍රින්සි ළඟ රැන් තනියට නිදීමරලා තියෙනවට බොස්... අයිසා කිව්වේ ඒ වගේ මිනිහෙක්

ලබන්න නං ගැනියෙක් පිං කරන්න ඕන කියලා... ඒත් එදා රේඛාගේ කේස් එකෙන් පස්සේ අයිසාට විකක් අප්පෙට් උනත් වගේම... අයිසාලා හිතලාම තියෙන්නේ එයා බේදින්න ඉන්නේ ප්‍රින්සි කියලා නිසා... ඉතින් රේඛා එහෙම දක්කම..."

"රේඛා මේ එයාට ඕන දේවල් හේ ඉල්ලන්නේ..." රසික කීවේය... "කලාගෙන යන ටතුරෙන් දෝතක් නොකන්නෙ කවුද... ටතුර තිබෙත් නැතත් අපිට එහෙම දක්කම ටතුර බොන්න හිතෙන්නේ..."

"මු බලපල්ලකෝ... සිනියර්ට එනා..." මේනකා කීවාය.

"නැත්තං... මොනවා කිව්වත් කරත් ජොලි පොර හේ... කොහොමටත් බොස් වගේ එකෙක් එක්ක යන්න නං සැහෙන පිනක් තියෙන්නත් ඕන... ඒ කියන්නේ පිං කරක් වෙන්න ඕන..." රහෝමා කියද්දී මගේ කන් මුලට ලේ පිරෙන බව මට දැනින...

එවර නම් මේනකා සියල්ලන් දෙසම බලා මා දෙස යළිත් බැලුවාය.

"නිසා... අපිට හඟනවා හේද...? ඒක හින්දා තමයි හේ කෝප්ප බාගෙට දීලා ආද්දේ..." ඇය කීවේ ඉන්පසුය.

එයට පිළිතුරක් දෙන්නට පළමු ලිපිගොන්නක් රැගත් සේවකයා ඇතුල් වුණේය. සියලුම කථාවලට නැවතීමේ තිත් තබමින් අපි යළිත් අපගේ කාර්යයන්ට සිත යොමු කලෙන් මේනකාගේ පැණය යටපත් වී යමින් තිබිණ...

හතර වෙනතෙක්ම අප විරාමයක් ලැබුවේ හේ කෝප්පයක් නොලගෑමට පමණකි. අප සිව්දෙනටම එකසේ වාර්තා සැකසීමට සිදුවී තිබිණ... වරක් කුඩා පුස්තක සටහනක් සැදීමටද මා වෙත ආවේය... එයටද මට කාලයක් වැයවිණ.

රැස්වීම නිමවනුයේ පහට යැයි කීවද හතරයි තිහ පසුවෙද්දීම මෙන් එය නිමවී තිබිණ. ඒ වනවිට අප දෙවන වරටද හේ ගෙන්නා ගෙන බොමින් සිටියේ සැටි පුටුවල වාඩිවී ඕපාදුර දොඩමිනි... මගෙන් යළිත් අප පැණය නගන්නට මේනකා නොසිතුවා නොව පිටුන් එයට පිළිතුර නිසැකයෙන්ම මෙන් ලබාගෙන තිබෙන බව මට සිතෙමින් තිබිණ...

එවර අපේ කථාවට යොමුවී තිබුණේ ගියවර පමුණුණේදී සිදුවූ සිදුවීමක් පිළිබඳවය...

පහට රැස්වීම නිමවෙන බව දන්නා හෙයින් අප සියල්ලෝම සිටියේ බොහෝ පහසුවෙන් සිනහසෙමිනි...

පණය් අට

විහෙයින්ම එක්වරම දොර විවර වී ප්‍රධානීන් ඇතුළුවෙද්දී අපට පැනගන්නටද කාලය මදවූ තරම්...

අන් අය පැන ගියද, ශාන්ත මා ඉදිරියෙන්ම නැවතුණේ මට පැන ගත නොහැකි වීණ... අන් අයට යන්නට සියල්ලන්ම ඉඩ දුන්නද මට යන්නට ඔහු ඉඩ නොදුන් නිසා, මම ඔහුට නොවූවු බව මට සිතුවේ පසුවය... ඔහු ඕනෑකමින් මා කොටු කරගත් බව සිතෙද්දී මගේ සිතට දණුනේ දැඩි සබරෝලයකි.

"මොකද මේ...? මහන්සිද...?" ඔහු ඇසුවේය... මුළු මහත් ලොක්කන් ගොන්නක් ඉදිරියේ එලෙස අසද්දී මගේ කම්මුල් ලේ පිරි රතු වෙන්නට ගත වෙන්නට ඇත්තේ නිමේසයකි...

"වික දවසක් යනකොට පුරුදු වෙයි... මාත් එක්ක පළවෙති දවසේ බයේ බයේ කථා කරපු කෙනා දුන් යං තං වෙලාවක් හම්බ උනාම මාව බදාගන්නෙ..." ඔහු කී සියල්ල අනෙක් අයට නැසුණද, ඒ ඇසෙන්නට ඇතැයි සිතූණු හෙයින් මගේ රත තවත් වැඩිවෙන්නට ඇත්තේ සිරුරම රත්වූ බව මට වැටහෙද්දීය.

"නැන හරි නෑ..." සෙමින් කී ශාන්ත මගේ ඉදිරියෙන් ඉවත් වුණේය... තේ කෝප්පයක් පිරිසියත් ඇද වැටීමට නොදී තදින් අල්ලා ගත් මම එවර අභියව දෙකට අනික් අය සිටි මේසය අසලට පැන ගනිමි...

ශාන්ත වාඩිවෙද්දී එයට සිතහසෙමින් සිටි අයගෙන් රවිඤ්ඤ කුමක් දෝ කියනු ඇසුණද මට ඒවා අසන්නට තරම් සිහියක් නොතිබිණ...

රශෝමාත් මේනකාත් සිතහව නවත්වා ගන්නට දැඩි වෙහෙසක් ගනු දකිද්දී මගේ මුහුණ පුරා ඉහිරුණු රත යළිත් වැඩිවෙන්නට ඇත...

"මොනවද කුටු කුටු ගැවේ...?" රශෝමා මා වාඩිවෙද්දීම ඇසුවේ ශාන්ත අයනා අන්දමිනි... එවර නම් අප සිව්දෙනාම එක සේ සිතහවත් පහළ විය...

"ඒක කියන්න බැරි එකක්... නැද්ද නිසා...?" රසික ඇසුවේය.

"මාධව්... අපිට තේ හේන්න..." ශාන්ත මහ හඬින් කියනු අපිට ඇසිණ... අප සියල්ලෝම ඒ දෙස බැලුවෙමු... "මිස්ලා හං බිලා ඇත්තේ තේද...?" එතනට ආ මාධවගෙන් ශාන්ත ඇසුවේ ඔලොක්කුවට වෙන්නට ඇත... ඒ වෙද්දීත් එම බන්දේසිය එතන බව මට මෙන්ම අනිත් අයටද මහත් වෙන්නට ඇත්තේ එවිටය...

"ඔහොල්ලන්ටත් ගෙන්නන්නද...?" ඇසුවේ නානායක්කාර නම් නැතැත්තාය...

"එයා..." අප සියල්ලෝම වෙනුවෙන් උත්තර දුන්නේ මේනකාය.

"හෙට දුන් කටුද එයාර්පෝර්ට් යන්නේ...?" එලෙස ඇසුවේ ගජනායකයා... ඔහු අපට පේන මානසේ වාඩිවී සිටියේ නැත...

"ජයේම යවන්න... අපිට වඩා හොඳයි..." කටුදෝ කීවේය... මට ඒ කටහඬ නම් හඳුනාගත නොහැකි විය...

"මේ... මං හෙට වැඩක්..." ඒ කීවේ නානායක්කාර විය යුතුය...

"මිස්ට්‍රාන්ක්ලින් දෙන්නෙක්ට කියන්නං කිව්වෙ... ඒ දෙන්නා ලැගැස්කි වෙන එකයි ඇත්තේ..."

"මට හෙට අසනීප වෙනවා..." එවර නම් ශාන්තගේ හඬ ඇසිණ.

"අද නිහාදිලගේ ගෙදර නොගිහිං ඉන්න... එතකොට අසනීප වෙන එකක් නෑ..." රවිඤ්ඤ ශාන්තගේ මේසය අසල දුරකරන පණිවිඩයක් ගන්නට දෝ අංක කරකවමින්ම කීවේ කුමාරිටද ඇසක් ගසමිනි...

මේනකාත් රශෝමාත් මා දෙස එක්වරම බැලූහ... මම රතු වීම්. ඔවුන්ට වෙනත් යමක් කියන්නට නම් ලැබුණේ නැත...

"ලියුං වගයක් ටයිප් කරන්න තිබුණා..." කියාගෙන ශාන්ත නැගිටින හඬ ඇසිණ... මට හැරී බලන්නට නොසිතුවේ දුන් සබරෝලය මගේ සිරුර පුරාම පැතිරී ගොස් තිබුණ හෙයින්.

අපි සිටි පැත්තෙන්ම තේ බන්දේසිය ගෙන මාධවත් පැමිණෙමින් සිටියේය...

ලිපි කිහිපය යතුරු ලියනය කර නොමැති බව දන සිටි මේනකා මා දෙස යටැසින් බලා මා වෙත කිව්වු වුණාය... ඇය තිසියම් දෙයක් කියන්නට යන බව වැටහෙද්දී මමද ඇය වෙත ලං වුණෙමි. "රේඛාගේ රේඛා වික නැතිවෙන්න යන්නේ..." ඇය සෙමින් කියා යළි හෙළිත් වුණාය... මමද එවර නම් ශාන්තගේ මේසය දෙස හැරී බැලිමි...

ලිපි ගොනුව අතට ගත් ගාන්තගේ මුහුණ තරස් විය... "මාධව... රේඛා මිස්ට් එන්න කියන්න..." කියමින්ම ඔහු ඒ ලිපි කියවමින් පැමිණ මේසයේ පැත්තක උසින් වාඩිවිය...

තවත් මොහොතකින් රේඛා කාමරයට ඇතුළු වුණාය... ඇයගේ මුහුණ කණස්සලු වී තිබිණ... ඇය අප දෙස නොබලාම යන්නට සූදානම් වූ වග පෙනෙන්නට තිබූ නමුදු, හොඳගින් මෙන් මාත් කුමාරීන් දෙස බැලූ වග නම් මට මෙන්ම කුමාරිවත් වැටහුණ බව මට සිතුවේ. ඒ දක්මෙන් පසු මම කුමාරි දෙස ඉක්මණ බැල්මක් හෙලද්දී ඇයද එලෙසම මා දෙස බැලූ හෙයිනි.

"රේඛා... ඔයාගේ සිසිගේන්නේ එක මොකක්ද..." ගාන්ත ඇසුවේය. ඇය සිතමින් පැමිණි හෝ සිතාගෙන සිටි ප්‍රශ්නය හොඳාහුණ බව මට සිතුවේ ඇයගේ මුහුණේ තරමක කුතුහලයක් ඇතිවෙද්දීය... ගාන්ත සිටි ඉරියව්ව අනුව ඇය ඔහුට මුහුණ ලා සිටගත් හෙයින්දෝ මට ඇයගේ මුහුණ පැත්තකින් දකින්නට හැකි විය... ඇය සිතාගෙන ආ පිළිතුර එම පැණයට අනුකූල නොවන හෙයින්දෝ ඇයගේ පිළිතුර සැහෙන්නට පමා වෙන්නට ඇත.

ගාන්ත දෙවන වරටද එම පැණයම ඉදිරිපත් කළේ පළමුවා වැන්නිගෙන් ප්‍රශ්න විමසූ ආකාරයෙන්මය... එහෙත් එහි වෙනසක් තිබිණ... ඔහු භාෂාව වෙනස් කළේය... එහි වඩාත් කෝපයක් ගැබ්බූ හෙයින් මම වෙච්ලා යමින් සිටියෙමි.

ගාන්තගේ එම ස්වරය ඉදිරියේ කිසිදු කෙනෙකුට උත්තර නොදී මගහැරිය නොහැකි බැව් දැන සිටි මම රේඛාගේ සිහින් සරින් කියවුණු උත්තරය අසා සිටියෙමි...

"ස්ටෙපෝ..."

"ඒකේ තේරුම දන්නවද..." ඔහු ඒ ප්‍රශ්නයද ඉදිරිපත් කළේ ඉංග්‍රීසියෙනි.

රවීන්ද්‍ර රිසිවරය දුරකථනය මත තැන්පත් කොට අනික් දෙසට ගොස් වාඩිවූ බව මට පෙනින... ගාන්තගේ කෝපය ගැන මට වඩා අනික් අයට හැඟීමක් තිබුණ නිසාදෝ අනෙක් කිසිම කෙනෙක් කරා කළේද නැත...

මුළු කාමරයේම මුයේ දැඩි නිහඬ බවකි...

ඔහුගේම සමකාලීනයන් පවා යටපත් කරගත හැකි, ගාන්ත නැමැති මගේම හඳවනේ තැන්පත්වූ, මේ අරුම පුදුම පුද්ගලයා ගැන මගේ සිතවද දුන් තරමක බියක් නැග එමින් තිබිණ...

රේඛා බිම බලාගත්තාය... සියල්ලෝම ඉදිරියේ නිසා ඇයට සබකෝලයක් බියක් දෙකම ඇති වන්නට ඇත... මගේ සිතට නම් අනුකම්පාවක්ද නැඟිණ...

උත්තරයක් නොදුන් නිසාදෝ ගාන්තගේ කෝපය උත්සන්න වන්නට ඇත...

"ඒකේ තේරුම දන්නවද රේඛා..." ඔහු සිංහලෙන් ඇසුවේ සැහෙන්ත බවදයනිනි.

රේඛා කුමක්දෝ මිනිණුවාය... එය ඉංග්‍රීසියෙන් බව නම් යම්තම් ඇසිණ... පිළිතුර අපට නම් සැහැදිලි වූයේම නැත...

"ස්ටෙපෝ කෙනෙක්ගෙයි... නොවන කෙනෙක්ගෙයි ලියුං දෙකක් මේ තියෙන්නේ..." ඔහු ලිපි දෙකක් අත් දෙකට ගෙන අල්ලා රේඛා ඉදිරියට පාවේය...

මේනකාත් මාත් මුහුණින් මුහුණ බලාගනිමු...

"ඔයාගේ ස්ටෙපෝ කමෙන් වැඩක් තියෙනවද රේඛා..." මෙනත ඉන්න බොස් යන එන නැත් හොයන එක නෙවෙයි නේ හමුත්තේ ජාපනාරිය... ස්ටෙපෝ... මට වටින්නේ ඒ තනතුර විකරයි... ඒ තනතුරට නවියන විදියට වැඩ කරන්න බැරි නං... කරුණාකරලා කියන්න... මං වෙන එක්කෙනෙක්ව ගන්න..."

ඇය යළිත් කුමක්ද කීවාය...

ගාන්ත බැසුවේ මේනකා දෙසය... "මේනකා..." වෙනත් යමක් කියන්නට පෙර මේනකා නැගිට ගත්තාය... ඇයද සැහෙන්ත කැළඹිල්ලකින් සිටින බව මට පෙනින... "මේ ලියුම ටයිප් කරන්න කොට්ටර වෙලාවක් ගන්නද..."

"මම... නෙ..."

"මං ඇහුවේ වෙලාව... ලියුම තෝරලා දෙන්න ඇත්තේ මේනකානේ..."

"මිනිත්තු විස්සක් විතර..."

ගාන්ත මේනකාට වාඩිවෙන්නට අතින් කියමින්ම රේඛා දෙස බැසුවේය... "ඇහුණද රේඛා...? විනාඩි විස්සයි..."

ඇය කිසිවක් කරා නොකළාය...

"මොකද කියන්නේ රේඛා... මේ ලියුං ටික මේ විදියට..." ඔහු මා විසින් යතුරු ලියනය කරන ලද ලිපිය පෙන්වූයේය... "නිව් ටයිප් කරලා... සද්දා උදේ වෙනකොට තියනවද...? නැත්තං මං වෙන ස්ටෙපෝ කෙනෙක් හොයාගන්නද..."

රේඛා කුමක්ද පිළිතුරක් දුන්නාය... ඇය පිළිතුර දුන්නේ ඉංග්‍රීසියෙන් බව නම් අපට වැටහිණ...

"හොඳයි... සද්දා උදේට මේ ටික මෙනත තියෙන්න පින..." ගාන්තද ඒ භාෂාවෙන්ම කීවේය... "වරද්දන්නේ නැතුව... වැරදි වැඩිවෙන්නේ"

ඔබට අවුල් උනාම... ඔබට අවුල් වෙන්නේ නමුත් අවශ්‍ය නැති දේ ගැන සොයන්න යියාම..." ඔහු තැන්පත් අන්දමින් කීවේය... ඔහුගේ කෝපය පහවී තිබුණත් මෙන් පෙනෙන්නට තිබිණ...

පේඩා අඩසක් දෙකක් පස්සට වී හැරුණාය... ඇයගේ මුහුණ විරූපවී තිබිණ... මට එක්වරම මල්ලිකා මතක් විය... ඇය මාත් ගාන්තත් වෙන් කළේ කෙතරම් දුරුණු අන්දමින්ද...? දන්... දන් පේඩා... ඇයත් මගේ ජීවිතය විනාශ කරන්නට තත්තත්තියක්ද...? මගේ දැසට කළුපත් නොනැංගද සිතට දඩි බියක් සහ පසුතැවිල්ලක් දනවමින් තිබිණ...

පේඩා දොර වෙත යද්දී කුඩා මිම්මුම් හඩවල් නැගෙමින් තිබිණ...

"පේඩා..." දොර ලඟට ගිය පේඩාට ගාන්ත යළි කථා කළේය...

ඒ හඬ ස්වරය නිසාදෝ යළිත් මිම්මුම් හඩ නැගීම් මුළු කාමරයම නිහඩ විය...

"මම යන එන තැන් ගැන කියන්න මට කෙනෙක් ඉන්නවා... මං ගැන හොයන්න අයිතියක් තියෙන්නෙ එයාට විතරයි... ඔයා ඔයාගේ රාජකාරිය කරන්න... මගේ ගමන් බිමන් ගැන රාජකාරි අවශ්‍ය නැතැන්තිය කරාවි..." ඇල්පෙනෙත්තක් බිම වැටුණද ඇසෙන හඬම නිශ්චයවූයාට මැද පැහැදිලි කටහඩකින් ගාන්ත කීවේය... ඔහු මල්ලිකාටද වරක් එලෙස කීවා මට මතකයට නැගෙමින් තිබිණ.

පේඩාට පමණක් නොව මටද මගේ අයිතිය තිබෙන බව ඔහු මට නොකියා කී වග මට වැටහිණ. කුමාරි මගේ අත සෙමින් ඇල්ලුවාය... මම ඇය දෙස බැලිමි... නිශ්චයවූයාට වැඩි හෙයින්දෝ ඇය කිසිවක්ම මට පවසන්නට නොසිතන්නට ඇත... කුමාරින් මා දෙසත් එක් වරක් බැලූ පේඩා දොරෙන් පිටවුණාය...

ලිපි වික යළි ලිපිගොනු මත තැබූ ගාන්ත සැහැල්ලු පියවරින් ගොස් හේ කෝපය ගත්තේ... "කවුද දන් හෙට යන්නේ...?" කිසිදු වෙනසක් නොපෙන්වා හේ කෝපය හිස් කළේය...

එක්වරම යළි කථා බහ ශබ්දයකින් නැගෙමින් තිබිණ...

"පේඩා දවල් මගෙන් ඇහුවා එහේ බොස්ගේ ගර්ල්ද ඇවිත් ඉන්නේ කියලා..." මේනකා කීවාය...

"බැල්නින් ඒකම මගෙන් ඇහුවා..." රශෝමා කීවාය.

"යන එන තැන් අහන්න අයිති කෙනා කවුද කියලා අපි අහගමු..." කුමාරි පිහිටුවෙන් කීවාය.

"අහන්න නං පුළුවන් එයාගෙන්... ඉන්පස්සේ කියන ඒවා අහගෙන ඉන්න නමයි බැරි වෙන්නේ..." මේනකා කීවේ මා දෙසද බලමිනි.

"මටත් අහන්න පුළුවන්... ඒත් හඩ පිටවෙයිද දන්නෙ නැ..." රශෝමාද සිනහපුණාය...

"මම අහන්න හිතියලා මටත් මගේ රාජකාරිය කියලා දෙයි... කැමැති නං ඔයා ඇහුවවා කියලා මං අහන්න..." රසික කීවේ රශෝමා දෙස බලමිනි.

"මේ සිය දිවි නසාගන්න වැඩ කරන්න එපා..."

"කුමාරි..." ගාන්ත කථා කළේය... "දෙන්නම මගේ මුත්තට පොතක් සහිත් කරන්න ඕන... උදේ ඒකේ තිබුණේ නැ මග දෙන්නෙම සහිත්ස්..."

"අපි අත්සන් කෙරුවෙ අනික් පොතේ මිස්ට් ජයනාත්..." කුමාරි නැගීටි කීවාය...

"සද්දා මට මතක් කරන්න ඒකේ අත්සන දාලා ඇපා කරන්න..." වෙනත් යමක් කියන්නට පෙර දුරකථනය හඬ නැගුවේය... ගාන්ත පිහිටිය ස්වභාව ගත්තේය...

"හලෝ..." ගාන්තගේ මුහුණ කණස්සදු වෙමින් තිබිණ... කුමක් හෝ වැදගත්විද්දී මට හිතිණ... මම ඔහු දෙසම මෙන් බලාගෙන සිටියේ කිසියම් බියකින්ද යුතුවය...

"ම...කේ..." කිසු හේ දුරකථනය විසන්ධි කළේය...

"එන්දන..." ඔහු මත හඬින් කථා කළේ අනික් දෙසට ඇසෙන්නටය... "අපි දෙන්නට හෙට ලැහැස්ති වෙන්නට..."

"අසනිප වෙනවා කිව්ව තේද...?" නැගුණේ රවීන්ද්‍රගේ හඬය.

මම යළි මේසය මත තිබෙන ලිපිගොනු දෙස බැලිමි...

"අද මං අරගෙ යන්නෙ නැ..." කියමින්ම ගාන්ත, ඔහුගේ මේසය දෙසින් අනික් දෙසට යමින් බව මට වැටහුණේ හඬ ඒ දෙසට යා වූ බැවිනි.

"මට දැනගන්න දෙයක් තියෙනවා... යන එන තැන් හොයන අයිතිය තියෙන්නෙ කාටද...?"

"එයාට එහෙම එකියෙක් ඉන්නවා නං හොඳයි... තැන්තං මේයාට නවත්න්න පුළුවන් මිනිසා කවුද කැගහනකොට..." එන්දන නැමැත්තාගේ හඬ නැගිණ.

"රවී කොහේද යන්න තියෙනවා කිව්ව තේද...? යං අපිත් එක්කම... මං කුමාරිලව බස්සන්න යනවා..."

"ජයසේන පාර දන්නටනේ... කුමාරි නැතත්... තිහැටි පුළුවනි නේ ගෙදරට යන පාර කියන්න..."

"කැ නොගහ ඉදින් ජයේ... මං ලඹලගෙ වැඩවලට හොට දාලා තියෙනවිද...?"

"කුමාරි ඔයාට තනියම යන්න පුළුවන් හේද වෙහිකල් පතේ..." තවකෙක් ඇසුවේය... ඔහු කුමාරි සැක කළා වනැයි මට හිතිණ...

කෙසේ වුවත් සියල්ලෝම මෙන් තරුණ වයසේ සිටි හෙයින්දෝ ඔවුනොවුන්ගේ බොහෝ දේ එකිනෙකාට කියාගන්නා විහිළු කරගන්නා සිරිතක් තිබෙන බව නම් මට සිතෙන්නේ තිබිණි...

"රහෝමටයි... මෙනකාටයි... වෙහිකල් එක ඕනද...? දුන් වෙනදා වෙලාවටම නිසා..." ගාන්ත ඇසුවේය.

"ඕන නෑ බොස් අපට යනැයි... ඒ උනොත් තමයි..." කියූ මෙනකා... "එහෙනං අපි යනවා... සඳුදා උදේ එන්න..." අප දෙදෙනාට කියමින්ම දොර දෙසට ගියාය... රහෝමාද ඇය පසුපසින්ම මෙන් ගියේ දොරින් ඉවත් වෙද්දී අප දෙදෙනාටම අත වැසුවාය... අපද ආචාර කළෙමු...

"අපිත් අත්සන් කරලා එමු..." කුමාරි මට කීවාය. "ඔය් දෙන නියලා යමු..." කී ඇය රසික දෙස බැලුවාය... "රසික දුන් යනවද..."

"නෑ දුමම නෑ... මං මේ ටික අද හදලා තියලා මයිකෝ කෙලම යන්නං... එතකොට ලේසි නේ..." රසික කීවේය.

අපි යළි එද්දී එහි සිටියේ ගාන්තත් රවීන්ද්‍රත් රසිකත් එන්දන නැමැත්තාත් පමණකි.

"එන්දන හෙට කොහොමද..." ගාන්ත ඇසුවේත් අපි ඇතුල් වුණේත් එකවිටය...

"මට උදේට වෙහිකල් එක එවන්නං... මං එන්නං එහේටම..."

"එක හරි... දුන් ...?"

"බයික් එක තියෙනවා..."

"යමුද රවී එහෙනං..."

රවීන්ද්‍ර හිස සැලුවේය.

"කවුද අයිතිකාරි..." එන්දන ඇසුවේ පහළදී වාහනය විය හාලෙන් එතතුරු හරමක් වේලාවක් රැඳී සිටියදීය... "මෙයාද...? නැත්තං මෙයාද..." ඔහු කුමාරි දෙස බලා මගේ දෙසද බැලුවේය... කුමාරිගේ මුහුණට සිනහවක් නැඟුණු අතර මම සබකෝලයෙන් පෙළෙන්නට විමි...

"ගෙස් කරපං..." රවීන්ද්‍ර කීවේය.

"මෙයා නෙවේ නං මං කැමැති... දක්ක ගමං මගේ හිත ගියා..." එන්දන කීවේ ඔහු කුමාරි කවුදයි යනු දන්නා හෙයින් විය යුතුය මම සිතුවෙමි... එන්දන යටතේ නම් කුමාරි කවදාවත් වැඩ කර නැති බව ඇය කියා තිබිණි...

"උඹ මගෙන් ගුටි කන්න යන්නේ..." කියූ ගාන්ත වාහනයේ දොර හැර කුමාරි දෙස බැලුවේය... කුමාරි සිනහසි නැග ගත්තාය... ඉන්පසු මා දෙස බැලුවේත් මමද නැග ගනිමි... ගාන්ත මා පසුපසින්ම මෙන් නැග ගන්නට යද්දී...

"මම හෙට කියට විතර එන්න තම්බවෙයිද..." එන්දන ඇසුවේය... වාහනයට නැඹු පය ආපසු ගත් ගාන්ත එන්දන දෙස බැලුවේය.

"කියන්න බෑ... අපි දෙන්නටම තමයි ඉරිදත් දහලන්න වෙන්නේ..." ගාන්ත කීවේය... එසේනම් ගාන්තට ඉරිදාද නිවාඩුවක් නැති බව මට පිහිණි...

"උඹ දුන් ක්වාටස් එනවා නේද..."

"රස්සාව එතා වෙනවා මමං මේ වගේ වෙනකොට..." ගාන්ත කීවේය.

"ඔය් වෙනදා නං ඔහොම කීව්වේ නෑ..." එන්දන කීවේ ඉදිරියෙන් නගින රවීන්ද්‍රටය.

"කාලයාගේ ඇවෑමෙන් කොට්ටර දේවල් වෙනස් වෙනවද මමං..." කියාගෙනම හැග්ග ගාන්ත වාඩිවී දොර වසා ගත්තේය...

"මේ මිස්ලා දෙන්නා බස්සවන්න යන්නේ..." රියැල්ටර් කියූ ගාන්ත එවර මා දෙස බැලුවේ වාහනය අද්දේදීමය... ඔහුගේ අත එසේ උරහිස මගින් ගියේය... මට කුමක් හෝ කියන්නට යන්නේ යැයි සිතෙද්දී මම ඔහු දෙස බැලුවෙමි...

"එත්සලාට කෝල් එකක් ගන්න..."

"මයාට පුළුවන්තේද නලින්දට කියන්න... මං නෙලිට කෝල් කරලා කියන්නං... නෙලිට කියන්න පුළුවන් කොහොම හරි වත්සිටි එක්කගෙන එන්න කියලා... වත්සිටි නොදනෙන්න මේක කරන්න නං එහෙම තමයි කරන්න වෙන්නේ... මං හැමදාම නෙලිට තරා කරලා තේ එන්න කියන්නේ... කවදද දුන් එන්න කියන්න ඕන..."

ගාන්තට සිනහවක් නැගිණි... ඔහු උරහිස තරමක් මිරිකුවේ මාත් නෙලිකාත් අතර, වත්සි හා මා අතරට වඩා සබදකමක් තිබෙන බව ඔහුට මතක් වූයේ ඒ මොහොතේදී නිසා විය යුතුය...

"මං නලින්දයට රැට කෝල් එකක් දෙන්නං... හෙට ඔෑ හේ අතික් සුමාගේ ඉරිදාට දාගන්න බලන්න..." කියූ ඔහු කුමාරි දෙස බැලුවේය... "කුමාරි මතක ඇතුළු සඳුදාට ලන්ඩ් එක ගේන්න..."

"මයාටත් එක්ක ගේන්නද..." මම සෙමින් ඇසිමි...

"එතා... නැන්දම්ම කියයි... මේ බැණා මත කරදර කරයෙක් කියලා..." ඔහු මට රහසින් කීවේය.

නිවස ළඟටම ආවිට ගාන්ත එතනම වාහනය නැවැත්වුවේය.

"ගේට්ටුව ඇරලා ඔය දෙන්නා යන්න... අපි මෙතනින්ම හරවා ගනිමු..." කියූ ඔහු පළමුව බැස්සේය...

"ඇයි...? ගෙදරට එන්න බෑ ද..." මම ඇසුවේ බැස ඔහු මගින් සිට ගනිමිනි... කුමාරි අතික් දෙසින් බසිමින් සිටියාය...

"බැ සේසාලි... මට වැඩ වගයක් තියෙනවා කරන්න..."

"මොනවද වැඩ කියලා මට අහනුකිද...?" මම ඇසුවේ සෙමිනි, ඔහු මා දෙස බැලුවේ සිනහසෙමිනි... ඒ සිනහවෙන් මගේ ගතම රක්විය...

"මට දෙන්නෙක් තුන්දෙනෙක් හම්බවෙන්න යන්න තියෙනවා... දන් ගිහිං නලින්දට කෝල් එකක් දාලා... අඩාගේ බිහිත් එකේ වත් යන්න ඕන... රැ වෙලා මං කෝල් එකක් දාන්නං... නවයට විතර..."

"මොකද මේ මග...?" ගේට්ටුව දෙසින් ඇසුණේ අපි තිදෙනම ඒ දෙස බැලිමු...

"අප්ප්...?" ශාන්ත පුදුමයෙන් ඇසුවේය...

"මොකද මේ නිවසින් පිට සාකච්ඡාවක්... ගෙදරට ඇතුල්වෙන්න අපේ කෙල්ල තහනං කෙරුවද...?"

"අපෝ නෑ... එහෙම කරන එකක් නෑ මගේ කෙල්ල නං..." ශාන්ත මගේ යන්න බර කරමින් කීවේය... "මොකද...?"

අම්මා එන්නේ අප්ප් අයියා සමග බව ශාන්තට කියන්නට මට අමතක වූ බව මට මතක් වූයේ එවිටය...

"මං නැන්දා එක්කං ආවා... කොහොමද නංගි...?"

"අප්ප් අද මෙහෙද නවතින්නේ..." ශාන්ත ඇසුවේ ගේට්ටුවට අත තබාගනිමිනි...

"ඊර්සියාවද...? බයවෙන්න එපා... මං සටනක් දෙන්නේ නෑ..."

"අපොයි නෑ... මං ලැහැස්ති උනේ... එහෙමනං මගේ වැඩ වෙන දවසකට කල් දාලා පොඩ්ඩක් මේ පැත්තේ එන්න කියලා..."

"මං මෙහේ නවතින්නේ නෑ නේ... මට බෑ ගුටි කන්න... රැ කිස්සේ... කියන කියන එකට..."

මම අතමට මොළවා අප්ප් අයියාට පහරක් දුනිමි... අප්ප් අයියා අත අතගා ගත්තේය...

"ඒ කාලේ වූවි අතක් නේ... දන් පත සයිස්... හරියට රිදෙනවා... මං ඒක ගින්න දා විසුද්ධිලගේ ගෙදර නවතින්නේ..." කියාගෙන ගිය අප්ප් අයියා තරමක් බැරෑරුම් අන්දමින් ශාන්ත දෙස බැලුවේය. "දන් කොහොමද මගේ වැඩේ..."

"අපි සතුටුදායක ආරංචියක් ගන්න බලන්නෙ... එන ඉරිදායින් පස්සේ..."

"තව සුමානයක් ඉවසන්න උනා..."

"ඔක මොකක්ද...? මට අවුරුද්දක් ඉන්න වෙලා තියෙන්නේ..."

ව්‍යාකෘතිය දෙස බලමින් කිසි ශාන්ත යමක් අප්ප් අයියා දෙස බැලුවේය... "එහෙනං මං යන්න..."

"ගිහිං එන්න..." මම නිවැරදි කළෙමි.

"නැවින් ඉන්න එපා..." ඔහු පදය සම්පූර්ණ කළේය. අනිත් දෙසට හැරුණේය... "ජයසේන... මං ප්‍රියවි කරන්නේ... පිටිපස්සෙන් නගින්න..." ඔහු ජයසේනට කියනු අපට ඇසිණ... මමත් කුමාරිත් ගේට්ටුවෙන් ඇතුල් වීම... සේවකයා ගේට්ටුව කරමකට වැසුවේය... අප්ප් අයියා ගේට්ටුවෙන් පිට පිටි නිසා විය යුතුය...

ව්‍යාකෘතිය දෙස බලද්දී ශාන්ත රවිඥාට කුමක්ද කියා මේ දෙස බලා අප්ප් අයියාට එදෙසට එන්නටයැයි අත වැනුවේය... අප්ප් අයියා ව්‍යාකෘතිය දෙසට ගිණිය... ශාන්ත, අප්ප් අයියාට රවිඥා හඳුන්වා දෙන්නට ඇතැයි මට හිතිණ...

"අද ජයසේනායා හොඳ සබ්බුවක් කන්න යන්නෙ..." කුමාරි කීවාය.

"ඇයි...?" මම ඇසුවෙමි... ජයසේනට පිටිපස්සට යන්නට තිබේ ඇයිදැයි මට නම් සිතාගත නොහැකි විය...

"ජයසේන කණ්ණාඩිය හැඳුවා ඔය දෙන්න පේන්න... මං හිතන්නේ... මිස්ට් ජයනාත් ඒක දනගන්නා..."

නළා හඩක් නැගිණ... අප ව්‍යාකෘතිය දෙස බැලිමු... අපට අත වනා ආචාර කළ ශාන්ත අපගේ ආචාරයට යමින් ප්‍රතිචාරයක් දක්වා ව්‍යාකෘතිය විගසින්ම ඇද්දුවේය...

අප සෙමින් සෙමින් යන්නට ගතිමු... අප්ප් අයියා එද්දී ගේට්ටුව වැසෙන හඬ ඇසිණ... ඔහු අප වෙතට ඉක්මණ පියවර දෙක තුනකින් ළං විය...

"කුමාරි දන්නවද...? මේ... අප්ප්... මගේ නැන්දගේ පුතා... ලෝකේ නංගි කෙනෙකුට ලැබුණු ලොකුම කරදරකාර විහිච්ඡාර... ඒ උතාට බොහෝම ආදරණීය අයියා කෙනෙක්..."

"තැන්ක් යූ... තැන්ක් යූ... වෙරිමව්... කොල්ට්ස් අප්..." අප්ප් අයියා කොළරය හදාගත්තේය...

"මට මතකයි... මේ අයියා නේද එදා මිස්ට් ජයනාත්ට හම්බවෙලා කියලා ඔයා කිව්වේ..."

"ඔව්... ඔයා දක්කේ නෑ නේ එදා..." කුමාරිට කිසි මම අප්ප් අයියා දෙස හැරුණෙමි... "මේ තමයි මාත් එක්ක වැඩ කරන්නේ... කුමාරි..."

"ආං... ප්‍රින්සස්ලත් මෙයාත් එක්ක වැඩ කරනවා කියලා දන්නවා... මාත් එනවා එතන වැඩට..."

"ඔන වෙලාවක එන්න... අපිට අතු පතු ගාන්න කට්ටිය අඩුයි මේ දවස්වල..."

"දක්කද... ජාඩියට මුඩියත් හම්බවෙලා තියෙන්නෙ..." අර්ථ අයියා කිව්වා... අපි තිදෙනම සිනහසෙන්නට ගත්ති...

අම්මා ස්තෝත්රයෙහි සිටගෙන සිටියාය...

කුඩා කළ මෙන් ඇය වෙත දිවගොස් ඇයට බදාගන්නට මට සිතුවෙද එය නතර කරගන්නට සිතුවෙත්...

"මොකේද්ද ආවේ..." පුදුමයෙන් මෙන් ඇය ඇසු ගෙයිනි.

"මොකේ ආවත් නැත්තේද... බෑණා හේ එක්කගෙන ඇවිත් තියෙන්නෙ..." අර්ථ අයියා කිව්වා.

"කෝ එකකොට යාන්න..." අම්මා එවර ඇසුවාය...

"වියා අම්මා... හෙයින් වැඩ තියෙන්නා කිව්වා..." කී මම කුමාරි දෙස නැරඹෙන්නි... "කුමාරි... මේ අම්මා... මේ තමයි අම්මා කුමාරි..."

"පාත්විලා එදා ආව වෙලාවේ අපිට අඳුන්හලා දුන්නේ නෑ නේ... එත් අපි කට්ටියම මේයාට බැන්නා... ඉතින් ඉන්න විතර දෙයාටමත් අඳුන්හලා දෙන්න එවැයි... කරදරයක් උනත් කියන්න කරන්න පුළුවන් තේ දුනගෙන තිටියම..."

"ඇත්ත... මාවටත් අඳුන්හලා දිලා නෑහේ මේ කුමාරිට..." අර්ථ අයියා කිව්වා හෙතෙමට යන්නි...

"එතෙතා මේයාද කුමාරි..." අම්මා සිනහවී ඇසුවාය... "දෙදර ආවම නා කියවන්නවා... එත් ඉතින් මේයා මොනම කරදරයක් උනත් කියන්නේ නෑ... මිනේ කියාගෙන දඟලන්නවා මිසත්... මට දුන් විතක් එකලසත් කියෙන්නේ යාන්න නිසා... අපට නොකිව්ව එයා යාන්නට තෑගි දෙයත්ම කියනවනේ... අපිට පණිවිඩ දෙන්නෙ ඒ මේයා තමයි... මේයා... මේයා හොඳයි..." කියවන්නම අම්මා හෙතෙමට කියාය... අපිත් විටුපයින්ම විමු... අත්තිම තොණ අර්ථ අයියාට හොඳින්ම ඇසෙන්නට ඇත්...

"මව්... මේයා හොඳයි... විතයි..." අර්ථ අයියා කිව්වා මගෙන් ඉටියක්ද කන්නි...

"දක්කනේ... කී කැරයක් මං කුටි කැව්ද..." කියමින්ම අර්ථ අයියා පුටුවෙන් වැඩිවිය... අපි තරප්පුපෙළ දෙසට විය නැතිමු...

"නැන්දේ..." අර්ථ අයියා විටුපසට යන්නට නිය අම්මාට නැගැසුවේය... "මේ මොල්ලො දුන් හේ බොඩි තේද..."

"අපි බොන්නෙ නෑ දුන්..." මම හැරී අර්ථ අයියාට නියෙව්වෙමි... කුමාරි සිනහසුණාය... "මයාට හේ මින නං ඉල්ලගන්න... පොඩි නැනට බෙදන්න නොකියා..."

"මේගොල්ලන් හේ බොන්නවා පුතා... කාමරේ ලැහැස්ති කරන්න කියන්නද..."

"එයා නැන්දේ... විසුද්ධි එනකං මෙහෙ ඉන්නෙ... විසුද්ධියා එන්නේ හයහමාර පහුවෙලා හේ... ඒ වෙලාවට ගියාම ඇති... මං එහෙත් රැටත් කන්නෙ..."

"එතකොට පුතා අදම යනව්ද..."

"නෑ නැන්දේ... මං අද එහේ ඉඳලා හෙට උදේම යනවා..."

ඇමත් පතේ විඩාවක් නොතිබුණද, අද දින උදේ සිටම සිටුව එක් එක් සිදුවීම් නිසා සිතට විඩාවක් දනෙමින් තිබිණ...

අර්ථ අයියා යනතුරු අතමිනම දොඩමින් සිටි මම අම්මාටද නියා උඩුගෙණේ කාමරයට විත් යනනක හාත්සිටියේ එහෙයිනි...

කුමාරි පහළට වී අම්මාත් සමග කථා කරමින් සිටි අතර ඇය කාමරයට පමණ පසු ඇයද උඩට ආවාය.

"මොකද කුමාරි..."

"ඇයි..."

"ආවේ..." මම ඇසුවේ ඇය මේතරම් අත්මකින්ම ආවේ කිසිදු යන සැකයෙනි... අම්මා මොන මොනවා හෝ කිව්වදි මට තරමක් සැකයක් නැතූණ හෙයිනි...

"ආත්ට්ට මොල් එකක් ආවා මුමියො..." කියාගෙන ඇය යනක මිනින් වැඩිවුණාය...

"කක්කිද දන්නෙ නෑ..." කියමින්ම මම නැගිටින්නට සැලසෙමි...

"නෑ මං හිතන්නේ... කවුරු හරි යාළුවෙක් වෙත්..." කිසි දෙය බොහෝ විතැනමකින් මෙන් බැලුවාය... මා කිසිවක් ඇසෙත් අසන්නට යන බව ඇයට වැටහුණු නිසාද විය පුත්තය...

"කුමාරි..." මා කටහඩ අවදි කළේ එවර අපහසුවෙනි... "මේයා ඇත්තටම යාන්න එක්ක යාළුවෙලා තිටියද..."

"මං දන්නේ ආරංචි විතරයි හේ නිසාද... මේයා ඇවිත් සිටුණෙ බිය අවුරුද්දට එපිට අවුරුද්දේ මැයි විතර මං දන්න කරමින්... වැරැක් ගත්තේ ඊට පස්සේ... මාස දෙකකට විතර පස්සේ... එතකොට අපි මේගේ නෑ... මං අදහනන්නේ මේවගේ ඊපෝට්ස් වලට මං මිස්ට් අස්තායකත් එක්ක ආවහේ මිට ඉස්සෙල්ලත්... මිස්ට් ජයනාත් එක්ක ආව පසුවෙනි සැරේ මේක..."

"මට යාන්න කිව්වා තමයි... මගෙන් නිත අයින් කරගන්න කිට දෙනෙක් එක්කම එයා යාළු උනා කියලා... ඒත්... මං... නිකුටෙම නෑ මේ විදියට මගිස් එකෙන්..."

"මයා බයවෙන්න එපා නිසාද... මිස්ට් ජයනාත් හොඳ එතර්පට්ත් ඇක්ට්වි මගිසර් කෙනෙක් වගේම තමයි අවංකයි කියන්න පුළුවන්

කෙනෙක්... මිටි ඉස්සෙල්ලත් සැරයක් පේබාට කියලා තියෙනව එයාගේ දේවල් වලට ඇඟිලි ගහන්න එන්න එපැයි කියලා... පේබාට දන් නං ඕන එයාගේ අයිතිය පෙන්න්න... ඉතින් අද කෙළින්ම කීව්වනේ එහෙම අයිතියක් එයාට නෑ කියලා අයිතිය තියෙන කෙනෙක් ඉන්නවා කියලා... ඒ ඔයා... මිස්ට් ජයනාත් ඔයාට ගොඩක් ආදරෙයි නිසාදී... අනෙක දන් ඉතින් එයා හැමෝම ඉස්සරහා ඔයා පිළිගන්නත් ලැගැස්කිසි නේ... නැත්තං ඔබ්බේ වෙහිකල් එකේ ඔයාට එක්කගෙන යන්න එන්න නං හිතන්නේ නෑ කවදාවත්... ප්‍රින්සි වත් එහෙම එක්කගෙන ගිහිල්ලා නෑ... ඔබ්බේ වෙහිකල් එකේ තනියම යවන්නේ..."

"ප්‍රින්සි...?" මම පුදුමයෙන් ඇසිමි.

"ඔව්... වෙහිකල් එක දීලා ගෙදර ගෙනියන්න කියනවා මිනක් එයා එන්නේ නෑ... බයික් එකේ එක්ක ගෙන යනවා ඇත්තේ එයා ප්‍රින්සිලගේ ගෙදර යන දවසට විතරයි වෙනත් ඕන... අපි ඒ කිසි දෙයක් දන්නේ නෑ නේ... අනික මිස්ට් අබ්දුල්ට ඔයාට අඳුන්නලා දුන්න මො එං දැනගන්නා මිස්ට් ජයනාත්ට වගේ ඔයාට හැමෝමම ඉන්ට්‍රඩ්‍රස්ස් කරලා දෙන්න කියලා... ඔයා ඊයේ කීව්වට සැකයි කියලා... එහෙම වෙන්න බෑ... එක අමතක කරන්න... කිසිම සැකයක් තියාගන්න එපා... මම දන්න තරමින් මිස්ට් ජයනාත් කරක් උනේ ඔයාගේ පුත්තෙක් එක්ක... දන් ඒවා ඉවරයි... ඒ කාලේ වෙච්ච කළුපර පැත්තක් තමයි දන් එයා එළි පෙහෙළි කරන්න යන්නේ... ඔයාට තියෙන්නේ එයාට උදව්වෙන්න එක... මට මෙහෙම කියන්න බෑ... පුමානසක්ම එක දිගට බිලා බිලා මැරෙන්න යිය වෙලාවේ රයිකයි... අර මිස්ට් පතිරගොඩයි ගිහිල්ලා තමයි යං තං මෙල්ල කරගෙන තියෙන්නේ... මිස්ට් පතිරගොඩට ඒ කාලේ ඉදන්ම මිස්ට් ජයනාත් එකතු වෙලා ගිවියා... අහන්නෙත් ඒ මහුස්සයා කියන දෙයක් විතරයි... මිස්ට් ග්‍රැන්ක්ලින් පවා සමහර දේවල් කියවන්නේ ඒ පැත්තෙන්... මිස්ට් පතිරගොඩට ඔයා අඳුන්නලා දුන්නා කියන්නේ... වෙන කිසි දෙයක් ඕන නෑ කියන එක... මිස්ට් ජයනාත් මිස්ට් පතිරගොඩට කවදාවත් බොරුවක් කරන්න හිතන්නේ නං නෑ... මං ඒක හොඳටම දන්නවා..." කුමාරි මගේ සැකය මුළුමනින්ම දුරු කරමින් කථා කළාය...

"රයෝ කීව්වේ... පේබා එක්ක... හෝටලේක..."

"නිසා..." ඇය කථා කළේ තරවුවුවෙනි. "ඒ ඒ කාලෙ... එතකොට එයා දන්නේ නෑ ඔයා බැඳලා නෑ කියලා... පිරිමින්ට අමාරුයි ආශාවන් තද කරලා තියාගන්න... පේබා ආව නං එක්ක යන්න ඇති... ඒත් එක හෝටලේක ගිවියට... එක කාමරේක ගිවියා කියලා අපි හිතන්න කොහොමද...? මං හිතන්නේ නෑ මිස්ට් ජයනාත් එව්වර මෝඩයෙක් කියලා... තමන්ගේ යටතෙ ඉන්න කෙල්ලෙක් එහෙම ගෙනියන්න තරං..."

විශේෂයෙන්ම පේබා ගැන දන්න කෙනෙක් නිසා... එයා වගේ කෙනෙක්..." කුමාරි කියද්දී එය තම සැමුවක් බව මට සිතිය... ගාන්ත මෝඩයෙක් නොවේ... ඔහුට පේබා අවශ්‍ය නැත්නම් ඔහුට ඇයගෙන් වෙන්වන්නට හැකි අයුරින්ම... පේබා අවශ්‍ය වී සිටියේ නම් එලෙසම එක්වෙන්නටත් ඔහු කිසියම් ආකාරයක පියවරක් ගනු ඇතැයි දන් මට සිතුවේ ඔහුගේ බොහෝ දේවල් ගැන මා දැනගනිමින් සිටින හෙයිනි.

"පුංචි නෝනා..." කියාගෙන නන්දා ආවාය... "කැමට එන්න එ..."

"යමු..." කියාගෙනම මම නැගිටිමි...

දුරකථනය හඬ දුන්නේ මම අතුරුපස ගනිද්දීය.

"ගාන්ත වෙන්න ඇති..." ඉබේට්ම මෙන් කියවෙද්දීම මම අතුරුපසද අමතක කොට දුරකථනයට දිව ගොස් රිසිවරය ගසිමි... මට වැරදුණේ නැත.

"පේකලි..."

එක්වරම ඇඟිවුණු දුඹි හැඟීම තත්පර දහයක දොළහක කාලයකට මා ගොළු කරමින් තිබිණ... ඒ කටහඬ සවණට යොමුවෙන්නේ සැමදාම මගේ සිසොලයම රත්වන බව මට සිතිය... එය නවතාගත නොහැකිය...

"පේඩියෝව විසුන් කරගන්න අමාරුද නැත්තං..." ඔහු ඇහුවේය... ගත්තේ මා බව ඔහු සිතුවේ කෙසේද...?

"කොහොමද දන්නේ මං කියලා..." මට ඇසිණ...

"නැත්තං ඉතිං සැහෙන වෙලාවක් මේක සයිලන්ස් වෙන්නේ නෑ නේ..." ඔහු කියද්දී මට සිතහවක්ද නැගිණ... එය සත්‍යයකි.

"කොහේ ඉදන්ද දන් කථා කරන්නේ..."

"ටෙලිෆෝන් එකක් ලග ඉදගෙන..."

"දන්නවා... නැත්තං ඉතිං... ටෙලිෆෝන් එක තියෙන්නේ කොහේද..."

ඔහුගේ සිතහවක් නැගුණද ඔහු පිළිතුර දුන්නේය.

"නලින්දලගේ..."

"ආ...නේ... මම හෙලිව කෝල් එක ගත්තේ නෑ නේ... අම්මත් එක්ක කථා කළා... මහන්සි වගේ නිසා විකක් හාන්සි වෙලා ගිවියා..." මට වැකිය තවදුරටත් ගෙන යන්නට ලැබුණේ නැත.

"ඕ... මං ලග ගිවියනං මටත් හාන්සිවෙලා ඉන්න තිබුණා..."

"නැති එක හොඳයි... නැත්තං මට හෙත්සිය ඇරගන්න ගම්බවෙන එකක් නෑ..."

"මහත්මිය කරවන්න නිවුණා තව විකත්..." එයටද පිළිතුරක් ලැබී තිබිණ.

"නළින්ද මොකද කිව්වේ...?"

"නළින්ද සෙට් කරගනියි... එන ඉරිදා... ඔයා නෙළිකට හින් සිරුරේ කරා කරලා වත්සලාව එක්කගෙනම එන්න කියන්න..."

"යන්න..." මව එක්වරම කියවුණේ පර්මාගේ පුත්තය යළිත් සිතට දැනෙද්දීය... එය මගේ හදවතේ තවමත් දිලිසීමක් තිබිණ.

"ඇයි...?" ඔහු ඇසුවේ රහසිනි... මගේ සියොළකම රන්බු හෙයින් එවැනි දේවල් මෙලෙස ඇසීම නොතරම් කමක් වේදැයි තරමකට කල්පනාවක්ද නැතිණ...

"ඇයි කෙල්ලේ...? මොකක්ද අහන්න ගියේ...? ඔන දෙයක් මට කියන්න අහන්න ඔයාට පුළුවන් නේද...?"

ඒ ස්වරය මගේ සිතට ඇති කළේ සහනයකි... එහි ආදරය සෙනෙහස නොඅඩුව ගැබ්ව තිබිණ... එහෙත් එකල ඔහු මගේ සිතට තව වැද්දු අදහසක් ලෙසින් තවමත් ඔහුගෙන් යමක් ඇසීමට මගේ තරමක බියක් තිබෙන බව ඔහුට දුන් මට කියාගත නොහැකිව තිබිණ...

මගේ සිතට දැනුණේ ඔහුට තුරුල්ලි සිටීමට ආයාචනා... එහෙත් තවමත් මට අවශ්‍ය වීමක ඔහුට තුරුල්ලිත්තට මට අයිතියක් නැත... මගෙන් දිගු හුස්මක් නිකුත් විය...

එය එදෙසටද ඇසෙන්නට ඇත...

"කෙල්ලේ... ඔයා මොකක්ද ලොකුවට හිතනවා... රස්සාව දමලා ගහලා හෙට උදේට මං එන්නද මොකද කියලා බලන්න..."

ඔහු එලෙස නොකරනැයි කාට කිව හැකිද...?

"පිස්සුද...?" මට ඇසිණ.

"ඔයා උදේ ඔහිස් එකේ වෙච්ච දේවල් ගැන හිතනවා නේද...? විසඳන්න පුත්ත කියෙනවා සේපාලි... ඔයා මාව සැක කර කර එහෙට මෙහෙට හිත දුවවන්න එපා... මට උදව් ඕන... කාලය ඕන... ඒ දෙකම දෙන්න පුළුවන් ඔයාට විකරයි... ඔයා එක තැනක හිටියොත් මට ලේසියි... ඔයා අසනීප වෙන්න ගත්තොත් එක එක ඒවා හිතලා... මට... ඒවා ගවිහැටි විසඳගන්න බැරිවෙයි... එකකොට තමයි ජීවිතේ අඩුල් වෙන්නේ..." ඔහු මඟකට නිහඬ විය... "ඇයි කරා කරන්නේ නැත්තේ...? ඔයාට තේරුණාද කෙල්ලේ...?"

"මං උත්සාහ කරනවා තේරුම ගන්න..."

"මං ප්‍රාර්ථනා කරනවා උත්සාහය හරියන්න කියලා... අපි

දෙන්නගෙම නොදම... එකකොට... ඔයා අහන්න ගියේ ඒකට අයිති එකක්ද...?"

"මං නතිලන වෙලාවක කියන්න..."

"තනිවෙන වෙලාවල්වල කියන්න නෙවෙයි නේ... කරන්න නේ නොඩක් දේවල් කියෙන්නේ..."

"හැම තිස්සෙම කරා කර කර ඉන්න හම්බවෙන එකක් නෑ නේ... නිකං ඉන්න වෙලාවකුත් ඇතිනේ..."

ඔහුට ඔහු හඬින් සිතහවක් යනු මට ඇසිණ... මව වැරදීමක් වූ නමුත් මට තේරුණේ මා කිසි වැඩියේ සිතහසෙන්නට තරම් දෙයක් නොවූ මව මට සිතෙද්දීමය.

"එකකොට නං කියන්නම බෑ..."

"හරි... හරි... ඔයා හරි... බිඳින්නත් බයයි... මාව ලෙඩ කරන්නද කොහේ හදන්නේ..."

"පිස්සුද...? සුමානෙකට දවසයි මං ඔයා ලගට එන්නේ..."

"ඉතිරි ටික පේඩා ඩැක්කි... මල්ලිකා ඒ ලගද...?"

"නැහැ... එක දවසකට ආවහම ඉතුරු දවස් ටිකට මටත් පණ නැතිවෙයි වගේ ඔයා මේ විදියට කරා කරොත් නං..."

"ළඟ හිටියනං ගුවියක් කනවා..."

"සේපාලි මේ... මං ගුවි කැව්ත් කමක් නෑ... අනං මනං වලින් ඔයාගේ ඔළුව පුරවගෙන ලෙඩ වෙන්න විතරක් එපා... හැම දෙයකට හරි ගියයි... පස්සෙන් ඔයා මට නැතිවෙන තැනට වැඩ හදාගන්නවා කියන්නේ... කපුට වලට වගේම ඔයාගේ හැම දෙයක්ම අයිති මට විතරයි... අනික ඒක අනික් පැත්තටත් කියෙනවා... මේවිටර දවසක් කාලෙ කාලෙ උනත්... මං දුන් ඔයාගේ... මගේ හැම දේමත් ඔයාගේ... ඒක හොඳම දෙනෙන්නේ ඔයා මාව වරදවලා වටහාගෙන වැරද්දක් උනොත්... ඒක නිසා මං හැම තිස්සෙම කියන්නේ ඔපාදා ඇහැටිවට කමක් නෑ... ඒත් ගැලිලා ඉන්න එපා... එව්වරයි... මං කියන්නද කෙල්ලේ...? දුන් මං යන්නන් මන... ආයේ හෙට හවසට පුළුවන් නං තෝල් එකක් දෙන්නං... බලාපො... රාත්තු නං වෙන්න එපා... සුවර් කරන්න බෑ... අරුං එක්ත කොහේ නොහේ යන්න වෙයිද දන්නේ නෑ නේ..." එක දිනට කියාගෙන කොහේ නොහේ යන්න වෙයිද දන්නේ තෝල් දෙකට... කිවේ මා කිසිවක් ගිය ගාන්න... "කිස් එක අද දෙන්නේ තෝල් දෙකට..." කිවේ මා කිසිවක් කියන්නටද පළමු පුරකථනය විසන්ධි කළේ සිතාමාත්‍යය හඬක්ද මගිනි.

එදින මට කෙදිනකවත් නැති කරම් වූ ප්‍රච නින්දක් ලැබුණේ කෙසේදැයි කීමට නම් මට නොහැකි විය...

පණස් නවය

සෙනසුරාල උදයම පැමිණි ප්‍රියා මාත් කුමාරින් සසියම් ශාර්දූලෙන් නිවසට ගියාය... මගේ ඇසුම් සුදානම් වෙමින් තිබිණ... ඒ ඉන්නා කාලය තුළ ඇසුම් වික නිමාකාරයෙන් සකසා ගැනීමට ඇයට අවකාශ තිබිණ.

"ආයෙන් සැරයක් අපිට ඇවිත් තියෙනවා ප්‍රියඩල් මේ එකක් කරන්න..." ශාර්දූ කීවේ මගේ ඇසුමක් සිවුරට දමා එහි හරි වැරදි සොයද්දීය.

"ප්‍රියඩල් මේ එකක්..." කුමාරිට ඇසිණ.

"ඔව්... අපි එක සැරයක් කළා... ඉන්න මං ලක ඇල්බම් එකක් ඇති..." කියාගෙන ශාර්දූ නැගිටිද්දී...

"කවදද..." ප්‍රියා ඇසුවාය.

"දෙසැම්බර් වල... මොකද සේපාලි එනවද..."

"දුන් අවසර ගන්න කෙනෙක් ඉන්නවා හේ..." කීවේද ප්‍රියාය.

"දෙන එකක් නැතිවෙයි... ඒකට ගිය තිසාගේ දෙන්නා දෙපැත්තට වෙන්න උනේ..."

"ඒකට ගිය තිසා නෙවෙයි... එයාගේ තියෙන පිලමොට්ටල කං වලට... දං නං විකක් හොඳයි... තද වෙන ඒකේ සිමාවක් තියෙන්න එපයි..." ප්‍රියා කිසුවේ ශාර්දූ ඇල්බමයක් කුමාරිට දෙන අතරය...

"මේකේ තියෙන්නේ ගිය සැරේ ප්‍රියඩල් මේ එක... බලන්න අනුන කපුරුවත් ඉන්නවද කියලා..." ඇය කීවේ එය ගත් කුමාරිටය... කුමාරි බොහෝ ඕනෑකමින් අපේ සංදර්ශනයේ එදින ගත් ඡායාරූප බලන්නට ගත්තාය... එහි සංදර්ශනයේ පමණක් නොව ඔවුනොවුන් විහිළුවට ගත් ඡායාරූපද අන්තිමට දමා තිබිණ... ඒවාට නම් කුමාරි සිතාපසුණේ විනෝදයෙනි...

"මේක නං වොල්..." ඇය සිතාපසුණේ මාත් රෙජින් ගත් ඡායාරූපය බලමිනි... "මතමාලයා වූ වොන් කෙනෙක්..."

"ඔයාට ඒක තේරුණාට ඔයාගේ විශ්ව ඒක තේරුණේ නැ... ඒක හේ වැරද්ද..."

"මොකක්ද..." ඇය අන්දමන්ද වී ඇසුවාය.

"ඔය ගොවෝ එක බලලා තමයි අරයා හිතලා තියෙන්නේ දෙන්නා බැඳලා කියලා..."

"ඒක වෙන්න පුළුවන් ප්‍රියා... අපිට ඒක තේරුණාට... ඒ ගොවෝ එක විතරක්ම දුක්ක කෙනෙකුට ඒක එහෙම නෙවෙයි කියලා හිතන්න අමාරුයි... මං දුන් බැඳුවේ ඔක්කෝම එකට හේ... අනික පාට දෙකක් තියෙනවා කියලාත් පේන්නේ හොඳටම බැඳුවොත් හේ... නිකමට බලන කෙනෙකුට ඒක පෙනෙන්නේ නැ... පිරිමියෙක්ට නං කොහෙත්ම නොයාගන්න බැරිවෙයි... අනික සැකයකින් හේ බලන්නේ... පාට දෙකේ වෙනස නං පේන්නෙම නැ..."

"හොඳ වෙලාවට... එහෙදී රෙජියා හම්බලනේ ශාර්දූත් එක්කම... නැත්තං ඉතින් හිතයි අපි බොරු කියනවා කියලත්..."

"දන්නවද සේපාලි... විසුද්ධිය රෙජියා පළු පැලෙන්න බැන්නේ... සද්ද නැකුට අහගෙන හිටියා..." ශාර්දූ කීවාය...

"මට කිව්වා බැන්නා කියලා... මං ඒත් හිතුවා බොරු කියලා..."

"නැ ඒක උනේ රෙජියා විසුද්ධිය දෙන්නම හිටියේ හරි නිත් අමාරුවෙන් හේ ඔයා ගැන... ඒ මොකද අපි නෙවෙයිනේ එදා ප්‍රශ්ණේට මුහුණ දුන්නේ... ඒ දෙන්නා... ඔයා ගැන එදා ඒ දෙන්නටම පුළුම් දුක්ක හිතිලා... රෙජියා විසුද්ධිය දෙන්නත් හිතලා නැ ඔයා එයාට එව්වර ආදරයක් ඇති කියලා... රෙජි පස්සෙදින් මාත් එක්ක කිව්වා... ඔයා එයාට බිදාගත්තේ ඇති කියලා... රෙජි පස්සෙදින් මාත් එක්ක කිව්වා... ඔයා එයාට බිදාගත්තේ ගාන්ක කිය කිය එ... එයා කරා කරාම අයින් වෙනව එ... ඇස් දෙක පියාගෙන ආයේ කිව්වු වෙනව එ..."

"ඒ දෙන්නා තියා ශාර්දූ මාත් දුනගෙන හිටියේ නැ... මේයාගේ හිතේ තිබුණේ හරියටම මොකක්ද කියලා... ඇත්තටම මං එදා රෙජි එක්ක නටන්න යන්න දුන්නේ ඒක හින්දා... මේයාට මේයාගේ හිත තේරුං ගන්න බෑ කිය කියනේ හිටියේ..."

"දෙන්නා සැහෙන්න ප්‍රශ්ණයකින් වගේ බේරිලා තියෙන්නේ..." කුමාරි කීවාය...

"කියලා වැඩක් නැ කුමාරි... මාස හයක් මේයා අසනීප වෙලා හිටියා... මං මේ හොල්ලන්ගේ හෙදර පදිංචි වෙලා වගේ ඉඳලා තමයි මා නං ගොඩ දාගත්තේ... මාත් එක්ක විතරනේ කරා කවේ..."

"එක හිත්දා තමයි පොඩ්ඩක් ඇත්තං දුන් මිස්ට් ජයනාත් හොයන්නේ බලන්නෙන..."

"ඒ කාලෙන් එයා එහෙම තමයි... මෙයාගේ නැම එකකටම හොස්ස දික්කරගන්නෙන... ඉතින් ප්‍රශ්නේ උග්‍ර උනා... ඒක වෙලාව..."

"ඒ දවස්වල හරිල් බැඳලා කියලා නං අපි දනගෙන ගිටියා... ඒ දවස්වල අපිත් එක්ක මිස්ට් ජයනාත් ගිටියේ... රසික තමයි මට ඇත්තටම විස්තරේ කිව්වේ..." කියාගෙන ගිය කුමාරි තරමක් දුරට ගාත්ත මේ ප්‍රශ්නයට මුහුණ දුන් අයුරු ඇය දනගත් අන්දමද විස්තර කළාය...

ඉන්පසු ව සියල්ලම විසඳා ගත් පසු... රෙජි සහ විසුද්ධි එකතුවී ගාත්තට බැන්න අයුරු ගාර්ථා විස්තර කරද්දී මට මා ගැන දුකක් හා කලකිරීමක් දනෙමින් තිබිණ... මුළු කාර්යාලයක පාලනය සියතට ගෙන සියල්ලන්ටම අණසක පතුරුවන ගාත්ත බැන්නෙන් බැණ අඩංගු ගැනීම් වලට ලක්වුයේ මා නිසා නොවේදැයි සිතන විටදීය...

එහෙත් මා වෙනුවෙන් ඔහු ඒ සියල්ල විඳවා ඇති අතර... රෙජි හෝ විසුද්ධි ගැන එකදු නොරිස්සුම් සහගත වචනයක් හෝ පිට නොගිවීම මට සැහෙන සතුටක්ද අත්කර දෙමින් තිබිණ...

නිවසට පැමිණි විගස මම හෙළිකා හා කථා කොට ඉරිදා දිනය සුදානම් කරගනිමි...

ඉන්පසු ඉරිදා ගාත්ත නොපැමිණියද ලකී ශිරෝමි හෙළිකා හා ප්‍රේමනීද අප නිවසට පැමිණියහ... නලින්ද සමග කාරයෙන්... විත්සලා මිතුරියකගේ නිවසට ගිය බවත් ඩල්සිට හා ටියුඩර්ගේ අද පන්ති බවත් කියැවිණ...

මම ඔවුන්ටද කුමාරි හඳුන්වා දුනිමි...

සැහෙන වේලාවක් දගලමින් නටමින් තොරතුරු හුවමාරු කරගනිමින් සිටි ඔවුන් හොඳ ආරංචියක්ද පැවසුහ... සුදත් සද්දා සිට යළිත් වැඩට පැමිණෙන බැව් දන්වා තිබුණ බවය.

"සුදත් එතකොට දුන් නවතින්නේ කොහේද..."

"මෙහේ නවත්ත ගත්ත නං හරි..."

"මමම නැතුවද..." ශිරෝමි ඇසුරේ එලෙස කිසු ප්‍රේමනීගෙනි...

"ඇයි එහෙම කිව්වේ..." එය විසඳාගත නොහැකි වූ කුමාරි ඇසුවාය...

"සුදත් මෙයා එක්ක යාප්වෙයි කියලා බයෙන් තේ මෙයාගේ මහතැන හැමතිස්සේම සුදත් එක්ක කෙළ ගන්න යන්නේ..." ශිරෝමි කුමාරිට විස්තරය දුන්නාය...

"මාමාලගේ ගෙදර ඉඳන් එනවා කිව්වේ..." හෙළිකා කිවාය

"ඒක හොඳයි... ඉඳිටලා කෝල් එකක් හරි දාවිනේ..."

"දිලා බැණුම් අහවිනේ..." එවර කීවේ ලකීය.

"ඔයා දන්නේ කොහොමද..."

"ලෑ මට ඊට පස්සෙන්දම කෝල් එකක් දාලා කිව්වා... මුට් හං ඉස කුඩිවිටි දෙකක් දම්මත් වැඩක් නැ කියලා සේපාලි ගැන තියෙන පිස්සුව නැති කරන්න කියලා..."

"ඇත්ත තේ... නැත්තං හිටේ යන සයිස් වැඩක් කරනවද... මොළයක් තියෙන මනුස්සයෙක්..." ශිරෝමි කිවාය.

"ඒක ගැනුත් දනගන්න ඕන... දුන් ගාත්ත ඔයගොල්ලෝ හරි ලස්සනට ආස්සරේ කරේ... නංගිලා වගේ... ඕන එකකට ඉදිරිපත් වෙලා... වතවර කමට නං වතවර කමට... හොඳකමට නං හොඳකමට... උගේ හියරිය තේ... ඇහැට ඇහැ... දතට දත... හියරිය වෙනස් උගේ සේපාලිට විතරයි..."

"රෙජිට ගැහැට්වේ නැත්තේ පුදුමයි..." නලින්ද කීවේය...

"එතන උගේ... ඒකා හිතුවේ සේපාලි රෙජිට කැමැත්තෙන් තිටියා කියන එකතේ... සේපාලිගේ කැමැත්තට එයා ඉඩ දුන්නා එව්වරයි..."

දහසක් දේවල් නොනවත්වා කථා කළ ඔවුහු පිටත් වූහේ රාත්‍රී හතද පසුමු පසුය.

කථා කරගත් පරිදි ගමන ගැන ඉරිදා දිනය යොදාගත් බවත් විත්සලා එන බවත් හෙළිකා මට දෙනුම් දුන්නාය...

ඉන්පසුදා උදයෙන්ම අප ඇද පැළද ගත්තේ හතහතාර වෙද්දී එන බව ගාත්ත කියා තිබූ හෙයිනි... පහළට එද්දී අම්මා බත් පාර්සල් දෙකක්ද සුදානම් කර තිබුණාය...

"අම්මාට මතක් උන නිසා හොඳයි... නැත්තං අදත් පළ පැලෙන්ත බැණුං අහගන්න තිබුණා..." මට උදය ආහාරය ගනිද්දී කියැවිණ...

"කාගෙන්ද...? මොකකටද..." අම්මා පැණ දෙකක්ම නැගුවාය.

"ගාත්තගෙන්... ලන්ච් එක නොගෙනාවට... එදා අපිට අහිතක උණාගේ..." මම කීවෙමි.

"ඉතින් කොහෙන්ද කැවේ..."

"නැ ආන්ට් එහේ කැන්ට්මේ නැම හොඳයි... මට අහිතක උනා... කන්න ගියාම ටිකක් වෙලා යනවා... අපිට ඉතිං මෙහෙම හදිසි වැඩ ආවාම ගොඩක් වෙලාවට කැන්ට්මේත් කන්නෙ නැ... එළියට ගිහිත් කන්නෙන... නැත්තං ගෙවල්වලින් ගේන්නේ... මිස්ට් ජයනාත් අහනකමි මට අමතක වෙලා තිබුණේ එදා..."

"ඉතින් මොකද උනේ...?"

"බැණ බැණ අපිට එක්කගෙන ගියා... එයා කන්නේ පිටින් නේ..."

"එයාටත් එක්ක බත් එකක් බෙදන්න තිබුණා..."

"මං පෙරේදා ඇහුවවා... එයා කීව්වේ... බැණා කරදරකාරයෙක් කියලා හිතයි කියලා..." මම ශාන්ත කී දෙයම පැවසුවෙමි.

"පිස්සු..." අම්මා කටකොණට සිනහවක් පාවායා... "ඔයාට වඩා එයාට සැලකුවොත් ඔයා තරහවෙයි කියලා මට කීව්වේ..."

කුමාරි සිනහසෙන්නට ගත්තාය...

"කොයි වෙලේද අම්මට මික කීව්වේ...?"

"ඊයේ රෑ දහයට දහයාමාරට විතර කෝල් එක ආවේ... ඔය දෙන්නම නිදි... ඇහැරවන්න එපා කීව්වා... වැරදිලාවත් හොඳ හිතක් දක දක හිටියොත් හෙට බොක්කිං පාරවල් ටිකක් කන්න බැව් නිසා..."

"අම්මා මොකද කීව්වේ...?"

"මං මොනවා කියන්නද... එයා වෙ පටි ගාලා කියවාගෙන කියවාගෙන ගියා... උදේට බත් පාර්සල් දෙකක් කුමාරිටයි සේපාලිටයි දෙන්නටම දෙන්න කීව්වා... වෙහිකල් එක හතහමාරට එනවා කීව්වා... තිබ්බා..." අම්මා කියද්දී මගේ මුට්ටු සිනහවක් ආවේ ශාන්ත ඉඳහිට කාර්යාලයේදී අණ පණත් එක දිගට නිකුත් කරන අන්දම මතකයට එද්දීය...

"නව එකක් කීව්වා... කෙල්ලෝ එක්ක ලන්ඩ් වලට ගියාම බියර් එකක්වත් බොන්න බැව්වෙනවා කියලා කීව්වා..." අපි නැගිටිද්දී අම්මා කීවාය...

"බොරු ආන්ටි... මිස්ට් අබ්දුල් බොන්නෙ නැ... ඒක හින්දා එයාත් එක්ක ඵලියට යන එකම එක්කෙනා මිස්ට් ජයනාත් විතරයි..."

"ඒ දවස්වල සෙල්වරාජන් එක්කත් යනවා මට හම්බවෙලා තියෙනවා..."

"ඒ කාලේ එයාත් බිච්චෙ නැති එක්කෙනෙක්..."

හරියටම හතයි නිහ වෙද්දී කාර්යාලයීය වාහනය නිවසට පැමිණෙමින් තිබිණ... ශාන්ත වාහනයෙන් බැස්සේ අම්මාට සිනහසීගෙනය...

"අද උදේ කියවද අම්මා මේ දෙන්නා නැගිට්ටේ...?"

මම බැලුවේ රියැදුරු දෙසය... ඔහු සැහෙන ප්‍රශ්නයකට මැදිවූ බව පෙනෙන්නට තිබිණ...

"හයහමාරට විතර..."

"උදේනම් නැගිටලා දෙන්නට උයාගන්න කියන්න..." අම්මාට කියූ ශාන්ත අප දෙදෙන දෙසම බැලුවෙය...

"එක දවසයි..." අම්මා කීවේ මා දෙස බලමිනි.

අපි දෙදෙන වාහනයට නැග පසු ඔහු ඉදිරි අසුනට නැග්ගේය... ඉන්පසු අම්මා දෙස බැලුවෙය... "ගිහිත් එන්නං අම්මා..."

"කුමාරි..." ඔහු වාහනය පාරට දමූ විගස කටා කළේය... "අද නං මහත්සි වෙන්න වෙයි... මං රයිකටත් කියන්නං... ඔය හතරදෙනාට ඉක්මණට කරගන්න බැ කියලා හිකුණෙත්... තව කවුරු හරි ගන්න..." ඔහු සටහන් පොතක් කුමාරිට දිල කළේය... "මේකේ වෙටාස් වහයක් ඇති... වයිජ් කරන්න... සේපාලිට කියලා දෙන්න... ලන්ඩ් එක අරගෙන වාර්ට් එක හදල දෙන්න මට කුනට විතර මින වෙයි..."

"මිස්ට් ජයනාත් කොහොමද දන්නේ එදා ලියුම වයිජ් කළේ ටයිපිස්ට් කෙනෙක් නෙවෙයි කියලා..." කුමාරි එක්වරම ඇසුවාය.

ඔහු සිනහසී මා දෙස බැලීය... මම සිහිතලවී ගියෙමි...

"මං සේපාලි ගේ ලියුම වයිජ් කරපුට දකලා තියනවා..."

"ඊයේ නෙලිකලා ආවා..." මම කීවෙමි...

"දිනයක් දාගත්තද...?"

"ඕව්... සුදත් අද වැඩට එනවා කීව්ව්ව..."

"ඔයාටද කෝල් කළේ...?"

මට සිනහවක් නැගුණද මම එය නවතා ගතිමි... ඔහු කිසියම් සැකයකින් පෙළෙන්නා වැනිය. "ලකිට කියලා තියෙන්නේ..."

"මට මතක් කරන්න කෝල් එකක් දෙන්න... ලන්ඩ් එකට ආව්ම..."

රියැදුරු ජයසේන මේ ගැටළුව ලිහා ගැනීමේ කැපක යෙදී සිටින බව මට පෙනෙන්නට තිබිණ... වරක් කුමාරිද මා දෙස සිනහසී බැලුවේ... ජයසේනගේ දෑස් එහෙ මෙහේ ගමන් කරනු මාද සටහන් කරගත් බව දනගත් නිසා විය යුතුය... එහෙත් ආය කිසිවක් නොකීවේ ශාන්ත සිටි නිසා බව මම දනගතිමි...

දිනය සම්පූර්ණයෙන්ම ගතවූයේ එක දිනට වැඩ කිරීමෙනි... සැහෙන විඩාවක් හා තෙහෙට්ටුවක් දුණුනද රයිකත් මේතකාත් දෙදෙනගේ විහිළු තහළ නිසා අපගේ කාමරය තුළ විටෙක විනෝද සාකච්ඡාද වී තිබිණ... සුඵ්වද මෙම සමාගමයට එක්වූයේ නම් කෙතරම් හොඳදැයි මට වරෙක සිහිණ...

"ඉතින් මොකද උනේ...?"

"බැණ බැණ අපිට එක්කගෙන ගියා... එයා කන්නේ පිටින් නේ..."

"එයාටත් එක්ක බත් එකක් බෙදන්න තිබුණා..."

"මං පෙරේදා ඇහුවවා... එයා කිව්වේ... බැණා කරදරකාරයෙක් කියලා හිතයි කියලා..." මම ශාන්ත කී දෙයම පැවසුවෙමි.

"පිස්සු..." අම්මා කටකොණට සිනහවක් පැවැය... "ඔයාට වඩා එයාට සැලකුවොත් ඔයා තරහවෙයි කියලා මට තිව්වේ..."

කුමාරි සිනහවෙන් හත්තාය...

"කොයි වෙලේද අම්මට ඔක කිව්වේ...?"

"ඊයේ රැ දහයට දහයාමාරට විතර කෝල් එක ආවේ... මම දෙන්නම තිදි... ඇහැරවන්න එයා කිව්වා... වැරදිලාවත් හොඳ නිකයක් දක දක හිටියොත් හෙට බොක්සිං පාරවල් විතක් කන්න බැරි නිසා..."

"අම්මා මොකද කිව්වේ...?"

"මං මොහොත කියන්නද... එයා මට පටි ගාලා කියවාගෙන කියවාගෙන ගියා... උදේට බත් පාරකල් දෙකක් කුමාරිටයි සේපාලිටයි දෙන්නටම දෙන්න කිව්වා... වෙහිකල් එක හතහමාරට එනවා කිව්වා... තිබ්බා..." අම්මා කියද්දී මගේ මුට්ටු සිනහවක් ආවේ ශාන්ත ඉරහිට කාර්යාලයේදී අපි පණත් එක දිගට නිකුත් කරන අන්දම මතකයට එද්දිදි...

"තව එකක් කිව්වා... කෙල්ලෝ එක්ක ලන්ටි වලට ගියාම බිසර් එකත්වත් බොන්න බැරිවෙනවා කියලා කිව්වා..." අපි නැගිට්ද්දී අම්මා කිවාය...

"බොරු ආන්ටි... මිස්ට අබ්දුල් බොන්නෙන නෑ... එක හින්දා එයාත් එක්ක එළියට යන එකම එක්කෙනා මිස්ට ජයනාත් විතරයි..."

"ඒ දවස්වල සෙල්වරාජන් එක්කත් යනවා මට හම්බවෙලා තියෙනවා..."

"ඒ කාලේ එයාත් බිට්ටේ නැති එක්කෙනෙක්..."

හරියටම හතයි නිහ වෙද්දී කාර්යාලය වාහනය නිවසට පැමිණෙමින් තිබිණ... ශාන්ත වාහනයෙන් බැස්සේ අම්මාට සිනහව්වෙනය...

"අද උදේ කියවද අම්මා මේ දෙන්නා නැගිට්ටේ...?"

මම බැලුවේ රියදුරු දෙසය... ඔහු සැහෙන ප්‍රශ්නයකට මැදිවූ බව පෙනෙන්නට තිබිණ...

"හයහමාරට විතර..."

"උදෙන්නම නැගිටලා දෙන්නට උයාගන්න කියන්න..." අම්මාට කිසි ශාන්ත අප දෙදෙන දෙසම බැලුවේය...

"එක දවසයි..." අම්මා කීවේ මා දෙස බලමිනි.

අපි දෙදෙන වාහනයට නැග පසු ඔහු ඉදිරි අසුනට නැග්ගේය... ඉන්පසු අම්මා දෙස බැලුවේය... "හිඟින් එන්න අම්මා..."

"කුමාරි..." ඔහු වාහනය පාරට දමූ විගස කරා කළේය... "අද නං එනත්ති වෙන්න වෙයි... මං රයිකටත් කියන්න... එය හතරදෙනාට ඉන්මොට කරගන්න බැ කියලා හිතුවොත්... තව කපුරු හරි ගන්න..." ඔහු පටහන් පොකක් කුමාරිට දිගු කළේය... "මේකේ සෙට්ටාස් වගයක් ඇති... ටයිප් කරන්න... සේපාලිට කියලා දෙන්න... ලන්ටි එක අරගෙන වැඩි එක හඳල දෙන්න මට තුනට විතර ඔන වෙයි..."

"මිස්ට ජයනාත් කොහොමද දන්නේ එදා ලියුම ටයිප් කළේ ටයිප්ස්ට් කෙනෙක් නෙවෙයි කියලා...?" කුමාරි එක්වරම ඇසුවාය.

ඔහු සිනහව්වී මා දෙස බැලීය... මම සිහිතලවී ගියෙමි...

"මං සේපාලි ගේ ලියුම ටයිප් කරපුට දකලා තියනවා..."

"ඊයේ නෙලිකලා ආවා..." මම කීවෙමි...

"දිනයක් දාගන්නද...?"

"මිටි... සුදත් අද වැඩට එනවා කිව්ව්ව..."

"ඔයාටද කෝල් කළේ...?"

මට සිනහවක් නැගුණද මම එය නවතා ගෙමි... ඔහු කිසියම් සැකයකින් පෙළෙන්නා වැනිය. "ලකිට කියලා තියෙන්නේ..."

"මට මතක් කරන්න කෝල් එකක් දෙන්න... ලන්ටි එකට ආව්ව..."

රියදුරු ජයසේන මේ ගැටළුව ලිහා ගැනීමේ තැකක යෙදී සිටින බව මට පෙනෙන්නට තිබිණ... වරක් කුමාරිද මා දෙස සිනහව්වී බැලුවේ... ජයසේනගේ දෑස් එහෙ මෙහේ ගමන් කරනු මාද සටහන් කරගත් බව දනගත් නිසා විය යුතුය... එහෙත් ඇය කිසිවක් නොකීවේ ශාන්ත සිටි නිසා බව මම දනගතිමි...

දිනය සම්පූර්ණයෙන්ම ගතවූයේ එක දිනට වැඩ කිරීමෙනි... සැහෙන විඩාවක් හා තෙහෙට්ටුවක් දණුනද රයිකත් මේතකාත් දෙදෙනගේ විහිළු තහළ නිසා අපගේ කාමරය තුළ විවෙක විනෝද සාමයක්ද වී තිබිණ... සුප්වද මෙම සමාගමයට එක්වූයේ නම් කෙතරම් හොඳදැයි මට වරෙක සිහිණ...

"මේතනට පුළුවනි රංජනයි දෙන්නත් ආවනා තමයි පොලි..."
එයත් එම කියවුණේ එහෙයින්ම විය යුතුය.

"ආහන්ත කියන්න එන... එහේ නියම ඒ දෙන්නගේ බෙල්ල
මිනිසයි..." කුමාරි කියාය... දන් දන් යාන්තම මගේ මිතුරියන් කියන කථා
ආයද අල්ලාගෙන සිටියාය...

ඒවා දැනට පැමිණ කිසිම කථාවක් බිහි නැතිව ප්‍රීති කිහිපයක්
මේකය මත කඩා අප දෙකද නොබලා එකතීන් පිටුවාය... ඩැක්කිද
එතනට පැමිණ මේතනට කුමක්ද හි නමුදු මගේ කුමාරියන් මුහුණ
මත හැටියාය... කොළඹ යායාවට නම් මම මේ අයුරින් නම් පැමිණිය
නොහැකි බව... පැමිණියත් සේවයේදී අපහසුවක් වෙන බව මට දැනේ...

විශාලත්වයෙන් කරන වේගය කෙතෙක්ද යත්... හවස් වී අප
අත්සන් කරන්නට පොත නිබන්ධ නැතට එනවිට පොත බාග් සේවකයා
පුටුවෙන් නැගිට ගත්තේය...

මම ජයනාත් නැමැති පුද්ගලයාගේ සෙවිවනිය මට ඉර
කාර්යාලයේම ඒ වනවිට ප්‍රසිද්ධ වී තිබිණ.

බණ්ඩාරවෙලදී මෙන් නොව මෙහිදී මම සැමතෙම
අපහසුතාවයකට පත්වෙමින්ද සිටියෙමි... ඒවා හා ඩැක්කිගේ පමණක්
නොව නව කිහිප දෙනෙකුගේද සම්බන්ධතාවයන් කොළඹ කාර්යාලයේ
ප්‍රසිද්ධවී තිබුණ හෙයිනි...

වරෙක මම යාන්ත ගැන සැමතෙම සේවකියන්ද ඒ හෙයින්ම
දෙනෙමින්ද තිබිණ...

බදාදා හවස් යාමයේ සම්මන්ත්‍රණය නොතිබුණ අතර, එදින
හවස තුනට පමණ යාන්ත පැමිණ මට කථා කළේය...

"සේපාලි... ගමනත් යළි..." ඔහු මා ලගටම පැමිණ කීවේය.

"කොහේද...?" කරුණ කුතුහලයකින් මම ඔහු විමසුවෙමි...

"කුමාරි මං හෝලයා ගෙනියනවා..." ඔහු එයට පිළිතුරක් නොදී
කුමාරිව කීවේ අතික් තිදෙනාගේ මුහුණ වලටද සිතහවස් නංවමිනි...

"මගෙන් අවසර ගන්නම මහද මිස්ට් ජයනාත්...?" කුමාරි
ඇසුවාය...

"නැත්තං... ඔයාගේ හෝලයා... මගේ..." ඔහු ඉතිරි වික නොකියා
හිල්ලේය...

"එක්කං යන්න... එක්කං යන්න... පොත අත්සන් කරන වෙලාවට
එවයි හෝ..." කුමාරි කීවේ අතික් අයගේ සිතහව තරමක හඬකින් නංවමිනි.

"කොහේද යන්නෙ..." මම සෙමින් ඇසුවෙ දොරෙන් පිටවෙමිනි.

"එතනට කැ නොගනා..." පිළිතුර සිහුණේය.

කුමාරි හෝ වෙනත් අයකු නැතිව යාන්ත හා එතම මෙන්
සිටීමට සිදුවීම, මට සැමතෙම සම්බන්ධයක් දෙමින් තිබිණ... එයත් එය
දිවිමට හේතුවූයේ ඒවායෙන් ඩැක්කිගේ සම්බන්ධයන් මා දන්නා බව
සියල්ලෝම දන් දන සිටින බව මමද දන සිටින හෙයිනි... එතෙක්
යාන්තට එහි කිසිදු ගණනක් නොමු බව පමණක් මම දැනගත් සිටියෙමි.

කාර්යයන් ලගට යනතෙක්ම ඔහු මා ගෙන යන්නේ කොතරකදී
නොසිටියා... කාර්යයේ දොර ලග සිටි සේවකයා යාන්ත පුටුවට දොර
නැගිණිය...

දොරේ ඔයා තිබුණේ ග්‍රැන්ක්ලින්ගේ නමය...

ඔහු මා රැගෙන ආවේ ඔහුගේ ප්‍රධානියා ලගට බව මට මැනවිදී
යුරින් හැඟෙන්නට එක් මට ඉඩක් නොවිණ...

දොර විවර වෙද්දී ඔහු මගේ පුරවිත් අල්ලා ගත්තේය... මගේ
සියොලුගම නැගෙමින් තිබිණ... යාන්තට එය සැහැල්ලු පියවරක් වුවද
මට එලෙස වූයේ නැත... මම වේවිලන බව ඔහුට දනෙන්නට ඇත...

"හිනි මකරෙක් තෙවෙයි ඒ මනුස්සයා..." යාන්ත මට කෙරුණේ
එයින් සසුය... කාර්යයට ඇතුල්වෙද්දී ඔහු මගේ අත අතහැරියේ නැත...
දොර හැසි යද්දී මගේ අත තවත් තදින් ඔහු අල්ලාගත්තේ මම පැන
දුවසිද්දී යන අදහසින්දෝම මට සිතූණු තරම්... හැකි කමක් තිබුණේ නම්
මම එය කරන්නට නොපැකිලෙන්නටද ඉඩ තිබිණ...

ප්‍රධානියාට අමතරව තවත් දෙදෙනෙක්ද එහි සිටින බව සුටුවෙන්
මගේ හඳවන තවත් සැලෙමින් තිබිණ...

"එන්න එන්න... මොකද ජයනාත්...?" ග්‍රැන්ක්ලින් කථා කළේ
නම් ඉංග්‍රීසියෙනි.

"සර් ඇහැව්වනේ...? මම මං බඳින්න ඉන්න ගැනු ලෙස..."
යාන්ත වෙනත් කිසිවක්ම නොකියා කෙලින්ම කීවේ මා දෙස බැලුවේය.

"ගජනායක තෝරගත්තු එකක්ද උද්‍රවත්තෙ...?"

"නෑ සර්... අවුරුදු ගණනාවක්ම මං දන්න ගැනු ලෙසාව තමයි
ගජනායක එතනට අරගෙන තිබුනෙ..."

"ඔයා දන්නෙ නැතුව..."

"එයා තමයි ඉල්ලලා ගිහින් නං තිබුණෙ..." යාන්ත කීවේ මා
දෙස බලමිනි...

"කොහොම හරි... සංතෝමයි අදහස්වෙන්නට... විශේෂයෙන්ම
ජයනාත් කෙතෙක්ම තෝරාගත්තොත් මං නිතරෙන් වරදක් නැතිව
ඇති..." ඔහු නැගිට මට අත දිගු කළේය... යාන්ත මගේ අත අතහැරියේය...

මමද ඔහුට අත දුනිමි... ඔහු මගේ සුරත සෙලවුවේ දැඩි හිතවත්කමකින් බව මට පිහිණි... ඉන්පසු ඔහු මට අසුනක් පෙන්වුවේය...

"මො ඔක්කාරවෙල ඉල්ලුවේත් එකද...?" ඔහු ඔක්කාරවෙල ගවේද කළේ අමුතුව උච්ඡාරණයකිනි.

"නැහැ සර්..."

"මේ අපේ අනෙක් අධ්‍යක්ෂවරු දෙන්නා... මිස්ට් කියනාහෝ..." ඔහු ජපන් ජාතිකයෙක් විය හැකියැයි මට පිහිණි... "මේ රඳුනාදත්..." ඔහු දෙමළ හෝ හින්දු ජාතිකයෙකැයි මම සිතාගනිමිනි... දෙදෙනාම කළේ මට හිස නැමීම පමණකි...

"වාඩිවෙන්න..."

ගාන්ත මට පුටුවක් ඇද දුන්නේ අනික් දෙදෙනාටද සිතාගෙනමින් ඔහුද වාඩිගත්තේය...

"තවදුරු දුන් ඉතින් මේ දෙන්නගේ කතාදේ...?"

"තවම දිනයක් නෑ සර්... අනික් අවුරුද්දේ තරම් තමයි හිතාගෙන ඉන්නෙ..."

"නම මොකක්ද ගැනු ලමයගේ...?"

"මෙහේ දීලා නියෙන්තේ පළමු නම නිහාදි... සේපාලිකා නිහාදි රත්නසූරිය..." ගාන්ත මා වෙනුවට පිළිතුර දුන්නේය.

"මං හරි කැමැතියි ජයනාත්ගේ ගැනු ලමයාත් මෙහේම රැ කියාවක් කරන එක... අපිට එකකොට හොඳ නිලධාරියෙක් වගේම සේවිකාවකුත් එක්වෙනවා ඒ විදියෙන්..." අනෙක් දෙදෙනාගේද සිතහව නංවා ඔහු කීවේය... "එහෙම හේද...?" සිතාගෙන දෙදෙනාගෙන් ඔහු ඇසුවේය.

ඔවුන් හිස් සැලක...

"මිස් රත්නසූරිය කැමැතිද මෙහේ රැකියාවට...?"

"කැමැතියි..."

"ජයනාත් ඉන්න නිහාදි... නැත්තං රැකියාව හොඳ නිහාදි..."

"දෙකම නිසා..." මට කියැවිණි... නිදෙනම සිතහවක් නැතිණි.

රඳුනාදත් නැමැත්තා එවර ගාන්තට දෙමළෙන් කුමක් දෝ කීවේය. ගාන්තද ඔහුට දෙමළෙන් කුමක්ද විස්තර කළේ සිතාගෙනමිනි... රඳුනාදත් තදින් සිතාගෙනත්නට ගත්තේය...

"මොකක්ද...?" මට පැමිණි කුතුහලයම ඉන්කිලින්ට දනෙන්නට ඇත... එහෙත් මට නොහැකි වුවද... ඔහුට එය පැණයක් සේ නගන්නට හැකියාවක් තිබිණි...

"ඉතුරු අයට මොකද වෙන්නේ කියලා ඇහුවා..."

මම ගාන්ත දෙස බැලිමි... ඔහු මගේ නෙත් මග හැරියේ කට නොහිඳව සිතහවක් නගමිනි... අනික් අයගේ සම්මන්ත්‍රයන්ද මෙහි පවතින වී තිබෙන බව මට පළමු වරට වැටහිණි...

"ඇත්තම තමයි... මොකද වෙන්නේ ජයනාත්...?"

"හිතේ කියාගන්න පුළුවන් එක්කෙනෙකිනේ සර්... ඒගොල්ලෝ නොහොමටත් හිටියේ හිතේ චල්ලිලා... එක සැරයක් ගසලා දාන කොට වීසි උනා... මෙයා ඉන්නේ ඇතුලේ හේ සර්... වීසි කරන්න අමාරුයි... විකක් හොටෙයි... හොඳටම..."

එවර නම් නිදෙනම සිතාගෙනත්නට වන්න.

"එහෙනං ඇත්තටම මො මිස් රත්නසූරිය මිට ඉස්සෙල්ලා දන්නවද...?"

"මිනි... මං මෙයා දන්නේ මෙහෙට මං ආව අවනම වගේ ඉදන්... මෙයාගේ වියසත් එකකොට දහසයක් විතර..."

මම රකුටු බව නම් එවර මට දැනින...

"එහෙනං... අපිට නිකං අඳුන්නලා දීලා බෑ... තද පාවියක් මින..." ඉන්කිලින් එවර කීවේ සිංහලෙනි... ඔහු සිංහලට විකක් නුහුරු බව ඒ මොහොතේදී නම් මට තදින්ම දැනින...

"අනික් අය වගේ නෙවෙයි... වැරදි වැටහීමක් එන්න ඉස්සෙල්ලා මං සර්ට මෙයාව අඳුන්නලා දෙන්න එක්කගෙන ආවේ ඒ හින්දා... නැත්තං එක එක්කෙනා එක එක දේවල් කියන්න පුළුවන්... අනික් අයට මම මෙහෙම අඳුන්නලා දුන්නේ නැහැනේ..." ගාන්ත කීවේ ඉංග්‍රීසියෙනි... ඒ වඩාත් හොඳින් ඔහුට තේරුම් ගන්නට විය යුතුය...

"ඒක හරි ජයනාත්... මිනිස්සුන්ට ප්‍රශ්න එනවා... මිනිස්සු අතින් වැරදිත් කෙරෙනවා... ඒවා නිවැරදි කරගන්න තමයි හොඳක් අයට අවාරු... ඒක කරගන්න කෙනා බොහොම උත්සාහවන්ත ශ්‍රේෂ්ඨ කෙනෙක්..." ඉන්කිලින් කීවේය... අනික් දෙදෙනාද හිස් සැලු අතර රඳුනාදත් චලෙසම් ගාන්ත දෙස බලමින් දෙමළෙන් යළිත් කුමක්ද කීවේය.

"බොහොම ස්තූතියි මිස්ට් රඳු..." ගාන්ත ඔහුට ස්තූති කළේ කුමකටදැයි ඒ මොහොතේ නම් මට අසන්නට හැකියාවක් තිබුනේ නැත...

ගාන්ත සර් තාමයෙන් අමතන්නේ ඉන්කිලින්ට නා සම්ප්‍රයෝගිව පමණක් බව මට ඒ මොහොතේදී පිහිණි... ගාන්ත වෙලාව බැලුවේය...

"වෙලාවත් හරි සර්..." ඉන්කිලින්ට කිසි ගාන්ත... "යළි..." මට කියමින්ම නැගිටගත්තෙන් මම ද නැගිට ගත්තෙමි... අනෙක් දෙදෙනාටද... "අපි යනවා..." ගාන්ත කීවේය... ඔවුහු මා දෙසද බලා හිස් සැලුණි...

"අපි යන්න සර..." එවර ඉන්නේලින්ට කිසි භාණ්ඩ මගේ අතින් අල්ලාගෙනම කාමරයෙන් පිටතට ආවේය...

"මොකද අවිචර බය වෙලා හිටියේ...?" නමු අසුපේ කොරියෝවේදීය.

"මං හිටියේ බය වෙලා නෙවෙයි... ඒත් ඉතින්... එක සැරේම එහෙම ලොකකා ළඟට ගියාම... ඔයා කියන්න එපාද...?" මම ඇසුවෙමි...

"කිව්නං මේතන කිව්ව වෙලාවේ ඉගන් රකුවෙයි... රෝසවෙයි... ඊට පස්සෙ මට ඉතින් ලොකකා ළඟට නෙවෙයි. එක්කගෙන යන්න හිතෙන්නේ... උස්සගෙනම හිස් කාමරේකට..."

"මොනවද මන්දා කියවන්නේ...?"

"දන් නං නියම ගාණට රකුවෙලා... තැන හරි නෑ..."

"වෙනත් ඇති... මේක මගිස් එකක් නේ..."

"දන්නවා..." කියූ ඔහු මා දෙස අඩ වැල්මක් නෙළීය... මගේ සිරුරම රත්වුණා පමණක් නොව කිළිපොළමින්ද හිබිණ... මම බිම බලාගනිමි...

අප දෙදෙන එනු ලැබූ මාධ්වන් දොර විවර කළේය...

මම මේසයේ මට හිමි අසුපේ වාඩිවෙන තුරු බලා සිටි භාණ්ඩ කුමාරි ළඟට ගොස් කුමක්ද මිමිණුවෙයි... කුමාරි හසින් නගා සිනහසෙන්නට පටන් ගත්තාය...

"තේ එක බොන්න... නැත්නං මොන මොනව වෙයිද දන්නෙ නෑ..." කියාගෙනම භාණ්ඩ ඔහුගේ තේ කෝප්පය අතට ගත්තේ උතුරට බි යළි තිබ්බේය.

ඉන්පසු... "රසික..." රසිකට කථා කරමින්ම ඔහුගේ මේසය වෙත ගොස් වාඩිවුණේය...

"මොකක්ද බොස් කිව්වේ...?" නොඉටසිල්ලෙන් සිටි මේනකා කුමාරිගෙන් ඇසුවේ රහසිනි...

"ඒක කියලා මට බෙල්ල ගලවගන්න බෑ..."

එහෙත් කුමාරි මට එය රැගේ අප දෙදෙන නිදියහනට වත් පිට කීවූය.

"රතු උනේ මං මොකවත් කරලා නෙවෙයි... ලොකකට බයේ කියලා කිව්වා..." ඇය සිනහසෙමින්ම කීවාය... "යයාට ඉන්නේලින්ට අඳුන්නලා දන්නද...?"

"ඔව්... කියලවත් නෙවෙයිනේ එතනටම ගිහිල්ලා තමයි..."

"ඉතින් නිහාදි... තාම ඔයා සැක කරනවද...?"

"අම්මට කියන්නත් අමතක උනා..."

"හිත පිටිලා නේ... රේඩා පරාදයි... වැල්හි නං එවර දහසුපේ නෑ... රේඩා මටත් ඒක මේක කිය කියා හිටියේ... රසිකයි නයි අල්ලලා මිස්ට් පයනාත් අනන්ත විහිට කර කර හිටියේ... දන්නවා එතකොට මට එක්කෙනෙක් හිටියා කියලා... ඒක නැති උනා කියලා දනගත්තාම මගෙන් ඇහුවා... දෙවෙනි පාර හම්ම උනාම හිතට දනෙන්නේ මොන විශේෂ කියලා... මට ඔයා ගැන තරං ඒක හදට තිබුණේ නෑ නේ... මං ගත්තු කට්ටම කීවා වෙනසක් නෑ කියලා... ගැහු කියන අය නිකාමෙයි... කියලා ගැහුන්ට බැණලා බැණලා ගියා... මං පස්සේනේ විස්තර දනගත්තේ එයාගේ හරිල් වෙත එක්කෙනෙක් බැඳලා නිසා මේ ප්‍රශ්නයක් ඇවිල්ලා තිබුණේ කියලා... කවුද දන්නෙ නිහාදි...? දන් කොරිවර කේන්ද්‍ර ආයේ..."

"මට වෙලාවකට භාණ්ඩ තේරුම ගන්න බෑ..." ප්‍රියාවද මම වරක් දෙවරක් කියූ වැකිය කුමාරිවද කීවෙමි...

"ඒ ආදරේ වැඩිකම... වැඩි සෙනෙහෙ දබරට කිව්වත් නේ... තේරුම ගන්න බෑ නෙවෙයි නිසා... තේරුම ගන්න උත්සාහයක් කරන්නෙ නෑ... වැරද්දක් දක්කොත් ඒක නිසා මනුස්සයා නැතිවෙනවා කියලා හිතෙන නිසා..." ඇය කීවාය...

ඉන්පසු දින දෙකම එකසේ අපි එහෙත්ම වෙමින් සිටියෙමු... ඒ දින දෙකේම අප ගෙදර එද්දී තයත් පසුව තිබිණ...

දෙවන දිනයේදී නම් අම්මා මා දෙස බලා හුල්ලමින් සිටියාය...

"මේ දරුවා නං විකාරයක් කරන්නෙ... ගෙදරට වෙලා ඉන්නේ නැතුව මහන්සි වෙව්..."

"ඉතින්... තමන්ට කියලා සල්ලි අතට හම්බවෙන කොට කොරිවර සතුටුද අම්මා...?" මම ඇසුවේ ඇයගේ කපොලක්ද සිප ගනිමිනි...

"අන්න අරනෙට වෙන්න..." අම්මාට හඩකින් මෙන් කියූ අම්මා... "තමන්ට නෙවෙයිද මේවා... වෙන එක්කෙනෙකුටද...?"

"අම්මලගේ වැරද්ද නේ තවත් එක්කෙනෙක් කදාගන්න තිබුණානේ... එතකොට මටත් කවුරු හරි ඉන්නවා... හැද්ද කුමාරි..."

අම්මා කිසිත් නොපවසා එවර හෙතුවට ගියාය...

"අද නං හරි මාන්සිසි නේද කුමාරි..."

"ඔව් අස්පව්වියෙ... මේ විදියට ඉතින් එක දිනට වැඩ කරන කොට එහෙම තමයි..."

"හෙට උදේ දහස වෙනකං නිදාගන්න කියෙන්නේ..."

"අනිද්දා ඕගොල්ලො කොහේද යනවා නේද..."

"ඔව්... යාළුවෙක්ගේ වැඩකට... ඔයා මොකද කරන්නේ එදාට...?"

"මාත් යන්න ඕන යාළුවෙක්ගේ ගෙදරකට... උදේ ගිහිං තුනට විතර එන්නෙ..."

"කොහේද...?"

"දෙහිවල..."

"අපිත් දෙහිවල යන්නේ... ඔයාටත් එහෙනං අපිත් එක්කම එදාට යනැකි..."

"තේ එක බිලා මං නිදාගන්නවා විකක් වෙලා..."

"මං පහළට යන්නං... ආන්ට්ගේ ගිත නරක් උනා... නිමැදි ඔයා ඇයි අම්මට එක එක ඒවා කියන්නේ... මං ආන්ට්ත් එක්ක වැටි එකක් දාගෙන ඉන්නං... නාට්‍යයක් අහන්නත් තියෙනවා..."

සිරුර දොවාගෙන තේ කෝප්පයක් බිටු පසු මගේ විඩාව කරනේ දුරු විය... විඩාවර ගතිය නිවුණද මනස සන්සුන් වූයෙන් පොතකුත් රැගෙන මා යනනේ හාන්සි වුනද, මට කදිනම තිත්ද යොස් තිබිණ...

රාත්‍රි පැය... පමණ මා කුද්දා අවදි කරන විට මට සැහෙන බඩගින්නක්ද තිබිණ... එහෙත් අවදිවෙද්දී වෙනදා නොමැති අසුන්කක් මට දැනින... කට්ටේක් හෝ මගේ සිරුර මතට හොඳින් පොරොත්තු දමා තිබිණ.

"කන්නෙ නැද්ද පුංචි නෝනා...?" අසමින් තත්දා මා අවදි කරවමින් සිටියාය...

"එනවා එනවා... දුන් බඩගින්න එක්ක..." ඇයට පැවසූ මම නානකාමරය දෙසට යද්දී ඇය පිටවී ගියාය...

මම යළිත් මුහුණ සෝදාගෙන පහළට බැස්සෙමි...

"ගාන්ත ආවා..." අම්මා කීවාය.

"කොයි වෙලේද...? ඇයි නැගිටිවෙව්වේ නැත්තේ...?" මට ඇඟවන්නට හරම් විය... "දුන් ඉතින් තරහාවෙයි ඒ පාර..."

"තරහා වෙන්නේ මොකටද...? ඔයා හොඳටම නිදි... කුද්දන්න බෑ කියලා ගියේ... මහත්සියට මගේ නිදාගන්නාවේ කියලා... හෙට කොහේද යනවර්... රැ වෙලා කිව්වා එන්නේ... හෙට රැට කෝල් එකක් දෙන්නං කිව්වා..."

"බලන්න අම්මට තිබුණතේ මට කථා කරන්න..." මම කීවේ අමනාප හඩකිනි...

"ගාන්ත රට නෙවෙයි ගියේ... දුන් හෙට කෝල් කරන්නං කිව්වා නේ... අනිද්දා කොහේ හරි යන්නද ඉන්නෙ...?"

"ඔව්... නෙලිලත් එක්ක... සු එකට..."

"හිටපු ගමන් මොකද කව්වියට ගමනක් යන්න ගිහිලා..."

"හිටපු ගමන් නෙවෙයි අම්මා... නිකං... නෙලිලයි එක්සිටි එක්ක කොහේ හරි යමු කියලා කතාකරගෙන ගිවියා... මගේ ගානේ... බැරි උනානේ... මං කිව්වා එහේ යමු කියලා..."

"ඒක වෙන්න ඇති... අනිද්දා ගමන යන්න කොහොම හරි එනවා කියන්න කිව්වා..." කී අම්මා යළි තුඩත් විදුලියට සවන් යොමු කළාය... මම පසුපසට යන්නට යද්දී යළි මා ඇමතුවාය... "හෙට ඇඳුම් බලන්න යනවද...?"

"ඔව් ප්‍රියා එන්නං කිව්වා..." මම ඇයට පිළිතුර දුනිමි...

රාත්‍රි නින්දට යනතට වත් විට කුමාරි කටහඬ අවදි කළේ සෙමිනි...

"මිස්ට් ජයනාත් එනකොට මං උඩ... බාත් රූම් එකේ... දොර ඇරුණු සද්දට මං බැලුවා... මං හිතුවේ තත්දා කියලා..."

"ඉතින්..." මම පුදුම විමි... "ඇයි මාව නැගිටිවෙලා නැත්තේ...?"

"ඒක නං මං දන්නෙ නෑ නිමා... ඔයා හොඳටම නිදි තේ... මං එනකොටත් ඔයා නිදි... මං කබඩ එක අරින සද්දෙවත් ඔයාට ඇහුණේ නෑකි තරං තේ... මට හිතුවෙණම මේ මනුස්සයා ඔයාට කොයි තරං ආදරයක් කියෙනවද කියලා... ඇත්තටම මට ඒක තේරුණේ අද... ආවා... බැලුවා හොඳට... අතේ තිබුණු පොත පැත්තකින් තිබ්බා... එයා ඔයාගේ මළුවත් අත ගැවා... ඔයා අතින් පැත්ත හැරුණා... මං හිතුවේ ඔයා නැගිට්වා කියලා... නෑ... ඒත් නිදි... ඒපාර හිමින් කම්මුලට කිස් එකක් දීලා... බිලැත්තට එක අරගෙන පෙරෙව්වා... තව ටිකක් වෙලා බලාගෙන ගිවියා... හිතන්න ඇති සමහරවිට රෙද්ද පොරවනකොට නැගිටියි කියලා... ආයේ කිස් එකක් දුන්නා... දොරත් හිමින් සිරුවේ වහගෙන ගියා... මිනිහට වෙන සිහියක් තිබුණේ නෑ... මං ට්‍රෙසින් රූම් එකේ දොර තරමකට ඇරගෙනත් ගිටියේ... මාව දක්කෙන් නෑ..."

"ටිකක් මට කථා කරන්න තිබුණතේ...?"

"ටිකක් කථා කරනං... ගොඩක් වැඩ වැඩිවෙයිනේ... ඒ නිසා ඒක එහෙමම මග අරින්න ඇති..." උපහාස ස්වරයකින් කිසි කුමාරි අතින් පැත්තට හැරුණාය...

ඉන්පසුදා මාත් කුමාරිත් ප්‍රියාත් යළි ඇඳුම් බලන්න ගියෙමු... ඒ සියල්ලම නියම පිළිවෙලටම සැකසී තිබිණ... ගාර්දා පමණක් නොව ඒවා සිරුරට දමා බැලූ ප්‍රියාද සැහිමකට පත්වුණාය...

"මේක ඉවරවෙලා පාවියටත් ඔයා ඇඳුමක් මග හත්තා නං හරි..." කුමාරි කීවේ ගාර්දාගේ කුඩා සාප්පුවේ එල්ලා තිබූ ප්‍රියාසාදුවලට අඳින ඇඳුම් දෙස බලමිනි...

"මොකක්ද...?"

"මං ඔයාට කියන්නම් හිතාගෙන සිටියේ... ගොවිතරිස්ලා ආව හැම සැරේකම පාවියක් කියෙනවා... මං ආව දෙකකට ඔයා... මේ සැරේ ඔයාත් ඉන්නවනේ... සෙමිනාර් එසේ වැඩ කරපු සැරේවම එ ගොල්ලො ඉන්වයිට් කරනවා..."

"ඔයා එතකොට අදින්නේ මොකක්ද...?"

"මං ඇත්තටම සාරියක් හෙදවින් අරගෙන ආවා..."

"එතකොට මටත් සාරියක්ද මහගන්න කියන්නේ...?"

"ඔයාට නං ගවුමක් වගේ එකක් උනත් කමක් නෑ නේ නිසා... තේද ප්‍රියා...?" කුමාරි ප්‍රියාගෙනුත් ඇසුවාය...

"ඔව්... හැම දේකටම සාරියක් අදින්න ඕන නෑ..."

"එහෙනං මං ළඟ තියෙනවා මං සිසයින් කාලු පාවි ප්‍රොක් එකක්... එක ඔයාට ලස්සණට තියෙයි..." ශාර්දා කීවාය...

අපි තිදෙනම එය බලන්නට කැමැති වූයෙහු... ශාර්දා ඇතුළට ගොස් ගවුමක් රැගෙන ආවාය... සැබැවින්ම එය ඉතා පියතරු ගවුමක් විය... වාම බව මෙන්ම උසස් නිමාවකින්ද යුතු එය වඩාත් වටිනා රෙදි වර්ගයකින්ද මසා තිබිණ... එයට කුඩා වෙනස් කම් කිහිපයක් පමණක් එක්කරන්නට කියු මම අනෙක් දෙදෙනාගේද කැමැත්ත පරිදි එය තෝරාගනිමි... ඒ සියල්ලම කර දිනසකින් දෙකකින් ගවුම නිම කර තබන බවට ශාර්දා පොරොන්දු වූවාය...

රාත්‍රී කෑමෙන් පසු දුරකථනය නද දෙද්දී ඒ ගාත්ත විය හැකියැයි මට සිතුවේ තාත්තා හවස කවා කළ හෙයින්...

"සේපාලි..." මා හලෝ කීවිට ආවේ මා සිතූ පරිදිම ශාන්තගේ කටහඬය... "අදද නැගිට්ටේ...?"

ඔහු ළඟ සිටියේ නම් මා තවත් කරදරයකට වැටෙන්නට තිබිණ... මගේ කන්මුලට ලේ පිරුණු බව මට සිතෙද්දීය...

"නැහැ... ඇයි ඊයේ මාව නැගිට්ටුවේ නැත්තේ...?"

"ස්ලීපින් බියට්ටි නැගිට්ටුවන්න කිසි එකක් දුන්නා... ඒත් නිදි... ඉතිං නිදාගන්න තවත් කිසි එකක් දීලා මං ආවා..."

"අද කොහේද ගියේ...?"

"මං කියන්න ආවේ... අද මං ගියා අර කට්ටිය එක්ක බලංගොඩ... හෙට උදේ මං එන්නං... අටට විතර ලැහැස්ති වෙලා ඉන්න... නලින්දය නෙලිකයි වත්සලයි දාගෙන මාත් අරගෙන එන්නේ..."

"කුමාරිටත් දෙහිවලට යන්න පිනර..."

"හිස් කුඩුවක් තිබුණෙත් තමයි..." ඔහු කී කථාව කුමක්දැයි මට තේරුණේ නැත... "කමක් නෑ... ලැහැස්තිවෙලා ඉන්න කියන්න... තදවෙන් තරමට තොදයි..."

"සමරෙට කෝල් කරන්න කීව්වා..."

"ඊය්... මං දුන් කෝල් එකක් දෙන්න... මං කියන්න යන්න... කිසි එක නිදාගන්න කොට දෙන්නේ කොතනටද...?"

"කැමති නැතකට..."

"මාව මරන්නද යන්නේ...?"

"ඔයා මොකට මැරෙන්නද...?"

"ඇයි... ඒ කිසි එක කොහෙන් කෙළවර වෙයිද දන්නේ නෑ නේ... නිකං නිදාගන්න වෙලාවක් නැද්ද ඇවිත් බලන්න..."

"දුන් නං ඉතිං හංවිටුවක් නොගහම බෑ..."

"හෙට... හෙට හම්බ උනාම බලමු..." ඔහු සිපුමක්ද දී දුරකථනය වසන් කළේය...

හෙට අපත් සමගම කුමාරිට දෙහිවලට යනහැකියැයි මම ඇසට යහනට වත් වීට දුනුම් දුනිමි... හිස් කුඩුවේ කථාව මතක් වූ විට එය පැවසුවෙමි...

කුමාරි සිනහසෙන්නට ගත්තාය...

"මොකක්ද කුමි... ඇත්තටම මට නං තේරුණේ නෑ..."

"ඇයි ළමයෝ... මිස්ට ජයනාත් කියලා තියෙන්නේ මාව දෙහිවල සත්කුවත්තේ කුඩුවකට එක්කං යන සතෙක් වගේ කියලා නේ..."

මට විහිළුව තේරුණේ ඒ මොහොතේ දීය... එහෙත් ඒ විහිළුවට ඇය කෝප නොගත් බව සිතෙද්දී මට සැනසිල්ලේ නින්ද යන්නට ඇත...

දෙවන කොටස හතරවන පොතට